KOMMISSIONENS GENOMFÖRANDEFÖRORDNING (EU) 2022/433

av den 15 mars 2022

om införande av slutgiltiga utjämningstullar på import av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål med ursprung i Indien och Indonesien och om ändring av genomförandeförordning (EU) 2021/2012 om införande av en slutgiltig antidumpningstull och slutgiltigt uttag av den provisoriska tull som införts på import av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål med ursprung i Indien och Indonesien

EUROPEISKA KOMMISSIONEN HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,

med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/1037 av den 8 juni 2016 om skydd mot subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska unionen ([1]) (*grundförordningen*), särskilt artiklarna 15 och 24.1, och

av följande skäl:

1. FÖRFARANDE

1.1. Inledande

(1) Den 17 februari 2021 inledde Europeiska kommissionen (*kommissionen*) en antisubventionsundersökning beträffande import av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål (*den undersökta produkten*) med ursprung i Indien och Indonesien (*de berörda länderna*). Kommissionen offentliggjorde ett tillkännagivande om inledande (*tillkännalkännagivandet om inledande*) i *Europeiska unionens officiella tidning* ([2]).

(2) Kommissionen inledde undersökningen till följd av ett klagomål som ingavs den 4 januari 2021 av *European Steel Association* (*Eurofer* eller *klaganden*) för unionsindustrins räkning avseende kallvalsade platta produkter av rostfritt stål i den mening som avses i artikel 10.6 i grundförordningen. Klagomålet innehöll bevisning för subventionering och därav följande skada som var tillräcklig för att motivera inledandet av en undersökning.

(3) Innan kommissionen inledde antisubventionsundersökningen underrättade den de indiska ([3]) och de indonesiska ([4]) myndigheterna om att den hade mottagit ett korrekt underbyggt klagomål och uppmanade de indiska och indonesiska myndigheterna att inleda ett samråd i enlighet med artikel 10.7 i grundförordningen. Den 10 februari 2021 hölls samråd med de indiska myndigheterna och den 15 februari 2021 med de indonesiska myndigheterna. Man fann emellertid ingen ömsesidigt tillfredsställande lösning med någon av de båda myndigheterna.

(4) Den 18 november 2021 införde kommissionen slutgiltiga antidumpningstullar och slutgiltigt uttag av provisoriska tullar på import av samma produkt med ursprung i Indien och Indonesien ([5]) (*antidumpningsförordningen*) till följd av en undersökning som hade inletts genom ett tillkännagivande om inledande av den 30 september 2020 (*den separata antidumpningsundersökningen*) ([6]).

(5) De analyser av skada, orsakssamband och unionens intresse som genomförts inom ramen för denna antisubventionsundersökning och den separata antidumpningsundersökningen är i tillämpliga delar identiska, eftersom definitionerna av unionsindustrin, de unionstillverkare som ingår i urvalet, skadeundersökningsperiod och undersökningsperioden är desamma i båda undersökningarna.

([1]) EUT L 176, 30.6.2016, s. 55.

([2]) Tillkännagivande om inledande av ett antisubventionsförfarande beträffande import av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål med ursprung i Indien och Indonesien (EUT C 57, 17.2.2021, s. 16).

([3]) I denna förordning används begreppet ”de indiska myndigheterna” i vid bemärkelse, dvs. det täcker såväl ministerier som myndigheter och andra organ på central, regional och lokal nivå.

([4]) I denna förordning används begreppet ”de indonesiska myndigheterna” i vid bemärkelse, dvs. det täcker såväl ministerier som myndigheter och andra organ på central, regional och lokal nivå.

([5]) Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2021/2012 av den 17 november 2021 om införande av en slutgiltig antidumpningstull och slutgiltigt uttag av den provisoriska tull som införts på import av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål med ursprung i Indien och Indonesien (EUT L 410, 18.11.2021, s. 153).

([6]) Tillkännagivande om inledande av ett antidumpningsförfarande beträffande import av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål med ursprung i Indien och Indonesien (EUT C 322, 30.9.2020, s. 17).

1.2. **Registrering**

(6) Den 7 april 2021 lämnade klaganden in en begäran om registrering av import. Kommissionen analyserade begäran, men fann att det inte hade förekommit någon omfattande import av en produkt som omfattades av utjämningsbara subventioner i de berörda länderna på förhållandevis kort tid. Importen av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål från Indien och Indonesien minskade med 46 % under de sju månaderna efter inledandet jämfört med importen under undersökningsperioden. Därför var villkoren för registrering av import enligt artikel 24.5 i grundförordningen inte uppfyllda och kommissionen gjorde inte importen av den berörda produkten till föremål för registrering.

1.3. **Undersökningsperiod och skadeundersökningsperiod**

(7) Undersökningen av subventionering och skada omfattade perioden från och med den 1 juli 2019 till och med den 30 juni 2020 (*undersökningsperioden*). Undersökningen av den utveckling som är av betydelse för bedömningen av skada omfattade perioden från den 1 januari 2017 fram till slutet av undersökningsperioden (*skadeundersökningskningsperioden*). Båda perioderna är identiska med perioderna i den separata antidumpningsundersökningen.

1.4. **Berörda parter**

(8) I tillkännagivandet om inledande uppmanades berörda parter att ta kontakt med kommissionen för att delta i undersökningen. Dessutom informerade kommissionen uttryckligen klaganden, de indiska och de indonesiska myndigheterna, kända exporterande tillverkare i de berörda länderna samt kända importörer och användare i unionen om inledandet av undersökningen och uppmanade dem att delta.

(9) Berörda parter gavs möjlighet att lämna synpunkter på inledandet av undersökningen och att begära att bli hörda av kommissionen och/eller förhörsombudet för handelspolitiska förfaranden. Höranden genomfördes med Eurofer och ett annat företag.

(10) I tillkännagivandet om inledande uppmanade kommissionen också de kinesiska myndigheterna att delta i undersökningen som berörd part. Kommissionen underrättade dessutom de kinesiska myndigheterna om inledandet av undersökningen och hänvisade särskilt till inbjudan att delta som berörd part i tillkännagivandet om inledande. De kinesiska myndigheterna underrättade därefter kommissionen om att de hade registrerat sig som berörd part i denna undersökning.

(11) Den 11 oktober 2021 översände kommissionen en begäran om upplysningar till de kinesiska myndigheterna.

(12) De kinesiska myndigheterna besvarade inte kommissionens begäran om upplysningar och lämnade i stället sina synpunkter på själva begäran om upplysningar den 21 oktober 2021.

(13) I denna inlaga hävdade de kinesiska myndigheterna att kommissionens förfaranden kan stå i strid med WTO:s regler och EU-rätten.

(14) Inledningsvis uppgav de kinesiska myndigheterna att kommissionen inte informerade dem om inlämnandet av klagomålet, att den inte höll något samråd före inledandet med de kinesiska myndigheterna, att den inte informerade dem om inledandet och att den inte direkt inbjöd dem att bli berörd part i undersökningen. Eftersom Kina inte är ett exportland är de kinesiska myndigheterna inte berörd medlem eller part i den mening som avses i WTO:s regler och inbjudan saknar rättslig grund och uppfyller inte grundläggande processuella krav.

(15) Kommissionen noterade att dessa påståenden är felaktiga i sak. Efter det att inbjudan att bli en berörd part hade intagits i tillkännagivandet om inledande, som offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* den 17 februari 2021, sände kommissionen samma dag tillkännagivandet om inledande till de kinesiska myndigheterna och hänvisade uttryckligen till inbjudan. De kinesiska myndigheterna begärde inledningsvis tillgång till de offentliga ärendehandlingarna via e-postmeddelande av den 19 februari 2021. Som svar på detta e-postmeddelande frågade kommissionen uttryckligen de kinesiska myndigheterna samma dag om de genom att begära tillgång till de offentliga ärendehandlingarna hade för avsikt att registrera sig som berörd part. Samma dag bekräftade de kinesiska myndigheterna att de hade registrerat sig som en berörd part. Hela korrespondensen via e-post är tillgänglig i de offentliga ärendehandlingarna. Kommissionen underrättade således de kinesiska myndigheterna direkt om tillkännagivandet om inledande och uppmanade dem även två gånger att bli en berörd part. Vidare inbjöd kommissionen inte de kinesiska myndigheterna till samråd innan inledandet, eftersom den förväntade sig att de indonesiska myndigheterna skulle klargöra hur de kinesiska myndigheterna varit inblandade genom tillhandahållandet av

indirekt finansiellt stöd till exporterande tillverkare i Indonesien. Eftersom kommissionen inte hade för avsikt att undersöka eventuella utjämningsbara subventioner som beviljats av Kina, utan endast de subventioner som beviljats av de indonesiska myndigheterna via de kinesiska myndigheternas ekonomiska stöd, förelåg det därför inget rättsligt krav på att hålla samråd med de kinesiska myndigheterna före inledandet.

(16) För det andra uppgav de kinesiska myndigheterna att de ville följa utvecklingen i ärendet av oro för att kommissionen kan bryta mot WTO:s regler och EU-rätten, men att de kinesiska myndigheterna inte är föremål för denna undersökning och inte är skyldiga att lämna någon information i undersökningen. Enligt de kinesiska myndigheterna bröt kommissionen redan mot WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder (*avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder*) och grundförordningen i antisubventionsundersökningen rörande import av vissa vävnader och/eller sydda glasfibermaterial med ursprung i Folkrepubliken Kina (*Kina*) och Egypten, som inleddes den 16 maj 2019 ([7]) och resulterade i införandet av slutgiltiga utjämningstullar som offentliggjordes den 15 juni 2020 ([8]) (*antisubventionsundersökningen om glasfibermaterial*), genom att klassificera det normala bilaterala ekonomiska och handelsrelaterade samarbetet mellan Kina och Egypten som så kallade gränsöverskridande subventioner.

(17) Kommissionen erinrade om att det inte var de kinesiska myndigheterna som hade begärt att få följa utvecklingen i ärendet, utan det var kommissionen själv som uppmanade de kinesiska myndigheterna att registrera sig som en berörd part i tillkännagivandet om inledande. Vad gäller påståendena om antisubventionsundersökningen om glasfibermaterial ansåg kommissionen att de var allmänna och ogrundade och dessutom inte föremål för denna undersökning. Kommissionen noterade emellertid att det ekonomiska stöd som beviljats av de kinesiska myndigheterna, i den mån sådant stöd kan tillskrivas de indonesiska myndigheterna, omfattas av denna undersökning. Uppgifterna om det ekonomiska stöd som beviljats av de kinesiska myndigheterna är därför nödvändiga i detta sammanhang.

(18) För det tredje noterade de kinesiska myndigheterna att kommissionen inte sände någon begäran om upplysningar under de första åtta månaderna efter inledandet, i strid med WTO:s krav att de undersökande myndigheterna ska fastställa vilka uppgifter som behövs från berörda parter så snart som möjligt, och att tidsfristen för svaret var tio dagar i stället för de 37 dagar som föreskrivs i artikel 12.1.1 i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder och artikel 11.2 i grundförordningen.

(19) Kommissionen noterade att tidpunkten för att skicka begäran om upplysningar till de kinesiska myndigheterna berodde på utvecklingen i undersökningen. Det var inte helt tydligt i början av undersökningen vilka frågor som behövde ställas till de kinesiska myndigheterna och de begärda upplysningarna baserades på aspekter för vilka det krävdes ytterligare undersökningar efter den första dubbelkontrollen på distans med de indonesiska parterna. Kommissionen svarade dessutom att den hade skickat en ”begäran om upplysningar” till de kinesiska myndigheterna, inte ett ”frågeformulär”. De tidsramar som de kinesiska myndigheterna hänvisar till gäller endast frågeformulär. Den tidsram som angavs i begäran om upplysningar var tillräcklig för att de begärda upplysningarna skulle kunna lämnas. Om de kinesiska myndigheterna hade ansett att tidsramen var alltför snäv kunde de dessutom ha begärt en förlängning av tidsfristen, vilket de inte gjorde.

1.5. **Synpunkter på inledandet av undersökningen**

1.5.1. *Synpunkter från de indiska myndigheterna rörande inledandet*

(20) De indiska myndigheterna lämnade inga skriftliga synpunkter före eller efter samrådet före inledandet. Under samrådet hävdade de indiska myndigheterna emellertid att klagomålet generellt inte innehåller tillräckliga bevis för förekomsten av några påstådda subventionsprogram.

([7]) Tillkännagivande om inledande av ett antisubventionsförfarande beträffande import av vissa vävda och/eller sydda glasfibermaterial med ursprung i Folkrepubliken Kina och Egypten (EUT C 167, 16.5.2019. s. 11).

([8]) Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2020/776 av den 12 juni 2020 om införande av slutgiltiga utjämningstullar på import av vissa vävda och/eller sydda glasfibermaterial med ursprung i Folkrepubliken Kina och Egypten och om ändring av kommissionens genomförandeförordning (EU) 2020/492 om införande av slutgiltiga antidumpningstullar beträffande import av vissa vävda och/eller sydda glasfibermaterial med ursprung i Folkrepubliken Kina och Egypten (EUT L 189, 15.6.2020, s. 1).

(21) Kommissionen beaktade de indiska myndigheternas synpunkter. Såsom anges i memorandumet om bevisningens tillräcklighet (*memorandumet*) ([9]) drog kommissionen efter granskning av påståendena om subventioner slutsatsen att klagomålet, tillsammans med den bevisning som kommissionen förfogar över och som förtecknas i memorandumet, innehöll tillräcklig bevisning för att det förekom subventionering av den berörda produkten med ursprung i Indien.

1.5.2. *Synpunkter från de indonesiska myndigheterna rörande inledandet*

(22) Den 15 februari 2021 ingav de indonesiska myndigheterna den skriftliga versionen av sina uttalanden vid samråden före inledandet som hölls samma dag. I denna inlaga hävdades att klagomålet generellt inte innehöll tillräcklig bevisning för förekomsten av de påstådda subventionsprogrammen.

(23) Kommissionen tog hänsyn till detta i samband med utarbetandet av memorandumet om bevisningens tillräcklighet och instämde inte i de indonesiska myndigheternas synpunkter. Kommissionen drog slutsatsen att klagomålet, tillsammans med den bevisning som kommissionen hade tillgång till och som förtecknas i memorandumet, innehöll tillräcklig bevisning för att påvisa förekomsten av subventionering. Emellertid beaktades de faktorer som de indonesiska myndigheterna lyft fram under undersökningen särskilt noggrant.

1.6. **Stickprovsförfarande**

(24) I tillkännagivandet om inledande angav kommissionen att ett stickprovsförfarande kunde komma att tillämpas för de berörda parterna i enlighet med artikel 27 i grundförordningen.

1.6.1. *Stickprovsförfarande avseende unionstillverkare*

(25) I tillkännagivandet om inledande uppgav kommissionen att den hade beslutat att begränsa undersökningen till ett rimligt antal unionstillverkare genom att tillämpa ett stickprovsförfarande och att den hade gjort ett preliminärt urval av unionstillverkare. Kommissionen gjorde det preliminära urvalet på grundval av unionstillverkarnas rapporterade tillverkning och försäljningsvolym i unionen i samband med analysen av representativiteten innan undersökningen inleddes, och även med hänsyn till deras geografiska belägenhet. Det på så sätt fastställda preliminära urvalet bestod av tre unionstillverkare som svarar för mer än 60 % av tillverkningen och cirka 70 % av försäljningen av den likadana produkten i unionen och som är belägna i fyra olika medlemsstater. Detaljer om detta preliminära urval gjordes tillgängliga i de ärendehandlingar som berörda parter kunde begära att få ta del av och lämna synpunkter på. Inga synpunkter lämnades.

(26) Eftersom inga synpunkter mottogs inom den angivna tidsramen bekräftades det preliminära urvalet av unionstillverkare. Det bestod av Acciai Speciali Terni SpA, Aperam Stainless Europe och Outokumpu Stainless OY. Det slutgiltiga urvalet är representativt för unionsindustrin. Urvalet sammanföll med urvalet av unionstillverkare i den separata antidumpningsundersökningen.

1.6.2. *Stickprovsförfarande avseende importörer*

(27) För att kommissionen skulle kunna avgöra om ett stickprovsförfarande var nödvändigt och i sådana fall göra ett urval, ombads alla kända icke-närstående importörer att lämna de uppgifter som efterfrågades i tillkännagivandet om inledande.

(28) En icke-närstående importör gav sig till känna som berörd part och lämnade de begärda upplysningarna. Med hänsyn till det låga antalet svar behövdes inget stickprovsförfarande. Inga synpunkter inkom på detta beslut. Denna importör ombads fylla i ett frågeformulär.

([9]) Sherlock-dokument nr t21.001429 av den 17 februari 2021.

1.6.3. *Stickprovsförfarande avseende exporterande tillverkare i de berörda länderna*

(29) Med tanke på det potentiellt stora antalet exporterande tillverkare i de berörda länderna fastställdes det i tillkännagivandet om inledande att stickprovsförfarandet omfattade Indien och Indonesien. Kommissionen uppmanade därför alla kända exporterande tillverkare i Indien och Indonesien att lämna de upplysningar som efterfrågades i tillkännagivandet om inledande för att besluta om ett stickprovsförfarande var nödvändigt och i så fall göra ett urval.

(30) Dessutom uppmanade kommissionen Indiens beskickning vid Europeiska unionen och Indonesiens ambassad i Bryssel att identifiera och/eller kontakta andra eventuella exporterande tillverkare som kunde vara intresserade av att delta i undersökningen.

1.6.3.1. Indien

(31) Två (grupper av) indiska företag lämnade in ett svar på stickprovsformuläret inom den fastställda tidsfristen. De två exporterande tillverkarna i fråga, Chromeni Steels Private Limited (*Chromeni*) och Jindal Group stod för 100 % av den indiska exportvolymen av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål från Indien till unionen under undersökningsperioden. Kommissionen avbröt därför stickprovsförfarandet avseende Indien.

(32) Den del av Jindal Group (Indien) som deltar i tillverkningen och försäljningen av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål består av två exporterande tillverkare, två handlare, en tjänsteleverantör och en råvaruleverantör.

(33) Jindal Group är vertikalt integrerat från produktionen av koks, gas och ferrokrom, via produktionen av flytande rostfritt stål, skivor, varmvalsade ringar eller rullar, ner till tillverkningen av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål.

(34) Chromeni är inte vertikalt integrerad. Nämnda företag börjar sin tillverkning av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål från varmvalsade ringar eller rullar av rostfritt stål.

1.6.3.2. Indonesien

(35) Tre exporterande tillverkare eller grupper av exporterande tillverkare i Indonesien lämnade de begärda uppgifterna och samtyckte till att ingå i urvalet. I enlighet med artikel 27.1 i grundförordningen gjorde kommissionen ett urval av två grupper av exporterande tillverkare på grundval av den största representativa exportvolym från Indonesien till EU under undersökningsperioden som rimligen kunde undersökas inom den tid som stod till förfogande, nämligen PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy (IRNC) och PT. Jindal Stainless Indonesia (*Jindal Indonesia*). De grupper av exporterande tillverkare som ingick i urvalet stod för 71 % av den uppskattade totala exportvolymen av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål från Indonesien till unionen under undersökningsperioden.

(36) IRNC är ett vertikalt integrerat företag. Företaget börjar sin tillverkning av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål från nickelmalm och har därför sina egna smältverk. Dessutom ingår IRNC i en företagsgrupp som tillverkar olika typer av stålprodukter, som också är vertikalt integrerade (de utgår från nickelmalm och har därför sina egna smältverk) och tillhandahåller stålprodukter i tidigare led till IRNC för tillverkning av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål. Dessa företag (tillsammans med IRNC nedan gemensamt kallade *IRNC-gruppen*) är PT. Indonesien Guang Ching Nickel and Stainless Steel Industry (GCNS), PT Indonesien Tsingshan Stainless Steel (ITSS), PT Sulawesi Mining Investment (SMI) och PT Tsingshan Steel Indonesia (TSD). Alla är belägna i Morowali Industrial Park i Indonesien.

(37) Jindal Indonesia är inte vertikalt integrerat. Bolaget börjar sin tillverkning av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål från rullar av rostfritt stål.

(38) I enlighet med artikel 27.2 i grundförordningen genomförde kommissionen ett samråd om urvalet med alla berörda kända exporterande tillverkare och med de indonesiska myndigheterna. Inga synpunkter inkom, och urvalet bekräftades därför.

1.7. **Enskild undersökning**

(39) Den tredje indonesiska exporterande tillverkaren som besvarade stickprovsformuläret underrättade kommissionen om att den inte avsåg att begära en enskild undersökning enligt artikel 27.3 i grundförordningen. Trots detta underrättade kommissionen denna exporterande tillverkare som inte ingick i urvalet om att den var tvungen att besvara frågeformuläret om den önskade en enskild undersökning. Tillverkaren lämnade emellertid inte något svar på frågeformuläret. Det var följaktligen inte möjligt att genomföra enskilda undersökningar.

1.8. **Svar på frågeformuläret**

(40) Kommissionen sände frågeformulär till de tre unionstillverkare som ingick i urvalet, klaganden, den icke-närstående importör som hade gett sig till känna och de fyra exporterande tillverkarna i de berörda länderna. Samma frågeformulär gjordes även tillgängligt via internet ([10]) på dagen för inledandet.

(41) Svar på frågeformuläret mottogs från de tre unionstillverkare som ingick i urvalet, klaganden, en icke-närstående importör, två exporterande tillverkare från Indien och de två exporterande tillverkare som ingick i urvalet från Indonesien.

(42) Kommissionen sände även ett frågeformulär till de indiska och de indonesiska myndigheterna.

(43) Frågeformuläret för de indiska myndigheterna innehöll särskilda frågeformulär till i) finansinstitut som tillhandahöll lån eller exportkrediter till de undersökta företagen eller till deras köpare (inom ramen för exportkrediter för köpare), ii) de tio största tillverkarna och distributörerna av insatsvaror som påstods ha tillhandahållits mot för låg ersättning (krommalm och järnmalm) till de två indiska exporterande tillverkarna, vilka används vid tillverkningen av den undersökta produkten.

(44) Frågeformuläret till de indonesiska myndigheterna omfattade ett särskilt frågeformulär för Lembaga Pembiayaan Ekspor Indonesia (*Indonesia Eximbank*). Detta finansinstitut hade i klagomålet specifikt hänvisats till som ett offentligt organ eller organ som anförtrotts eller ålagts att bevilja subventioner av de indonesiska myndigheterna. För att underlätta administrationen ombads de indonesiska myndigheterna dessutom att vidarebefordra särskilda frågeformulär till i) alla andra finansinstitut som tillhandahöll lån eller exportkrediter till de företag som ingick i urvalet eller till köpare från de företag som ingick i urvalet (inom ramen för exportkrediter för köpare) ([11]), ii) de tio största tillverkarna och distributörerna av de viktigaste insatsvarorna för den undersökta produkten, samt till alla andra tillverkare och distributörer av materialen i fråga som har levererat insatsvaror till de två företagen i urvalet, och iii) PT. Asuransi Asei Indonesia (ASEI), till vilken specifikt hänvisats i klagomålet som en leverantör av exportkreditförsäkring på subventionerad basis, samt potentiellt även till tillverkarna av den undersökta produkten.

(45) Dessutom innehöll frågeformuläret till de indonesiska myndigheterna ett särskilt frågeformulär för PT. Indonesia Morowali Industrial Park (IMIP), det företag som driver den industripark där IRNC, en av de exporterande tillverkarna i urvalet, är belägen. Eftersom IMIP är ett företag som är närstående till IRNC, ombads IRNC också att översända samma frågeformulär till IMIP.

(46) De indonesiska myndigheterna ombads att samla in eventuella svar från dessa enheter och skicka dem direkt till kommissionen.

(47) Kommissionen mottog svar på frågeformuläret från de indiska myndigheterna, vilket emellertid inte omfattade svar på de särskilda frågeformulär som avses i skäl 43, samt från de indonesiska myndigheterna, som innehöll svar från Indonesia Eximbank, tre andra finansinstitut och elva leverantörer av insatsvaror, nämligen fyra kolgruvor (PT. Sungai Danau Jaya, PT Tanah Bumbu Resources, PT. Wahana Baratama Mining och PT. Bukit Asam Tbk), tre nickelmalmgruvor (PT. GAG Nikel, PT. Ceria Nugraha Indotama och PT. Tiran Indonesia), fyra handlare av nickelmalm och kol (PT. Ekasa Yad Resouces, PT. Batu Bara Global Energy, PT. Rwood Resources Indonesia och PT. Bumi Nusantara Jaya), ASEI och IMIP. Kommissionen erhöll även samma svar på frågeformuläret för IMIP från IRNC.

([10]) https://trade.ec.europa.eu/tdi/case_details.cfm?id=2513.

([11]) En förteckning över finansinstitut som tillhandahåller lån eller exportkrediter till de företag som ingick i urvalet bifogades frågeformuläret.

1.9. **Kontrollbesök**

(48) På grund av covid-19-utbrottet och de isoleringsåtgärder som införts av olika medlemsstater och tredjeländer kunde kommissionen i det preliminära skedet inte göra några kontrollbesök i enlighet med artikel 16 i grundförordningen. I stället dubbelkontrollerade kommissionen alla uppgifter som ansågs vara nödvändiga för dess preliminära beslut på distans i linje med tillkännagivandet om covid-19-utbrottets konsekvenser för antidumpnings- och antisubventionsundersökningar ([12]).

(49) Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 28 i grundförordningen dubbelkontrollerade kommissionen via videokonferens de indiska och de indonesiska myndigheternas svar på frågeformulären på distans. Tjänstemän från relevanta ministerier deltog under dubbelkontrollerna på distans. Dubbelkontrollerna på distans av de indonesiska myndigheterna omfattade också dubbelkontroller på distans av de uppgifter som lämnats av Indonesia Eximbank och av två leverantörer av insatsvaror, nämligen PT. Gag Nikel och PT. Sungai Danau Jaya.

(50) Kommissionen genomförde dessutom dubbelkontroller på distans hos följande företag/parter:

a) Unionssammanslutningen som företräder de tre unionstillverkare som ingick i urvalet:

— European Steel Association (*Eurofer*), Bryssel, Belgien.

b) Exporterande tillverkare i Indien:

— Chromeni Steels Private Limited (*Chromeni*), Ahmedabad,

— Jindal Stainless Limited (JSL), New Delhi and Jindal Stainless Hisar Limited (JSHL), New Delhi och deras närstående företag, särskilt närstående handlare: Jindal Stainless Steelway Limited (JSS), Gurugram and Jindal Steelitalia Limited (JSI), Gurgaon, tjänsteleverantör: Jindal United Steel Limited (JUSL), New Delhi och leverantörer av råvaror: Jindal Coke Limited (JCL), New Delhi, (nedan gemensamt kallade *Jindal-gruppen*).

c) Exporterande tillverkare i Indonesien:

— PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy (IRNC), Jakarta och dess närstående företag, särskilt dess fyra huvudsakliga närstående indonesiska leverantörer av insatsvaror, PT. Indonesia Guang Ching Nickel and Stainless Steel Industry (GCNS), Jakarta, PT. Indonesia Tsingshan Stainless Steel (ITSS), Jakarta, PT. Sulawesi Mining Investment (SMI), Jakarta and PT. Tsingshan Steel Indonesia (TSI), Jakarta (tillsammans med IRNC gemensamt kallade *IRNC-gruppen*), och den närstående industripark där IRNC-gruppen är belägen, PT. Indonesia Morowali Industrial Park (IMIP), Jakarta,

— PT. Jindal Stainless Indonesia (*Jindal Indonesia*), Gresik.

1.10. **Avstående från införande av provisoriska tullar och efterföljande förfarande**

(51) Den 20 oktober 2021 underrättade kommissionen i enlighet med artikel 29 a.2 i grundförordningen berörda parter om att den inte hade för avsikt att införa provisoriska åtgärder utan i stället avsåg att fortsätta undersökningen.

(52) Kommissionen fortsatte att inhämta och kontrollera alla uppgifter som den ansåg nödvändiga för de slutgiltiga undersökningsresultaten.

1.11. **Slutligt utlämnande av uppgifter**

(53) Den 17 december 2021 underrättade kommissionen alla parter om de viktigaste omständigheter och överväganden på grundval av vilka den avsåg att införa en slutgiltig utjämningstull på import av den berörda produkten (*det slutliga utlämnandet*). Alla parter gavs möjlighet att inom en viss tid inkomma med synpunkter på utlämnandet. Berörda parter gavs möjlighet att lämna synpunkter på inledandet av undersökningen och att begära att bli hörda av kommissionen och/eller förhörsombudet för handelspolitiska förfaranden.

(54) Den 21 januari 2022 erhöll de berörda parterna ytterligare ett slutgiltigt utlämnande av uppgifter (*det ytterligare slutliga utlämnandet*) och gavs möjlighet att inkomma med synpunkter inom en viss tid. Berörda parter hade möjlighet att begära att bli hörda av kommissionen och/eller förhörsombudet för handelspolitiska förfaranden.

([12]) Tillkännagivande om konsekvenserna av utbrottet av covid-19 för antidumpnings- och antisubventionsundersökningar (2020/C 86/06) (EUT C 86, 16.3.2020, s. 6).

(55) Synpunkter inkom från klaganden, de indiska, de indonesiska och de kinesiska myndigheterna, de exporterande tillverkare som ingick i urvalet, den icke-närstående importören LSI och konsortiet av importörer och distributörer Euranimi.

(56) Parter som begärde att bli hörda gavs även möjlighet till detta. IRNC-gruppen och Euranimi hördes.

(57) De synpunkter som lämnats av de berörda parterna övervägdes och togs i beaktande i denna förordning där så var lämpligt.

(58) IRNC-gruppen hävdade att dess rätt till försvar hade åsidosatts, eftersom den inte hade erhållit tillräckligt med tid för att förbereda sina synpunkter på det slutliga utlämnandet av uppgifter. Som svar betonade kommissionen att IRNC-gruppen inledningsvis erhöll en tidsfrist på 18 dagar för att lämna synpunkter, vilket är långt mer än den tidsperiod på tio dagar som föreskrivs enligt lag som kommissionen är skyldig att tillhandahålla berörda parter efter det slutliga utlämnandet av uppgifter. Dessutom beviljade kommissionen efter begäran företaget en förlängning på tre dagar. Kommissionen ansåg därför att IRNC-gruppen hade erhållit tillräckligt med tid för att lämna sina synpunkter på det slutliga utlämnandet av uppgifter, och påståendet avvisades.

(59) Jindal-gruppen och Jindal Indonesia begärde att kommissionen skulle säkerställa att de föreslagna utjämningstullarna och skyddsåtgärderna för stål inte kumulerades såsom gjordes i antidumpningsförordningen.

(60) Denna fråga behandlas i skäl 1083 och 1084.

(61) Av rättssäkerhetsskäl begärde Jindal-gruppen och Jindal Indonesia att kommissionen skulle inkludera den föreslagna förordningen om införande av antisubventionsåtgärder i förordning (EU) 2019/1382 ([13]).

(62) Kommissionen noterade att artikel 3 redan behandlar frågan om samverkan mellan tullar som tas ut i enlighet med denna förordning och tullar som tas ut i enlighet med förordning (EU) 2019/159 ([14]). I den senaste ändringen av förordning (EU) 2019/1382 har kommissionen redan meddelat att varje förordning om införande av antidumpnings- och/eller antisubventionsåtgärder avseende stålprodukter som också omfattas av skyddsåtgärden i framtiden skulle innehålla särskilda bestämmelser som förhindrar att de tillämpas samtidigt som skyddstullen för import över kvoten ([15]).

(63) Efter det slutliga utlämnandet av uppgifter hävdade Euranimi och LSI att kommissionen tillfälligt borde upphäva åtgärderna enligt artikel 24.4 i grundförordningen.

(64) Kommissionen bekräftade mottagandet av de uppgifterna från dessa parter och påminde dem om att kommissionen, om den skulle anse det lämpligt, kan besluta att upphäva åtgärderna tillfälligt om marknadsförhållandena tillfälligt har ändrats i en sådan omfattning att det finns anledning att anta att skada inte kommer att återuppstå om åtgärderna tillfälligt upphävs och när det ligger i unionens intresse att göra detta.

2. **BERÖRD PRODUKT OCH LIKADAN PRODUKT**

2.1. **Berörd produkt**

(65) Den berörda produkten som omfattas av denna undersökning är kallvalsade platta produkter av rostfritt stål som inte vidare bearbetats efter kallvalsningen och som för närvarande klassificeras enligt KN-nummer 7219 31 00, 7219 32 10, 7219 32 90, 7219 33 10, 7219 33 90, 7219 34 10, 7219 34 90, 7219 35 10, 7219 35 90, 7219 90 20, 7219 90 80, 7220 20 21, 7220 20 29, 7220 20 41, 7220 20 49, 7220 20 81, 7220 20 89, 7220 90 20 och 7220 90 80 och som har sitt ursprung i Indien och Indonesien. Dessa KN-nummer nämns endast upplysningsvis.

([13]) Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2019/1382 av den 2 september 2019 om ändring av vissa förordningar om införande av antidumpningsåtgärder eller antisubventionsåtgärder för vissa stålprodukter som omfattas av skyddsåtgärder (EUT L 227, 3.9.2019, s. 1).

([14]) Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2019/159 av den 31 januari 2019 om införande av slutgiltiga skyddsåtgärder på import av vissa stålprodukter (EUT L 31, 1.2.2019, s. 27).

([15]) Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2021/1754 av den 4 oktober 2021 om ändring av genomförandeförordning (EU) 2019/1382 om ändring av vissa förordningar om införande av antidumpningsåtgärder eller antisubventionsåtgärder för vissa stålprodukter som omfattas av skyddsåtgärder (EUT L 352, 5.10.2021, s. 1, skäl 6).

2.2. **Likadan produkt**

(66) Av undersökningen framgick att följande produkter har samma grundläggande fysiska, kemiska och tekniska egenskaper och samma grundläggande användningsområden:

— Den berörda produkten.

— Den produkt som tillverkas och säljs på de berörda ländernas inhemska marknader.

— Den produkt som tillverkas och säljs i unionen av unionsindustrin.

(67) Kommissionen drog slutsatsen att dessa produkter således är likadana produkter i den mening som avses i artikel 2 c i grundförordningen.

2.3. **Invändningar gällande produktdefinition**

(68) En unionstillverkare, som också agerade som importör och slutanvändare, begärde att kallvalsade produkter av rostfritt stål av stålsort 200 och 201 skulle undantas från produktdefinitionen. Undersökningen har visat att sådana produkter är utbytbara i fråga om egenskaper. Kommissionen drog också slutsatsen att beviljandet av denna begäran om undantagande verkligen skulle utgöra en orimlig börda för tullmyndigheterna, som skulle behöva utföra ett laboratorietest och kontrollera slutanvändningen för varje sändning. Vidare visade de uppgifter som företaget lämnade om sina inköp av produkter med stålkvalitet 200 och 201 och andra produkter från de berörda länderna att det köpte andra produkter som omfattas av produktdefinitionen i den aktuella undersökningen från dessa länder, vilket i sig innebär risk för korsvis kompensation. Även om företaget hävdar att dessa stålkvaliteter endast har en enda slutanvändning kan det inte uteslutas att dessa stålkvaliteter kan ha andra användningsområden.

(69) Kommissionen drog därför slutsatsen att det inte var lämpligt att bevilja denna begäran om undantag från produktdefinitionen och den avvisades därför.

3. **SUBVENTIONERING: INDIEN**

3.1. **Subventioner och subventionsprogram inom ramen för undersökningarna**

(70) På grundval av informationen i klagomålet, tillkännagivandet om inledande och svaren på kommissionens frågeformulär undersöktes den påstådda subventioneringen i form av följande subventioner från de indiska myndigheterna:

i) Direkt och potentiell direkt överföring av medel:

— Kreditfinansiering före och efter leverans.

— Utjämningssystem för exportfinansiering

— Incitament från exportkreditinstitut.

— Förmånliga lån från State Bank of India (SBI) och Steel Development Fund (SDF).

— FoU-bidrag från SDF och ministeriet för stål.

ii) Outtagna eller uteblivna offentliga intäkter:

— Ordningar för befrielse och eftergift av tullar

a) System med förhandstillstånd (*Advanced Authorization Scheme*).

b) Systemet med tillstånd för tullfri import (*Duty Free Import Authorization Scheme*).

c) Tullrestitutionssystemet (*Duty Drawback Scheme*).

d) Systemet med förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror (*Export Promotion of Capital Goods Scheme*).

e) Systemet med varuexport från Indien (*Merchandise Export from India Scheme*).

f) Exportfrämjande åtgärder genom tull- och skattebefrielse – leveranser likställda med export.

— Incitament för exportorienterade företag/särskilda ekonomiska zoner (*Export Oriented Units* och *Special Economic Zones*).

— Inkomstskattelättnader.

iii) Tillhandahållande av varor eller tjänster mot för låg ersättning:

— Tillhandahållande av krommalm mot för låg ersättning.

— Tillhandahållande av järnmalm mot för låg ersättning.

iv) Inköp av varor genom strategier för offentlig upphandling.

v) Incitament från Exim Bank i form av köparkrediter.

vi) Incitament från de lokala subventionssystemen i delstaten Gujarat.

3.2. **System för vilka man inte funnit någon bevisning för subventionering**

– Kreditfinansiering före och efter leverans

(71) Klaganden hävdade att indiska banker tillhandahåller exportfinansiering före leverans till exportörer som kräver betalning för sålda varor innan varorna levereras. På samma sätt är exportfinansiering efter leverans ett lån som finansinstitut tillhandahåller exportörer. Systemet förvaltas av Indiens centralbank, Reserve Bank of India (RBI). Det hävdades vidare att de indiska myndigheterna genom sin centralbank anförtror eller ålägger privata indiska banker att tillhandahålla ett finansiellt bidrag i form av en direkt överföring av medel (artikel 3.1 a i och 3.1 a iv i grundförordningen). För att kunna utnyttja dessa system behöver exportören endast visa bevis på export utan att någon riskbedömning krävs. Förmånen för exportören utgörs därför av skillnaden mellan den förmånliga räntesats som erhållits och marknadsräntan för liknande lån i Indien.

(72) En av de indiska exporterande tillverkarna utnyttjade i begränsad utsträckning krediter före leverans under undersökningsperioden.

(73) Företaget använde krediter före leverans inom ramen för faciliteter för rörelsekapital (kreditlinor) som öppnats av offentliga och privata banker. Den räntesats som tillämpades fastställdes på marknadsmässiga villkor och på den nivå som togs ut av andra offentliga och privata banker (inklusive internationella banker), med vilka företaget hade öppna kreditlinor. Räntan baserades på *Benchmark Prime Lending Rate* (BPLR), vid exportkrediter i indiska rupier, eller på Libor, vid exportkrediter i US-dollar. I båda fallen med tillägg av en spread på grundval av företagets kreditbetyg. Samma kreditlinor användes också vid inhemsk kortfristig finansiering.

(74) De två indiska exporterande tillverkarna använde inte exportkrediter efter leverans under undersökningsperioden.

(75) Kommissionen behövde följaktligen inte analysera dessa system ytterligare.

– Utjämningssystem för exportfinansiering

(76) Klaganden hävdade att systemet för utjämning av räntor ger exportörerna ett finansiellt bidrag i form av en direkt överföring av medel genom att kompensera långivarna till dessa exportörer motsvarande 3–5 % av värdet på den ränta som annars skulle ha betalats för vissa lån.

(77) De två indiska exporterande tillverkarna använde inte systemet för utjämning av räntor under undersökningsperioden.

(78) Kommissionen behövde följaktligen inte undersöka detta system ytterligare.

– Incitament från exportkreditinstitut

(79) De indiska myndigheterna äger två exportkreditinstitut fullt ut, nämligen Export Credit Guarantee Corporation of India Ltd (ECGC) och Exim Bank of India. De båda institutens främsta mål är att främja den indiska exporten. Klaganden hävdade att de incitament som dessa institut tillhandahåller innebär en förmån för exportörerna, eftersom de tillhandahåller försäkringar, kreditgarantier, kreditlinor och exportkrediter på mer förmånliga villkor än de som finns på marknaden.

(80) De två indiska exporterande tillverkarna använde inte kreditgarantier, exportkrediter eller kreditlinjer från ECGC eller Exim Bank.

(81) Två tillverkare i Jindal-gruppen omfattades dock av försäkringar från ECGC. Kommissionen fann emellertid inte att dessa försäkringsavtal avvek från de normala marknadsvillkoren. Premierna berodde på maximal förlusttäckning, länder och köpare som omfattades av försäkringen och det tidigare utnyttjandet, dvs. företagens riskprofil. Kommissionen kontrollerade att alla premier och avgifter hade betalats.

(82) Kommissionen behövde följaktligen inte undersöka detta system ytterligare.

– Förmånliga lån från State Bank of India (SBI) och Steel Development Fund (SDF)

(83) Klaganden hävdade att de indiska myndigheterna tillhandahåller sektorsspecifika förmånliga lån till tillverkare av rostfritt stål via State Bank of India (SBI) och Steel Development Fund (SDF).

(84) SBI var en av de banker som beviljade Jindal-gruppen långfristiga lån, men kommissionen fann inte att dessa lån var sektorsspecifika eller förmånliga. Räntan fastställdes på grundval av BLPR (*Benchmark Prime Lending Rate*) + spread. I själva verket var den ränta som togs ut av SBI något högre än de räntor som togs ut av privata banker som beviljade långfristiga lån till Jindal-guppen med en liknande löptid.

(85) De två indiska exporterande tillverkarna fick inga lån från Steel Development Fund under undersökningsperioden.

(86) Kommissionen behövde följaktligen inte undersöka detta system ytterligare.

– Forsknings- och utvecklingsbidrag från SDF och ministeriet för stål

(87) Klaganden hävdade att de indiska myndigheterna tillhandahåller FoU-bidrag till ståltillverkare via SDF. FoU-bidragen kan också erhållas direkt från ministeriet för stål.

(88) De två indiska exporterande tillverkarna erhöll inte FoU-bidrag under undersökningsperioden eller bidrag som kunde hänföras till undersökningsperioden.

(89) Kommissionen behövde följaktligen inte undersöka detta system ytterligare.

– Ordningar för befrielse och eftergift av tullar

(90) Klaganden hävdade att tillverkarna av den undersökta produkten omfattas av flera tullrestitutionssystem före och efter export, enligt vilka de importerade råvarorna eller kapitalvarorna kan undantas från tullar och importrelaterade skatter. Dessa system innebär att exporterande tillverkare i den mening som avses i artikel 3.1 a ii och 3.2 i grundförordningen beviljas en förmån som motsvarar de uteblivna statliga intäkterna och därmed de tullar och skatter som efterskänkts.

(91) Såsom förklaras i skälen 117–205 gynnades en eller båda av de indiska exporterande tillverkarna av vissa av ordningarna för befrielse och eftergift av tullar, nämligen systemet med förhandstillstånd, tullrestitutionssystemet, systemet med förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror och systemet med varuexport från Indien.

(92) Under undersökningsperioden gynnades emellertid ingen av de två exporterande tillverkarna av systemet med tillstånd för tullfri import eller hade inhemska försäljningstransaktioner som klassificerades som leveranser likställda med export. Kommissionen behövde därför inte undersöka dessa två system ytterligare.

– Incitament för exportorienterade företag/särskilda ekonomiska zoner (*Export Oriented Units* och *Special Economic Zones*)

(93) Klaganden hävdade att tillverkarna av den undersökta produkten gynnas av flera skatteincitament genom att vara registrerade som exportorienterade företag eller vara belägna i särskilda ekonomiska zoner.

(94) Ingen av de två indiska exporterande tillverkarna var emellertid registrerad som exportorienterade företag under undersökningsperioden, och inte heller gynnades de av några tidigare subventioner av kapitalvaror i egenskap av exportorienterat företag som kunde hänföras till undersökningsperioden. Ingen av de två exporterande indiska tillverkarna är heller belägna i en särskild ekonomisk zon.

(95) Kommissionen behövde följaktligen inte analysera dessa system ytterligare.

– Inkomstskattelättnader

(96) Klaganden hävdade att tillverkare av den undersökta produkten gynnas av inkomstskatteavdrag och befrielse från inkomstskatt från flera program, däribland följande:

— Nedsatt inkomstskattesats för nyetablerade företag.

— Inkomstskatteavdrag för FoU-kostnader.

— Inkomstskatteavdrag för vinster från stora industriprojekt.

— Inkomstskatteavdrag för vinster från företag i särskilda kategorier.

— Inkomstskatteavdrag för investeringar i nya anläggningar och maskiner.

(97) De två indiska exporterande tillverkarna erhöll inte några befrielser, avdrag eller nedsatta skattesatser för inkomstskatt under undersökningsperioden.

(98) Kommissionen behövde följaktligen inte undersöka detta system ytterligare.

– Tillhandahållande av järnmalm mot för låg ersättning

(99) Klaganden hävdade att de indiska myndigheterna har genomfört en politik som omfattar fastställande av höga exportskatter på järnmalm. Regeringen säkerställde således att den inhemska tillgången på dessa produkter ökade och garanterade att järnpriserna låg kvar långt under internationella nivåer. Dessa exporttullar, tillsammans med andra faktorer, medförde att de indiska myndigheterna anförtrodde eller ålade råvarutillverkarna att tillhandahålla insatsvaror till de indiska tillverkarna mot för låg ersättning.

(100) Emellertid använder ingen av de två indiska exporterande tillverkarna järnmalm i sin tillverkningsprocess. Kommissionen behövde följaktligen inte undersöka detta system ytterligare.

– Inköp av varor genom strategier för offentlig upphandling

(101) Klaganden hävdade att de indiska myndigheterna har stött den indiska industrin för kallvalsat rostfritt stål genom offentliga upphandlingar. Det påstods att statliga organ är skyldiga att använda en minimiandel av indiskt stål och järn vid sin upphandling (mellan 15 % och 50 %). Dessutom kan en utländsk anbudsgivare som erbjuder det lägsta priset endast erhålla upp till hälften av ordermängden. Den andra delen måste tilldelas en lokal leverantör som kan fastställa priset inom ett intervall på 20 % över den utländska anbudsgivarens pris. Endast om det inte finns en enda lokal leverantör som kan prissätta inom 20 % av det lägsta priset (en osannolik händelse, med hänsyn till den breda marginalen), kan den mest effektiva, utländska anbudsgivaren erhålla resten av kontraktet.

(102) En av de indiska exporterande tillverkarna medverkade framgångsrikt vid offentlig upphandling under undersökningsperioden.

(103) Kommissionen kontrollerade alla upphandlingsförfaranden och anbudsförfaranden som hade anknytning till det indiska företaget i fråga under undersökningsperioden. Dock förelåg inte några tecken på konkret subventionering.

(104) Anbudsinfordringar offentliggörs online på de indiska administrativa enheternas, institutionernas eller offentliga företagens respektive webbplatser (till exempel Indian Railways) och företagen kan själva lämna sina anbud. Det är normal praxis att upphandlingsvolymen delas upp mellan två företag. Det företag som erbjöd det lägsta priset beviljas 60 % av upphandlingen och det företag som erbjöd det näst lägsta priset beviljas återstående 40 % av kontraktet, under förutsättning att det justerar sitt pris till den nivå som den vinnande anbudsgivaren erbjudit. Denna regel är även tillämplig om ett eller båda av de aktuella företagen är utländska anbudsgivare.

(105) Det medges att vissa upphandlingar endast är öppna för inhemska företag. Om förfarandet är öppet för utländska anbudsgivare föreligger det emellertid ingen prisdiskriminering såsom klaganden hävdar. Prisförmånen (20 %) för de inhemska leverantörerna föreligger endast vid upphandlingar avseende kapitalvaror ([16]).

([16]) POLICY FOR PROVIDING PREFERENCE TO DOMESTICALLY MANUFACTURED IRON & STEEL PRODUCTS IN GOVERNMENT PROCUREMENT – REVIDERAD 2019, artikel 2.11 och bilaga B (Indiens officiella kungörelseorgan nr 324 av den 29 maj 2019).

(106) Kommissionen kontrollerade att det utvalda företaget i alla upphandlingsförfaranden som den indiska tillverkaren av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål tilldelades under undersökningsperioden, oavsett om de var öppna för utländska anbudsgivare eller inte, erbjöd det lägsta priset eller, i egenskap av företag med det näst bästa erbjudandet, var tvunget att justera sitt pris till det lägsta erbjudna priset.

(107) Efter det slutliga utlämnandet av uppgifter hävdade klaganden att uteslutandet av utländska anbudsgivare från vissa upphandlingsförfaranden ledde till minskad konkurrens och därför medförde högre totalpriser, vilket motsvarade ett finansiellt bidrag genom inköp av varor mot för hög ersättning.

(108) Dessutom konstaterade klaganden att de indiska upphandlingsreglerna genom att import undantas från vissa upphandlingar garanterar de indiska tillverkarna vissa inköpsvolymer, vilket i sig medför en förmån för dem.

(109) Kommissionen håller med om att uteslutandet av utländska anbudsgivare potentiellt minskar konkurrensen och kan leda till inrättandet av en marknad endast för inhemska anbudsgivare. De volymer som Jindal-gruppen sålde genom tilldelning av offentliga upphandlingar var emellertid försumbara jämfört med företagets totala inhemska försäljning under undersökningsperioden. Vid analysen av upphandlingsförfaranden som den indiska tillverkaren av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål tilldelats under undersökningsperioden noterade kommissionen inte heller några betydande skillnader i fråga om prisnivåerna mellan de vinnande anbuden vid anbudsförfaranden som var öppna för utländska företag och förfaranden där de inte deltog. Följaktligen har kommissionen i detta särskilda fall inte funnit någon väsentlig förmån i den mening som avses i artikel 3.1 b i grundförordningen.

– Incitament från Exim Bank i form av köparkrediter

(110) Klaganden hävdade att Exim Bank erbjuder kreditlinjer och köparkrediter. Dessa incitament ges inte till exportörer utan till utländska regeringar, utvecklingsbanker, finansinstitut, affärsbanker eller andra enheter. Finansieringen gör det möjligt för dem att köpa från indiska exportörer med uppskjutna kreditvillkor.

(111) Ingen av de exporterande tillverkarnas exportförsäljning under undersökningsperioden omfattades av kreditlinjer eller köparkrediter från Exim Bank.

(112) Kommissionen behövde följaktligen inte analysera dessa system ytterligare.

– Incitament från de lokala subventionssystemen i delstaten Gujarat

(113) Klaganden hävdade att förutom subventioner från de indiska myndigheterna, kan vissa av tillverkare av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål gynnas genom statliga subventionssystem som tillhandahålls av Gujarats regering. I klagomålet anges fyra lokala system, nämligen följande:

— System för stimulansåtgärder till industrin 2016–2021, som utgör ett skatteincitament för nya företag som grundas i Gujarat.

— Gujarats system för återbetalning av mervärdesskatt. Ett företag i Gujarati kan få tillbaka den mervärdesskatt som betalats på de insatsvaror det förvärvat i form av ett avdrag för ingående mervärdesskatt.

— Lagen om särskilda ekonomiska zoner. Skattebefrielse för stämpelskatt och registreringsavgift.

— Skattebefrielse för omsättningsskatter och andra statliga skatter på inköp av insatsvaror för den särskilda ekonomiska zonen eller en enhet inom den särskilda ekonomiska zonen.

(114) Endast en av de undersökta indiska exporterande tillverkarna är etablerad i delstaten Gujarat och kan eventuellt använda de lokala subventionssystem som anges ovan. Kommissionen fann emellertid inte att företaget gynnades av något av dessa system under undersökningsperioden.

(115) Kommissionen behövde följaktligen inte analysera dessa system ytterligare.

– Avdrag för stämpelskatt på el (Gujarats regering)

(116) Kommissionen fann att en exporterande tillverkare utnyttjade denna åtgärd under undersökningsperioden. Kommissionen beslutade emellertid att inte undersöka åtgärden närmare, eftersom den förmån som detta företag erhållit föreföll försumbar (0,02 %).

3.3. **System för vilka man funnit bevisning för subventionering**

3.3.1. *System för befrielse och eftergift av tullar*

(117) Systemet med förhandstillstånd, systemet med förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror och systemet med varuexport från Indien grundar sig på utrikeshandelslagen (*Foreign Trade (Development and Regulation) Act 1992*) (nr 22/1992), som trädde i kraft den 7 augusti 1992 (*utrikeshandelslagen*). Genom utrikeshandelslagen bemyndigas de indiska myndigheterna att göra tillkännagivanden om export- och importpolitiken. Dessa sammanfattas i dokument om utrikeshandelspolitiken (FTP) som normalt sett utfärdas av handelsministeriet vart femte år och uppdateras regelbundet.

(118) Det dokument om utrikeshandelspolitiken som är relevant för undersökningsperioden är *"Foreign Trade Policy 2015–2020"* (FTP 2015–2020). De förfaranden som de indiska myndigheterna tillämpar för FTP 2015–2020 beskrivs närmare i deras förfarandehandbok (*Handbook of Procedures*, HOP 2015–2020).

(119) Tullrestitutionssystemet är baserat på avsnitt 75 i tullagen (*Customs Act*) från 1962, på avsnitt 37 i lagen om central punktskatt (*Central Excise Act*) från 1944, avsnitten 93A och 94 i skattelagen (*Financial Act*) från 1994 och på *Customs, Central Excise Duties and Service Tax Drawback Rules* (reglerna om tullar, centrala punktskatter och restitution av skatt på tjänster) från 1995. Restitutionssatserna offentliggörs regelbundet.

(120) Som en allmän anmärkning kan det noteras att kommissionen inte inom rimlig tid kunde slutföra dubbelkontrollen på distans av vissa handlingar avseende export- och importtransaktioner inom ramen för de tullrestitutionssystem som beskrivs i detta underavsnitt, såsom begärts och avtalats under dubbelkontrollerna på distans. I detta avseende använde kommissionen bästa tillgängliga uppgifter vid avvikelser mellan de uppgifter som företagen och de indiska myndigheterna rapporterat, på grundval av artikel 28.3 i grundförordningen.

(121) Efter det slutliga utlämnandet av uppgifter hävdade en av de indiska exporterande tillverkarna att syftet med systemen med förhandstillstånd, tullrestitutionssystemet och systemet med varuexport från Indien är att neutralisera de tullar som företaget betalar på import av råvaror som används i de exporterade produkterna och att dessa tre system därför inte innebär att företaget beviljas någon förmån.

(122) I strid med detta påstående har emellertid de förmåner som företagen erhåller inom ramen för tullrestitutionssystemet och systemet med varuexport från Indien inte någon direkt koppling till tullarna på import av råvaror som företaget använder i de exporterade produkterna.

(123) När det gäller tullrestitutionssystemet erhåller ett exporterande företag kontantbetalningar som endast är kopplade till fob-värdet för dess export. Det krävs inte att företaget importerar några råvaror alls.

(124) När det gäller systemet med varuexport från Indien erhåller en exporterande tillverkare noter som kan säljas på marknaden eller användas för att avräkna mot framtida importtullar, men denna avräkning är inte begränsad till de råvaror som används vid tillverkningen av de exporterade produkter för vilka noter har mottagits enligt nämnda system. Noter från systemet med varuexport från Indien kan således avräknas mot samtliga importtullar som ska betalas, inbegripet importtullar för kapitalvaror. De kan också lösas in även om företaget inte importerar någonting alls.

(125) Endast när det gäller systemet med förhandstillstånd finns det ett direkt samband mellan befrielse från importtullar på råvaror som importeras av företaget och exporterade produkter. Kommissionen behandlar således inte tullbefrielsen som en förmån för företaget, under förutsättning att företaget kan styrka den faktiska förbrukningen av råvaror som importerats enligt systemet med förhandstillstånd vid tillverkningen av de exporterade slutprodukterna.

– Systemet med förhandstillstånd

(126) Kommissionen fastställde att en indisk exporterande tillverkare använde systemet med förhandstillstånd under undersökningsperioden.

a) Rättslig grund

(127) Den detaljerade beskrivningen av systemet finns i punkterna 4.03–4.24 i FTP 2015–2020 och kapitlen 4.04–4.52 i HOP 2015–2020 och den aktualiserade HOP 2015–2020.

b) Stödberättigande

(128) Systemet med förhandstillstånd består av sex delsystem, som beskrivs närmare i följande avsnitt. Delsystemen skiljer sig åt bland annat avseende vilka företag och verksamheter som omfattas. Exporterande tillverkare och exporterande handlare som ”har anknytning till” stödjande tillverkare kan få förhandstillstånd för fysisk export och förhandstillstånd för årligt behov. Exporterande tillverkare som levererar till en slutgiltig exportör kan få förhandstillstånd för mellanliggande leverans. Huvudleverantörer som levererar till företag som ingår i de kategorier av ”leverans likställd med export” som nämns i punkt 7.02 i FTP 2015–2020, till exempel leverantörer till exportorienterade företag, kan få förhandstillstånd för delsystemet leverans likställd med export. Slutligen kan mellanliggande leverantörer till exporterande tillverkare få förmåner från leveranser likställda med export inom ramen för delsystemen med dokument för förhandsbefrielse och med ömsesidig inhemsk remburs.

c) Praktiskt genomförande

(129) Förhandstillståndet kan utfärdas i de situationer som beskrivs nedan.

(130) Fysisk export: Detta är det viktigaste delsystemet. Det möjliggör tullfri import av insatsvaror för att tillverka en specifik exportslutprodukt. Med *fysisk* avses i detta hänseende att exportprodukten måste lämna Indiens territorium. I licensen anges den tillåtna importmängden och exportskyldigheten, inbegripet typen av exportprodukt.

(131) Årligt behov: Denna typ av tillstånd är inte knuten till någon specifik exportprodukt utan till en bredare produktgrupp (t.ex. kemiska och närstående produkter). Licensinnehavaren kan, upp till ett visst tröskelvärde som bestäms av företagets tidigare exportresultat, tullfritt importera alla insatsvaror som används för att tillverka en produkt som ingår i en sådan produktgrupp. Företaget kan välja att exportera varje typ av resulterande produkt som ingår i produktgruppen och som tillverkats av sådant tullfritt material.

(132) Mellanliggande leverans: Detta delsystem omfattar fall där två tillverkare avser att tillverka en bestämd exportprodukt och delar upp tillverkningsprocessen mellan sig. Den tillverkande exportören som tillverkar mellanprodukten kan tullfritt importera insatsvaror och för detta syfte få ett förhandstillstånd för mellanliggande leverans. Den slutgiltiga exportören slutför produktionen och är skyldig att exportera den färdiga produkten.

(133) Leverans likställd med export: Genom detta delsystem kan en huvudleverantör tullfritt importera insatsvaror som behövs för att tillverka varor som ska säljas som leveranser likställda med export. Enligt de indiska myndigheterna avses med leverans likställd med export sådana transaktioner där de levererade varorna inte lämnar landet. Ett flertal kategorier av leveranser betraktas som leveranser likställda med export förutsatt att varorna har tillverkats i Indien, t.ex. leveranser av varor till ett exportorienterat företag eller till ett företag beläget i en särskild ekonomisk zon.

(134) Dokument för förhandsbefrielse: En innehavare av ett förhandstillstånd som avser att anskaffa insatsvaror från inhemska källor i stället för att direktimportera dem har möjlighet att göra detta med hjälp av dokument för förhandsbefrielse. I sådana fall godkänns förhandstillstånden som dokument för förhandsbefrielse och gottskrivs den inhemska leverantören vid leverans av de varor som anges i dessa. Gottskrivningen av dokument för förhandsbefrielse berättigar den inhemska leverantören till de förmåner enligt systemet med leveranser likställda med export som beskrivs i punkt 7.03 i FTP 2015–2020 (dvs. förhandstillstånd för mellanliggande leverans/leverans likställd med export, tullrestitution eller återbetalning av slutlig punktskatt vid leverans likställd med export). Genom systemet med dokument för förhandsbefrielse återbetalas skatter och tullar till leverantören i stället för till den slutgiltiga exportören i form av tullrestitution/återbetalning av tull. Skatter och tullar kan återbetalas såväl för inhemska insatsvaror som för importerade insatsvaror.

(135) Ömsesidig inhemsk remburs: Även detta delsystem täcker inhemska leveranser till en innehavare av ett förhandstillstånd. Innehavaren av ett sådant tillstånd kan vända sig till en bank för att öppna en inhemsk remburs till förmån för en inhemsk leverantör. Banken godkänner tillståndet för direkt import endast i fråga om värdet och volymen med avseende på de varor som anskaffas på den inhemska marknaden i stället för att importeras. Den inhemska leverantören får rätt till de förmåner enligt systemet med leveranser likställda med export som beskrivs i punkt 7.03 i FTP 2015–2020 (det vill säga förhandstillstånd för mellanliggande leverans/leverans likställd med export, tullrestitution eller återbetalning av slutlig punktskatt vid leverans likställd med export).

(136) Kommissionen fann att en exporterande tillverkare som använde systemet fick förmåner enligt det första delsystemet, dvs. förhandstillstånd för fysisk export under undersökningsperioden. Det är därför inte nödvändigt att fastställa huruvida de andra outnyttjade delsystemen är utjämningsbara.

(137) För att det ska vara möjligt för de indiska myndigheterna att företa kontroller har innehavaren av ett förhandstillstånd rättslig skyldighet att i ett särskilt format korrekt redovisa förbrukningen och användningen av tullfritt importerade/inhemskt anskaffade varor (se kapitel 4.51 samt tillägg 4H i HOP 2015–2020), det vill säga föra ett register över den faktiska förbrukningen. Detta register måste kontrolleras av en auktoriserad extern revisor och/eller kostnadsrevisor (*cost and works accountant*), som utfärdar ett intyg om att det föreskrivna registret och de relevanta underlagen har granskats och att de uppgifter som lämnas enligt tillägg 4H är korrekta i alla avseenden.

(138) När det gäller det delsystem som det berörda företaget använde under undersökningsperioden, dvs. det för fysisk export, fastställer de indiska myndigheterna volymen och värdet av vad som får importeras och vad som måste exporteras och anger detta på tillståndet. Dessutom ska myndigheternas tjänstemän vid import- och exporttillfällena dokumentera de motsvarande transaktionerna i tillståndet. Den importvolym som tillåts inom ramen för systemet med förhandstillstånd fastställs av de indiska myndigheterna på grundval av standardnormer för input/output, som finns för de flesta produkter inklusive den undersökta produkten.

(139) Importerade insatsvaror får inte överföras och måste användas för att tillverka den färdiga exportprodukten. Skyldigheten att exportera måste fullgöras inom en viss tidsfrist efter licensens utfärdande (18 månader med möjlighet till två förlängningar om 6 månader vardera).

(140) Det finns ingen nära koppling mellan importerade insatsvaror och exporterade färdiga produkter. De stödberättigande insatsvarorna kan också importeras och användas för andra produkter än den undersökta produkten. Dessutom kan licenser för olika produkter slås samman. Det betyder att export med förhandstillstånd av en produkt kan ge rätt till tullfri import av insatsvaror enligt ett förhandstillstånd för en annan produkt.

(141) Undersökningen visade att inget av de förhandstillstånd som användes av den exporterande tillverkaren hade avslutats. Därför kunde den exporterande tillverkaren inte uppvisa några 4H-tillägg för sina förhandstillstånd. Den exporterande tillverkaren medgav vidare att det inte var möjligt att fastställa den faktiska förbrukningen av importerade råvaror och koppla den till tillverkade och exporterade slutprodukter med hjälp av tillverkarens register. Det bör noteras att tillverkaren i fråga är vertikalt integrerad på flera nivåer på följande sätt:

Steg 1: Produktion av koks och ferrokrom.

Steg 2: Produktion av flytande rostfritt stål.

Steg 3: Tillverkning av bandämnen.

Steg 4: Tillverkning av varmvalsade ringar eller rullar.

Steg 5: Tillverkning av kallvalsade platta produkter (den berörda produkten).

Importerade råvaror används i steg 2 där de blandas med råvaror som tillverkas i steg 1 eller förvärvas på den inhemska marknaden.

d) Slutsatser om systemet för förhandstillstånd

(142) Befrielsen från importtull utgör en subvention enligt artikel 3.1 a ii och 3.2 i grundförordningen, dvs. den utgör ett finansiellt bidrag från de indiska myndigheterna, eftersom befrielsen innebär att de tullintäkter som annars skulle tas ut inte drivs in och den medför att den undersökta exportören beviljas en förmån genom att befrielsen förbättrar exportörens likviditet.

(143) Systemet med förhandstillstånd för fysisk export är dessutom rättsligt knutet till exportresultat och betraktas därför som selektivt och utjämningsbart enligt artikel 4.4 första stycket led a i grundförordningen. Ett företag kan inte få förmåner inom ramen för detta system om det inte åtar sig att exportera.

(144) Det delsystem som använts i detta fall kan inte betraktas som ett godkänt restitutionssystem eller ett godkänt restitutionssystem som tillåter substitution i den mening som avses i artikel 3.1 a ii i grundförordningen. Det uppfyller inte de regler som fastställs i punkt i) i bilaga I, bilaga II (definition av och regler för restitutionssystem) och bilaga III (definition av och regler för restitutionssystem som tillåter substitution) till grundförordningen. De indiska myndigheterna tillämpade inte något effektivt kontrollsystem eller ett förfarande för att kunna avgöra vilka insatsvaror och vilka mängder av dem som förbrukats vid tillverkningen av den exporterade produkten (se punkt 4 i bilaga II till grundförordningen och, när det gäller restitutionssystem som tillåter substitution, avsnitt II.2 i bilaga III till grundförordningen). Vidare anses att standardnormerna för input/output för den undersökta produkten inte var tillräckligt exakta och att de inte i sig kan betraktas som ett system för att kontrollera den faktiska förbrukningen,

eftersom utformningen av dem inte gör det möjligt för de indiska myndigheterna att med tillräcklig noggrannhet kontrollera vilka mängder insatsvaror som förbrukats i exporttillverkningen. De indiska myndigheterna utförde inte heller några ytterligare granskningar avseende de insatsvaror som faktiskt förbrukats, vilket de normalt sett borde ha gjort när det saknas ett effektivt tillämpat kontrollsystem (se punkt 5 i bilaga II och avsnitt II.3 i bilaga III till grundförordningen).

(145) Detta delsystem är således utjämningsbart.

e) Beräkning av subventionsbeloppet

(146) Eftersom det inte finns några godkända restitutionssystem och det inte finns någon möjlighet att kontrollera den faktiska förbrukningen av de berörda insatsvarorna, anses det totala beloppet av uteblivna tullar (grundläggande tull och skatt på tull) vara en alltför stor återbetalning som skulle utgöra en utjämningsbar subvention i enlighet med artikel 3.1 a ii i grundförordningen.

(147) Kommissionen underrättade den exporterande tillverkaren om sin avsikt att tillämpa artikel 28 i grundförordningen och bästa tillgängliga uppgifter i detta avseende genom skrivelsen av den 22 november 2021.

(148) För att bemöta ytterligare invändningar från företaget om att en sådan metod för beräkning av förmånen inom ramen för systemet med förhandstillstånd utgör ett avsteg från kommissionens tidigare praxis och enbart bygger på rena antaganden och slutsatser, upprepas att företaget inte lämnade några uppgifter som gjorde det möjligt att beräkna den faktiska alltför stora återbetalningen.

(149) I enlighet med artikel 7.1 a i grundförordningen drogs företagets avgifter för att erhålla subventionen av från det totala subventionsbeloppet där detta begärdes.

(150) I enlighet med artikel 7.2 i grundförordningen bör den alltför stora återbetalningen fördelas över den totala exportomsättningen (nämnare), eftersom subventionen är knuten till exportresultat.

(151) Den subventionsnivå som fastställdes för detta system under undersökningsperioden uppgick till 0,05 %.

(152) Efter det slutliga utlämnandet av uppgifter upprepade den indiska exporterande tillverkaren sina påståenden att det inte var motiverat att tillämpa artikel 28 i grundförordningen samt gällande den metod för beräkningen av företagets förmån enligt detta system som kommissionen använt.

(153) Några nya argument lades emellertid inte fram. Det erinras om att kommissionen inte hade något annat val än att hänvisa till bästa tillgängliga uppgifter, eftersom företaget inte lämnade några uppgifter som möjliggjorde en standardberäkning av den alltför stora återbetalningen inom ramen för detta system. Med hänsyn till den subventionsnivå som fastställts beslutade kommissionen emellertid, såsom anges i skäl 151, att inte utjämna den försumbara förmån som Jindal-gruppen erhöll enligt systemet med förhandstillstånd.

– Tullrestitutionssystemet (*Duty Drawback Scheme*)

(154) Kommissionen fastställde att en indisk exporterande tillverkare använde sig av tullrestitutionssystemet under undersökningsperioden.

a) Rättslig grund

(155) Den rättsliga grund som tillämpades under undersökningsperioden var restitutionsreglerna för tullar och centrala punktskatter 1995 (*Custom & Central Excise Duties Drawback Rules 1995*) (*1995 års tullrestitutionsregler*), som ändrades 2006 ([17]) och som sedan ersattes av restitutionsreglerna för tullar och centrala punktskatter 2017 (*Customs and Central Excise Duties Drawback Rules 2017*) ([18]) (*2017 års regler*), som trädde i kraft den 1 oktober 2017. Regel 3.2 i 1995 års tullrestitutionsregler utgör grunden för beräkningsmetoden för detta tullrestitutionssystem. Regel 12.1 a ii) i nämnda restitutionsregler utgör grunden för den deklaration som exporterande tillverkare måste lämna in för att kunna utnyttja systemet. Dessa regler står oförändrade i 2017 års restitutionsregler och motsvarar regel 3.2 respektive regel 13.1 a ii i dessa.

([17]) http://www.cbic.gov.in/htdocs-cbec/customs/cs-act/formatted-htmls/cs-rulee

([18]) Meddelande nr 88/2017-CUSTOMS (N.T.) New Delhi, den 21 september 2017. http://www.cbic.gov.in/resources//htdocs-cbec/customs/cs-act/notifications/notfns-2017/cs-nt2017/csnt88-2017.pdf

(156) Vidare innehåller cirkulärskrivelse nr 24/2001 ([19]) specifika instruktioner om genomförandet av regel 3.2 och den deklaration som exportörer måste visa upp enligt regel 12.1 a ii.

(157) Enligt regel 4 i 1995 års restitutionsregler kan centralregeringen ändra tullrestitutionsbelopp eller tullrestitutionssatser som fastställs enligt regel 3. Regeringen har gjort ett antal ändringar, varav de senaste som innehöll revideringar av tullrestitutionssatserna är meddelande nr 95/2018 – CUSTOMS och meddelande nr 07/2020 – CUSTOMS. För den undersökta produkten uppgick tullrestitutionssatserna till 1,8 % respektive 1,6 % av fob-värdet för de exporterade produkterna under den första respektive andra delen ([20]) av undersökningsperioden. Samma tullrestitutionssatser tillämpas på varmvalsade produkter av rostfritt stål som exporteras av det indiska företaget i fråga.

b) Stödberättigande

(158) Alla tillverkande exportörer och exporterande handlare kan komma i fråga för detta system.

c) Praktiskt genomförande

(159) Enligt detta system har alla företag som exporterar stödberättigade produkter rätt att ta emot ett belopp som motsvarar en procentandel av det deklarerade fob-värdet för den exporterade produkten. I regel 3.2 i restitutionsreglerna för tull och centrala punktskatter anges hur stödets storlek ska beräknas:

”2) Vid fastställande av restitutionsbeloppet eller restitutionssatsen enligt denna regel ska centralregeringen beakta

a) den genomsnittliga mängden eller värdet på varje klass eller beskrivning av materialen varav en viss klass av varor vanligen produceras eller tillverkas i Indien,

b) den genomsnittliga mängden eller värdet av importerade eller punktskattepliktiga material som används för produktion eller tillverkning i Indien av en viss klass av varor,

c) den genomsnittliga tull som betalats på importerade eller punktskattepliktiga material som används vid tillverkning av halvfabrikat, komponenter och mellanprodukter som används vid tillverkningen av varor,

d) den genomsnittliga tull som betalats på material som faller bort under tillverkning samt katalysatorer, under förutsättning att om sådant avfall eller sådana katalysatorer återanvänds i andra tillverkningsprocesser eller säljs ska den genomsnittliga tullen på det avfall eller de katalysatorer som återanvänts eller sålts också dras av,

e) den genomsnittliga tull som betalats på importerade eller punktskattepliktiga material som används för förvaring eller förpackning av de exporterade varorna,

f) all annan information som centralregeringen kan anse vara relevant eller användbar för syftet.”

(160) Med andra ord baserade de indiska myndigheterna det återbetalningsbara beloppet på branschomfattande genomsnittsvärden för relevanta tullar som betalats på importerade råvaror och en genomsnittlig förbrukning i branschen som inhämtats från vad de indiska myndigheterna anser vara representativa tillverkare av de stödberättigade exporterade produkterna. De indiska myndigheterna anger därefter det belopp som ska återbetalas som en procentandel av det genomsnittliga exportvärdet av de stödberättigade exporterade produkterna.

(161) De indiska myndigheterna använder denna procentandel för att beräkna det tullrestitutionsbelopp som alla exportörer som omfattas av detta system har rätt till. Beloppet för detta system bestäms av de indiska myndigheterna för varje produkt.

([19]) Tullen, 20 april, 2001F.NO.605/47/2001-DBK, skatteavdelningen vid Indiens finansdepartement, deklaration enligt regel 12.1 a ii) i restitutionsregler för utnyttjande av tullrestitutionssatsen för alla företag (AIR of Drawback). Se särskilt avsnitten 2 och 3 i deklarationen enligt regel 12.1 a ii) i restitutionsreglerna för utnyttjande av tullrestitutionssatsen för alla företag (AIR of Drawback), som finns på: http://www.cbic.gov.in/htdocs-cbec/customs/cs- circulars/cs-circulars-2001/24-2001-cus.

([20]) Nivån på tullrestitutionssatsen ändrades från och med den 28 januari 2020.

(162) För att kunna dra nytta av detta system måste ett företag exportera. Vid den tidpunkt då uppgifter om transporten matas in i tullservern anges det att exporten äger rum inom ramen för tullrestitutionssystemet och tullrestitutionsbeloppet fastställs oåterkalleligen. Efter det att fraktföretaget har lämnat in ett generellt exportmeddelande (*Export General Manifest*) och tullkontoret på ett tillfredsställande sätt har jämfört detta dokument med uppgifterna på fraktsedeln, är alla villkor uppfyllda för att godkänna utbetalningen av restitutionsbeloppet antingen genom en direktutbetalning till exportörens bankkonto eller genom en växel.

(163) Exportören måste också styrka sina exportintäkter genom ett bankintyg om att exporten har utförts (*Bank Realisation Certificate*). Detta dokument kan tillhandahållas efter det att restitutionsbeloppet har betalats ut, men de indiska myndigheterna kommer att återkräva det utbetalda beloppet om exportören inte lämnar in ett bankintyg om att exporten utförts inom en viss tidsfrist.

(164) Restitutionsbeloppet kan användas för alla syften, och enligt indiska redovisningsprinciper är det möjligt att periodisera tullrestitutionsbeloppet och bokföra det som en inkomst i affärsredovisningen, efter det att exportåtagandet har uppfyllts.

(165) Enligt relevanta lagar och administrativa instruktioner ska den indiska tulladministrationen inte kräva något bevis på att den exportör som begär tullrestitution ska ha ådragit sig eller kommer att ådra sig en tullavgift för import av de råvaror som krävs för tillverkning av den exporterade produkten. Vid dubbelkontrollen på distans bekräftade de indiska myndigheterna att företag som anskaffade alla råvaror på hemmamarknaden ändå skulle kunna dra nytta av hela tullrestitutionssatsen enligt regel 3.2 som nämns ovan.

d) Slutsatser om tullrestitutionssystemet

(166) Tullrestitutionssystemet innebär att subventioner beviljas i den mening som avses i artikel 3.1 a i och 3.2 i grundförordningen. Det så kallade tullrestitutionsbeloppet är ett ekonomiskt bidrag från de indiska myndigheterna eftersom det tillhandahålls som en direkt överföring. Det finns inga restriktioner för användandet av dessa medel. Tullrestitutionsbeloppet innebär vidare att exportören får en förmån, eftersom dennes likviditet förbättras.

(167) Tullrestitutionssatsen för export bestäms av de indiska myndigheterna för varje produkt. Trots att subventionen kallas för tullrestitution har systemet inte alla de egenskaper som tillskrivs ett godkänt tullrestitutionssystem eller ett godkänt restitutionssystem som tillåter substitution i den mening som avses i artikel 3.1 a ii i grundförordningen, och systemet uppfyller inte heller de regler som fastställs i punkt i) i bilaga I, bilaga II (definition av och regler för restitutionssystem) och bilaga III (definition av och regler för restitutionssystem som tillåter substitution) till grundförordningen. Den kontanta betalningen till exportören är inte nödvändigtvis knuten till faktiska betalningar av importtullar på råvaror och är ingen tullkredit för att avräkna importtullar på tidigare eller framtida import av råvaror. Det har vidare inte införts något system eller förfarande för att kunna avgöra vilka insatsvaror som förbrukas vid tillverkningen av de exporterade produkterna och till vilka mängder. De indiska myndigheterna utförde inte heller några ytterligare granskningar avseende de insatsvaror som faktiskt förbrukats, vilket de normalt sett borde ha gjort när det saknas ett effektivt tillämpat kontrollsystem (se punkt 5 i bilaga II och avsnitt II.3 i bilaga III till grundförordningen).

(168) De indiska myndigheternas betalning efter exportörers export är knuten till exportresultatet och detta system anses följaktligen vara selektivt och utjämningsbart enligt artikel 4.4 a i grundförordningen.

(169) Mot bakgrund av ovanstående dras slutsatsen att tullrestitutionssystemet är utjämningsbart.

e) Beräkning av subventionsbeloppet

(170) I enlighet med artiklarna 3.2 och 5 i grundförordningen beräknade kommissionen storleken på den utjämningsbara subventionen som den förmån som mottagaren konstaterats erhålla under undersökningsperioden. I detta avseende ansågs det att mottagaren erhåller förmånen vid den tidpunkt då exporttransaktionen sker enligt detta system. Vid denna tidpunkt blir de indiska myndigheterna förpliktade att erlägga restitutionsbeloppet, vilket utgör ett finansiellt bidrag enligt artikel 3.1 a i i grundförordningen. De indiska myndigheterna kan inte längre påverka beviljandet av subventionen när tullmyndigheterna väl utfärdat en exporthandling som innehåller uppgift om bl.a. storleken på tullrestitutionen för exporttransaktionen i fråga.

(171) Mot bakgrund av ovanstående ansåg kommissionen det lämpligt att förmånerna inom ramen för tullrestitutionssystemet beräknas som summan av de restitutionsbelopp som förvärvats i samband med exporttransaktioner inom ramen för systemet under undersökningsperioden. Kommissionen beaktade tullrestitutionsbelopp som förvärvats i samband med alla exporttransaktioner från den indiska exporterade tillverkaren, eftersom företaget endast exporterar den undersökta produkten och varmvalsade produkter av rostfritt stål, vilka utgör halvfabrikat vid tillverkningen av den undersökta produkten som omfattas av samma tullrestitutionssatser.

(172) I enlighet med artikel 7.2 i grundförordningen fördelade kommissionen dessa subventionsbelopp över företagets totala exportomsättning under undersökningsperioden (nämnare), eftersom subventionen är knuten till exportresultat och inte beviljades på grundval av tillverkade, framställda, exporterade eller transporterade kvantiteter.

(173) Den subventionsnivå som fastställdes för Jindal-gruppen för denna ordning under undersökningsperioden uppgick till 1,65 %.

– Systemet med förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror (Export Promotion of Capital Goods Scheme)

(174) Kommissionen konstaterade att två indiska exporterande tillverkare erhöll skattelättnader enligt systemet med förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror som kunde hänföras till den berörda produkten under undersökningsperioden.

a) Rättslig grund

(175) Systemet med förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror beskrivs närmare i kapitel 5 i TFP 2015–2020 och i kapitel 5 i HOP 2015–2020.

b) Stödberättigande

(176) Tillverkande exportörer, exporterande handlare som har anknytning till stödjande tillverkare samt tjänsteleverantörer är stödberättigade enligt denna åtgärd.

c) Praktiskt genomförande

(177) På villkor att ett företag gör ett exportåtagande får det importera kapitalvaror (nya och begagnade kapitalvaror som är högst tio år gamla) med en nedsatt tullsats. På begäran och mot betalning av en avgift utfärdar de indiska myndigheterna i detta syfte en licens inom ramen för detta system. Systemet innebär att en reducerad importtullsats tas ut på samtliga kapitalvaror som importeras inom ramen för systemet. För att exportåtagandet ska anses vara fullgjort måste företaget använda de importerade kapitalvarorna för att tillverka en viss mängd varor avsedda för export under en viss period. Enligt FTP 2015–2020 och uppdaterade FTP 2015–2020 kan kapitalvaror importeras med en tullsats på 0 % inom ramen för systemet med förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror. När det gäller kapitalvaror som importerats före 2015 var emellertid även en tullsats på 3 % ett alternativ – i så fall var tiden för att förverkliga exportåtagandet längre. Det exportåtagande som uppgår till sex gånger det insparade tullbeloppet måste uppfyllas inom en period på högst sex år.

(178) Innehavaren av en licens enligt detta system kan också anskaffa kapitalvarorna på den inhemska marknaden. I detta fall kan den inhemska tillverkaren av kapitalvarorna utnyttja rätten till tullfri import av sådana delar som behövs för att tillverka kapitalvarorna. Alternativt kan den inhemska tillverkaren ta i anspråk förmånen av den leverans likställd med export som anses ha ägt rum till följd av leverans av kapitalvaror till en innehavare av en licens enligt detta system.

d) Slutsatser om systemet med förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror

(179) Systemet innebär att subventioner beviljas i den mening som avses i artikel 3.1 a ii och 3.2 i grundförordningen. Den nedsatta tullen utgör ett finansiellt bidrag från de indiska myndigheterna, eftersom den innebär en minskning av de tullintäkter som de indiska myndigheterna annars skulle ha fått. Den nedsatta tullen innebär också att exportören får en förmån, eftersom de tullar som inte behöver betalas vid import förbättrar företagets likviditet.

(180) Systemet är vidare rättsligt sett knutet till exportresultat, eftersom licenserna i fråga inte kan erhållas utan ett exportåtagande. Systemet anses följaktligen vara selektivt och utjämningsbart enligt artikel 4.4 första stycket led a i grundförordningen.

(181) Detta system kan inte betraktas som ett godkänt tullrestitutionssystem eller godkänt restitutionssystem som tillåter substitution i den mening som avses i artikel 3.1 a ii i grundförordningen. Kapitalvaror omfattas i enlighet med led i i bilaga I till grundförordningen inte av denna typ av godkända system, eftersom de inte förbrukas vid tillverkningen av exportprodukterna.

e) Beräkning av subventionsbeloppet

(182) I enlighet med artikel 7.3 i grundförordningen beräknades den utjämningsbara subventionens storlek på grundval av beloppet av obetalda tullar på importerade kapitalvaror, fördelat över en period som motsvarar en normal avskrivningstid för sådana kapitalvaror i den ifrågavarande industrin. Det på så sätt beräknade beloppet, som kan hänföras till undersökningsperioden, har justerats genom att ränta har lagts till för denna period så att pengarnas fulla värde över tiden skulle återspeglas. För detta ändamål ansågs marknadsräntan i Indien under undersökningsperioden vara lämplig.

(183) I enlighet med artikel 7.1 a i grundförordningen drogs företagens avgifter för att erhålla subventionen av från det sammanlagda subventionsbeloppet där detta begärdes.

(184) I enlighet med artikel 7.2 och 7.3 i grundförordningen fördelades detta subventionsbelopp över exportomsättningen under undersökningsperioden (nämnare), eftersom subventionen var knuten till exportresultat och inte beviljades på grundval av tillverkade, framställda, exporterade eller transporterade kvantiteter. När det gäller ett av de indiska företagen användes exportomsättningen för den undersökta produkten som nämnare, eftersom företaget endast använder maskiner som köpts inom ramen för systemet med förmånstullar i exportfrämjande syfte vid tillverkningen av den berörda produkten.

(185) En av de indiska exporterande tillverkarna begärde en justering av den exportomsättning som användes som nämnare vid beräkningarna. Företaget hävdade att det just hade påbörjat sin tillverkning under undersökningsperioden och endast uppnått 15 % av sin kapacitet. Företaget begärde därför att dess exportomsättning skulle extrapoleras för att beakta ett fullt utnyttjande av dess kapacitet.

(186) Beräkningen av subventionsnivåerna baseras emellertid alltid på den faktiska omsättningen. Det kan inte förutsättas att företaget kommer att utnyttja sin kapacitet fullt ut efter inledningsskedet. Dessutom skulle förhållandet mellan inhemsk omsättning och exportomsättning utgöra en ren spekulation vid en framtida uppdelning. Detta påstående avvisades därför.

(187) Efter det slutliga utlämnandet av uppgifter upprepade företaget detta påstående och framhöll att systemet med förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror utgör en icke-återkommande subvention och att en beräkning utan justering av nämnaren därför inte korrekt återspeglar den förmån som företaget beviljats, eftersom det just har startat sin verksamhet.

(188) Det är korrekt att systemet med förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror utgör en icke-återkommande subvention och kommissionen har behandlat det som en sådan. Därför hänfördes förmånen enligt systemet till undersökningsperioden med beaktande av avskrivningsperioden för de aktuella kapitalvarorna. Kommissionen kan emellertid inte justera nämnaren och göra antaganden om företagets potentiella exportomsättning, vilket redan påpekats i skäl 186. Därför upprätthålls beräkningsmetoden.

(189) Den subventionsnivå som fastställdes för detta system uppgick till 5,69 % för Chromeni och 0,36 % för Jindal-gruppen som fördelats för undersökningsperioden.

– Systemet med varuexport från Indien (*Merchandise Export from India Scheme*)

(190) Kommissionen fastställde att två indiska exporterande tillverkare använde systemet med varuexport från Indien under undersökningsperioden.

a) Rättslig grund

(191) Systemet med varuexport från Indien beskrivs närmare i kapitel 3 i FTP 2015–2020 respektive uppdaterade FTP 2015–2020 och i kapitel 3 i HOP 2015–2020 respektive uppdaterade HOP 2015–2020.

b) Stödberättigande

(192) Alla tillverkande exportörer och exporterande handlare kan komma i fråga för detta system.

c) Praktiskt genomförande

(193) Stödberättigade företag kan utnyttja systemet med varuexport från Indien genom att exportera vissa produkter till vissa länder som ingår i grupp A (traditionella marknader, inbegripet samtliga EU-medlemsstater), grupp B (nya marknader och fokusmarknader) och grupp C (övriga marknader). De länder som ingår i varje grupp och förteckningen över produkter med motsvarande ersättningsnivåer anges i tillägg 3B till uppdaterade HOP.

(194) Förmånen ges i form av en tullkredit som motsvarar en procentsats av exportens fob-värde. Systemet med varuexport från Indien uppgick under undersökningsperioden till 2 % ([21]).

(195) I enlighet med punkt 3.06 i FTP 2015–2020 undantas vissa typer av export från systemet, t.ex. export av importerade eller omlastade varor, leverans likställd med export, export av tjänster och exportomsättning hos företag som omfattas av systemet med särskilda ekonomiska zoner/exportorienterade företag.

(196) Tullkrediterna inom systemet med varuexport från Indien får överföras fritt och gäller under en period på 18 månader från och med dagen för utfärdandet, medan de tullkreditnoter som utfärdats den 1 januari 2016 eller senare ska vara giltiga under en period på 24 månader från och med dagen för utfärdandet, i enlighet med punkt 3.13 i uppdaterade HOP 2015–2020.

(197) De kan användas för i) betalning av importtullar på insatsvaror eller andra varor inbegripet kapitalvaror, ii) betalning av punktskatter på inhemsk anskaffning av insatsvaror eller andra varor inbegripet kapitalvaror och betalning, iii) betalning av tjänsteskatt vid anskaffning av tjänster.

(198) En ansökan om förmåner inom ramen för systemet med varuexport från Indien måste inges online på generaldirektoratet för utrikeshandels webbplats. Relevant dokumentation (fraktsedlar, bankintyg om att betalning erhållits och lossningsbevis) måste inges med den elektroniska ansökan. Relevant regional myndighet i Indien utfärdar tullkrediten efter att ha granskat dokumenten. Så länge som exportören tillhandahåller dokumentationen i fråga har inte den regionala myndigheten någon bestämmanderätt när det gäller beviljandet av tullkrediter.

d) Slutsats om systemet med varuexport från Indien

(199) Systemet med varuexport från Indien innebär att subventioner beviljas i enlighet med artikel 3.1 a ii och 3.2 i grundförordningen. En tullkredit inom ramen för systemet utgör ett finansiellt bidrag från de indiska myndigheterna, eftersom tullkrediten i slutändan kommer att användas för att avräkna importtullar som betalats på kapitalvaror, vilket minskar de tullinkomster som de indiska myndigheterna annars skulle ha fått. Dessutom ger en tullkredit inom ramen för systemet en förmån till den exportör som inte behöver betala dessa importtullar.

(200) Systemet med varuexport från Indien är vidare rättsligt knutet till exportresultat och betraktas därför som selektivt och utjämningsbart enligt artikel 4.4 första stycket a i grundförordningen.

(201) Det noteras att systemet med varuexport från Indien upphörde att gälla efter undersökningsperioden från och med den 1 januari 2021. Fram till slutet av 2021 kan företagen dock fortfarande ansöka om noter enligt systemet med varuexport från Indien för de exporttransaktioner som gjordes 2020. Vidare kan företagen fortfarande använda den not som erhållits 2021 enligt systemet med varuexport från Indien för att balansera importtullar som ska betalas, till och med den 15 september 2023. Förmånerna enligt detta system erhölls således under undersökningsperioden och kommer att fortsätta även efter införandet av åtgärder.

e) Beräkning av subventionsbeloppet

(202) I enlighet med artiklarna 3.2 och 5 i grundförordningen beräknade kommissionen storleken på den utjämningsbara subventionen som den förmån som mottagaren konstaterats erhålla under undersökningsperioden. I detta avseende ansågs det att mottagaren erhåller förmånen vid den tidpunkt då exporttransaktionen sker enligt detta system. Vid denna tidpunkt utfärdar de indiska myndigheterna en tullkredit som den exporterande tillverkaren bokför som en kortfristig fordran som denne när som helst kan avräkna. Detta utgör ett finansiellt bidrag enligt artikel 3.1 a ii) i grundförordningen. De indiska myndigheterna kan inte längre påverka beviljandet av subventionen när tullmyndigheterna väl utfärdat en exporthandling. Mot bakgrund av ovanstående ansåg kommissionen det lämpligt att förmånerna inom ramen för systemet med varuexport från Indien beräknas som summan av de belopp som förvärvats i samband med exporttransaktioner inom ramen för systemet under undersökningsperioden. Kommissionen beaktade belopp inom ramen för systemet med varuexport från Indien som förvärvats i samband med samtliga exporttransaktioner från de indiska exporterande tillverkarna, eftersom företagen endast exporterar den undersökta produkten och varmvalsade rostfria stålprodukter, vilka utgör halvfabrikat vid tillverkningen av den undersökta produkten som omfattas av samma nivåer enligt nämnda system.

(203) I enlighet med artikel 7.1 a i grundförordningen drogs företagens avgifter för att erhålla subventionen av från det sammanlagda subventionsbeloppet där detta begärdes.

([21]) De indiska myndigheternas offentliga tillkännagivande nr 32/2015–2020 av den 22 september 2016, som finns på https://content.dgft.gov.in/Website/PN3216_0.pdf.

(204) I enlighet med artikel 7.2 och 7.3 i grundförordningen fördelade kommissionen detta subventionsbelopp över företagens exportomsättning under undersökningsperioden (nämnare), eftersom subventionen är knuten till exportresultat och inte beviljades på grundval av tillverkade, framställda, exporterade eller transporterade kvantiteter.

(205) Den subventionsnivå som fastställdes för detta system uppgick till 1,87 % för Chromeni och 1,92 % för Jindal-gruppen under undersökningsperioden.

3.3.2. *Tillhandahållande av krommalm mot för låg ersättning*

3.3.2.1. Klagomålet och subventionssystemet

(206) Klaganden hävdade att de indiska myndigheterna säkerställer att kostnaderna för de viktigaste insatsvarorna inom den lokala industrin minskas artificiellt genom ett antal regleringsåtgärder, inklusive exportrestriktioner (t.ex. exportskatt, exportlicenser och inblandning från statliga handelsföretag i exporten) genom att förmå krommalmföretag i Indien att tillhandahålla krommalm till den indiska industrin för kallvalsade platta produkter av rostfritt stål i senare led i förädlingskedjan mot för låg ersättning.

(207) Klaganden hävdade vidare att de indiska myndigheterna har fullständig kontroll över gruvsektorn när det gäller krommalm i Indien. Genom sina lagar och andra författningar fastställer de indiska myndigheterna vilka som får utvinna krom (gruvföretag som omfattas av licens). Det finns också statligt ägande och/eller statlig närvaro bland gruvföretagen. Gruvföretagen har således anförtrotts befogenhet av de indiska myndigheterna att eftersträva deras politiska mål.

(208) Eftersom krommalm huvudsakligen används för produktion av ferrokrom, som huvudsakligen används för tillverkning av rostfritt stål, medförde detta en förmån för de indiska tillverkarna av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål som tillverkar både ferrokrom och rostfritt stål.

3.3.2.2. Rättslig grund

(209) Gruvdriftspolitiken för krommalm förvaltas av gruvministeriet. Export av mineraler förvaltas även av handels- och industriministeriet.

(210) Både de centrala och regionala regeringarna spelar en viktig roll inom gruvindustrin, inklusive brytningen av krommalm, genom att fastställa nationell gruvpolitik, normer, riktlinjer och kriterier samt besluta om tillståndsförfaranden för gruvdrift.

(211) Den rättsliga grunden för de relevanta reglerna och förordningarna är följande:

— Lagen om gruvor och mineraler (utveckling och reglering), 1957 ([22]).

— Mineralreglerna (bevis på mineralinnehåll), 2015 ([23]).

— Mineralreglerna (auktion), 2015 ([24]).

— Mineralreglerna (ej exklusiva undersökningstillstånd), 2015 ([25]).

— Nationella regler för mineralprospektering, 2015 ([26]).

([22]) Tillgänglig på https://indiankanoon.org/doc/25127/, senast hämtad den 27 januari 2022.
([23]) Meddelande nr 246 av den 17 april 2015.
([24]) Meddelande nr 322 av den 20 maj 2015.
([25]) Meddelande nr 516 av den 29 juni 2015.
([26]) Meddelande nr 632 av den 14 augusti 2015.

— Mineralreglerna (gruvdrift från statliga företag), 2015 ([27]).

— Gruv- och mineralreglerna (bidrag till distriktets mineralstiftelse), 2015 ([28]).

— Koncessionsregler för radioaktiva mineraler, 2016 ([29]).

— Koncessionsregler för mineraler (förutom radioaktiva mineraler och mineraler för utvinning av kolväteenergi), 2016 ([30]).

— Reglerna för bevarande och utveckling av mineraler, 2017 ([31]).

— Den nationella strategin för mineraler, 2019 ([32]).

3.3.2.3. Undersökningsresultat

(212) Kommissionen fastställde att en vertikalt integrerad indisk exporterande tillverkare av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål förvärvade krommalm på hemmamarknaden för att tillverka ferrokrom. Av denna framställde tillverkaren bandämnen och därefter varmvalsade ringar eller rullar och slutligen kallvalsade platta produkter.

(213) Den största delen av företagets inköp av krommalm under undersökningsperioden härrörde från det statsägda företaget Odisha Mining Corporation (OMC). Dessutom rapporterades mindre inköp från två gruvföretag och ett handelsföretag som påstods vara privata.

a) Tillämpning av bestämmelserna i artikel 28.1 i grundförordningen

(214) Kommissionen underrättade de indiska myndigheterna om att den skulle kunna komma att använda sig av tillgängliga uppgifter i enlighet med artikel 28.1 i grundförordningen för sin prövning av förekomsten och omfattningen av de påstådda subventionerna till industrin för kallvalsade platta produkter av rostfritt stål i form av tillhandahållande av krommalm mot för låg ersättning.

(215) Kommissionen uppmanade de indiska myndigheterna i sitt frågeformulär, i skrivelsen med begäran om kompletteringar och under dubbelkontrollen på distans att lämna vissa uppgifter om leverantörerna och hur den inhemska marknaden för krommalm i Indien fungerar. Dessa förfrågningar om upplysningar innehöll bland annat frågor om den rättsliga och institutionella ramen, organisationen av marknaden för krommalm, tillverkarna av krommalm i Indien, prissättningsmekanismer och priser samt aktieinnehav i företag.

(216) Vid inledandet bad kommissionen de indiska myndigheterna att vidarebefordra bilaga B till antisubventionsfrågeformuläret (frågeformulär för leverantörer av krommalm) till de tio största tillverkarna och distributörerna av krommalm samt till alla andra tillverkare och distributörer av krommalm som har tillhandahållit krommalm till de exporterande tillverkarna. Bilaga B bestod av ett Word-dokument (”bilaga B _ Leverantör av insatsvaror”) och en Excel-fil (”Bilaga B – Tabeller för leverantörer av insatsvaror”). Kommissionen erhöll inga svar på bilaga B.

(217) Kommissionen noterade i sin skrivelse med begäran om kompletteringar till de indiska myndigheterna av den 25 augusti 2021 att den inte hade erhållit några svar på bilaga B till frågeformuläret.

(218) Under och efter dubbelkontrollen på distans underrättade kommissionen de indiska myndigheterna om att den fortfarande saknade uppgifter om den totala tillverkningen och förbrukningen av krommalm på den indiska marknaden. De indiska myndigheterna uppgav också att de inte kunde tillhandahålla någon prisstatistik över de indiska inhemska priserna på råvaran i fråga. Vidare förelåg det fortfarande öppna frågor beträffande strukturen och aktörerna på marknaden och huruvida de utgjorde statsägda eller privata parter. Slutligen saknade kommissionen fortfarande den korrekta rättsliga grunden för exportskatter på krommalm.

([27]) Meddelande nr 749 av den 3 december 2015.
([28]) Meddelande nr 645 av den 20 oktober 2015.
([29]) Meddelande nr 471 av den 11 juli 2016.
([30]) Meddelande nr (nummer ej angivet) av den 4 mars 2016.
([31]) Meddelande nr 137 av den 27 februari 2017.
([32]) Tillgänglig på https://mines.gov.in/writereaddata/Content/NMP12032019.pdf, senast hämtad den 27 januari 2022.

(219) Den 8 december 2021 underrättade kommissionen därför de indiska myndigheterna om att den avsåg att använda tillgängliga uppgifter enligt artikel 28.1 i grundförordningen. Efter denna skrivelse tillhandahöll de indiska myndigheterna först en mycket liten del av de saknade uppgifterna, främst om marknadsstrukturen, ägandet av vissa av gruvföretagen och den rättsliga grunden för exportskatten. De uppgifter som lämnades in bestod endast av ett fåtal sidor och de saknades stödjande bevisning. Därefter skickade de indiska myndigheterna ytterligare en skrivelse i vilken de generellt motsatte sig tillämpningen av artikel 28.1 i grundförordningen och hävdade att kommissionen borde ta hänsyn till de ytterligare uppgifter som tillhandahållits och därmed avstå från att använda tillgängliga uppgifter.

(220) Som svar på detta noterade kommissionen först att de indiska myndigheterna upprepade gånger på begäran hade underlåtit att lämna dessa uppgifter under undersökningens gång och att de ytterligare uppgifterna mottogs i ett mycket sent skede av undersökningen, så att de inte kunde beaktas. Under tiden erhöll kommissionen de relevanta uppgifter som saknades om ägandet till gruvföretagen och om exportskatter på krommalm från offentliga källor. Kommissionen fann följaktligen att de indiska myndigheterna inte hade lämnade de nödvändiga uppgifterna i enlighet med artikel 28.1 första meningen i grundförordningen och att de uppgifter som de indiska myndigheterna lämnat så sent i undersökningen inte kunde användas enligt villkoren i artikel 28.3 i grundförordningen. I vilket fall som helst var kommissionen fortfarande tvungen att komplettera de mycket få uppgifter som de indiska myndigheterna lämnat med andra tillgängliga uppgifter i de delar som saknades, främst avseende prissättning samt de indiska myndigheternas roll och inflytande på leverantörer (inklusive privata aktörer) på marknaden för krommalm. Kommissionen vidhöll därför att den var tvungen att förlita sig på artikel 28.1 och använda tillgängliga uppgifter.

(221) Efter det slutliga utlämnandet av uppgifter upprepade de indiska myndigheterna sin ståndpunkt att tillämpningen av artikel 28 i grundförordningen inte var motiverad, eftersom de hade lämnat alla uppgifter som kommissionen begärde.

(222) Såsom förklaras i detalj i skäl 220 erhöll kommissionen emellertid dessa uppgifter i ett mycket sent skede av undersökningen och de var ofullständiga. Detta gällde särskilt sådana viktiga faktorer som strukturen på marknaden för krommalm och metoden för prissättning eller företagsintern förbrukning av krommalm. Även om kommissionen i möjligaste mån använde de uppgifter som de indiska myndigheterna lämnat var den därför tvungen att återgå till ytterligare källor och bästa tillgängliga uppgifter.

b) Analys

(223) För att kunna fastställa att det rör sig om en utjämningsbar subvention måste tre villkor vara uppfyllda enligt artiklarna 3 och 4 i grundförordningen, nämligen att det förekommer i) ett finansiellt bidrag, ii) en förmån, och iii) selektivitet (artikel 3 i grundförordningen).

i) Finansiellt bidrag

Gruvföretag som agerar som offentligt organ

(224) I undersökningen undersöktes först om de indiska myndigheterna tillhandahöll krommalm till tillverkare av rostfritt stål genom gruvföretag som agerar som ”offentliga organ”. Den relevanta rättsliga standarden och tolkningen av denna bedömning enligt artikel 3.1 a och 3.2 b i grundförordningen härrör från WTO:s rättspraxis om ”offentliga organ”.

(225) Enligt WTO:s rättspraxis ([33]) är ett offentligt organ en enhet som ”har eller utövar myndighetsbefogenheter”. En undersökning av ett offentligt organ måste genomföras från fall till fall, med vederbörlig hänsyn till ”den berörda enhetens grundläggande egenskaper och funktioner”, enhetens ”förhållande till staten” och ”den rättsliga och ekonomiska miljö som råder i det land där den undersökta enheten bedriver sin verksamhet”. Beroende på de särskilda omständigheterna i varje enskilt fall kan den relevanta bevisningen omfatta i) bevisning för att ”en enhet faktiskt utövar myndighetsuppgifter”, särskilt om bevisningen ”tyder på ett kontinuerligt och systematiskt utövande”, ii) bevisning som rör ”den statliga politikens omfattning och innehåll i förhållande till den sektor där den

([33]) WT/DS379/AB/R (*US – Anti-Dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China*), överprövningsorganets rapport av den 11 mars 2011, DS 379, punkt 318. Se även WT/DS436/AB/R (*US – Carbon Steel (India)*), överprövningsorganets rapport av den 8 december 2014, punkterna 4.9–4.10, 4.17–4.20, och WT/DS437/AB/R (*US – Countervailing Duty Measures on Certain Products from China*), överprövningsorganets rapport av den 18 december 2014, punkt 4.92.

undersökta enheten bedriver sin verksamhet" och iii) bevisning för att staten utövar "meningsfull kontroll över en enhet och dess handlande". Vid en undersökning av ett offentligt organ ska den undersökande myndigheten "utvärdera och ta vederbörlig hänsyn till alla relevanta egenskaper från enheten" och undersöka alla typer av bevis som kan vara relevanta för denna utvärdering. I detta sammanhang bör den undvika att "fokusera uteslutande eller överdrivet på någon enskild egenskap utan att ta vederbörlig hänsyn till andra egenskaper som kan vara relevanta".

(226) För att kunna karakterisera en enhet som ett offentligt organ på ett korrekt sätt i ett enskilt fall kan det vara relevant att överväga "huruvida [enhetens] funktioner eller agerande är av ett slag som normalt klassificeras som statligt i den berörda medlemmens rättsordning", och klassificeringen och funktionerna från enheter från WTO-medlemmarna i allmänhet. Vid avgörandet om en viss enhet är ett offentligt organ eller inte kan det därför vara relevant att beakta huruvida funktionerna eller agerandet är av ett slag som normalt klassificeras som statligt i den berörda medlemmens rättsordning.

(227) Det finns många olika sätt för myndigheterna i snäv bemärkelse att ge en enhet befogenheter. Följaktligen kan olika typer av bevisning vara relevant för att visa att en viss enhet fått en sådan befogenhet. Bevisning för att en enhet faktiskt utövar myndighetsuppgifter kan användas som bevisning för att den har eller har fått myndighetsbefogenheter, särskilt om bevisningen tyder på ett kontinuerligt och systematiskt utövande.

(228) Bevisning för att en myndighet utövar en meningsfull kontroll över en enhet och dess handlande under vissa omständigheter kan tjäna som bevisning för att enheten i fråga har myndighetsbefogenheter och utövar dessa befogenheter genom att utföra myndighetsuppgifter. Statligt ägande av en enhet kan tillsammans med andra faktorer tjäna som bevis, även om det inte är ett avgörande kriterium. Emellertid är det föga sannolikt att förekomsten av rent formella band mellan en enhet och myndigheter i snäv bemärkelse räcker för att det ska kunna fastställas att enheten har myndighetsbefogenheter. Till exempel är det inte i sig tillräckligt att staten är majoritetsaktieägare i en enhet för att det ska anses påvisat att staten utövar meningsfull kontroll över enhetens handlande, och än mindre att staten har gett den myndighetsbefogenheter. I vissa fall, där det finns många formella indikationer på statlig kontroll och där det även finns bevisning för att denna kontroll har utövats på ett meningsfullt sätt, kan det dock vara möjligt att dra slutsatsen att enheten i fråga utövar myndighetsbefogenheter.

(229) Tyngdpunkten vid en undersökning av ett offentligt organ är inte huruvida det beteende som påstås ge upphov till ett finansiellt bidrag är logiskt kopplat till en identifierad "myndighetsuppgift". I detta avseende föreskriver den rättsliga standarden för bedömningen av offentliga organ enligt artikel 1.1 a.1 i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder inte att det måste fastställas någon koppling av en viss grad eller karaktär mellan en identifierad myndighetsuppgift och det särskilda finansiella bidraget i fråga. Avgörande för den relevanta undersökningen är i stället om enheten ägnar sig åt ett sådant handlande, dess grundläggande egenskaper och dess förhållande till staten. Denna fokus på enheten, i motsats till det handlande som påstås ge upphov till ett finansiellt bidrag, överensstämmer med det faktum att "staten" (i snäv bemärkelse) och ett "offentligt organ" har "vissa likheter eller överlappar när det gäller deras väsentliga egenskaper", dvs. att de båda är "statliga" till sin natur.

(230) En enhets handlande eller praxis kan utan tvekan utgöra bevisning som är relevant för en bedömning huruvida det är frågan om ett offentligt organ. Handlandet från en enhet – särskilt när det tyder på ett "kontinuerligt och systematiskt utövande" – är en av de olika typerna av bevisning som, beroende på omständigheterna i varje undersökning, kan belysa en enhets grundläggande egenskaper och dess förhållande till staten i snäv bemärkelse. Bedömningen av sådan bevisning har emellertid i syfte att besvara den centrala frågan huruvida enheten själv har de grundläggande egenskaper och funktioner som gör att den ska betraktas som ett offentligt organ. I samband med kinesiska statsägda affärsbanker ansågs det till exempel i DS379 att relevant information för bedömningen av huruvida en enhet är ett offentligt organ omfattade sådan som visade att i) "[d]e verkställande direktörerna vid de kinesiska statsägda affärsbankernas huvudkontor var utsedda av staten och [kommunistpartiet] har ett betydande inflytande på valet" och att ii) kinesiska statsägda affärsbanker "fortfarande saknar tillräckliga färdigheter när det gäller riskhantering och analytisk förmåga". Denna bevisning var inte begränsad till de kinesiska statsägda affärsbankernas utlåningsverksamhet i sig, utan hänförde sig snarare till deras organisatoriska egenskaper, kedjor för beslutsfattande och det övergripande förhållandet till de kinesiska myndigheterna. Således noterade överprövningsorganet i DS379 att även om det amerikanska handelsministeriet inte beaktade bevisning som hänförde sig till de kinesiska statsägda affärsbankernas handlande ["vid beviljandet av lån"], så beaktades detta inom ramen för undersökningen av de grundläggande egenskaperna och förhållandet till de kinesiska myndigheterna från dessa enheter. Dessa kinesiska statsägda affärsbanker utövade myndighetsuppgifter på den kinesiska statens vägnar.

(231) Dessutom har överprövningsorganet också beaktat att myndigheterna i fråga inte samarbetade under undersökningen. I DS379 bekräftade överprövningsorganet således det amerikanska handelsministeriets bedömning i undersökningen om belagd tunnplåt att de kinesiska statsägda affärsbankerna utgjorde ”offentliga organ” på grundval av följande överväganden: i) Banksektorn i Kina är nästan fullständigt i statlig ägo. ii) Enligt artikel 34 i lagen om kommersiell bankverksamhet åläggs bankerna att ”bedriva sin utlåningsverksamhet utifrån behoven från [den] nationella ekonomin och den sociala utvecklingen samt i överensstämmelse med den statliga industripolitiken”. iii) Dokumentationen tyder på att de kinesiska statsägda affärsbankerna fortfarande saknar tillräckliga färdigheter när det gäller riskhantering och analytisk förmåga. iv) Det faktum att det amerikanska handelsministeriet ”under [den] undersökningen inte erhöll den bevisning som krävs för att på ett övergripande sätt dokumentera det förfarande genom vilket pappersindustrin ansökte om lån och genom vilket dessa beviljades och bedömdes” ([34]).

(232) Slutligen var det inte nödvändigt att de kinesiska myndigheterna kontrollerade varje försäljning av insatsvaror från de statsägda företagen till tillverkare i senare led i produktionskedjan för att dessa skulle betraktas som offentliga organ.

(233) Sammanfattningsvis bör frågan huruvida de indiska gruvföretag som levererar krommalm är offentliga organ bedömas genom en undersökning av dessa företags grundläggande egenskaper och funktioner och deras förhållande till de indiska myndigheterna. Även i ett sammanhang där myndigheterna i fråga inte samarbetar kan bevis på statligt ägande, direkt statlig kontroll, ingripande på marknaden från de indiska myndigheterna för att uppnå vissa politiska mål, visa att gruvföretagen utövar myndighetsuppgifter på de indiska myndigheternas vägnar.

Gruvföretagens grundläggande egenskaper och deras förhållande till de indiska myndigheterna

(234) Kommissionen inhämtade inledningsvis information om statligt ägande och om andra formella indikationer på statlig kontroll i de statsägda krommalmgruvorna. I detta syfte kunde kommissionen endast förlita sig på den information som lämnats av OMC – det enda gruvföretag som samarbetade i undersökningen, åtminstone i samband med dubbelkontrollen på distans, och som nästan var exklusiv leverantör till den indiska exporterande tillverkare av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål som förvärvade krommalm på hemmamarknaden under undersökningsperioden (se skäl 212).

(235) De indiska myndigheterna uppgav att det fanns två aktiva statsägda tillverkare av krommalm under undersökningsperioden, OMC och Industrial Development Corporation of Orissa Ltd, som stod för 21 % av den totala produktionen, medan det andra offentliga gruvföretaget för krommalm endast hade en minimal produktion under undersökningsperioden.

(236) De indiska myndigheterna hänvisade också till sex privata gruvföretag, nämligen Misrilal Mines Ltd., B.C., Mohanty & Sons Ltd, Ferro Alloys Corporation Ltd, Indian Metals and Ferro Alloys Ltd., Balasore Alloys Ltd. och Tata Steel Mining. Enligt offentligt tillgängliga uppgifter producerar emellertid fyra av dessa krommalm för sin företagsinterna användning av ferrokrom och är därför inte verksamma på den fria marknaden. Dessutom upphörde de två återstående gruvföretagens gruvavtal under undersökningsperioden. Deras avtal köptes av Tata Steel Mining för att komplettera utökningen av företagets egen produktion av ferrokrom. Det första av dessa företag hade fortfarande begränsad tillverkning under undersökningsperioden (9 % av den totala tillverkningen).

(237) Till följd av detta är marknaden för konkurrensutsatt krommalm begränsad till två statsägda gruvföretag, varav ett är en marginell aktör (0,1 % av den totala produktionen), vilket i praktiken innebär att OMC är den enda leverantören av krommalm på den fria marknaden.

(238) Vid undersökningen framkom att OMC är ett helägt statligt företag. Enligt bolagsordningen tillhörde styrelseordföranden, verkställande direktören och en av styrelseledamöterna den indiska administrativa tjänsten (det statliga ministeriet för offentliga företag) och en styrelseledamot företräder det statliga finansministeriet. Enligt företagets bolagsordning utses och betalas dessutom alla styrelseledamöter av guvernören från delstaten Odisha.

(239) I artikel 54A i OMC:s bolagsordning föreskrivs slutligen att ”guvernören emellanåt kan utfärda sådana direktiv och instruktioner, som han anser lämpligt, med hänsyn till företagets finanser, verksamhet och transaktioner, och styrelseledamöterna ska vederbörligen följa och genomföra sådana direktiv eller instruktioner”.

([34]) WT/DS379/AB/R (*US – Anti-Dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China*), överprövningsorganets rapport av den 11 mars 2011, DS 379, punkt 349.

(240) På grundval av ovanstående drog kommissionen slutsatsen att marknaden för konkurrensutsatt krommalm domineras av ett företag, nämligen OMC, som är helt statsägt och även förvaltas och kontrolleras av staten. De indiska myndigheterna utövar genom sitt ägande, sin närvaro i företagets ledning och styrningen av dess affärsbeslut en meningsfull kontroll över OMC och företagets handlande.

Uppgifter från de indiska gruvföretagen

(241) Kommissionen har bedömt om gruvföretagen, särskilt OMC, har myndighetsbefogenheter och om de utövar dessa befogenheter genom att utföra myndighetsuppgifter.

(242) När det gäller krommalm återspeglas de indiska myndigheternas starka inflytande och statens meningsfulla kontroll över OMC också i den starkt reglerade miljö som myndigheterna har skapat under de senaste åren, vilken omfattar exportrestriktioner, i kombination med krav på gruvlicenser som gynnar företagsintern gruvdrift, och utövandet av kontroll över leverans- och försäljningspriserna på den inhemska marknaden via statsägda aktörer. Bevisningen visade att gruvföretagen, inbegripet OMC när det gäller krommalm, följer de indiska myndigheternas politiska mål och därmed utför myndighetsuppgifter.

(243) Redan 2005 utfärdade en expertgrupp som inrättats av ministeriet för stål för att utforma riktlinjer beträffande förmånligt beviljande av gruvavtal en rapport (*Dang-rapporten*) ([35]) som innehåller ett antal relevanta konstateranden och rekommendationer.

(244) Vid den tidpunkten noterades följande:

”Järnmalm, manganmalm och **krommalm** är kritiska insatsvaror för stålindustrin. Det är en nödvändig förutsättning för en snabb och ordnad tillväxt inom stål- och järnindustrin, som är en central sektor i den nationella ekonomin, att dessa insatsvaror långsiktigt finns att tillgå i rätt tid och i tillräcklig kvantitet och av tillräcklig kvalitet” ([36]).

”En jämförelse av brytningskostnaderna med nettokostnaderna för export till dessa priser avslöjar att en handfull indiska kromexportörer gör extraordinära vinster på bekostnad av bevarandet av en knapp icke-förnybar mineralresurs. Trots att Indien har mindre än 1 % av världens kända reserver av krommalm, är dess andel av den globala handeln med krommalm mycket oproportionerlig och uppgår till 35 %. I Indien står fem huvudsakliga tillverkare, nämligen TISCO, Orissa Mining Corporation Ltd., Balasore Alloys Ltd., Ferro Alloys Corporation Ltd. och Jindal Strips Ltd. för över 90 % av produktionen. […] Med tanke på de mycket begränsade reserverna av krommalm av hög kvalitet förefaller det nödvändigt att begränsa exporten av sådan naturlig malm, som till stor del efterfrågas av inhemska stål- och legeringstillverkare [...]” ([37]).

(vår understrykning).

”Med endast 1 % av de 122 reserverna i världen uppgår den indiska exporten av krommalm för närvarande mycket oproportionerligt till 35 % av världshandeln. Detta är uppenbarligen en avvikelse som orsakas av stora vinstmarginaler mellan brytningskostnaderna och nettoexportintäkterna.” ([38])

(vår understrykning).

”Mot bakgrund av den stora spridningen mellan brytningskostnaderna och exportpriserna bör regeringen överväga att ta ut exportavgifter för all export av krom, inklusive koncentrat, om den över huvud taget ska tillåtas” ([39]).

”I enlighet med lagen om gruvor och mineraler (utveckling och reglering) och liksom är fallet med järnmalm, måste absolut företräde ges till inhemska anläggningar som behöver krommalm för produktion av förädlade ferrolegeringar/kromstål vid beviljandet av gruvavtal för krom” ([40]).

([35]) Tillgänglig på https://steel.gov.in/sites/default/files/GRANT%20OF%20MINING%20LEASES_0.pdf och senast hämtad den 27 januari 2022.
([36]) S. 4 i Dang-rapporten.
([37]) S. 119–120 i Dang-rapporten.
([38]) S. 121-122 i Dang-rapporten.
([39]) S. 157 i Dang-rapporten.
([40]) S. 121 i Dang-rapporten.

”Efter att i första hand ha prioriterat ståltillverkare, genom företagsinterna/delvis företagsinterna gruvor, är det nödvändigt att genomföra politiska åtgärder för att uppmuntra en globalt konkurrenskraftig gruvindustri i sig, genom att arbeta mot globala riktmärken när det gäller vetenskaplig gruvdrift, optimalt utnyttjande av allt material som bryts, anrikning, systematisk och tidsbunden prospektering samt bevarande av miljö och biologisk mångfald. Sådana professionella gruvföretag, oberoende huruvida det tillhör den offentliga eller den privata sektorn, måste i första hand anslå en viss minimiandel av produktionen (omkring 70 %) för att tillgodose de inhemska användarnas behov” ([41]).

(vår understrykning).

(245) Dang-rapporten visar således att krommalm betraktades som en viktig resurs för den inhemska stålindustrin, att exportpriserna ansågs vara för höga i jämförelse med de inhemska priserna och att en kombination av exportbegränsningar och förmånliga gruvavtal för företagsintern produktion var befogade för att bibehålla rimliga inhemska priser. Dang-rapporten visar vidare de indiska myndigheternas avsikt att reglera krommalmsektorn kraftigt i egenskap av en ”kärnsektor i den nationella ekonomin”.

(246) I rapporten om den tolfte femårsplanen från arbetsgruppen för stålindustrin, utfärdad i november 2011 ([42]) anges vidare uttryckligen följande:

”Krom används främst inom metallurgiindustrin för tillverkning av ferrolegeringar, t.ex. ferrokrom, ”charge-chrome” och kiselkrom, som används som tillsatser vid tillverkning av rostfritt stål och speciallegerat stål” ([43]).

”Stålindustrin har efterfrågat restriktioner för export av kromitmalmer. Regeringen har infört en finanspolitisk ram för att motverka alltför stor export av kromitmalmer” ([44]).

(vår understrykning).

”Här följer de viktigaste rekommendationerna för utvecklingen av kromitsektorn i Indien: […]. v) Kromitresurserna i landet är begränsade. Landet innehar endast 1,8 % av världens totala reserver av kromitmalm, men exporten utgör 30–35 % av världshandeln. Det finns därför ett akut behov av att bevara denna kritiska insatsvara så att den används i den inhemska industrin och införa finanspolitiska åtgärder mot export” ([45]).

(247) Slutligen anger de indiska myndigheterna i sin nationella mineralstrategi från 2019 också att ansträngningar ska göras för att främja den inhemska industrin och att ansträngningar ska göras när det gäller gruvavtal för att säkerställa oavbruten malmförsörjning till industrin i senare led i förädlingskedjan.

(248) Kommissionen bedömde därefter hur detta politiska syfte genomfördes i lagstiftnings- och regleringshänseende. När det gäller exportrestriktioner vidtog de indiska myndigheterna inledningsvis flera åtgärder för att motverka export av krommalm. Dessa kan kontrolleras på ministeriet för ståls webbplats ([46]) och i OECD:s databas över exportrestriktioner för industriråvaror (*OECD:s databas*) ([47]).

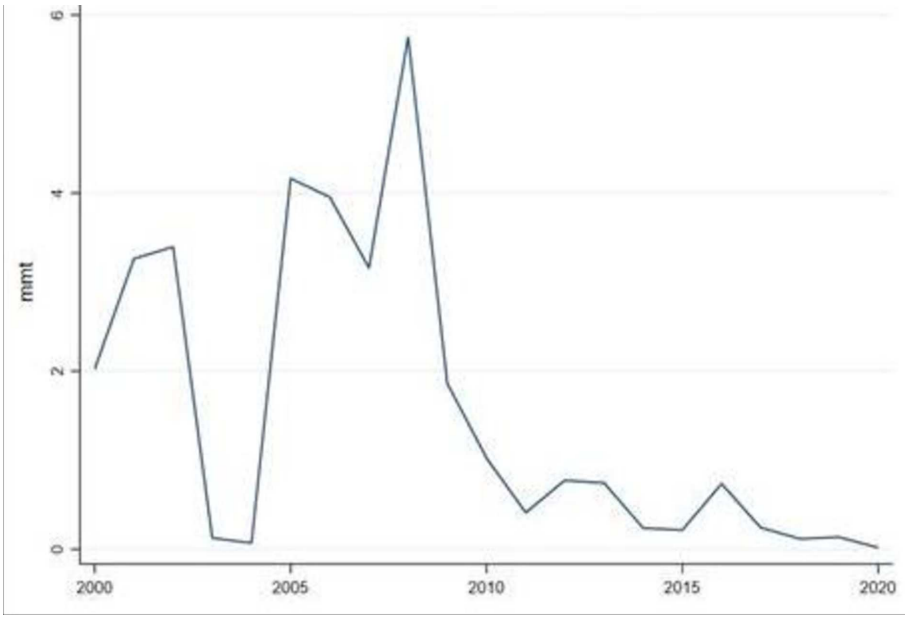
(249) Den centrala åtgärden är en exportskatt som ursprungligen infördes 2008 i form av en specifik tull på 2 000 indiska rupier per ton ([48]). Skatten ändrades till en värdetull på 30 % per ton 2012 i början av den tolfte femårsplanen och ligger fortfarande kvar på denna nivå ([49]). Enligt OECD:s databas är syftet med denna åtgärd att ”säkra inhemsk försörjning, främja ytterligare bearbetning/mervärde”.

([41]) S. 144 i Dang-rapporten.
([42]) Tillgänglig på http://mme.iitm.ac.in/shukla/wg_steel2212%281%29.pdf och senast hämtad den 27 januari 2022.
([43]) S. 77 i arbetsgruppens rapport.
([44]) S. 79 i arbetsgruppens rapport.
([45]) S. 81–82 i arbetsgruppens rapport.
([46]) https://steel.gov.in/policies/exportimport-policy-iron-ore (den andra tabellen hänvisar till krommalm).
([47]) https://qdd.oecd.org/subject.aspx?Subject=ExportRestrictions_IndustrialRawMaterials senast hämtad den 27 januari 2022.
([48]) Tullsatsen ökade till 3 000 INR/ton 2009.
([49]) Den senaste rättsliga grunden – Meddelande nr 35/2016-Customs av den 26 maj 2016.

(250) Andra exportrestriktioner omfattar licenskrav och en förteckning över kvalificerade exportörer (vilken i praktiken är begränsad till det statliga handelsföretaget Metal and Mineral Trading Corporation) för vissa kvaliteter av krommalm, samt ett trängselpåslag som de indiska järnvägarna tar ut på basfraktavgifterna vid kromtransport till Bangladesh och Pakistan (de enda länderna med järnvägsförbindelse med Indien).

(251) Den tydligaste effekten av politiken var den betydande minskningen av exporten av krommalm efter införandet av de riktade exportbegränsningarna 2008 och därefter på nytt när dessa utökades 2012. Utvecklingen krommalmexporten illustreras i nedanstående diagram:

IND, kromexport (HS 261000)

(252) De riktade exportbegränsningarna uppnådde följaktligen de indiska myndigheternas mål att motverka export och att tillhandahålla krommalm för den inhemska industrin i senare led.

(253) Dessa exportvolymer måste betraktas mot bakgrund av den inhemska förbrukningen av krommalm. De indiska myndigheterna lämnade endast begränsade uppgifter om exporten av krommalm i sitt svar (räkenskapsår 18/19 ([50]) –20/21), medan uppgifter om inhemsk produktion och förbrukning lämnades för räkenskapsåret 16/17–19/20. Båda uppsättningarna uppgifter är konfidentiella. Mot denna bakgrund är det emellertid möjligt att jämföra exportvolymer och inhemsk förbrukning för räkenskapsåret 19/20 (som omfattar nio månader av undersökningsperioden) med det föregående räkenskapsåret 18/19. Under båda räkenskapsåren översteg exportvolymerna inte 1,5 % av den inhemska förbrukningen. Det bör noteras att andelen importen till den inhemska marknaden också var obetydlig.

(254) Det förelåg även en konstant och irrationell överkapacitet vid produktionen på den indiska marknaden jämfört med den sammanlagda inhemska förbrukningen och exporten minus importen. De indiska myndigheterna kunde inte förklara denna överkapacitet. Denna överkapacitet kan därför endast förklaras genom att gruvföretagen, inbegripet OMC i krommalmsektorn, utövade myndighetsuppgifter (särskilt säkerställande av en tillräcklig tillgång på krommalm i linje med de indiska myndigheternas politiska mål att stödja industrin i senare led och öka värdet i leveranskedjan).

(255) Dessutom fann kommissionen att företagsinterna gruvor har en förhandsrätt när deras gruvavtal löper ut enligt de indiska myndigheternas koncessionsregler för mineraler från 2016. I artikel 8a i lagen om gruv- och mineralutveckling från 1957 (i dess ändrade lydelse från 2015) föreskrivs också förlängda perioder för gruvavtal för företagsinterna användare och upprepas förhandsrätten för företagsinterna användare vid auktioner av gruvavtal. Detta möjliggör att gruvavtal i huvudsak innehas av tillverkare i senare led i produktionskedjan av ferrokrom, i linje med uttalandena i skäl 244. I praktiken konstaterade kommissionen också, såsom nämns i skäl 236 ovan, att alla privata ägare av krommalmgruvor faktiskt använde malm för företagsintern produktion. Stängningen av de yttre

([50]) ”Räkenskapsår x/x + 1” omfattar perioden från och med den 1 april år x till och med den 31 mars år x+1.

gränserna och den prioriterade tilldelningen av gruvavtal för företagsintern användning har således medfört att det endast finns en huvudsaklig statsägd aktör kvar på marknaden, nämligen OMC, som därför har kontroll över kvantiteterna och priserna på den krommalm som är tillgänglig på den konkurrensutsatta inhemska marknaden. I egenskap av dominerande leverantör av krommalm på den indiska marknaden är OMC skyldigt att följa de indiska myndigheternas politiska mål att stödja industrin i senare led i förädlingskedjan genom låga priser, vilket förklaras närmare i följande avsnitt, och utövar därmed myndighetsuppgifter.

Gruvföretagens tillhandahållande av krommalm mot för låg ersättning.

(256) I nästa steg kontrollerade kommissionen om krommalmen i praktiken tillhandahölls mot för låg ersättning, särskilt av OMC.

(257) Såsom förklaras i skäl 213 kunde de indiska myndigheterna inte lämna uppgifter om prissättningen eller prisstatistiken för de inhemska indiska priserna på krommalm. OMC står för den största delen av försäljningen av krommalm på den indiska konkurrensutsatta marknaden och detta är även fallet för den övervägande majoriteten av Jindal-gruppens inköp. Denna försäljning ansågs därför vara representativ för hela den indiska fria marknaden.

(258) OMC säljer denna krommalm via elektroniska auktioner. Undersökningen visade dock att OMC begränsade tillgången till dessa elektroniska auktioner genom att 70 % av den månatliga produktionen reserveras för så kallade ”långsiktiga köpare” som är belägna i delstaten Odisha. Endast tillverkare i senare led i förädlingskedjan kan komma i fråga som långsiktiga köpare, och de garanterade kvoterna får inte överstiga den företagsspecifika produktionskapaciteten för ferrokrom. Detta visar att OMC, genom utövande av myndighetsuppgifter, i praktiken tillämpar den prioriterade tilldelningen av mängden krommalm i en annan form gentemot producenter av ferrokrom i senare led, vilket redan även görs vid tilldelningen av gruvavtal. Övriga 30 % är även reserverade för inhemska tillverkare i senare led i produktionskedjan utanför delstaten Odisha (vilket undantar handlare).

(259) Utbudet av krommalm på den fria marknaden kontrolleras således av OMC och kanaliseras främst till industrin i senare led i förädlingskedjan av nämnda företag i linje med de indiska myndigheternas övergripande avsikt och rättsliga ram, vilket framhålls i skälen 242–255.

(260) Det fanns även bevisning för att prissättningen på de små mängder som erbjuds via elektroniska auktioner inte baseras på fria anbud från företagen. Auktionen inleds med ett baspris som beslutas godtyckligt av OMC:s styrelse. De indiska myndigheterna förklarade att detta grundpris under perioden efter undersökningsperioden fastställdes som en andel (motsvarande 13,5 %) av det internationella priset på produkten i senare led i förädlingskedjan, dvs. ferrokrom. De indiska myndigheterna kunde dock inte förklara hur denna andel/korrektionsfaktor fastställdes. Efter ytterligare analys fann kommissionen att korrektionsfaktorn för priserna efter undersökningsperioden i själva verket baserades på det historiska genomsnittet för priserna på krommalm som fastställdes genom beslut av OMC:s styrelse. Kommissionen fick inte tillgång till styrelsens tidigare beslut och de indiska myndigheterna kunde inte redogöra för principerna bakom dessa beslut. Kommissionen kunde inte heller fastställa något objektivt samband mellan korrektionsfaktorn och kostnaden för att omvandla krommalm till ferrokrom. Kommissionen behövde därför använda tillgängliga uppgifter avseende priset på krommalm på grundval av artikel 28.1 i grundförordningen.

(261) I detta avseende noterade kommissionen att grundpriset utan anledning var godtyckligt lågt jämfört med de internationella priserna, vilket de indiska myndigheterna medgav. Sådana konstlat låga priser verkar ligga i linje med de indiska myndigheternas politik för att tillhandahålla billig inhemsk krommalm till industrin i senare led i förädlingskedjan. Dessutom undersökte kommissionen empiriska bevis. När kommissionen undersökte inköpspriserna på den råvara som OMC tillhandahöll Jindal-gruppen, fann den att dessa priser, beroende på typen av krommalm, var 15–40 % lägre än motsvarande exportpriser på krommalm med ursprung från Turkiet (vilken är den malm som har störst likhet med den indiska krommalmen) till dess huvudsakliga exportmarknad, Kina. På grundval av detta drog kommissionen slutsatsen att grundpriset för den krommalm som såldes vid den elektroniska auktionen fastställdes till en artificiellt låg nivå i förhållande till marknadspriserna för krommalm. Priserna på krommalm var också för låga i jämförelse med produkten i senare led i förädlingskedjan (ferrokrom). Påståendena från de indiska myndigheterna och OMC att priserna på ferrokrom var relevanta för priserna på krommalm avvisades därför.

(262) Följaktligen talade bevisningen för att OMC, den dominerande leverantören av krommalm på den fria marknaden och från vilken den indiska exporterande tillverkaren förvärvade denna råvara för vidare användning i tillverkningsprocessen för kallvalsade platta produkter av rostfritt stål, inte agerade som en marknadsaktör. Vid tillhandahållandet av krommalm utövade OMC snarare myndighetsuppgifter för de indiska myndigheternas räkning och i överensstämmelse med deras politiska mål för att gynna industrin i senare led i förädlingskedjan.

Slutsats

(263) Den rättsliga och ekonomiska miljön i Indien visar att de gruvföretag som levererar krommalm, särskilt det statsägda företaget OMC, har eller utövar myndighetsbefogenheter. Krommalm är, liksom andra mineraler i Indien, en naturresurs som förvaltas av de indiska myndigheterna som en kärnsektor i den nationella ekonomin. De indiska myndigheterna införde särskilt en rad åtgärder (nämligen införande av exportrestriktioner som leder till ett överutbud och låga inhemska priser och fastställande av grundpriserna från malmauktionerna på artificiellt låga nivåer för dessa tillverkare) som visar att leverantörerna av krommalm, i synnerhet OMC, kontrolleras på ett meningsfullt sätt av de indiska myndigheterna inom ramen för utövandet av myndighetsuppgifter. På grundval av tillgänglig bevisning drog kommissionen därför slutsatsen att de indiska myndigheterna tillhandahöll krommalm till industrin för rostfritt stål mot för låg ersättning i den mening som avses i artikel 3.1 a iii i grundförordningen, såsom den tolkas och tillämpas i enlighet med den relevanta WTO-standarden enligt artikel 1.1 a iii i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder.

(264) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter noterade Jindal-gruppen att auktionssystemet inte har i syfte att tillhandahålla krommalm till ett lågt pris, utan att maximera regeringens inkomster genom att sälja krommalm till högsta möjliga pris. Vidare uppgav företaget att de indiska myndigheterna inte styr priset på krommalm utan endast fastställer minimipriset vid auktionen.

(265) Slutligen hänvisade företaget till det faktum att de indiska exportpriserna på ferrokrom var högre än exportpriserna på ferrokrom från Sydafrika, Kazakstan och Turkiet, vilket enligt företaget innebär att Jindal-gruppen inte gynnas av subventionerad krommalm som används för tillverkning av ferrokrom.

(266) De två första argument som företaget framfört påverkar emellertid inte kommissionens huvudsakliga slutsats när det gäller krommalmauktionerna (se skälen 258–261), nämligen att tillträdet till auktionen och försäljningsvolymerna är begränsade, att minimipriset fastställs godtyckligt av OMC:s styrelse och att nivån är konstlat låg. Alla ovanstående faktorer leder till ett slutligt auktionspris som visserligen ligger över minimipriset men fortfarande inte är marknadsbaserat, vilket framför allt framgår av en jämförelse med de turkiska priserna (skäl 261).

(267) Vidare noteras att den krommalm som levererades till Jindal-gruppen mot för låg ersättning påverkar tillverkningskostnaden för ferrokrom, som senare används företagsinternt vid tillverkningen av rostfritt stål. De indiska myndigheternas finansiella bidrag tillhandhålls under alla omständigheter på nivån för krommalm, inte för produkten i senare led i förädlingskedjan, nämligen ferrokrom. Därför är en jämförelse av exportpriserna på indisk ferrokrom med exportpriserna på ferrokrom med ursprung i andra länder inte relevant.

(268) Mot denna bakgrund bekräftas slutsatsen i skäl 263.

ii) Förmån och beräkning av subventionsbeloppet

(269) I enlighet med artiklarna 3.2 och 5 i grundförordningen fastställde kommissionen förekomsten av en förmån och beräknade storleken på den utjämningsbara subventionen som den förmån som konstaterats för mottagaren under undersökningsperioden.

(270) Endast en av de undersökta indiska exporterande tillverkarna (Jindal-gruppen) köpte krommalm för tillverkning av ferrokrom och i slutänden kallvalsade platta produkter av rostfritt stål.

(271) I ett första steg fastställde kommissionen volymer och vägda genomsnittliga priser för alla inköp av krommalm från Jindal-gruppen under undersökningsperioden, uppdelade efter den typ av malm som definierades av företaget beroende på form (t.ex. spröd eller koncentrerad) och kromoxidhalt. Dessa två parametrar påverkar prisskillnaderna mellan olika typer av krommalm.

(272) Som ett andra steg ersatte kommissionen de faktiska priserna för varje typ av krommalm som förvärvades med det lämpliga referenspriset.

(273) Kommissionen noterade att marknadens struktur påverkade alla rådande marknadsvillkor i Indien. Såsom förklaras i skäl 257 dikteras priset dessutom av en dominerande aktör – med en marknadsandel på i princip 100 % på den fria marknaden – som agerar som ett offentligt organ. Det var således omöjligt att fastställa ett icke-snedvridet pris för krommalm för en indisk tillverkare av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål eller någon annanstans på den indiska marknaden. Det fanns därför inga inhemska priser i Indien som kunde användas som lämpligt referensvärde.

(274) I enlighet med artikel 6 d andra stycket i grundförordningen, använde sig kommissionen därför av ett annat land för det externa referensvärdet efter justering för de rådande marknadsvillkoren i Indien.

(275) Kommissionen försökte identifiera ett icke-snedvridet pris på krommalm som utvinns i en gruva i ett representativt annat land och simulera att gruvan faktiskt låg i Indien. Globalt exporteras majoriteten av krommalmen från Sydafrika till Kina. Kommissionen ansåg därför att exportpriset från Sydafrika till Kina var ett möjligt referenspris. Det fastställdes dock att krommalm med ursprung i Sydafrika uppvisar stora skillnader jämfört med krommalm med ursprung i Indien vad gäller de två viktigaste parametrarna, nämligen kromoxidhalten och förhållandet mellan krom och järn (krom/järn-kvoten) ([51]).

(276) Det alternativa riktmärke som klaganden föreslagit var exportpriset på krommalm från Turkiet (som också utgör en av de största tillverkarna i världen) till Kina. Kommissionen noterade att de två parametrar som anges i skäl 275 ligger mycket närmare varandra vid en jämförelse mellan den turkiska och indiska krommalmen än vid en jämförelse mellan den sydafrikanska och den indiska krommalmen ([52]).

(277) Efter det slutliga utlämnandet av uppgifter ifrågasatte Jindal-gruppen kommissionens slutsatser att sådana parametrar som kromoxidhalten och krom/järn-kvoten gör att den indiska krommalmen uppvisar större likheter med turkisk än med sydafrikansk krommalm. Företaget uppgav att det är viktigt att jämföra krom/järn-kvoten mellan krommalm med liknande kromoxidhalt. Enligt företaget har den turkiska krommalmen med en halt på 40–42 % en krom/järn-kvot på 2,6–2,8, vilket är mycket högre i jämförelse med indisk eller sydafrikansk malm med samma halt.

(278) Såsom förklaras i skäl 281 använde kommissionen inte den krommalm med en halt på 40–42 % som Jindal-gruppen hänvisade till för att fastställa det grundläggande riktmärket. Det grundläggande riktmärke som kommissionen valt är krommalm med en halt på 46–48 % med en krom/järn-kvot på 2,5 ([53]). Den är därför mycket lik den indiska malmen med en jämförbar kromoxidhalt, vilket Jindal-gruppen själv bekräftar i sin inlaga:

”Indisk krommalm har en krom/järn-kvot på 2,4 endast vid en Cr2O3-nivå på 46 %” ([54]).

”För att indisk krommalm ska ha en krom/järn-kvot på 2,6–2,8 skulle den indiska malmen behöva ha en mycket högre kromoxidhalt på 48–50 % eller högre” ([55]).

Ovanstående uppgifter bekräftar att indisk malm är mycket närmare besläktad med turkisk malm än med sydafrikansk malm med dess krom/järn-kvot på 1,3–1,5 ([56]).

([51]) Analys från Heinz H. Pariser – Sherlock-dokument nr t21.007982 av den 25 november 2021.
([52]) Se ovan.
([53]) DDC Mining Export Limited, Izmir, Turkiet, http://www.ddcmining.com/chrome-ore.html.
([54]) Jindal, Comments on Eurofer benchmarking, 29 juli 2021, punkt 13, s. 5.
([55]) Jindal, Comments on Eurofer benchmarking, 29 juli 2021, punkt 8, s. 4.
([56]) Se ovan.

(279) Enligt specifikationen för kromit för den metallurgiska industrin, IS: 10818-1984 ([57]) från Bureau of India Standards är den normala krom/järn-kvoten för produktion av ferrokrom med hög kolhalt som används vid tillverkning av rostfritt stål omkring 2.8. Detta innebär att det riktmärke som kommissionen valt också är mer representativt än det sydafrikanska alternativet med beaktande av Jindal-gruppens slutanvändning av krommalm, nämligen omvandlingen till ferrokrom med hög kolhalt för produktion av rostfritt stål.

(280) Kommissionen noterade vidare den indiska exporterande tillverkarens påståenden om att det fortfarande finns skillnader mellan turkisk och indisk krommalm när det gäller fysisk form och kromoxidhalt. Dessa skillnader åtgärdades dock genom de justeringar som beskrivs i skäl 289.

(281) Kommissionen använde därefter det vägda genomsnittliga turkiska exportpriset till Kina under undersökningsperioden som ett grundläggande referensvärde ([58]). Det grundläggande referensvärdet på 209 US-dollar per ton hänför sig till krommalm med kromoxidhalt på 46–48 %, i form av koncentrat, levererad på cif-nivå.

(282) Kommissionen var också medveten om överprövningsorganets avgörande om att justeringar för leveranskostnader måste återspegla de leveranskostnader som gäller generellt för den berörda varan i leveranslandet ([59]). De priser på krommalm som Jindal-gruppen rapporterade var i 99,96 % av fallen med leveransvillkor fritt från gruvan.

(283) Kommissionen justerade därför det grundläggande referenspriset till nivån fritt fabrik. Cif-priset minskades med frakt- och försäkringskostnader ([60]) och inhemska transportkostnader i Turkiet ([61]).

(284) Efter det slutliga utlämnandet av uppgifter uppgav de indiska myndigheterna att de uppgifter från OECD som kommissionen använde för att justera cif-exportpriset från Turkiet till Kina till nivån fritt fabrik endast var tillgängliga fram till 2016. De indiska myndigheterna hävdade vidare att det inte kan anses utgöra en objektiv undersökning av priserna att extrapolera den relevanta indikatorn till undersökningsperioden.

(285) Kommissionen extrapolerade emellertid inte enbart cif/fob-förhållandet enligt OECD:s bestämmelser för 2016. Justeringen till undersökningsperioden baserades på de faktiska skillnaderna i frakt- och försäkringskostnader mellan 2016 och undersökningsperioden enligt i *Baltic Exchange Dry Index* för de tjugo viktigaste sjövägarna. Jindal-gruppen erhöll en detaljerad beräkning av det grundläggande referenspriset fritt fabrik i det särskilda utlämnandet av uppgifter.

(286) Kommissionens beräkning av justeringar för frakt och försäkring ifrågasattes också i Jindal-gruppens inlaga efter utlämnandet av uppgifter. Företaget föreslog en alternativ uppgiftskälla för anpassningen cif-exportpriset mellan Turkiet och Kina till fob-priset ([62]). Enligt Jindal-gruppen visade denna datakälla den faktiska fraktkostnaden mellan Turkiet och Kina under undersökningsperioden på ett bättre sätt än uppgifter från OECD och *Baltic Exchange Dry Index* som utgör ”ett vägt genomsnitt av alla leveransvägar”.

(287) Uttalandet från Jindal-gruppen hänför sig dock endast till en månad under undersökningsperioden, till transport mellan Turkiet och ”nordöstra Asien” i allmänhet, och till transport av natriumkarbonat, inte krommalm. OECD:s grundläggande cif/fob-kvot som kommissionen använder beaktar hela året, den specifika sjövägen (Turkiet–Kina) och den specifika produkten (krommalm och koncentrat). Det är endast justeringen av kostnaderna enligt *Baltic Exchange Dry Index* mellan 2016 och undersökningsperioden som hänför sig till ett genomsnitt av flera sjövägar.

(288) Mot denna bakgrund bibehålls den metod som används för den grundläggande justeringen av referenspriset till fritt fabrik.

([57]) https://archive.org/details/gov.in.is.10818.1984/page/n7/mode/2up s. 4.

([58]) Källa: 2020 CRU International Ltd. ©.

([59]) Överprövningsorganets rapport, *United States – Countervailing Measures on Certain Hot-Rolled Carbon Steel Flat Products From India*, WT/DS436/AB/R, antagen den 19 december 2014, punkt 4.317.

([60]) På grundval av OECD:s dataset: International Transport and Insurance Costs of Merchandise Trade (ITIC) Turkiet-Kina, https://stats.oecd.org/Index.aspx?DataSetCode=CIF_FOB_ITIC justerat till undersökningsperioden på grundval av BDI Baltic Exchange Dry Index https://en.wikipedia.org/wiki/Baltic_Dry_Index.

([61]) På grundval av noteringen för leveranser från Istanbul till Derinces hamn enligt Världsbanken, https://www.doingbusiness.org/content/dam/doingBusiness/country/t/turkey/TUR.pdf, s. 51.

([62]) IHS Markit.

(289) Kommissionen justerade vidare det grundläggande referenspriset fritt fabrik för malm- och kromoxidhalt i fysisk form för att hitta specifika referenspriser för varje typ av malm som Jindal-gruppen förvärvade under undersökningsperioden. Justeringen av den fysiska formen grundades på kostnaderna för brikettering (spröd malm) och pelletering plus sintringskostnader (malmkoncentrat) som tillhandahölls av Jindal-gruppen. Justeringen av kromoxidhalten baserades på smältningskostnaden för den kromindikator som klaganden tillhandahållit ([63]). Ingen justering gjordes för skillnaderna i krom/järn-kvot, eftersom denna parameter ligger mycket nära vid en jämförelse mellan turkisk och indisk malm. Detta utgjorde ett konservativt tillvägagångssätt, eftersom krom/järn-kvoten för indisk malm faktiskt är något högre, vilket normalt sett skulle medföra högre priser för malm i samma form och med samma kromoxidinnehåll.

(290) Eftersom den turkiska krommalmen inte påverkas av de statliga åtgärder som snedvrider den indiska marknaden och eftersom de rådande marknadsvillkoren i de två länderna, inbegripet kvalitet, tillgänglighet, säljbarhet, transport och andra villkor för köpet eller försäljningen, är jämförbara, ansåg kommissionen att priserna på krommalm i Turkiet är jämförbara med de priser som skulle råda i Indien om de indiska myndigheterna inte hade vidtagit några snedvridande åtgärder.

(291) Slutligen jämförde kommissionen Jindal-gruppens faktiska inköpskostnader för den inhemska krommalmen under undersökningsperioden med den kostnad som skulle ha betalats om priserna per malmtyp hade ersatts med respektive referenspriser.

(292) Totalbeloppet för skillnaden utgör de ”besparingar” som den indiska tillverkaren gjort som köpte krommalm på den indiska snedvridna marknaden jämfört med det pris som denne skulle ha betalat i avsaknad av snedvridningar. Totalbeloppet motsvarar den förmån som den indiska tillverkaren beviljats av de indiska myndigheterna under undersökningsperioden.

(293) Detaljerade beräkningar av riktmärken och förmåner för den indiska exporterande tillverkaren i fråga tillhandahölls i det särskilda utlämnandet av uppgifter.

(294) I enlighet med artikel 7.2 i grundförordningen fördelade kommissionen detta subventionsbelopp över företagets totala omsättning under undersökningsperioden (nämnare), eftersom subventionen medförde en förmån för hela produktionen av den berörda produkten och produkten i tidigare led (varmvalsade ringar eller rullar) inte enbart för den produktion som var avsedd för export.

iii) Selektivitet

(295) De indiska myndigheternas ingripande i fråga om tillhandahållande av krommalm mot för låg ersättning syftar till att gynna vissa industrier, särskilt industrin för rostfritt stål, inklusive tillverkare av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål. Subventionen är därför selektiv i den mening som avses i artikel 4.2 a i grundförordningen. Krommalms inneboende egenskaper begränsar den möjliga användningen av subventionen till en viss industri, men det betyder inte att subventionen för att vara selektiv måste vara begränsad ytterligare till en understruktur av denna industri ([64]).

(296) Mot bakgrund av ovanstående ansåg kommissionen att de indiska myndigheternas ingripanden är selektiva för tillverkare av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål i den mening som avses i artikel 4.2 a i grundförordningen.

c) Slutsatser om tillhandahållande av krommalm mot för låg ersättning

(297) Mot bakgrund av alla uppgifter som anges ovan fann kommissionen att de indiska myndigheternas tillhandahållande av krommalm bör anses utgöra en särskild subvention i enlighet med artikel 3.1 a iii och 3.2 i grundförordningen i form av tillhandahållande av varor som innebär att de mottagande företagen beviljats en förmån.

(298) Det subventionsbelopp som fastställts för Jindal-gruppen uppgick till 0,45 %.

([63]) Sherlock-dokument nr t21.007982 av den 25 november 2021.

([64]) Överprövningsorganets rapport, *United States – Countervailing Measures on Certain Hot-Rolled Carbon Steel Flat Products from India*, WT/DS436/AB/R, antagen den 19 december 2014, punkt 4.398.

3.3.3. *Huruvida subventioner i tidigare led förs över*

(299) Efter det slutliga utlämnandet av uppgifter noterade klaganden att kommissionens undersökningsresultat visade att en stor majoritet av de subventioner som identifierats för de integrerade exporterande tillverkarna påverkar etapper i tidigare led i produktionsprocessen för kallvalsade platta produkter av rostfritt stål. Enligt klaganden innebär detta att den icke-integrerade indiska tillverkaren av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål, Chromeni, också skulle ha kunnat dra nytta av subventioner som beviljats indiska och/eller indonesiska tillverkare i tidigare led i förädlingskedjan. Detta skulle kunna vara fallet vid inhemsk försäljning av produkter i tidigare led från Jindal-gruppen (Indien) till Chromeni eller vid inköp från Chromeni av subventionerade produkter i tidigare led i förädlingskedjan med ursprung i Indonesien.

(300) På grundval av analysen av Chromenis tillverkningsprocess och företagets råvaruinköp under undersökningsperioden drog kommissionen slutsatsen att företaget inte kunde ha dragit nytta av inköp av subventionerade produkter i tidigare led i förädlingskedjan med ursprung i Indien.

(301) Chromeni köpte emellertid produkter i tidigare led, nämligen varmvalsade ringar eller rullar, från ett närstående företag i Indonesien, som kan ha gynnats av de indonesiska myndigheternas tillhandahållande av nickelmalm mot för låg ersättning (se avsnitt 4.3). I detta avseende kunde kommissionen inte dra några slutsatser, eftersom det inte fanns några uppgifter i ärendeakten som möjliggjorde en bedömning i detta hänseende.

3.4. **Storleken på de utjämningsbara subventionerna**

(302) De utjämningsbara subventionerna fastställs enligt följande:

Företag	Tullrestitutionssystemet	Systemet med förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror	Systemet med varuexport från Indien	Totala exportsubventioner	Tillhandahållande av krommalm mot för låg ersättning	TOTALT
Chromeni	–	5,69 %	1,87 %	7,56 %	–	7,56 %
Jindal-gruppen	1,65 %	0,36 %	1,92 %	3,93 %	0,45 %	4,37 %

(303) Med hänsyn till de indiska tillverkarnas stora (100 %) samarbetsvilja ansåg kommissionen att det var lämpligt att fastställa subventionsmarginalen för Indien till nivån för det högsta individuella subventionsbeloppet, dvs. 7,56 %.

4. **SUBVENTIONERING: INDONESIEN**

4.1. **Subventioner och subventionsprogram inom ramen för undersökningarna**

(304) På grundval av informationen i klagomålet, tillkännagivandet om inledande och svaren på kommissionens frågeformulär undersöktes den påstådda subventioneringen i form av följande subventioner från de indonesiska myndigheterna:

i) Direkt överföring av medel

— Tillhandahållande av förmånliga lån

ii) Tillhandahållande av varor eller tjänster mot för låg ersättning

— Tillhandahållande av skrot av nickelmalm och rostfritt stål mot för låg ersättning

— Tillhandahållande av kol mot för låg ersättning

— Tillhandahållande av mark mot för låg ersättning

— Tillhandahållande av naturgas mot för låg ersättning

— Tillhandahållande av elektricitet mot för låg ersättning

iii) Outtagna eller uteblivna offentliga intäkter

— Inkomstskattelättnader

— Befrielse från importtull

— Befrielse från mervärdesskatt på insatsvaror och maskiner

— Mark- och byggnadsskatt för gruvindustrin

— Befrielse från inkomstskatt (för import)

iv) Subventioner kopplade till utvecklingen av den indonesiska industrin genom kinesiska investeringar

4.2. **Överföringskvoter**

(305) I sina synpunkter efter det slutliga utlämnandet av uppgifter hävdade IRNC-gruppen att felaktiga försäljningsuppgifter användes för beräkningen av överföringskvoter för två närstående företag.

(306) Detta påstående befanns vara motiverat och kommissionen reviderade därför de respektive överföringskvoterna i enlighet med detta.

4.3. **Bakgrund till förmånsstrategierna för att gynna den inhemska industrin för rostfritt stål**

(307) Indonesien har betydande nickelresurser. År 2020 beräknades dess resurser till 21 miljoner ton nickel ([65]) (1,1 miljarder ton nickelmalm), omkring 20 % av världens kända reserver av nickelmalm.

(308) Historiskt sett har Indonesien varit en av de största producenterna av nickelmalm. Eftersom Indonesien hade begränsad kapacitet för bearbetning av nickelmalm på den inhemska marknaden (endast två smältverk såsom förklaras i skäl 315) exporterade man traditionellt merparten av sin nickelmalm, främst till Kina.

(309) Utvinningen av nickelmalm har ökat väsentligen i Indonesien, från runt 5 miljoner ton 1996 till omkring 10 miljoner ton 2007 och ytterligare till 70 miljoner ton 2013. Denna ökning drevs av efterfrågan från de kinesiska anläggningar/smältverk som tillverkar nickeltackjärn. Nickeltackjärn är en legering av järn och nickel med låg nickelhalt. Den indonesiska nickelmalmen är särskilt väl lämpad för den kinesiska tekniken för tillverkning av nickeltackjärn.

Tabell 1

Indonesiens export av nickelmalm (ton)

	2005	2006	2007	2008	2009
Kina	73 353	660 206	5 432 401	6 594 319	7 604 354
Total export	3 703 515	4 394 125	9 026 850	10 592 151	10 437 126

Källa: *Global Trade Atlas* (GTA).

(310) De indonesiska myndigheterna insåg därför gradvis att landets export av den överväldigande majoriteten av dess reserver av nickelmalm begränsade de potentiella fördelarna från denna knappa råvara. Landets fördelar skulle kunna bli mycket större om de indonesiska myndigheterna lyckades öka det inhemska mervärde som reserverna för nickelmalm genererade. För att uppnå detta mål fokuserade de indonesiska myndigheterna på den inhemska utvecklingen av hela den industriella värdekedja som använder nickelmalm upp till industrin i senare led, nämligen smältverken och industrin för rostfritt stål i egenskap av slutanvändare av denna råvara. Detta skulle göra det möjligt för Indonesien att dra mycket större nytta av inhemska fördelar än genom att enbart exportera nickelmalm.

(311) Det var emellertid svårt för Indonesien att själv uppnå detta mål. De indonesiska myndigheternas huvudsakliga problem var de betydande finansieringskraven för att upprätta smältverk och industri i senare led (dvs. flera miljarder euro i inledande investeringar) samt den relativa bristen på kunskap och teknik när det gällde tillverkningen av rostfritt stål från nickeltackjärn som överensstämde med kvaliteten från den nickelmalm som utvinns i Indonesien. Därför kontaktade de indonesiska myndigheterna potentiella partnerländer som kunde hjälpa dem att uppnå detta mål ([66]). Det naturliga valet föll på Kina på grund av de historiska banden och den geografiska

([65]) https://www.statista.com/statistics/273634/nickel-reserves-worldwide-by-country/.

([66]) Se t.ex. de indonesiska myndigheternas ansträngningar att intressera Japan för ett sådant partnerskap: https://kemenperin.go.id/artikel/3594/Let-Japan-Process-Nickel-in-Indonesia:-Industri-minister.

närheten, samt den ännu viktigare faktorn att kinesiska tillverkare av rostfritt stål redan använde indonesisk nickelmalm. För de indonesiska myndigheterna var Kina dessutom den perfekta kandidaten att ingå ett förmånligt bilateralt ramverk med för att maximera det inhemska mervärde som de indonesiska reserverna av nickelmalm medför, eftersom Kina hade en betydande finansiering tillgänglig och en särskild förmånspolitik som främjade industrin för rostfritt stål, inbegripet investeringar utomlands inom ramen för den långvariga ”utåtriktade” politiken, samt den teknik och de kunskaper som var nödvändiga för att använda indonesisk nickelmalm på ett effektivt sätt. Detta resulterade i en mångårig samarbetsram som fortfarande består. De viktigaste delmålen och relevanta officiella dokument sammanfattas i följande skäl.

(312) De indonesiska myndigheternas försök att locka till sig kinesiska investeringar till den indonesiska nickelindustrin kan åtminstone härledas till 2005, när Indonesien åtog sig att bygga upp ”ett gynnsamt investeringsklimat” ([67]) för investerare från Kina. Under ett besök i Peking i juni 2005 föreslog den indonesiska samordnande ekonomiministern investeringsmöjligheter inom fyra sektorer av den indonesiska ekonomin, inklusive naturresurser, till den kinesiska vice premiärministern och ”hoppades också att fler kinesiska företag skulle komma till Indonesien för att göra investeringar och uttalade att den indonesiska regeringen skulle skapa en gynnsam miljö för att underlätta för kinesiska investerare” ([68]). Som svar på detta erbjudande bad den kinesiska vice premiärminister Indonesien att garantera att de kinesiska investeringarna i Indonesien skulle bli lönsamma ([69]). Dessutom tackade indonesiska tjänstemän även Kina för tillhandahållandet av ”gratis och förmånliga lån till Indonesien” ([70]).

(313) Till följd av detta undertecknade de indonesiska och de kinesiska myndigheterna 2005 en gemensam förklaring som inledde deras samarbete inom gruv- och metallsektorerna. På grundval av denna gemensamma förklaring undertecknade de indonesiska och de kinesiska myndigheterna 2010 en handlingsplan, som innehåller en plan för att uppmuntra kinesiska investeringar i resursbaserade industrier i Indonesien, inklusive gruvdrift, såsom förklaras närmare i skälen 563 och 584. Av dessa tidiga avtal framgår redan de viktigaste villkoren för den särskilda samarbetsramen mellan de två regeringarna, och hur regeringarna planerade att genomföra sin strategi genom att förlita sig på privata investerare som skulle gynnas genom ett antal förmånliga strategier och stöd som noga övervakades av regeringarna.

(314) År 2007 införde de indonesiska myndigheterna lag nr 27 om en långsiktig nationell utvecklingsplan för perioden 2005–2025. I denna utvecklingsplan fastställdes industrisektorn som tillväxtmotor för att stärka den ekonomiska strukturen. Detta skulle bland annat stödjas av gruvsektorn. Att förbättra värdeökningen inom primärsektorn, inklusive gruvdrift, framhölls som det främsta målet för att främja lokal och internationell konkurrenskraft och stärka den nationella industribasen.

(315) För att mervärdet skulle kunna ökas inom nickelsektorn krävdes ett upprättande av smältverk i Indonesien. Vid den tidpunkten (och fram till 2016) fanns det endast två smältverk i Indonesien, nämligen ett smältverk för nickel som tillhör PT. Vale med en kapacitet på ca 80 000 ton nickel och ett smältverk för ferronickel som tillhörde det statsägda företaget PT. Aneka Tambang (*Antam*) med en produktionskapacitet på 26 000 ton nickel.

(316) Kostnaderna för att upprätta ett enda smältverk kan uppgå till en miljard euro beroende på teknik och produktionskapacitet. Som nämns ovan hade Indonesien varken de ekonomiska resurserna eller rätt teknik för att bygga smältverken, medan Kina hade båda delarna och även behövde den indonesiska nickelmalmen för att tillverka produkter av rostfritt stål.

(317) En av de viktigaste åtgärderna för att denna samarbetsram mellan de indonesiska och de kinesiska myndigheterna skulle kunna ingås och för att de indonesiska myndigheterna skulle kunna uppnå sitt mål var införandet av lag nr 4 från 2009 om brytning av mineraler och kol (*2009 års lag om gruvdrift*), som ersatte lag nr 11 från 1967 om gruvdrift ([71]). Traditionellt sett har de indonesiska myndigheterna kontrollerat gruvsektorn i stor utsträckning. I artikel 1 i lag nr 11 från 1967 om gruvdrift erhöll de indonesiska myndigheterna redan en dominerande roll och befogenheter att reglera denna sektor, och det anges att ”[a]lla mineraler som finns inom den indonesiska gruvjurisdiktionen i form av naturresurser som en välsignelse från Gud den allsmäktige är det indonesiska folkets nationella

([67]) https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor.
([68]) http://en.people.cn/200506/28/eng20050628_192888.html.
([69]) https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor.
([70]) https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor.
([71]) Redan i artikel 1 i lag nr 11 från 1967 om gruvdrift beviljades de indonesiska myndigheterna en dominerande roll samt befogenheter att reglera denna sektor, och det anges att *[a]lla mineraler som finns inom den indonesiska gruvjurisdiktionen i form av naturresurser, som en välsignelse från Gud den allsmäktige är det indonesiska folkets nationella rikedom och ska därför kontrolleras och utnyttjas av staten för att ge folket maximal välfärd.*

rikedom och ska därför kontrolleras och utnyttjas av staten för att ge folket maximal välfärd". I ingressen till 2009 års lag om gruvdrift anges vidare att "mineraler och kol som är begravda i Indonesiens gruvjurisdiktion representerar icke förnybara naturtillgångar som är en gåva från Gud den allsmäktige och spelar en viktig roll för att tillgodose livets behov för många människor, och därför måste förvaltningen av dessa resurser kontrolleras av staten för att ge ett verkligt mervärde till den nationella ekonomin i en strävan att uppnå rikedom och välstånd för samhället på ett rättvist sätt." I artikel 4 i 2009 års lag om gruvdrift anges särskilt att "1) [i] egenskap av icke-förnybara naturresurser utgör mineral- och kolutvinning en nationell rikedom som kontrolleras av staten till största möjliga nytta för folkets välfärd och 2) [s]tatens kontroll av mineraler och kol enligt punkt 1 ska genomföras av regeringen och/eller regionala regeringar". Det är viktigt att notera att det enligt artikel 103 i 2009 års lag om gruvdrift krävdes att mineralbearbetning i egenskap av ett mervärde för mineraler skulle äga rum i Indonesien. I motiven till artikel 103.1 anges att skyldigheten att genomföra bearbetning och förädling på den inhemska marknaden bland annat är avsedd att a) öka värdet av gruvdriften genom dess råvaror, b) tillhandahålla råvaror för industrin, c) tillhandahålla sysselsättning och d) öka statens inkomster. Genom dessa bestämmelser infördes med andra ord en skyldighet för alla företag som utvinner nickelmalm att antingen upprätta en egen anläggning för bearbetning/rening av nickel eller att sälja sin nickelmalm till en sådan inhemsk anläggning för att uppnå det övergripande målet att öka nickelmalmens inhemska mervärde genom förmånliga strategier som riktar sig till industrin för rostfritt stål i senare led. I artikel 170 i 2009 års lag om gruvdrift föreskrevs vidare en femårig "anståndsperiod". Syftet med "anståndsperioden" var att förbereda gruvindustrin för den inhemska förädlingsskyldigheten och göra det möjligt för företagen att bygga de förädlingsanläggningar som krävs för att absorbera leveranserna av nickelmalm.

(318) Mot bakgrund av 2009 års lag om gruvdrift, och särskilt dess krav på inhemsk bearbetning, sköt den indonesiska exporten av nickelmalm i höjden och Kina absorberade nästan hela den totala exporten (se tabellen nedan).

Tabell 2

Indonesiens export av nickelmalm (ton)

	2010	2011	2012	2013	2014	2015
Kina	14 346 464	36 142 281	43 095 682	58 604 652	3 989 894	0
Total export	17 566 047	40 792 165	48 449 392	64 802 857	4 160 121	0

Källa: GTA.

(319) Eftersom de indonesiska myndigheternas mål att inrätta kapacitet för bearbetning i Indonesien inte uppnåddes, förbjöd de indonesiska myndigheterna den 11 januari 2014 genom flera förordningar export av nickelmalm från Indonesien (för närmare uppgifter om exportrestriktionerna och exportförbudet för nickelmalm, se skälen 405–413).

(320) Under 2017 mildrade de indonesiska myndigheterna exportförbudet något genom att tillåta export av nickelmalm med en nickelhalt på mindre än 1,7 % i vissa kvantiteter. Denna export omfattades av en exporttull på 10 %, medan exportörerna också behövde bevisa att upprättandet av deras bearbetningsanläggning gick som planerat. Skälet till detta var att Indonesien vid den tidpunkten inte hade den nödvändiga tekniken för att bearbeta nickelmalm med mindre än 1,7 % nickelinnehåll till förädlade produkter, vilken lämpade sig bättre för batterier för elfordon än för stål (se nedan i avsnitt 4.4). Under 2020 förbjöd de indonesiska myndigheterna emellertid helt export av all nickelmalm. Skälet till att förbudet återinfördes för malm med låg nickelhalt var att de kinesiska företagen hade planer på att bygga smältverk för denna typ av nickelmalm som skulle kunna användas för att tillverka batterier för elfordon.

(321) Under årens lopp byggdes flera smältverk för nickelmalm tack vare de inhemska bearbetningskraven och de exportrestriktioner som de indonesiska myndigheternas införde på export av nickelmalm. Det inhemska behovet av nickelmalm ökade också tack vare de indonesiska myndigheternas åtgärder för att få den smältningskapacitet som tidigare upprättats i Kina att flytta till Indonesien. Såsom förklaras i skäl 414 kontrollerar de indonesiska myndigheterna produktionen av nickelmalm genom sina obligatoriska årliga arbetsplaner och budgetar. De indonesiska myndigheterna ser också till att det inhemska priset hålls betydligt lägre än de internationella priserna för att gynna smältverk och tillverkare av rostfritt stål.

Tabell 3

Indonesisk nickelmalm (miljoner ton)

	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Produktion	7,81	7,84	20,92	26,0	32,0	61,0	48,0
Export	4,16	0	0	4,88	19,7	32,3	0

Källa: De indonesiska myndigheternas svar på frågeformuläret och https://www.statista.com/statistics/707267/production-of-nickel-ore-in-indonesia/

(322) Det bilaterala samarbete som de indonesiska myndigheterna inledde med de kinesiska myndigheterna om förmånsbehandlingen för att inrätta och gynna skapandet och utvecklingen av den inhemska indonesiska industrin för rostfritt stål går tillbaka till början av 2000-talet. Det består av ett antal bilaterala dokument som inrättar den rättsliga och politiska ram som leder till antagandet av flera särskilda policyer för stöd och förmånsprogram som utgör utjämningsbara subventioner som omfattas av denna undersökning (se de viktigaste bilaterala dokumenten i skäl 548).

(323) Det bilaterala samarbetet rörde särskilt den indonesiska Morowali Industrial Park (*Morowali-parken*). Detta är en industripark i Sulawesi där Indonesien och Kina beslutade att utveckla industrin för rostfritt stål.

(324) För genomförandet av det bilaterala samarbetet i Morowali-parken ansvarar ett kinesiskt-indonesiskt förvaltningsföretag, IMIP. Detta företag inledde formellt sin verksamhet i oktober 2013.

4.4. **Tillhandahållande av nickelmalm mot för låg ersättning**

4.4.1. *Klagomålet och subventionssystemet*

(325) Klaganden hävdade att de indonesiska myndigheterna kontrollerar nickelmalmsektorn och att priserna på nickelmalm är snedvridna i Indonesien på grund av de indonesiska myndigheternas ingripande. Nickel som ingår i nickelmalm är den viktigaste komponenten i rostfritt stål och den viktigaste prisdrivande faktorn. Enligt klaganden säkerställde de indonesiska myndigheterna genom ingripanden på marknaden för nickelmalm att råvarupriserna för tillverkning av rostfritt stål förblir betydligt lägre än de internationella priserna till förmån för de exporterande tillverkarna av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål i Indonesien.

4.4.2. *Rättslig grund*

(326) Gruvdriftspolitiken beträffande nickelmalm förvaltas av ministeriet för energi och mineralresurser (MEMR), företrätt av generaldirektören för mineraler och kol. Mineralexport förvaltas också av handelsministeriet, som företräds av generaldirektören för utrikeshandel.

(327) Både de centrala och regionala regeringarna spelar en viktig roll inom gruvindustrin, genom att fastställa den nationella gruvpolitiken, normer, riktlinjer och kriterier samt genom att fastställa förfaranden för gruvdriftstillstånd. Dessutom medverkar de indonesiska myndigheterna aktivt när det gäller utveckling, kontroll, utvärdering och konfliktlösning inom sektorn.

(328) Gruvindustrin är starkt reglerad i Indonesien. Ett stort antal förordningar, vilka ständigt ändras, som utfärdats av olika statliga organ övervakar och utövar tillsyn över varje aspekt av gruvsektorn såsom visas nedan. Den rättsliga grunden för de relevanta reglerna och förordningarna är följande:

— Lag nr 27 om en långsiktig nationell utvecklingsplan för perioden 2005–2025.

— Lag nr 4 från 2009 om mineral- och kolbrytning (*2009 års gruvdriftslag*), ändrad genom lag nr 3 från 2020 (*2020 års gruvdriftslag*).

— Regeringens förordning nr 55 från 2010 (*förordning 55/2010*) om vägledning och tillsyn över genomförandet av förvaltningen av mineral- och kolbrytningsindustrin.

— Regeringens förordning 23 från 2010 (*förordning 23/2010*), ändrad genom regeringens förordning 24 från 2012 (*förordning 24/2012*) om genomförande av mineral- och kolbrytningsverksamhet.

— Förordning nr 27 från ministeriet för energi och mineralresurser från 2013 om förfaranden och fastställande av priser vid avyttring av aktier och ändringar av kapitalinvesteringar i kol- och gruvsektorerna (*MEMR 27/2013*).

— Regeringens förordning nr 1 från 2014 (*förordning 1/2014*) om den andra ändringen av förordning 23/2010, ändrad genom förordning 24/2012 om genomförandet av mineral- och kolbrytningsverksamhet.

— Förordning nr 1/2014 från ministeriet för energi och mineralresurser (*MEMR 1/2014*) om ökning av mineralernas mervärde genom bearbetning och förädling i landet.

— Regeringens förordning nr 77 från 2014 (*förordning 77/2014*), den tredje ändringen av förordning 23/2010.

— Regeringens förordning nr 1 från 2017 (*förordning 1/2017*), den fjärde ändringen av förordning 23/2010 om genomförande av mineral- och kolbrytningsverksamhet.

— Handelsministeriets förordning nr 01/M-DAG/PER/1/2017 om exportbestämmelser för bearbetade och raffinerade gruvprodukter.

— Ministeriet för energi och mineralresursers förordning nr 5 2017 (*MEMR 5/2017*) om förbättringar av mineralernas mervärde genom bearbetning och förädling inom landet.

— Ministeriet för energi och mineralresursers förordning nr 7 från 2017 (*MEMR 7/2017*) om förfarandet för att fastställa referenspriset för försäljning av mineraler och kol.

— Ministeriet för energi och mineralresursers förordning nr 9 från 2017 om avyttringsförfaranden och mekanism för fastställande av aktiepriser för mineral- och kolgruvsföretag (*MEMR 9/2017*), i dess lydelse enligt MEMR 43/2018.

— Regeringens förordning 48 från 2017 (*förordning 48/2017*).

— Finansministeriets förordning PMK nr 13/PMK.010/2017 och finansministeriets förordning PMK nr 164/PMK.010/2018 om fastställande av exporttullsatser för de olika formerna av bearbetade metallmineraler.

— Dekret 2946 K/30/MEM/2017 från ministeriet för energi och mineralresurser om beräkningsformeln för fastställande av referenspriser för metaller och mineraler.

— Ministeriet för energi och mineralresursers förordning nr 25 från 2018 (*MEMR 25/2018*) om mineral- och kolgruvsföretag (som upphävde MEMR 5/2017).

— Ministeriet för energi och mineralresursers förordning nr 26 från 2018 (*MEMR 26/2018*) om genomförandet av god praxis inom gruvnäringen och övervakning av mineral- och kolbrytningen.

— Ministeriet för energi och mineralresursers förordning nr 11 från 2018 (*MEMR 11/2018*) om förfarandet för tilldelning av område, tillstånd och rapportering inom mineral- och kolbrytningsverksamheten, ersatt av ministeriet för energi och mineralresursers förordning nr 7 från 2020 (*MEMR 7/2020*) om förfarandet för att tilldela region (tilldela gruvområde), tillstånd och rapportering om mineral- och kolbrytningsverksamheten.

— Ministeriet för energi och mineralresursers förordning nr 22 från 2018 (*MEMR 22/2018*) om ändring av MEMR 11/2018 om förfarandet för tilldelning av område, tillstånd och rapportering inom mineral- och kolbrytningsverksamheten.

— Ministeriet för energi och mineralresursers förordning nr 11 från 2019 (*MEMR 11/2019*), den andra ändringen av MEMR 25/2018 om mineral- och kolbrytningsverksamheten.

— Ministeriet för energi och mineralresursers förordning nr 7 från 2020 om förfaranden för att tilldela region (tilldela gruvområde), tillstånd och rapportering om mineral- och kolbrytningsverksamheten (*MEMR 7/2020*).

— Ministeriet för energi och mineralresursers förordning nr 11 från 2020 (*MEMR 11/2020*) om den tredje ändringen av MEMR 7/2017 om förfarandet för att fastställa fasta referenspriser för försäljning av mineraliska metaller och kol.

— Ministeriet för energi och mineralresursers beslut nr 84 K/32/MEM/2020 om riktlinjer för erbjudande, utvärdering och beräkning av aktiepriser för mineral- och kolbrytningsverksamhet.

4.4.3. *Undersökningsresultat*

(329) Inledningsvis noterade kommissionen att en exporterande tillverkare av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål köpte nickelmalmen på den inhemska marknaden, antingen från närstående eller icke-närstående företag för nedsmältning och användning vid tillverkningen av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål.

(330) Tillhandahållande av nickelmalm mot för låg ersättning är en av de viktigaste åtgärder som de indonesiska myndigheterna har vidtagit inom ramen för samarbetet med de kinesiska myndigheterna för att säkerställa utvecklingen av hela den industriella värdekedjan inom industrin för rostfritt stål i Indonesien.

(331) År 2007 införde de indonesiska myndigheterna lag nr 27 om en långsiktig nationell utvecklingsplan ([72]) för perioden 2005–2025. I denna utvecklingsplan fastställdes industrisektorn som tillväxtmotor för att stärka den ekonomiska strukturen. Denna skulle bland annat stödjas av gruvsektorn, inklusive nickelmalm. Att förbättra värdeökningen inom primärsektorn, inklusive gruvdrift, framhölls som det främsta målet för att främja lokal och internationell konkurrenskraft och stärka den nationella industribasen. I den långsiktiga nationella utvecklingsplanen hänvisades uttryckligen till utveckling av värdekedjan genom bearbetning och diversifiering av produkterna (utveckling i senare led), strukturell fördjupning (utveckling i tidigare led) och vertikal integration (utveckling i tidigare och senare led). Utvecklingen inom tillverkningsindustrin skulle inriktas på delsektorer som uppfyllde flera kriterier, bland annat bearbetning av inhemska naturresurser och exportutvecklingspotential.

(332) År 2009 införde de indonesiska myndigheterna 2009 års gruvdriftslag, i linje med deras mål att öka mervärdet för mineralerna i Indonesien (se skäl 317 och följande). De indonesiska myndigheterna har infört flera genomförandeförordningar, inbegripet ett antal ändringar, för att uppnå målen i 2009 års gruvdriftslag. Genom 2009 års gruvdriftslag infördes ett antal betydande lagändringar beträffande tillståndssystemet, avgifter, utländskt ägande och export av råvaror. År 2020 ändrades 2009 års gruvdriftslag genom 2020 års gruvdriftslag, vilken antogs den 10 juni 2020. Genom denna nya lag, som är av begränsad betydelse för denna undersökning, eftersom den först trädde i kraft i slutet av undersökningsperioden, bekräftades eller utvidgades vissa krav på gruvföretag.

(333) Genom 2009 års gruvdriftslag erhöll både centralregeringen och de regionala regeringarna befogenhet att utfärda tillstånd, beroende på var gruvområdet var beläget, tillståndets ursprung och vilken typ av investeringar gruvföretaget har gjort.

(334) Genom 2009 års gruvdriftslag infördes ett nytt tillståndssystem som ersatte det gamla systemet med entreprenadkontrakt och det lokala systemet *Kuasa Pertambangan* (KP) eller systemet för brytningsrättigheter. Enligt det nya systemet är två typer av gruvdriftstillstånd viktiga i kommersiellt hänseende, nämligen följande:

a) Gruvdriftslicens som är ett tillstånd för gruvdrift som krävs för att bedriva gruvverksamhet inom ett angivet område och som är uppdelat i i) licenser för prospektering som gäller i högst åtta år för gruvor för metallhaltiga mineraler och ii) licenser för produktionsverksamhet som gäller i högst 20 år för gruvor för metallhaltiga mineraler, specificerade icke-metallhaltiga mineraler och kolgruvor, som kan förlängas med ytterligare två perioder på tio år. Enligt 2009 års gruvdriftslag garanteras således att innehavare av prospekteringstillstånd kommer att beviljas produktionstillstånd.

b) Särskild gruvdriftslicens som är ett särskilt tillstånd för gruvdrift som utfärdats av ministeriet för energi och mineralresurser för områden som har klassificerats som statliga reservområden och som är uppdelat i i) licenser för prospektering som gäller i högst åtta år för gruvor för metallhaltiga mineraler och ii) licenser för produktionsverksamhet som gäller i högst 20 år för gruvor för metallhaltiga mineraler. Enligt 2009 års gruvdriftslag måste en särskild gruvdriftslicens först erbjudas genom ett anbudsförfarande till statliga eller regionala företag. Om det inte finns något intresse från dessa parter kan den särskilda gruvdriftslicensen upphandlas av den privata sektorn. Särskilda gruvdriftslicenser utfärdas endast för en specifik mineraltyp, och separata gruvdriftslicenser krävs om en annan typ av mineral ska utvinnas från samma tillståndsområde.

([72]) https://perpustakaan.bappenas.go.id/e-library/file_upload/koleksi/migrasi-data-publikasi/file/RP_RKP/RPJPN%202005-2025-english.pdf.

(335) I 2009 års gruvdriftslag gjordes ingen åtskillnad mellan gruvdriftslicenser/särskilda gruvdriftslicenser för produktionsverksamhet som är integrerade med smältverk/bearbetningsanläggningar och gruvdriftslicenser för produktionsverksamhet som inte är integrerade med sådana anläggningar. Alla gruvdriftslicenser för produktionsverksamhet beviljades för en period på högst 20 år, som kunde förlängas med ytterligare två perioder på tio år vardera.

(336) Enligt industrielle regleringen godtogs i allmänhet en ”verksamhetslicens för industri” som huvudsaklig licens för industriföretag med tillverkning av någon typ av produkter. Denna licens utfärdas och förvaltas av industriministeriet. År 2013 införde de centrala myndigheterna en ny typ av licens, nämligen en gruvdriftslicens för produktionsverksamhet för bearbetning och raffinering (smältverk) för industrin genom ministerförordningar (MEMR 7/2020). Denna licens omfattar utveckling och drift av smältverk och utfärdas under överinseende av ministeriet för energi och mineralresurser. Bearbetningsföretagens verksamhet grundas således på två licenser.

(337) I 2009 års gruvdriftslag fastställs också administrativa sanktioner mot innehavare av gruvdriftslicenser, licenser för småskalig gruvdrift eller särskilda gruvdriftslicenser för överträdelser av bestämmelserna i bland annat artiklarna 102 och 103. Sådana administrativa sanktioner utgörs av ”a. skriftliga varningar, b. tillfälligt upphävande av en del av eller all prospekterings- eller produktionsverksamhet och/eller c. återkallande av gruvdriftslicensen, licensen för småskalig gruvdrift eller den särskilda gruvdriftslicensen” (artikel 151 i lagen). Slutligen inför gruvdriftslagen straffrättsliga påföljder mot företag som inte följer de olika bestämmelserna på upp till tio års fängelse och ett högsta bötesbelopp på 10 000 000 000 indiska rupier (10 miljarder rupier) för falsk rapportering av gruv- och försäljningsverksamhet (se artikel 159) och försäljning eller bearbetning av mineraler från enheter som inte har en giltig licens (se artikel 161).

4.4.3.1. Tillämpning av bestämmelserna i artikel 28.1 i grundförordningen

(338) Kommissionen underrättade de indonesiska myndigheterna om att den skulle kunna komma att använda sig av tillgängliga uppgifter i enlighet med artikel 28.1 i grundförordningen för sin prövning av förekomsten och omfattningen av det påstådda stödet till stålindustrin i form av tillhandahållande av nickelmalm mot för låg ersättning.

(339) I frågeformuläret, i skrivelsen med begäran om komplettering och under dubbelkontrollen på distans uppmanade kommissionen de indiska myndigheterna att lämna vissa uppgifter om leverantörerna (dvs. gruvföretagen) och om hur den inhemska marknaden för nickelmalm i Indonesien fungerar. Dessa förfrågningar om uppgifter innehöll bland annat frågor om den rättsliga och institutionella ramen, organisationen av marknaden för nickelmalm, tillverkarna av nickelmalm i Indonesien, prissättningsmekanismer och priser på hemmamarknaden och vid export samt aktieinnehav i företag.

(340) Vid inledandet bad kommissionen de indonesiska myndigheterna att vidarebefordra bilaga B till antisubventionsfrågeformuläret (frågeformulär för leverantörer av nickelmalm) till de tio största tillverkarna och distributörerna av nickelmalm samt till alla andra tillverkare och distributörer av nickelmalm som har tillhandahållit nickelmalm till de exporterande tillverkarna. Bilaga B bestod av ett Word-dokument (”bilaga B – Leverantör av insatsvaror”) och en Excel-fil (”Bilaga B – Tabeller för leverantörer av insatsvaror”). De indonesiska myndigheterna vidarebefordrade det särskilda frågeformuläret för leverantörer av insatsvaror till kända leverantörer i Indonesien.

(341) Kommissionen noterade i sin skrivelse till de indonesiska myndigheterna av den 4 oktober 2021 att den inte hade erhållit något svar på bilaga B i frågeformuläret från någon av de största indonesiska leverantörerna av nickelmalm. De närstående leverantörerna av nickelmalm lämnade inte heller något svar.

(342) Trots att det finns mer än 290 nickelmalmsgruvor i Indonesien (se skäl 378), mottog kommissionen endast svar från en närstående handlare av nickelmalm (PT. Ekasa Yad Resources) som ändå lämnade in sitt svar i egenskap av närstående företag till IRNC-gruppen och endast från en icke-närstående tillverkare av nickelmalm (PT GAG Nikel). Som svar på skrivelsen med begäran om komplettering tillhandahöll de indonesiska myndigheterna endast två ytterligare svar från producenter av nickelmalm (PT Tiran Indonesia och PT Ceria Nugraha Indotama).

(343) Svaren från de tre företagen som utvann nickelmalm innehöll uppenbara brister. PT GAG Nikel vägrade att lämna en kopia av sin licens och protokollet från bolagsstämman med styrelsemötena under undersökningsperioden och hävdade att de var konfidentiella.

(344) PT Ceria Hugraha tillhandahöll endast bolagsordningen och verksamhetscertifikatet på malajiska. Även om flera versioner av bolagsordningen tillhandahölls var samtliga på malajiska och i ett bildformat som inte kunde översättas av en dator och kommissionen kunde därför inte läsa dem.

(345) PT Tiran Indonesia besvarade inte ens Word-dokumentet ”bilaga B _ Leverantör av insatsvaror”. Företaget lämnade enbart in en företagspresentation på indonesiska, ett utkast till årsredovisning för 2019 och 2020 och Excelfilen ”bilaga B – Tabeller över leverantörer av insatsvaror”. Företaget lämnade varken in sin bolagsordning eller sin licens.

(346) När det gäller det företag som dubbelkontrollerades, PT. Gag Nikel, underlät de indonesiska myndigheterna att tillhandahålla dess årliga arbetsplaner och budget för 2019 och 2020 och kvartalsvisa, halvårsvisa och årliga produktions- och försäljningsrapporter som lämnats in till ministeriet för energi och mineralresurser för 2019 och 2020. Efter dubbelkontrollen på distans av GAG Nikel lämnade de indonesiska myndigheterna in företagets stiftelseurkund, men endast på malajiska och i ett format som inte kunde översättas av en dator, och kommissionen kunde därför inte använda den.

(347) Slutligen hävdade de indonesiska myndigheterna att den produktionsvolym som anges i de årliga arbetsplanerna och budgeten (se skälen 414–424) fastställdes i enlighet med de volymer som angavs i genomförbarhetsstudierna. De tillhandahöll emellertid endast några sidor från genomförbarhetsstudierna och miljökonsekvensanalysen från de företag för vilka den lämnade in årliga arbetsplanen och budgeten tillsammans med några siffror, medan texten som hänförde sig till dessa siffror var överstruken utan några förklaringar. Detta tyder på att de indonesiska myndigheterna avsiktligen hindrade kommissionen från att göra en bedömning hur gruvföretagen fastställde sina årliga produktionsvolymer.

(348) Dessutom noterade kommissionen avvikelser som hänförde sig till den totala förbrukningen av nickelmalm på den indonesiska marknaden. Kommissionen kunde inte få dessa uppgifter att stämma överens med inköpen av nickelmalm från de exporterande tillverkarna av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål. De indonesiska myndigheterna lämnade inte heller någon statistik om de indonesiska priserna på nickelmalm på den inhemska marknaden, även om de enligt gällande lagstiftning samlar in sådan information.

(349) Efter att ha mottagit skrivelsen om en eventuell tillämpning av artikel 28.1 i grundförordningen (*artikel 28-skrivelsen*) tolkade de indonesiska myndigheterna artikel 28-skrivelsen som en begäran om kompletteringar och lämnade in flera kompletterande dokument från GAG Nikel, t.ex. den årliga arbetsplanen och budgeten för 2019 och 2020, ansökan/rapporten för att erhålla godkännande av den årliga arbetsplanen och budgeten för 2019 och 2020 och kvartalsrapporterna om produktion och försäljning av nickel för 2019 och 2020. Samtliga dessa dokument var endast på malajiska. De indonesiska myndigheterna lämnade också ett svar på bilaga B för Antam.

(350) Med tanke på det mycket sena ingivandet av dessa handlingar och det faktum att de inte ingavs på engelska och det faktum att den rättsliga bakgrunden utgjordes av förfarandet enligt artikel 28 och inte en kompletteringsprocess, samt det faktum att kommissionen ändå inte skulle vara i stånd att kontrollera dessa uppgifter och begära förtydliganden avseende dessa handlingar, kunde de inte användas i undersökningen. Kommissionen beslutade därför att lämna dessa uppgifter utan avseende i enlighet med artikel 28.3 i grundförordningen och i stället använda tillgängliga uppgifter.

(351) När det gäller de inkonsekventa uppgifterna om förbrukningen av nickelmalm i Indonesien insisterade de indonesiska myndigheterna på att dessa uppgifter var korrekta och hävdade att de förlitade sig på den mängd nickelmalm som IRNC-gruppen förbrukade, eftersom det var den enda tillverkaren av rostfritt stål som använde nickelmalm som insatsvara. Det ska noteras att de indonesiska myndigheterna uppmanades att lämna in uppgifter om den totala förbrukningen av nickelmalm i Indonesien, inte bara förbrukningen av nickelmalm från tillverkare av rostfritt stål. Såsom anges i artikel 28-skrivelsen till de indonesiska myndigheterna är dessa uppgifter emellertid inte förenliga med de dubbelkontrollerade uppgifterna från IRNC-gruppens inköp av nickelmalm.

(352) Vidare strider de indonesiska myndigheternas uttalande att de inte hade tillgång till uppgifter om priserna på nickelmalm i Indonesien mot uppgifterna i de kvartalsrapporter som GAG Nikel har lämnat in och ansökan om den obligatoriska årliga arbetsplanen och budgeten. I dessa handlingar rapporterade GAG Nikel all försäljning av nickelmalm på transaktionsbasis till de indonesiska myndigheterna och informerade således de indonesiska myndigheterna om försäljningsvolymen, försäljningspriserna för nickelmalm samt kundernas namn.

(353) Bristen på samarbete i tillräcklig utsträckning innebar att kommissionen inte kunde samla in alla uppgifter som den betraktar som relevanta för bedömningen i denna undersökning. På grund av att nickelgruvorna inte samarbetade hindrades kommissionen också från att samla in ytterligare handlingar och begära ytterligare information, nämligen om licensavtal mellan gruvföretagen och de indonesiska myndigheterna, inbegripet underliggande villkor, avgifter och hänvisningar till den rättsliga ram som är tillämplig på dem. När det gäller det påstådda statliga tillhandahållandet av nickelmalm mot för låg ersättning lämnade de indonesiska myndigheterna inte den information som krävdes och de bevis som kommissionen begärde i sitt frågeformulär och under dubbelkontrollen på distans.

(354) I avsaknad av information som tydde på motsatsen från de indonesiska myndigheterna har kommissionen därför delvis förlitat sig på tillgängliga uppgifter för sina slutsatser om dessa aspekter av undersökningen, i enlighet med artikel 28 i grundförordningen.

(355) I synpunkterna på det slutliga utlämnandet av uppgifter förklarade de indonesiska myndigheterna att de lämnat in GAG Nikels bolagsordning som en del av stiftelseurkunden, vilken tillhandahölls genom en skrivelse av den 19 november 2021. Kommissionen bekräftade att bolagsordningen ingår i stiftelseurkunden. Kommissionen noterade dock att denna inlaga inkom i ett mycket sent skede av undersökningen och framför allt att bolagsordning endast ingavs på malajiska. Kommissionen kunde därför inte använda den.

(356) De indonesiska myndigheterna uppgav dessutom att det krävdes tid för att översätta bolagsordningen från PT. Ceria Hugraha. Under alla omständigheter hävdade de indonesiska myndigheterna att kommissionen inte krävde att alla handlingar skulle översättas till engelska och att avsaknaden av översättning därför inte i sig borde hindra undersökningen. När det gäller filformatet hävdade de indonesiska myndigheterna att detta inte hade specificerats.

(357) Kommissionen noterade att det i anvisningarna till antisubventionsfrågeformuläret, till vilket bilagan för leverantörer av insatsvaror bifogades, följande tydligt anges: ”Var god och tillhandahåll en engelsk översättning av alla dokument och källmaterial som lämnas in som svar på detta frågeformulär”. Dessutom skickades antisubventionsfrågeformuläret till de indonesiska myndigheterna den 18 maj 2021, och de hade därför mer än tillräckligt med tid på sig för att översätta bolagsordningen från PT. Ceria Hugraha. När det gäller filformatet kommenterade kommissionen dokumentets format i skäl 344, eftersom det inte medgav någon datorbaserad översättning, varför dokumentet inte kunde användas. Detta påstående avvisades därför.

(358) När det gäller de obligatoriska arbetsplanerna och budgeten erinrade de indonesiska myndigheterna om att de lämnade in dem som bilagor till skrivelsen av den 8 december 2021. Kommissionen erinrade om att de indonesiska myndigheterna i sin skrivelse av den 19 november 2021 (vilket var tidsfristen för de indonesiska myndigheterna att lämna in bevisning efter dubbelkontrollen på distans) hade informerat kommissionen om att GAG Nickel på grundval av ett internt beslut hade beslutat att inte tillhandahålla arbetsplanerna och budgeten. Skrivelsen av den 8 december 2021 skickades som svar på artikel 28-skrivelsen. Kommissionen noterade att detta var alldeles för sent i undersökningen för att kommissionen skulle kunna ta hänsyn till nya handlingar. Ännu viktigare är det faktum att förfarandet enligt artikel 28 och de synpunkter som berörda parter kan lämna är kopplade till underlåtenheten att lämna uppgifter och inte kan användas av parterna som en möjlighet att lämna in nya uppgifter som borde ha lämnats i ett tidigare skede av undersökningen eller som en del av kompletteringsprocessen. Därför avvisade kommissionen detta argument.

(359) De indonesiska myndigheterna förklarade också att de hade strukit över text som inte hade något samband med uppgifterna om produktionsvolymen för att förenkla läsningen av texten.

(360) Kommissionen noterade att de indonesiska myndigheterna uppmanades att lämna in fullständiga handlingar och att inte stryka över någon del av texten. För sina slutsatser behövde kommissionen tillgång till all text för att kunna göra en korrekt bedömning av den fullständiga informationen i arbetsplanerna och budgeten. Detta argument avvisades därför.

(361) Vad gäller de statistiska uppgifterna om förbrukningen hävdade de indonesiska myndigheterna att kommissionen inte kunde förena uppgifterna om den nationella förbrukningen med den nickelmalm som IRNC förvärvat, eftersom den använde ett stickprovsförfarande. Kommissionen framhöll och klargjorde att mängden nickelmalm som IRNC förvärvat var betydligt högre jämfört med de nationella uppgifter om förbrukningen som de indonesiska myndigheterna rapporterat. Det förefaller därför som om den nationella produktionen av nickelmalm ha underskattats avsevärt i de uppgifter som de indonesiska myndigheterna har lämnat. De indonesiska myndigheterna lämnade inga uppgifter för att motbevisa dessa slutsatser. Detta påstående avvisades därför.

(362) De indonesiska myndigheterna förklarade vidare att de när tidsfristen löpte ut fortfarande försökte tillhandahålla information och uppgifter, eftersom kommissionen i sin artikel 28-skrivelse uppgav att den övervägde att använda artikel 28. De indonesiska myndigheterna hävdade att de själva och GAG Nikel inte hade tillräckligt med tid för att översätta handlingarna och att kommissionen under dubbelkontrollen på distans inte uppgivit att handlingarna behövde översättas till engelska. I fråga om översättning hänvisade kommissionen till instruktionerna i frågeformuläret och erinrade om att den inte varje gång den begär en handling behöver upprepa att handlingen ska översättas. En underlåtenhet att lämna information på engelska kan leda till en tillämpning av tillgängliga uppgifter på grund av att det är omöjligt att använda de inlämnade handlingarna. Kommissionen erinrar om att de indonesiska myndigheterna inte begärde någon förlängning av tidsfristen eller angav att arbetet pågick avseende de handlingar som senare lämnades in genom svaret på artikel 28-skrivelsen. Dessutom erinrade kommissionen om att de indonesiska myndigheterna var involverade i ett antal undersökningar avseende utjämningstullar och att de därför var väl medvetna om att handlingar måste lämnas in på engelska i sådana undersökningar. Detta påstående avvisades därför.

(363) De indonesiska myndigheterna vidhöll vad de uppgett i sin skrivelse av den 8 december 2021 med avseende på den indonesiska förbrukningen av nickelmalm och uppgav att de hade lämnat uppgifter om förbrukningen av nickelmalm för sektorn för rostfritt stål. Såsom förklaras i skäl 361 erinrade kommissionen återigen om att de indonesiska myndigheterna uppmanades att lämna in uppgifter om den totala förbrukningen av nickelmalm i Indonesien, inte bara förbrukningen av nickelmalm från sektorn för rostfritt stål.

(364) De indonesiska myndigheterna hävdade också att varken de själva eller gruvföretagen aldrig vägrade att lägga fram bevis för statliga aktieinnehav, kontroll och beslutsprocesser. De indonesiska myndigheterna medgav att Antam förvärvade aktieägaren i GAG Nikel, men erinrade om att GAG Nikel fortfarande är registrerad som en utländsk enhet, vilket förklarades under dubbelkontrollen på distans.

(365) Kommissionen fann att det inte fanns några bevis för statligt ägande av majoritetsägaren i GAG Nikel i svaret på frågeformuläret, vilket endast nämndes under dubbelkontrollen på distans. Det faktum att GAG Nikel är noterad som en utländsk enhet har inte heller någon betydelse när det gäller frågan om statligt ägande. Detta påstående avvisades därför.

(366) De indonesiska myndigheterna förklarade vidare att PT. Vale inte fanns med i förteckningen över de tio största tillverkarna av insatsvaror, eftersom de endast hade vidarebefordrat frågeformuläret för tillverkare av insatsvaror till leverantörerna av insatsvaror från de samarbetsvilliga exporterande tillverkarna. Den förteckning över de tio största tillverkare av insatsvaror som tillhandahölls omfattade därför inte PT. Vale.

(367) Kommissionen erinrar om att de indonesiska myndigheterna i anvisningarna i frågeformuläret om förteckningen över de tio största tillverkarna av insatsvaror tydligt ombads att ”tillhandahålla en förteckning över följande uppgifter avseende de tio största tillverkarna av var och en av dessa insatsvaror”. I anvisningarna fanns ingen hänvisning till leveranser av insatsvaror till de exporterande tillverkarna, och förteckningen borde därför ha inkluderat de tio största tillverkarna av insatsvaror i Indonesien totalt sett.

(368) Sammanfattningsvis avvisades alla påståenden. Kommissionen noterade emellertid att ingen av dessa synpunkter, vare sig separat eller tillsammans, skulle ha kunnat ändra slutsatserna om bristande samarbete eller några andra aspekter av undersökningen, som därmed bekräftades.

4.4.3.2. Analys

(369) För att kunna fastställa att det rör sig om en utjämningsbar subvention måste tre faktorer föreligga enligt artiklarna 3 och 4 i grundförordningen, nämligen a) ett finansiellt bidrag från de indonesiska myndigheterna via ett offentligt organ och/eller att privata organ anförtrotts eller ålagts att tillhandahålla nickelmalm på den inhemska marknaden, b) en förmån för mottagaren och c) selektivitet.

4.4.3.2.1. Finansiellt bidrag

(370) Vad gäller den första faktorn analyserade kommissionen om de åtgärder som de indiska myndigheterna vidtagit ledde till ett finansiellt bidrag i form av regeringens tillhandahållande av nickelmalm mot för låg ersättning till de indonesiska exporterande tillverkarna av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål via ett offentligt organ eller genom att anförtro eller ålägga uppgifter till privata organ i den mening som avses i artikel 3.1 a i grundförordningen.

i) Gruvföretag som agerar som offentligt organ

(371) I undersökningen bedömdes först om de indonesiska myndigheterna tillhandahöll nickelmalm till tillverkare av rostfritt stål genom gruvföretag som agerar som offentliga organ. Den relevanta rättsliga standarden och tolkningen vid denna bedömning enligt artikel 3.1 a i grundförordningen härrör från WTO:s praxis avseende offentliga organ, som beskrivs i skälen 225–232.

(372) Sammanfattningsvis bör frågan huruvida gruvföretag i Indonesien är offentliga organ undersökas genom att titta på dessa företags grundläggande egenskaper och funktioner och deras förhållande till de indonesiska myndigheterna.

De indonesiska gruvföretagens grundläggande egenskaper och funktioner

(373) De indonesiska myndigheterna har inrättat en regleringsmekanism som ger företag som utvinner nickelmalm befogenhet att utöva myndighetsuppgifter.

(374) Utvinning och förvaltning av mineraler i Indonesien klassificeras som statligt i Indonesien. I detta avseende bekräftar artikel 33.3 i 1945 års författning att jorden, vattnet och rikedomar i form av naturresurser som är begravda jorden ska kontrolleras av staten och utnyttjas för största möjliga välstånd för samhället. Såsom anges i ingressen till 2009 års gruvdriftslag måste ”förvaltningen av dessa resurser kontrolleras av staten för att ge den nationella ekonomin ett verkligt mervärde i en strävan att uppnå rikedom och välstånd för samhället på ett rättvist sätt”. Alla mineraler i Indonesien är således offentliga naturresurser som kontrolleras och utnyttjas av staten.

(375) Genom flera lagar och andra författningar beslutar de indonesiska myndigheterna vilka företag som får utvinna nickelmalm och varifrån (dvs. gruvområden). Gruvföretag måste ha licens för att kunna utvinna nickelmalm. De indonesiska myndigheterna avgör också hur stor mängd nickelmalm gruvföretag får utvinna. Enligt artikel 5.3 i 2009 års gruvdriftslag har de indonesiska myndigheterna befogenhet att fastställa den årliga produktionsmängden för varje råvara i varje provins. På liknande sätt kan de indonesiska myndigheterna enligt artikel 5.1 och 5.5 i 2009 års gruvdriftslag kontrollera produktionen och exporten av mineraler i nationellt intresse. De indonesiska myndigheterna kräver också att gruvföretagen ökar mineralernas mervärde, genom att kräva ytterligare bearbetning och rening av nickelmalmen, och bestämmer till vem gruvföretagen kan sälja nickelmalmen för sådan vidare bearbetning (artiklarna 102–104 i 2009 års gruvdriftslag). I artikel 119 i 2009 års gruvdriftslag föreskrivs vidare att tillståndet ”kan återkallas av ministern, guvernören, delprovinsens styresman/borgmästaren i enlighet med deras befogenheter, om a. innehavaren av [licensen] inte uppfyller de skyldigheter som anges i [licensen] och lagar och andra författningar”.

(376) Det framgår således av den rättsliga och ekonomiska miljö som råder i Indonesien, vilken även beskrivs närmare i skälen 396–400, att de gruvföretag som utvinner nickelmalm är nära knutna till regeringen när de utför myndighetsuppgifter. I synnerhet är gruvföretagen, som ofta ägs av staten, instrument för att genomföra den indonesiska politiken att naturresurser ska förvaltas på det sätt som bäst tjänar och bidrar till den nationella utvecklingen.

Förhållande till de indonesiska myndigheterna: ägande och formella indikationer på kontroll från de indonesiska myndigheterna

(377) Inledningsvis inhämtade kommissionen information om statligt ägande och om formella indikationer på statlig kontroll i de statsägda nickelmalmgruvorna. I detta avseende var kommissionen tvungen att nästan helt förlita sig på tillgängliga uppgifter i enlighet med artikel 28 i grundförordningen på grund av att de indonesiska myndigheterna och nickelgruvorna vägrat att lägga fram bevis för ägande, kontroll och beslutsprocess som ledde till att nickelmalm tillhandahölls mot för låg ersättning (se skälen 338–354).

(378) De indonesiska myndigheterna uppgav att det under undersökningsperioden fanns mer än 290 nickelmalmproducenter i Indonesien. De indonesiska myndigheterna lämnade en förteckning över de tio största producenterna av nickelmalm och angav att endast en av dem var statsägd, nämligen Antam. Dessutom hävdade de indonesiska myndigheterna att de inte hade någon äganderätt, kontroll eller relation till de företag som klassificeras som privata. De indonesiska myndigheterna hävdade vidare att ingen statlig tjänsteman ingår i styrelsen från PT Aneka Tambang. Det bör noteras att Antam inte lämnade något svar på bilaga B som anges i skäl 340 inom tidsfristen. De indonesiska myndigheterna lämnade ett svar på bilaga B för Antam efter att ha underrättats om tillämpningen av artikel 28 (se skäl 349) och detta kunde därför inte längre dubbelkontrolleras.

(379) Dessutom hävdade de indonesiska myndigheterna att 6 % och 4 % av den inhemska nickelproduktionen under 2019 respektive 2020 genererades av statsägda företag.

(380) I skrivelsen med begäran om komplettering bad kommissionen de indonesiska myndigheterna att tillhandahålla marknadsandelar för var och en av de tio största producenterna av nickelmalm eller, om de inte var tillgängliga, deras respektive omsättning. Som svar på denna fråga lämnade de indonesiska myndigheterna en annan förteckning över de tio största företagen som producerade nickelmalm på grundval av den volym av nickelmalm som utvanns under 2019 och 2020. Dessa företag stod sammanlagt för 37 % respektive 42 % av den totala inhemska produktionen. Det förekom endast en överlappning mellan två tillverkare i de två förteckningarna över de tio största producenterna av nickelmalm.

(381) I skrivelsen med begäran om kompletteringar bad kommissionen även de indonesiska myndigheterna att tillhandahålla aktieägarstrukturen från de tio största producenterna av nickelmalm som lämnats i svaret på frågeformuläret. Kommissionen bad också de indonesiska myndigheterna att tillhandahålla information om aktieägarstrukturen från tio producenter av nickelmalm som identifierades som stora leverantörer till IRNC.

(382) De indonesiska myndigheterna svarade att förutom Antam, som var ett börsnoterat företag, var de andra företagen inte noterade vid den indonesiska börsen och därför kunde de inte erhålla information om deras aktieägarstruktur. Vidare tillhandahöll de indonesiska myndigheterna information om aktieägarstrukturen från två företag från den andra förteckningen över de tio största producenterna av nickelmalm, vilken visade att dessa två företag var privatägda. När det gäller den förteckning över företag som kommissionen tillhandahållit lämnade de indonesiska myndigheterna information om aktieägarstrukturen för sex företag, som uppgavs vara privata företag. Slutligen hävdade de indonesiska myndigheterna att den enda exporterande tillverkaren som förvärvade nickelmalm i Indonesien endast gjorde detta från privata leverantörer.

(383) Undersökningen visade att de indonesiska myndigheternas uttalande att de inte hade några uppgifter om nickelgruvföretagens aktieägarstruktur var felaktigt i sak. Tvärtom fann kommissionen att de indonesiska myndigheterna noggrant övervakar ägandet i gruvföretagen. För det första måste ett företag, när det ansöker om en gruvlicens (t.ex. en gruvdriftslicens eller en särskild gruvdriftslicens), lämna in aktieägarstrukturen till den respektive indonesiska myndigheten, eftersom det finns vissa begränsningar när det gäller utländskt ägande. Enligt förordning 77/2014 ([73]) kan gruvdriftslicenser eller särskilda gruvdriftslicenser för prospektering ha upp till 75 % utländskt ägande. Procentsatserna för utländskt ägande av gruvdriftslicenser eller särskilda gruvdriftslicenser börjar med 49 % och ökar därefter gradvis till 60 % om driften omfattar bearbetnings- eller raffineringsverksamhet och återigen till 70 % om verksamheten sker under jord. Vidare är aktieägarstrukturen också nödvändig för att de indonesiska myndigheterna ska kunna genomföra kravet på avyttring enligt 2009 års gruvdriftslag i enlighet med förordning 1/2017 och MEMR 9/2017 (i dess ändrade lydelse enligt MEMR 43/2018), såsom förklaras i skälen 425–433. Slutligen har de indonesiska myndigheterna sedan 2009 års lag om gruvdrift utfärdat flera förordningar som kräver godkännande från den centrala eller regionala regeringen vid byte av aktieägare och styrelsemedlemmar i gruvföretag. MEMR 27/2013 var den första förordningen i vilken krav på godkännande av ändring av aktieägare och styrelsemedlemmar infördes för innehavare av gruvdriftslicenser. Enligt denna förordning krävdes huvudsakligen godkännande från ministeriet för energi och mineralresurser eller regionala regeringschefer (beroende på deras respektive befogenheter) vid byte av aktieägare och styrelsemedlemmar i gruvföretag som innehar gruvdriftslicens. Den senaste förordningen i detta avseende är förordning 48/2017 ([74]). Dessutom ingick aktieägarstrukturen från GAG Nikel i ansökan/rapporten för att erhålla den obligatoriska årliga arbetsplanen och budgeten för GAG Nikel, vilken de indonesiska myndigheterna lämnat in som svar på tillämpningen av artikel 28, såsom anges i skäl 349. När ett gruvföretag ansöker om den obligatoriska årliga arbetsplanen och budgeten måste det därför varje år, som en del av det informationspaket som inges i detta avseende, lämna in information om sin aktieägarstruktur till ministeriet för energi och mineralresurser. Kommissionen var därför tvungen att använda tillgängliga uppgifter på grundval av artikel 28 i grundförordningen för att fylla luckorna på grund av att de indonesiska myndigheterna inte samarbetade när det gällde ägande och kontroll över gruvföretagen.

(384) Inledningsvis undersökte kommissionen den mycket begränsade informationen om ägande och kontroll över gruvföretagen som lämnats i undersökningen. I svaret på bilaga B från PT GAG Nickel uppgavs att Antam var minoritetsägare och att ett annat företag var majoritetsaktieägare. De indonesiska myndigheterna tillhandahöll inga särskilda uppgifter om den offentliga karaktären från aktieägarna i detta företag i sitt svar på frågeformuläret. Enligt de offentliga källor som kommissionen funnit ([75]) visade det sig emellertid att den faktiska aktieägaren i detta företag i själva verket var de indonesiska myndigheterna som hade hela äganderätten. Detta bekräftades sedan vid dubbelkontrollen på distans av PT GAG Nickel. Av detta framgick att de indonesiska myndigheterna inte hade lämnat fullständiga och korrekta uppgifter om det faktiska slutliga ägandet i företaget.

([73]) http://www.gbgindonesia.com/en/main/legal_updates/government_changes_divestment_requirements_for_mining_companies_in_indonesia.php.
([74]) https://jdih.esdm.go.id/peraturan/Permen%20ESDM%20Nomor%2048%20Tahun%202017.pdf.
([75]) Antams årsrapport 2020, s. 296, tillgänglig på: https://www.antam.com/en/reports/annual-reports.

(385) Vidare noteras att de indonesiska myndigheterna inte inkluderade PT Vale i förteckningen över de största nickelmalmsföretagen i Indonesien. På grundval av offentligt tillgänglig information utvann PT Vale emellertid omkring 4,2 miljoner ([76]) ton nickelmalm under 2019. Detta överstiger vad den största nickelmalmsgruvan som de indonesiska myndigheterna rapporterade om utvann under 2019. Dessutom äger staten genom PT Indonesia Asahan Aluminium (*Inalum*) ([77]) 20 % av aktierna i PT Vale Indonesia ([78]). De indonesiska myndigheterna blev aktieägare i PT Vale 2020 som en del av de krav på avyttring av andelar från utländska företag som nämnda myndigheter krävde. Som svar på artikel 28-skrivelsen uppgav de indonesiska myndigheterna dessutom att PT Vale inte utgjorde ett statsägt företag (men utan att nämna att den indonesiska staten äger en andel på 20 % i PT Vale) och att företaget inte tillverkade och sålde nickelmalm utan nickelskärsten. Även om PT Vale tillverkar nickelskärsten har företaget också en nickelmalmgruva i Indonesien ([79]) och utvinner nickelmalm för företagsintern användning.

(386) Detta visar att de indonesiska myndigheterna lämnade felaktiga uppgifter om de största gruvföretagen som levererade nickel och vidare motsade de indonesiska myndigheterna även sig själva vid en jämförelse av deras uttalanden i svaret på frågeformuläret och i svaret på skrivelsen med begäran om kompletteringar och vad de uppgav vid dubbelkontrollen på distans. Dessutom lämnade de indonesiska myndigheterna inte enbart otillförlitliga uppgifter om förbrukningen av nickelmalm (se skäl 351), utan även om produktionsvolymen av nickelmalm, eftersom de indonesiska myndigheterna inte inkluderade tillverkningen av nickelmalm för företagsintern förbrukning. Dessa uppenbara inkonsekvenser gör att man kan ifrågasätta om de uppgifter som de indonesiska myndigheterna har lämnat var riktiga och tillförlitliga när det gäller dessa aspekter av undersökningen.

(387) För att fylla alla väsentliga luckor beträffande statligt ägande och utövande av kontroll i de gruvföretag som utvinner nickelmalm och med hänsyn till de begränsade och inkonsekventa uppgifter som de indonesiska myndigheterna har lämnat, genomförde kommissionen efterforskningar som baserades på offentligt tillgängliga källor. Tyvärr var den offentligt tillgängliga informationen begränsad när det gällde ägande och kontroll över gruvföretag, inklusive de stora gruvföretagen. Denna undersökning visade dock att staten förutom i Antam ([80]) även äger aktier i PT GAG Nickel och PT WEDA Bay Nickel ([81]) via Antam, även om de indonesiska myndigheterna hävdade att de inte hade information om aktieägarstrukturen i PT WEDA Bay Nickel.

(388) Dessutom visade kommissionens undersökning att ett annat statsägt företag, nämligen PT Timah TbK, bedriver sin nickelutvinningsverksamhet genom sitt dotterbolag PT Tim Nikel Sejahtera i sydöstra Sulawesi ([82]). I ett av de företag som de indonesiska myndigheterna har angett, PT Tonia Mitra Sejahtera, är det indonesiska handelsministeriet aktieägare.

(389) Kommissionen beräknade därefter de statsägda företagens andel på grundval av de procentandelar av den inhemska produktionen som de indonesiska myndigheterna hade uppgett i undersökningen. Även med hänsyn till den offentliga information som fanns tillgänglig för det mycket begränsade antalet företag (fem) jämfört med det totala antalet gruvföretag som de indonesiska myndigheterna rapporterat (mer än 290), kunde man dra slutsatsen att de statsägda företagens andel av den totala produktionen 2020 uppgick till över 27 % ([83]) (aktierna i PT Vale och PT Tim Nikel Sejahtera ingick inte i de uppgifter som de indonesiska myndigheterna lämnat). Redan detta utgör en betydande marknadsandel för statsägda företag och bör anses utgöra en underskattning, eftersom det är mycket sannolikt att det finns andra statsägda företag bland de många övriga gruvföretag för vilka det inte fanns någon tillgänglig offentlig information. På grundval av artikel 28 kan kommissionen därför dra slutsatsen att en större andel av de gruvföretag som producerar nickelmalm faktiskt var statsägda. Denna procentsats kan enbart bli större med hänsyn till den avyttringsskyldighet som beskrivs i skälen 425–434.

([76]) http://www.vale.com/indonesia/EN/investors/information-market-id/annual-reports/doc/2020-Annual-Report-PT-Vale-Indonesia-Tbk.pdf.
([77]) Ett indonesiskt företag som helt var i statlig ägo.
([78]) http://www.vale.com/indonesia/EN/investors/information-market-id/shareholder-profile/Pages/default.aspx.
([79]) http://www.vale.com/indonesia/en/business/mining/nickel/nickel-indonesia/pages/default.aspx.
([80]) De indonesiska myndigheterna är den kontrollerande aktieägaren i Antam via Inalum, som äger 65 % av aktierna i Antam.
([81]) Antam äger 10 % av andelarna i PT Weda Bay Nickel. Antam har en option att öka sina andelar i PT WBN till 25 %. Återstående 90 % ägs av Strand Minerals Pte. Ltd, som för närvarande ägs till 57 % av Tsingshan-gruppen och till 43 % av Eramet S.A (se Antams årsrapport från 2020, s. 421).
([82]) https://timah.com/userfiles/post/2103166050097BA4F96.pdf (PT Timahs årsrapport från 2020).
([83]) PT Vale ingick på grundval av offentligt tillgänglig information (företagets årsrapport).

(390) Kommissionen var tvungen att förlita sig på sina egna efterforskningar även när det gäller förvaltningen och kontrollen av gruvföretagen på grund av de indonesiska myndigheternas bristande samarbete. Återigen var den allmänt tillgängliga informationen begränsad. När det gäller Antam konstaterade kommissionen att enligt företagets årsrapporter består dess förvaltningsråd av fem ledamöter och styrelsen av fyra ledamöter. Det förefaller som om de indonesiska myndigheterna direkt endast äger A-aktier i Antam (”Dwiwarna-aktier” som endast kan ägas av staten). Alla andra aktieägare innehar B-aktier. Innehavare av Dwiwarna-aktier/ombud har ensamrätt att utse styrelseledamöter och ledamöterna i förvaltningsrådet. Under 2018 avsattes och ersattes två av fem ledamöter i förvaltningsrådet och tre av fyra styrelseledamöter på förslag från de indonesiska myndigheterna och deras ”ombud”. År 2019 avsattes och ersattes förvaltningsrådets ordförande, styrelseordföranden och två andra styrelseledamöter på ett liknande sätt, på förslag från de indonesiska myndigheterna och deras ”ombud”. Dessutom är den nuvarande ordföranden i förvaltningsrådet en tidigare medlem av försvarsmakten, en annan ledamot är en nuvarande medlem från den statliga underrättelsebyrån och en annan tjänsteman vid ministeriet för energi och mineralresurser. Endast två av förvaltningsrådets fem ledamöter kan klassificeras som ”oberoende ledamöter”. I förvaltningsrådet är slutligen en ledamot en tidigare anställd från GAG Nikel, en annan tidigare anställd från Inalum och en annan tidigare anställd från ett annat statsägt företag. Bara en ledamot kommer från näringslivet.

(391) Vidare består GAG Nikels förvaltningsråd av två ledamöter, medan styrelsen består av två ledamöter enligt GAG Nikels svar på frågeformuläret (eller tre ledamöter enligt Antams årsrapport för 2020). En nuvarande ledamot i GAG Nikels förvaltningsråd är den tidigare direktören för mineral- och kolintäkter vid ministeriet för energi och mineralresurser, medan den förre (fram till den 20 juni 2020) ordföranden var anställd av Antam. Den nuvarande styrelseordföranden för GAG Nikel och en annan styrelseledamot är anställda av Antam, den tredje styrelseledamoten är anställd av Inalum.

(392) PT Vales styrelse består av fem ledamöter och förvaltningsrådet av tio ledamöter. Förvaltningsrådets nuvarande vice ordförande är för närvarande chef för Inalums strategiska tjänster ([84]). En annan ledamot i förvaltningsrådet är en tidigare indonesisk kommunikations- och informationsminister och vice verkställande direktör för det indonesiska statsägda elbolaget PT. PLN. En annan ledamot i förvaltningsrådet är den tidigare generaldirektören för ministeriet för energi och mineralresurser och tidigare ordförande för Antams förvaltningsråd och nuvarande assistent till industriministern för metall-, naturgas- och naturresursfrågor.

(393) Kommissionen drog på grundval av uppgifterna i ärendeakten och sina egna efterforskningar på grund av de indonesiska myndigheternas omfattande bristande samarbetsvilja slutsatsen att gruvföretag som stod för en betydande produktion av nickelmalm helt eller delvis är statsägda och även förvaltades och/eller kontrollerades av staten i nära samarbete med de indonesiska myndigheterna.

Myndighetsbefogenheter och de indonesiska myndigheternas utövande av meningsfull kontroll

(394) Utöver det statliga ägandet och de formella banden mellan staten och gruvföretagen bedömde kommissionen huruvida gruvföretagen har myndighetsbefogenheter och om de utövar dessa befogenheter genom att utföra myndighetsuppgifter.

(395) Undersökningen bekräftade att alla gruvföretag, oberoende av deras ägandeförhållanden, är föremål för och måste genomföra ett antal åtgärder som föreskrivs av staten i samband med tillhandahållande av nickelmalm, nämligen följande: 1) inhemsk förädlingsskyldighet, 2) exportrestriktioner och/eller exportförbud, 3) obligatorisk årlig arbetsplan och budget, 4) avyttringsskyldigheter, 5) obligatorisk prissättningsmekanism. Dessa skyldigheter visar tydligt att gruvföretagen utför myndighetsuppgifter.

(396) Som relevant bakgrund till alla dessa åtgärder erinrar kommissionen om att mineraler enligt artikel 4 i 2009 års gruvdriftslag kontrolleras av staten. Det viktigaste målet med 2009 års gruvdriftslag är dessutom att maximera nickelmalmreservernas mervärde för den indonesiska ekonomin. För att göra detta föreskrivs statlig kontroll av mineral- och kolbrytningen i lagstiftningen. I artikel 2.2 föreskrivs följande: ”Statens kontroll av mineraler och kol enligt punkt 1 ska genomföras av regeringen och/eller regionala regeringar”. Dessutom kan de indonesiska myndigheterna fastställa en mineralpolitik som prioriterar inhemska intressen, särskilt genom kontroll av produktion och export. I artikel 5.2 föreskrivs följande: ”De nationella intressen som avses i punkt 1 kan förverkligas genom att produktionen och exporten kontrolleras”. De indonesiska myndigheterna har befogenhet att fastställa den årliga produktionen av varje råvara för varje provins. I artikel 5.3 föreskrivs följande: ”Vid genomförandet av den kontroll som avses i punkt 2 har regeringen befogenhet att fastställa den årliga produktionen

([84]) http://www.vale.com/indonesia/EN/aboutvale/local-leadership/boc/Pages/default.aspx.

av varje råvara för varje provins". I enlighet med artikel 144 övervakar de indonesiska myndigheterna noggrant förvaltningen av gruvverksamheten. Som ett led i genomförandet av denna artikel har de indonesiska myndigheterna antagit förordning 55/2010 om vägledning och övervakning av förvaltningen av gruvverksamheten. I artikel 22 anges att de indiska myndigheternas övervakning bland annat hänför sig till "förverkligandet av produktion och försäljning, inklusive kvalitet och kvantitet och priset på mineraler och kol".

(397) För att genomföra 2009 års gruvdriftslag antog de indonesiska myndigheterna dessutom förordning 23/2010, i dess lydelse enligt förordning 24/2012. På grundval av artikel 89.1 enligt vilken "ministern ska kontrollera produktionen av mineraler och kol från innehavare av gruvdrifttillstånd för mineral- och kolproduktion och innehavare av särskilda gruvdrifttillstånd för mineral- och kolproduktion" och artikel 89.2 enligt vilken "kontroll av mineral- och kolproduktion enligt punkt 1 ska syfta till att a. uppfylla miljökraven, b. bevara mineral- och kolresurser, c. kontrollera mineral- och kolpriserna." I artikel 90.1 föreskrivs vidare följande: Ministern ska fastställa den nationella kvantiteten för mineral- och kolproduktionen på provinsnivå" och i artikel 90.2 "Ministern får delegera befogenhet till guvernörerna att fastställa mängden mineral- och kolproduktion för respektive distrikt/städer". I artikel 84 föreskrivs vidare följande: 1) Innehavare av gruvdrifttillstånd för produktionsverksamhet och innehavare av särskilda gruvdrifttillstånd för produktionsverksamhet ska prioritera de inhemska behoven av mineraler och/eller kol. 2) Ministern ska fastställa de inhemska behoven av mineraler och kol enligt punkt 1, vilket omfattar behoven från förädlingsindustrin och direkt inhemsk användning".

(398) Kontrollen av produktionen åtföljs vidare av kontroll av inhemsk försäljning och priserna på mineraler. Enligt artikel 92.1 i denna förordning får ministern "kontrollera mineral- och kolförsäljning från innehavare av gruvdrifttillstånd för mineral- och kolproduktionsverksamhet och innehavare av särskilda gruvdrifttillstånd för mineral- och kolproduktionsverksamhet". I artikel 92.2 föreskrivs vidare följande:" Kontrollen av mineral- eller kolförsäljningen enligt punkt 1 ska syfta till att a) prioritera att de inhemska behoven av mineraler och kol tillgodoses och b) stabilisera mineral- och kolpriserna."

(399) Utöver produktionsvolymen övervakar de indonesiska myndigheterna strikt alla försäljningstransaktioner på den inhemska marknaden. I artikel 10 i MEMR 7/2017 föreskrivs följande: "Innehavare av gruvdriftslicens för produktionsverksamhet för metallhaltiga mineraler eller kol och innehavare av särskilda gruvdriftslicens för produktionsverksamhet för metallhaltiga mineraler eller kol måste lämna in eventuella avtal om försäljning av metallhaltiga mineraler eller kol till ministern genom generaldirektören eller guvernören i överensstämmelse med deras befogenheter. Dessutom har artikel 11 följande lydelse: "1) Innehavare av gruvdriftslicens för produktionsverksamhet för metallhaltiga mineraler eller kol och innehavare av särskilda gruvdriftslicenser för produktionsverksamhet för metallhaltiga mineraler eller kol är skyldiga att varje månad, senast fem (5) kalenderdagar efter utgången av varje månad, lämna in rapporter om sin försäljning av metallhaltiga mineraler eller kol till ministern genom generaldirektören eller guvernören i enlighet med deras befogenheter. 2) Rapporten om försäljningen av metallhaltiga mineraler eller kol som avses i punkt 1 ska minst innehålla försäljningspriset, försäljningsvolymen, kvaliteten på de sålda metallhaltiga mineralerna eller kolet, försäljningsställen och försäljningsland eller försäljningsregion."

(400) Dessa åtgärder visar redan på en stark inblandning och statlig kontroll inom gruvsektorn, inbegripet i fråga om nickelmalm, bland annat beträffande produktions- och försäljningsmål, priskontroller och en partiskhet till förmån för inhemska behov när det gäller mineraler som utvinns i Indonesien. Detta utgör inte enbart en rättslig ram för gruvverksamheten, utan den ram inom vilken gruvföretag ges befogenheter som gjort det möjligt för dem att utveckla myndighetsuppgifter i samband med marknadsföring och leverans av gruvprodukter för att uppnå de relevanta statliga målen. Nedanstående åtgärder som är specifika för nickelmalmsektorn visar vidare hur de indonesiska myndigheterna utövar sin befogenhet och kontroll över gruvföretag.

Inhemsk förädlingsskyldighet

(401) Enligt artikel 102 i 2009 års gruvdriftslag är "innehavare av en gruvdriftslicens och en särskild gruvdriftslicens skyldiga att öka mineral- och/eller kolresursernas mervärde vid utveckling, bearbetning och rening samt vid utvinning av mineraler och kol". I artikel 103.1 föreskrivs vidare: "Innehavare av en gruvdriftslicens och en särskild gruvdriftslicens är skyldiga att bearbeta och rena inhemska gruvprodukter" och i artikel 103.2 "Innehavare av en gruvdriftslicens och en särskild gruvdriftslicens enligt punkt 1 kan behandla och rena gruvprodukter från andra innehavare av gruvdriftslicenser och särskilda gruvdriftslicenser".

(402) Skyldigheten att genomföra bearbetning och raffinering på den inhemska marknaden har bland annat i syfte att a) öka gruvdriftens värde genom dess råvaror, b) tillhandahålla råvaror för industrin, c) tillhandahålla sysselsättning och d) öka statens inkomster. Genom dessa bestämmelser ålades med andra ord en skyldighet för samtliga företag som utvinner nickelmalm att antingen bygga en egen anläggning för bearbetning/rening av nickel eller att sälja sin produkt till en sådan inhemsk anläggning.

(403) I artikel 170 i 2009 års gruvdriftslag föreskrivs dessutom en femårig ”anståndsperiod” på följande sätt: ”Innehavaren av ett utvinningsavtal […] som redan har påbörjat produktionen är skyldig att inleda reningen i enlighet med artikel 103.1 senast fem år efter det att denna lag har antagits”. I artikel 112.4 i förordning 23/2010, i dess ändrade lydelse enligt förordning 24/2012, bekräftades att innehavare av gruvdriftstillstånd måste genomföra bearbetning och raffinering på den inhemska marknaden senast fem år efter ikraftträdandet av 2009 års gruvdriftslag ”gruvtillstånd, regionala gruvtillstånd och småskaliga gruvdriftstillstånd som beviljats enligt lagar och andra författningar före utfärdandet av denna regeringsförordning ska vara giltiga tills de löper ut de löper ut och ska […] c) åta sig att genomföra inhemsk bearbetning och/eller raffinering/smältning senast fem (5) år efter det att lag nr 4 från 2009 om mineral- och kolbrytning har trätt i kraft”.

(404) Dessa skyldigheter visar att det inte står gruvföretagen fritt att organisera sin produktions- och förädlingsverksamhet enligt affärsmässiga överväganden. De måste i stället iaktta dessa skyldigheter att producera och bearbeta malm på den inhemska marknaden för att öka mervärdet i Indonesien. De har därför myndighetsbefogenheter och utför därmed myndighetsuppgifter.

Exportrestriktioner

(405) Den 11 januari 2014 utfärdade de indonesiska myndigheterna förordning 1/2014 som ändrade artikel 112 i förordning 24/2012 och lade till en ny artikel 112c. Den huvudsakliga ändringen var att artikel 112.4 c i förordning 23/2010 upphävdes. Enligt denna bestämmelse var innehavaren av en gruvdriftslicens eller en licens för småskalig gruvdrift skyldig genomföra bearbetning och raffinering av mineraler inom landet inom fem år efter antagandet av 2009 års gruvdriftslag, under förutsättning att tidsfristen hade löpt ut. Det centrala innehållet i denna kompletterande artikel 112c var följande: 1) Innehavare av entreprenadkontrakt som avses i artikel 170 i 2009 års gruvdriftslag måste raffinera sina gruvprodukter inom landet och 2) innehavare av en gruvdriftslicens för drift och produktion enligt artikel 112.4 a i denna förordning måste bearbeta och raffinera sina gruvprodukter inom landet ([85]).

(406) Samma dag utfärdades MEMR 1/2014 ([86]) som en genomförandeförordning till förordning 1/2014. MEMR 1/2014 tillhandahöll vägledning om den nivå av bearbetning eller raffinering som måste vara uppfylld innan export. I MEMR 1/2014 definierades de elva metallhaltiga mineraler för vilka det förelåg exportförbud från och med januari 2014. Sex metaller, inklusive nickel, kunde enbart exporteras i bearbetad form.

(407) I ett försök att mildra inverkan från förbudet mot export av obearbetade eller otillräckligt bearbetade mineraler på gruvföretagen och landets exportintäkter utfärdade de indonesiska myndigheterna förordning 1/2017, enligt vilken gruvföretagen tilläts att fortsätta exportera delvis bearbetade produkter och vissa typer av malm under en femårsperiod från och med den 11 januari 2017, med förbehåll för de villkor som fastställs i genomförandeförordningar. I artikel 4 i MOT 01/M-DAG/PER/1/2017 föreskrivs följande: ”Gruvprodukter som anges i bilaga III får i enlighet med artikel 3.1 endast exporteras på följande villkor: a. företag som innehar gruvdriftslicens eller särskild gruvdriftslicens för nickelproduktionsverksamhet 1. har använt nickel med ett innehåll på mindre än 1,7 % för minst 30 % av den totala ingående kapacitet som anläggningen för bearbetning och rening av nickel har och 2. har byggt eller bygger en reningsanläggning, antingen självständigt eller i samarbete med andra parter”.

(408) I MEMR 25/2018 föreskrevs särskilda regler för metallhaltiga mineraler som uppfyllde särskilda kriterier (dvs. nickel med ett innehåll på mindre än 1,7 %). I artikel 46.1 föreskrivs följande: ”Innehavare av en gruvdriftslicens för produktionsverksamhet eller en särskild gruvdriftslicens för produktionsverksamhet får sälja nickel med en halt på mindre än 1,7 % eller tvättad bauxit med en halt på $A1_2O_3$ > = 42 % (större eller lika med fyrtiotvå procent) utomlands i de specifika kvantiteterna genom att använda tullposten/HS (Harmoniserade systemet) i överensstämmelse med de bestämmelser som föreskrivs i lagar och andra författningar senast den 11 januari 2022. I artikel 46.2 föreskrivs följande: ”Försäljningen av nickel med en halt på mindre än 1,7 % eller tvättad bauxit med

([85]) https://www.pwc.com/id/en/publications/assets/eumpublications/newsflash/2014/eumnewsflash-50.pdf.
([86]) http://extwprlegs1.fao.org/docs/pdf/ins137694.pdf.

en halt på $A1_2O_3$ > = 42 % (större eller lika med fyrtiotvå procent) enligt punkt 1 är förenad med följande villkor: a. En reningsanläggning finns eller håller på att upprättas och b. exporttullen betalas i enlighet med villkoren i lagar och andra författningar". Anläggningen för raffinering/smältning fick byggas antingen självständigt eller tillsammans med andra parter.

(409) För att dessa produkter skulle kunna exporteras krävdes en granskning från en inspektör och godkännande från generaldirektoratet för utrikeshandel efter en rekommendation från ministeriet för energi och mineralresurser. Syftet med undersökningen var att säkerställa att gruvprodukterna uppfyllde minimikraven för bearbetning och/eller raffinering.

(410) I februari 2017 utfärdade finansministern PMK nr 13/PMK.010/2017 ([87]) (senare ändrad genom finansministerns förordning PMK nr 164/PMK.010/2018) med fastställande av exporttullsatser för de olika formerna av bearbetade metallhaltiga mineraler. För nickelmalm med en koncentration på mindre än 1,7 % Ni var exportskatten 10 %.

(411) Enligt MEMR 11/2019 utvidgades förbudet mot export av nickelmalm med en nickelhalt på mindre än 1,7 % till den 31 december 2019. Eventuella exportrekommendationer som ministeriet för energi och mineralresurser utfärdat för export av nickelmalm med en nickelhalt på mindre än 1,7 % före antagandet av MEMR 11/2019 var fortsatt giltiga. Sådana rekommendationer löpte emellertid ut den 31 december 2019. MEMR 11/2019 trädde i kraft den 1 januari 2020. Ministeriet för energi och mineralresurser kunde fortfarande utfärda exportrekommendationer för nickelmalm med en nickelhalt på mindre än 1,7 % fram till den 31 december 2019.

(412) Från och med den 1 januari 2020 är därför export av alla typer av nickelmalm förbjuden.

(413) Genom dessa exportrestriktioner och exportförbudet för nickelmalm begränsas gruvföretagens frihet betydligt när det gäller att sälja nickelmalm till köpare som erbjuder det högsta priset globalt. Dessa företag kan endast sälja på den indonesiska marknaden till förmån för industrin i senare led i förädlingskedjan, främst industrin för rostfritt stål, trots att nickelmalmresurserna är knappa över hela världen och att Indonesien är en mycket stor tillverkare. Dessa restriktioner leder till ett mycket begränsat antal inhemska kunder i form av användarindustrierna och även till nedpressade inhemska priser på nickelmalm. Detta visar än en gång att gruvföretag är långt ifrån fria marknadsaktörer och faktiskt utför myndighetsuppgifter.

Obligatoriska årliga arbetsplaner och budget

(414) I enlighet med artikel 101 i förordning 23/2010, ändrad genom förordning 24/2012 föreskrivs följande: "Innehavare av gruvdriftstillstånd och innehavare av särskilda gruvdriftstillstånd ska lämna in alla uppgifter om prospekterings- och produktionsverksamhet till behörig minister, guvernörer eller delprovinsernas styresmän/borgmästare". I artikel 103 föreskrivs dessutom följande: "Rapporter enligt artikel 101 ska utgöra progressiva rapporter om arbetet inom en angiven tidsram och en viss verksamhet som inges av innehavare av gruvdriftstillstånd och av särskilda gruvdriftstillstånd för prospektering samt innehavare av gruvdriftstillstånd och av särskilda gruvdriftstillstånd för produktionsverksamhet". Dessutom ska "årliga arbetsplaner och budget i enlighet med artikel 101 lämnas in till behörig minister, guvernörer eller delprovinsernas styresmän/borgmästare senast 45 (fyrtiofem) arbetsdagar före utgången av varje kalenderår".

(415) I MEMR 11/2018 ([88]) (i dess ändrade lydelse enligt MEMR 22/2018 och MEMR 51/2018) definieras den obligatoriska årliga arbetsplanen och budgeten som "årlig arbets- och budgetplan för mineral- och kolbrytningsverksamheten, som omfattar aspekter som verksamheten, teknik och miljö". MEMR 11/2018 ålägger innehavare av gruvdriftstillstånd att förbereda och vidarebefordra den årliga obligatoriska arbetsplanen och budgeten till ministern eller guvernören i enlighet med deras befogenheter för att erhålla godkännande (artikel 61.1 b). Förutom att tillhandahålla en sådan skyldighet förbjuder MEMR 11/2018 innehavare av en gruvdriftslicens att bedriva bygg-, utvinnings-, bearbetnings- och/eller raffineringsverksamhet samt transport- och försäljningsverksamhet innan deras årliga arbetsplan och budget har godkänts.

([87]) https://jdih.kemenkeu.go.id/fulltext/2017/13~PMK.010~2017Per.pdf.
([88]) http://www.apbi-icma.org/uploads/files/old/2018/02/Peraturan-Menteri-ESDM-No.11-Tahun-2018-English-Version-.pdf.

(416) Den årliga obligatoriska arbetsplanen och budgeten måste lämnas in av innehavare av gruvdriftslicenser och särskilda gruvdriftslicenser minst 90 kalenderdagar och senast 45 kalenderdagar före beskattningsårets slut, vilket även omfattar erhållande av samtycke för den årliga arbetsplanen och budgeten.

(417) Generaldirektoratet för mineraler och kol ska på ministeriet för energi och mineralresursers eller guvernörens vägnar göra en utvärdering av den årliga arbetsplanen och budgeten och lämna ett godkännande av, eller ett svar om den årliga arbetsplanen och budgeten inom 14 arbetsdagar efter den dag då denna togs emot i dess helhet och på ett riktigt sätt. Innehavare av gruvdriftslicens är skyldiga att lämna in den reviderade versionen av den årliga arbetsplanen och budgeten, som ska beakta svaret från generaldirektoratet för mineraler och kol, senast fem dagar efter det att svaret mottogs. Generaldirektoratet för mineraler och kol ska godkänna den reviderade versionen av den årliga arbetsplanen och budgeten inom 14 arbetsdagar efter den dag då denna togs emot i dess helhet och på ett riktigt sätt. Innehavare av gruvdriftslicenser och särskilda gruvdriftslicenser för prospektering, gruvdriftslicenser och särskilda gruvdriftslicenser för produktionsverksamhet eller gruvdriftslicenser för produktionsverksamhet som är särskilt avsedda för bearbetning och/eller raffinering får ansöka om en ändring av den årliga arbetsplanen och budgeten under innevarande år, om deras produktionskapacitet skulle ändras. Ansökan om ändring av den årliga arbetsplanen och budgeten ska lämnas in efter det att innehavaren av gruvdriftslicensen har lämnat in sin andra kvartalsrapport och denna ska lämnas in senast den 31 juli innevarande år. Innehavare av gruvdriftslicenser och särskilda gruvdriftslicenser för produktionsverksamhet måste lämna in ändringar av sina rapporter om genomförbarhetsstudien, vid ändringar av de tekniska, ekonomiska eller miljömässiga variablerna, i enlighet med bestämmelserna i tillämpliga bestämmelser och förordningar. Innehavare av gruvdriftslicenser och särskilda gruvdriftslicenser för prospektering, gruvdriftslicenser och särskilda gruvdriftslicenser för produktionsverksamhet eller gruvdriftslicenser för produktionsverksamhet som är särskilt avsedda för bearbetning och/eller raffinering måste rapportera samtliga förändringar av användningen av deras gruvdriftstjänster under innevarande år.

(418) MEMR 11/2018 har upphävts och ersatts av MEMR 7/2020 ([89]). MEMR 7/2020 innehåller liknande bestämmelser som MEMR 11/2018 avseende kravet på årliga arbetsplan och budget.

(419) Under undersökningen lämnade de indonesiska myndigheterna in fyra årliga arbetsplaner och budgetar för nickelmalmsgruvor. Kommissionen noterade att en årlig arbetsplan och budget innehåller detaljerad kvantitativ, kvalitativ och finansiell information om prospekteringsverksamheten, resurser och reserver, gruvdrift, bearbetnings- och raffineringsvolymer, saluföring och transport för export samt inhemska marknader, miljö, säkerhet, arbetskraft, uppskattad finansiella uppgifter (försäljning, avgifter, inkomst, inkomstskatt).

(420) Tyvärr lämnade de indonesiska myndigheterna inte några faktiska genomförbarhetsstudier och undvek diskussioner om hur produktionsmålen fastställs för varje företag, och myndigheternas senare övervakning och agerande när det gäller den produktion som faktiskt uppnåtts under den period som genomförbarhetsstudien är tillämplig på. På grund av den bristande samarbetsviljan när det gäller denna viktiga aspekt var kommissionen tvungen att förlita sig på slutsatser på grundval av artikel 28 i grundförordningen.

(421) De indonesiska myndigheterna lämnade uppgifter om tillverkningsvolymen av nickelmalm i landet under perioden 2017–2020 samt den inhemska förbrukningen av nickelmalm under samma period. Dessa uppgifter visade att det förelåg en betydande skillnad mellan produktionsvolymen och förbrukningen av nickelmalm. Dessutom var de uppgifter om den inhemska förbrukning av nickelmalm som de indonesiska myndigheterna lämnat inte förenliga med den inköpsvolymen av nickelmalm från IRNC som kontrollerades under dubbelkontrollerna på distans, vilket tyder på att de uppgifter som de indonesiska myndigheterna har lämnat om förbrukningen av nickelmalm är felaktiga.

(422) Det bör dessutom noteras att förutom det årliga kravet på inlämning av årliga arbetsplaner och budget som beskrivs i skälen 414–419, kräver MEMR 11/2018 också att innehavare av gruvdriftslicens lämnar in tre ytterligare rapporter, nämligen a) en periodisk rapport, b) en slutrapport och c) en särskild rapport med olika krav beroende på vilken typ av innehavare det är frågan om. Bland de uppgifter som innehavare av gruvdriftslicens ska lämna ingår information om produktions- och försäljningsverksamheten.

(423) Under dubbelkontrollen på distans bekräftade GAG Nickel att man rapporterat produktionsvolymen samt volymen och värdet av försäljningen av nickelmalm på kvartalsbasis, halvårs- och årsbasis. Kommissionen uppmanade företaget att tillhandahålla dessa rapporter för undersökningsperioden. När dubbelkontrollen på distans slutförts beviljade kommissionen de indonesiska myndigheterna flera dagar för att lämna dessa uppgifter. De indonesiska myndigheterna lämnade emellertid dessa uppgifter först efter det att kommissionen hade underrättat dem om tillämpningen av artikel 28 i grundförordningen (se skäl 349).

([89]) http://www.apbi-icma.org/uploads/files/regulation/PERMEN%20ESDM%20NO.%207%20THN%202020%20(ENG-VERSION).pdf.

(424) Bestämmelserna om den obligatoriska årliga arbetsplanen och budgeten visar ytterligare en aspekt av den meningsfulla och strikta kontroll som de indonesiska myndigheterna utövar, i synnerhet över samtliga gruvföretags produktionsmål varje år. Kommissionen drog slutsatsen att dessa regler om den obligatoriska arbetsplanen och budgeten innebär att gruvföretagens grundläggande egenskaper och funktioner är att tillhandahålla nickelmalm i överensstämmelse med regeringens mål att stödja industrin för rostfritt stål i senare led i förädlingskedjan. Det faktum att det föreligger vissa likheter eller överlappningar när det gäller gruvföretagens väsentliga egenskaper och de indonesiska myndigheternas mål och funktioner inom mineralsektorn visar att gruvföretagen har eller utövar myndighetsbefogenheter.

Avyttringsskyldighet

(425) Enligt 2009 års gruvdriftslag är utländska gruvföretag skyldiga att avyttra sina aktier till indonesiska parter för att främja inhemska investeringar i gruvsektorn. I 2009 års gruvdriftslag finns inte några uppgifter om i vilken omfattning aktieinnehav måste avyttras, vilket innebär att detta måste regleras ytterligare av centralregeringen i relevanta genomförandeförordningar.

(426) Centralregeringen har gradvis ändrat minimiprocentsatsen för avyttringskravet sedan 2009 års gruvdriftslag utfärdades. För närvarande är det gällande minimikravet för avyttring 51 %, såsom föreskrevs genom den fjärde ändringen av förordning 23/2010 år 2017 (förordning 1/2017) ([90]) och MEMR 9/2017 ([91]) (i dess ändrade lydelse enligt MEMR 43/2018 ([92])).

(427) Enligt artikel 97 föreskrivs följande: ”Innehavare av gruvdriftstillstånd och av särskilda gruvdriftstillstånd inom ramen för utländska investeringar ska efter 5 (fem) års produktion avyttra sina andelar i etapper, så att de indonesiska deltagarna äger minst 51 % (femtioen procent) av deras aktier under det tionde året. Vidare föreskrivs följande: Avyttringen av andelar i enlighet med avsnitt 1 ska göras till indonesiska deltagare, vilket omfattar regeringen, provinsregeringarna eller distrikts-/kommunstyrelserna, enheter som ägs av staten eller regionerna eller nationella privata enheter”.

(428) Aktier som ägs av utländska investerare får endast säljas till indonesiska privata företag om regeringen, provinsregeringarna eller distrikts-/kommunstyrelserna, statsägda enheter och regionägda enheter först har avstått från att köpa aktierna. Avyttringen kan genomföras genom emission av nya aktier och/eller genom överföring eller försäljning av befintliga aktier, antingen direkt eller indirekt. Det bör noteras att smältverk, till skillnad från gruvföretag, inte omfattas av någon avyttringsskyldighet.

(429) I MEMR 9/2017 föreskrivs att aktiekursen vid avyttringen ska baseras på det ”rimliga marknadsvärdet”, utan beaktande av mineralreservernas värde vid den tidpunkt då avyttringen genomförs. Denna bestämmelse om aktiepriset vid avyttringen har ändrats genom MEMR 43/2018, där det anges att det skäliga marknadsvärdet inte ska beakta mineral- eller kolreserverna, utom de som får brytas inom den period som gruvdriftslicensen eller den särskilda gruvdriftslicensen för produktionsverksamhet är giltig. Beräkningen av det skäliga marknadsvärdet ska dessutom göras med hjälp av den diskonterade kassaflödesmetoden, med användning av de ekonomiska fördelarna under genomförandeperioden för avyttrandet fram till dess att gruvdriftslicensen eller den särskilda gruvdriftslicensen för produktionsverksamhet löper ut och/eller riktmärken från marknadsdata.

(430) På grundval av MEMR 9/2017 ska priset för den reglerade avyttringen vara a. det högsta pris som ska erbjudas till centralregeringen, delstatsregeringen eller delprovinsregeringen/kommunfullmäktige eller b. det minimipris som ska erbjudas ett företag som ägs av staten eller av en region eller en nationell privat affärsenhet.

(431) Genom MEMR 43/2018 ändrades ovannämnda bestämmelse och det föreskrevs att det reglerade aktiepriset vid avyttringen skulle motsvara a. det högsta pris som ska erbjudas till centralregeringen, delstatsregeringen eller delprovinsregeringen/kommunfullmäktige, ett företag som ägs av staten eller av en region eller ett specialföretag som har inrättats eller utsetts av regeringen genom ministeriet för energi och mineralresurser, tillsammans med delstatsregeringen eller delprovinsregeringen/kommunfullmäktige, ett företag som ägs av staten och/eller av en region eller b. det minimipris som ska erbjudas till en nationell privat affärsenhet genom anbudsförfarande.

([90]) http://www.apbi-icma.org/uploads/files/old/2017/02/PP-No.1-2017-ENGLISH-Version.pdf.
([91]) http://www.apbi-icma.org/uploads/files/old/2017/02/Permen-ESDM-No.9-2017-English-Version.pdf.
([92]) https://jdih.esdm.go.id/peraturan/25_Permen%20ESDM%20No.%2043%20Tahun%202018%20tentang%20Perubahan%20atas%20Permen%20ESDM%20Nomor%209%20Tahun%202017.pdf.

(432) Regeringen får (via ministeriet för energi och mineralresurser) anlita en oberoende utvärderare för att utvärdera aktiepriset vid avyttring. Om det inte går att nå en överenskommelse om aktiepriset vid avyttringen föreskrevs i MEMR 9/2017 att de avyttrade aktierna ska erbjudas på grundval av det aktiepris vid avyttringen som har beräknats i förhållande till den värdering som regeringen har gjort. Denna bestämmelse har numera strukits i MEMR 43/2018.

(433) I 2020 års gruvdriftslag har kravet på avyttring vid utländskt ägande bibehållits och det föreskrivs särskilt att utländska investerare måste avyttra de aktier som krävs för att säkerställa att minst 51 % av de totala aktierna i företaget innehas av indonesiska investerare. Detta minimikrav för avyttring är förenligt med det nuvarande avyttringskrav som tillämpas enligt förordning 23/2010. Avseende tidpunkt och förfaranden för en sådan avyttring föreskrivs i 2020 års gruvdriftslag att sådana frågor ska regleras i relevanta regeringsförordningar (för närvarande förordning 23/2010), som kräver att avyttringsprocessen inleds när gruvproduktionen har pågått i fem år.

(434) Dessa bestämmelser visar att de indonesiska myndigheterna försöker öka sin meningsfulla kontroll över gruvföretagen genom att öka sin närvaro och tränga ut gruvföretag med utländska ägare. För att säkerställa myndigheternas övergripande mål att tillhandahålla nickelmalm för den inhemska industrin i senare led i förädlingskedjan, är dessa enheter tvungna att avsäga sig sitt ägande efter en relativt kort period med en förköpsrätt för de indonesiska myndigheterna och andra offentliga företag. Det finns också särskilda regler avseende värdering av aktier som inte förefaller vara i linje med normala marknadsmässiga förhandlingar som skulle äga rum mellan aktörer som inte omfattas av dessa bestämmelser. Mot denna bakgrund drog kommissionen slutsatsen att avyttringsskyldigheterna visade hur de indonesiska myndigheterna behåller en meningsfull kontroll över ägandet och förvaltningen av gruvföretag för att se till att de fortsätter att utföra myndighetsuppgifter i enlighet med de indonesiska myndigheternas politiska mål.

Obligatorisk prissättningsmekanism

(435) Undersökningen visade att prissättningen av nickelmalm var föremål för en statlig mekanism som hindrade den normala marknadsdynamiken där priset fastställs i överensstämmelse med tillgång och efterfrågan. Utvecklingen av den relevanta lagstiftningen om prissättning visar att de indonesiska myndigheterna aktivt har övervakat priserna på nickelmalm genom särskilda åtgärder som går tillbaka till 2010. De indonesiska myndigheterna hävdade att prissättningsmekanismen inledningsvis främst tillämpades i samband med uppbörd av avgifter. Därefter har myndigheternas ingripande när det gäller priser förstärkts under åren fram till dess att en specifik obligatorisk prissättningsmekanism formellt införandes i lagstiftningen som kodifierade en prissättningsmekanism som i praktiken redan existerade. Under åren, och särskilt sedan 2017, har syftet med denna mekanism alltid varit att fastställa priset med en betydande rabatt jämfört med det rådande internationella marknadspriset, för att främja utvecklingen av industrin för rostfritt stål i enlighet med avtalet och det bilaterala samarbetet med de kinesiska myndigheterna.

(436) Huvudsyftet med prissättningsmekanismen är att säkerställa att nickelmalm levereras med en betydande rabatt jämfört med de internationella priserna för att gynna industrin för rostfritt stål. Samtidigt ska det reglerade priset även beakta gruvföretagens intressen av att säkerställa kontinuerliga leveranser till detta rabatterade pris och undvika konkurser och social oro. Slutligen garanterar det en miniminivå av intäkter för staten, även om denna är mycket lägre än den hade varit utan rabatten jämfört med det internationella priset. Detta har bekräftats av den tillförordnade generaldirektören för mineraler och kol som, såsom anges nedan, uttalade att avsikten var att finna ”rättvisa för smältverk som vill ha lägsta möjliga priser. Men å andra sidan måste [det] säkerställas att nickelutvinningen ger tillräckliga marginaler för gruvdrift” ([93]).

(437) På grundval av all tillgänglig bevisning drog kommissionen slutsatsen att de indonesiska myndigheterna via det reglerade priset särskilt ville säkerställa att priset på nickelmalm medförde en betydande rabatt jämfört med de internationella marknadspriserna till förmån för industrin för rostfritt stål. Genom denna mekanism utövade de indonesiska myndigheterna meningsfull kontroll över gruvföretagens förmåga att på annat sätt fastställa priserna på en annan nivå på grundval av den normala tillgången och efterfrågan på marknaden.

([93]) https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued.

Betecknande av gruvföretag som ”viktiga nationella objekt”

(438) Ett ytterligare bevis som visar att gruvföretagen har myndighetsbefogenheter är det formella betecknandet av dem som ”viktiga nationella objekt”.

(439) Undersökningen visade att nickelgruvföretagen PT. Antam TBK UPBN Southeast Sulawesi, PT. Ceria Nugraha Indotama och PT Vale formellt är erkända som viktiga nationella objekt i mineral- och kolsektorn ([94]). Kommissionen erinrar om att Antam är ett statsägt företag och att staten också innehar aktier i PT Vale, medan PT Ceria Nugraha Indotama är ett privat företag.

(440) Denna status baseras på dekret nr 202.K/HK.02/MEM.S/2021 om den andra ändringen av dekretet från ministern för energi och mineralresurser nr 77 K/90/MEMILIKI/2019 om viktiga nationella objekt inom energi- och mineralresurser, av den 18 oktober 2021 ([95]). 34 företag inom mineral- och kolsektorerna är förtecknade som viktiga nationella objekt.

(441) De företag som är berättigade att erhålla detta erkännande är företag som är viktiga för den ekonomiska utvecklingen i landet eller källor till statliga inkomster av strategisk karaktär för mineral- och kolsektorn. De viktiga nationella objekten kommer att prioriteras i första hand av den indonesiska nationella polisen i säkerhetshänseende om det förekommer störningar eller hot mot verksamheten. Enligt förordning nr 63/2004 om säkerheten hos de viktiga nationella objekten föreskrivs följande: ”Den nationellt säkerhetsansvarige för viktiga nationella objekt är ansvarig för skyddet av de viktiga nationella objekten på grundval av principen om inre säkerhet. Vidare föreskrivs följande: Den indonesiska statspolisen är skyldig att bistå det viktiga nationella objektet i säkerhetshänseende och Den indonesiska statspolisen ska utplacera säkerhetsstyrkan för viktiga nationella objekt på grundval av behovet och uppskattningen av det hot och/eller de störningar som kan uppstå.” Det statliga ingripandet garanteras också vid agerande från fackföreningarna ([96]).

(442) Mot denna bakgrund drog kommissionen slutsatsen att det faktum att gruvföretag som är verksamma inom nickelmalmsindustrin – oavsett om de är offentliga eller privata – har rätt att formellt erkännas som ”viktiga nationella objekt”, återigen visar att de har eller utövar myndighetsbefogenheter.

Slutsats

(443) Sammantaget visar de ovanstående rättsliga förhållandena och bedömningen att de gruvföretag som tillhandahåller nickelmalm är ”offentliga organ”. Det rådande rättsliga och ekonomiska klimatet i Indonesien visar att gruvföretagen utför myndighetsuppgifter genom att tillhandahålla nickelmalm för de indonesiska myndigheternas räkning. I likhet med andra mineraler i Indonesien är nickelmalm en naturresurs som till fullo kontrolleras och förvaltas av de indonesiska myndigheterna. Trots den omfattande bristen på samarbete från de indonesiska myndigheterna har undersökningen visat att ett antal gruvföretag som står för en betydande inhemsk produktion av nickelmalm helt eller delvis är statsägda och/eller att de förvaltas och/eller kontrolleras av de indonesiska myndigheterna.

(444) Utöver de formella indikationerna på kontroll har de indonesiska myndigheterna inrättat en heltäckande normativ ram som gruvföretagen måste följa. Gruvföretagens grundläggande egenskaper visar i sig att gruvföretag som utvinner nickel inte utgör normala marknadsaktörer, utan helt enkelt genomför den ram som de indonesiska myndigheterna fastställt genom att utöva myndighetsuppgifter i förhållande till industrin för kallvalsade platta produkter av rostfritt stål. Samtliga åtgärder som de indonesiska myndigheterna har vidtagit har en varaktig och systematisk karaktär som omfattar alla aspekter när det gäller produktion och bearbetning, försäljning, exportrestriktioner och marknadspriser för nickelmalm samt strikt kontroll över utländska företag genom avyttringsskyldigheter och formellt betecknande av inhemska gruvföretag som viktiga nationella objekt.

(445) Kommissionen drog därför slutsatsen att de indonesiska myndigheterna tillhandahåller ett finansiellt bidrag genom tillhandahållandet av nickelmalm till smältverk som är kopplade till tillverkare av rostfritt stål via inhemska gruvföretag som handlar som offentliga organ i den mening som avses i artikel 3.1 a iii i grundförordningen.

([94]) https://cerindocorp.com/News/61835aaa4161220b3a25ea7d..
([95]) https://cerindocorp.com/News/61835aaa4161220b3a25ea7d.
([96]) https://industriallindah.com/tag/obyek-vital-nasional/.

ii) Gruvföretag som anförtrotts eller ålagts uppgifter av de indonesiska myndigheterna

(446) Utöver slutsatsen att gruvföretagen utgör ”offentliga organ” i den mening som avses i artikel 3.1 a i grundförordningen, undersökte kommissionen också alternativt om de indonesiska myndigheterna tillhandahöll ett finansiellt bidrag genom att anförtro eller ålägga gruvföretag som utvinner nickelmalm (i egenskap av privata organ) att sälja nickelmalm till tillverkare av rostfritt stål mot för låg ersättning, i enlighet med artikel 3.1 a iv i grundförordningen.

Rättslig standard

(447) Enligt artikel 3.1 a iv andra strecksatsen i grundförordningen föreligger ett finansiellt bidrag om de offentliga myndigheterna ”anförtror åt eller ålägger ett privat organ att utföra en eller flera av de funktioner som räknas upp i leden i, ii och iii och som normalt ligger inom deras kompetens och rent faktiskt inte skiljer sig från de offentliga myndigheternas normala praxis”. Den typ av funktioner som anges i artikel 3.1 a iii i grundförordningen föreligger när ”offentliga myndigheter tillhandahåller andra varor eller tjänster än sådana som rör allmän infrastruktur, eller köper varor”. Dessa bestämmelser återspeglar leden iii och iv i artikel 1.1 a.1 i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder och bör tolkas och tillämpas mot bakgrund av WTO:s relevanta rättspraxis.

(448) WTO-panelen i *US – Export Restraints* slog fast att de två begreppen ”entrust” (anförtro) och ”direct” (ålägga) i artikel 1.1 a.1 iv i subventionsavtalet enligt gängse betydelse kräver att myndigheternas agerande måste omfatta en delegering (när det gäller anförtroende) eller order (när det gäller åläggande). Förenta staternas argument om ”orsak och verkan” avvisades därmed och ett uttryckligt och bekräftande agerande i form av en delegering eller order förutsätts. I ett senare ärende (*US – Countervailing duties on DRAMS*), ansåg dock överprövningsorganet att det är alltför stelbent att som standard ersätta orden ”anförtro” och ”ålägga” med ”delegering” och ”order”. Enligt överprövningsorganet förekommer *anförtroende* när myndigheterna överlåter ansvar på ett privat organ och *åläggande* avser situationer där myndigheterna utövar sina befogenheter gentemot ett privat organ. I båda fallen använder sig en myndighet av ett privat organ som ett ombud för att genomföra det finansiella bidraget och ”i de flesta fall kan det antas att ett anförtroende eller åläggande av funktioner till ett privat organ omfattar någon form av hot eller incitament”.

(449) Samtidigt medger artikel 1.1 a.1 iv i subventionsavtalet inte att medlemsstaterna inför utjämningsåtgärder för produkter ”i de fall en myndighet enbart utövar sina allmänna föreskrivande befogenheter” eller när ett statligt ingripande ”i vissa fall men inte i andra kan leda till ett visst resultat uteslutande beroende på de faktiska omständigheterna och marknadsaktörernas utövande av sitt fria val”. ”Anförtroende” och ”åläggande” innebär i stället att ”myndigheterna har en mer aktiv roll än att bara inta en stödjande hållning”. WTO ansåg inte heller att det faktum att ”ett privat organ ges eget handlingsutrymme nödvändigtvis står i strid med ett anförtroende eller åläggande av det privata organet […]. Det kan visserligen finnas fall där det privata organets eget handlingsutrymme är så pass stort att det blir omöjligt att dra några korrekta slutsatser om huruvida det privata organet har anförtrotts eller ålagts (att utföra en viss uppgift), men detta är något som rör sakförhållanden/bevis, som måste hanteras från fall till fall”. I linje med dessa avgöranden från WTO är inte alla myndighetsåtgärder som kan innebära förmåner lika med ett finansiellt bidrag i enlighet med artikel 3 i grundförordningen och artikel 1.1 a i subventionsavtalet.

(450) I korthet innebär de relevanta avgörandena i WTO följande:

i) Avgörandet av huruvida det förekommer ett ”finansiellt bidrag” enligt artikel 1.1 a.1 i subventionsavtalet bör inriktas på egenskaperna hos de offentliga myndigheternas ingripande, inte på effekterna eller resultatet av de offentliga myndigheternas ingripande. Det är med andra ord ett välkänt faktum att myndigheter ingriper på marknaden i rollen som lagstiftare och att de när de gör detta ger upphov till effekter på marknaden och dess aktörer. I detta hänseende kan en myndighet lagligen införa exportavgifter för att generera intäkter från en vara som är mycket konkurrenskraftig på de internationella marknaderna. Däremot går det inte att legitimt införa exportbegränsningar när det står klart att användningen av ett sådant instrument tillsammans med andra mekanismer för att behålla råvaror på den inhemska marknaden och tvinga leverantörer att sälja till priser som är lägre än marknadspriserna ingår i en större plan som de offentliga myndigheterna har utformat för att stödja en viss industri eller uppsättning industrier i syfte att stärka deras konkurrenskraft. Typen av myndighetsåtgärd, inbegripet dess sammanhang, mål och syfte, är därför relevant för bedömningen av komponenten ”finansiellt bidrag”.

ii) ”Anförtroende” eller ”åläggande” skulle omfatta ett uttryckligt och bekräftande agerande riktat mot en viss part i förhållande till en viss uppgift eller skyldighet, vilket är något helt annat än en situation där offentliga myndigheter ingriper på marknaden på ett sätt som kanske eller kanske inte får ett visst resultat med tanke på sakförhållandena och aktörernas utövande av sitt fria val på den marknaden. Den avgörande frågan bakom begreppen ”anförtroende” eller ”åläggande” är huruvida det berörda beteendet, dvs. det finansiella bidraget i form av tillhandahållande av varor mot för låg ersättning, kan hänföras till de offentliga myndigheterna eller fortfarande är de privata aktörernas fria val med hänsyn till marknaden, t.ex. i fråga om lagstadgade begränsningar.

iii) Artikel 1.1 a.1 iv i subventionsavtalet är i princip en bestämmelse mot kringgående. För att det ska föreligga anförtroende eller åläggande måste de offentliga myndigheterna därför överlåta ansvaret på ett privat organ eller utöva sina befogenheter gentemot ett privat organ för att åstadkomma ett finansiellt bidrag. I de flesta fall kan det antas att ett anförtroende eller åläggande av funktioner till ett privat organ omfattar någon form av hot eller incitament, vilket i sin tur är ett bevis på anförtroende eller åläggande. Det är dock sannolikt att offentliga myndigheter har andra möjligheter att utöva befogenheter gentemot ett privat organ, varav en del kan vara ”mer subtila” än en order och de kanske inte har samma grad av tvång.

iv) Det måste finnas ett ”påvisbart samband” mellan de offentliga myndigheternas agerande och det privata organets beteende. Det finns ingen anledning till att ett fall av anförtroende eller åläggande från de offentliga myndigheternas sida inte skulle kunna förutsättas med hjälp av indirekta bevis (t.ex. underförstådda och informella fall av delegering eller order), förutsatt att den bevisningen har bevisvärde och är övertygande. I detta avseende kan bevis för de offentliga myndigheternas avsikt att stödja industrin i senare marknadsled (t.ex. genom offentligt tillkännagiven politik eller statliga beslut, eller genom andra offentliga åtgärder), eller förekomsten av andra offentliga åtgärder som säkerställer ett visst resultat på marknaden (t.ex. en exportbegränsning tillsammans med en offentlig åtgärd som hindrar aktörer som omfattas av de begränsningarna från att lagra sina produkter eller en statlig prisreglering i syfte att hålla de inhemska priserna låga för den berörda produkten), vara relevanta för att fastställa huruvida det rör sig om ett finansiellt bidrag enligt artikel 1.1 a.1 iv i subventionsavtalet (särskilt som en indirekt metod för de offentliga myndigheterna att tillhandahålla varor, i enlighet med led iii). Under vissa omständigheter kan offentliga myndigheters ”vägledning” utgöra ett åläggande. Slutligen kan ett privat organ, beroende på omständigheterna, besluta sig för att inte utföra en funktion som den har anförtrotts eller ålagts, trots eventuella negativa följder. Detta bevisar dock inte i sig att det privata organet inte har varit föremål för ett anförtroende eller åläggande.

(451) I enlighet med denna rättspraxis undersökte kommissionen egenskaperna hos de indonesiska myndigheternas ingripande, dvs. huruvida myndigheternas ingripande innebär att nickelmalmsproducenter anförtros eller åläggs att tillhandahålla nickelmalm mot för låg ersättning till smältverk. Vidare undersöktes vilken typ av organ som anförtrotts eller ålagts uppgifter, dvs. huruvida nickelmalmsproducenterna är privata organ i den mening som avses i artikel 3.1 a iv i grundförordningen, och hur de organ som anförtrotts eller ålagts uppgifter har agerat, dvs. huruvida de nickelmalmsproducenter som anförtrotts eller ålagts funktioner tillhandahåller nickelmalm till de indonesiska smältverken mot för låg ersättning och därmed fungerar som ombud för de indonesiska myndigheterna. Kommissionen har vidare undersökt om den funktion som utförts normalt skulle ligga inom myndigheternas kompetens, nämligen om tillhandahållandet av nickelmalm till smältverk i Indonesien är en normal verksamhet för myndigheterna, och om denna funktion rent faktiskt inte skiljer sig från myndigheternas normala praxis, dvs. om själva tillhandahållandet av nickelmalm från tillverkarna/gruvföretagen rent faktiskt skiljer sig från vad myndigheterna skulle ha gjort själva.

Bedömning

(452) Mot bakgrund av den rättspraxis från WTO som avses i föregående avsnitt, undersökte kommissionen först om de indonesiska myndigheternas stöd till den indonesiska stålindustrin, i form av tillhandahållande av nickelmalm mot för låg ersättning, faktiskt är ett mål för de olika statliga åtgärderna i fråga och inte bara en ”sidoeffekt” av utövandet av allmänna föreskrivande befogenheter. Kommissionen undersökte särskilt om de lägre priserna på nickelmalm som konstaterats var en del av myndigheternas mål eller om de lägre priserna snarare var en ”oavsiktlig” biprodukt av myndigheternas allmänna föreskrivande verksamhet. Kommissionen drog slutsatsen att målet med de olika ingripandena från de indonesiska myndigheterna var att stödja industrin för rostfritt stål och att de lägre priserna på nickelmalm var ett avsett mål för dessa åtgärder.

(453) De indonesiska myndigheterna vidtog ett antal åtgärder under åren för att uppnå sitt politiska mål. I avsnitt 4.4 beskrivs den relevanta bakgrund och det sammanhang som ledde fram till att de indonesiska myndigheterna beslutade att maximera mervärdet från de betydande reserverna av nickelmalm genom att utveckla en industri för smältverk och rostfritt stål i senare led i förädlingskedjan på den inhemska marknaden. En del av denna övergripande strategi från de indonesiska myndigheterna var att uppmuntra upprättandet av smältverk och att

bibehålla smältningskapacitet i Indonesien, bland annat genom att säkerställa låga priser på nickelmalm för dessa smältverk, särskilt genom exportrestriktioner i kombination med ytterligare statliga åtgärder. Priserna hålls konstgjort låga framför allt genom inhemska behandlingskrav och en obligatorisk prissättningsmekanism.

(454) I synnerhet genom 2009 år gruvdriftslag ålades en skyldighet för alla gruvföretag som utvinner nickelmalm att antingen bygga en egen anläggning för bearbetning/rening av nickel eller att sälja sin produkt till en sådan inhemsk anläggning. Detta utgjorde i praktiken ett exportförbud för obearbetad nickelmalm. Ett av de viktigaste målen i 2009 års lag om gruvdrift var i detta avseende ”att stödja och öka utbyggnaden av den nationella kapaciteten så att konkurrenskraften ökar på nationell, regional och internationell nivå” (artikel 3 d). I 2009 års gruvdriftslag bekräftas de indonesiska myndigheternas mål att bygga upp industrin för mineralbearbetning i senare led och säkerställa att den har konkurrensfördelar på internationell nivå. Eftersom det främsta användningsområdet för nickelmalm är inom tillverkning av rostfritt stål står det klart att man i 2009 års gruvdriftslag ser de exporterande tillverkarna som de viktigaste stödmottagarna.

(455) Såsom förklaras i detalj i föregående avsnitt om gruvföretag som agerar som offentliga organ har de indonesiska myndigheterna särskilt genomfört följande åtgärder med avseende på nickelmalm som är tillämpliga för alla gruvföretag, oavsett om de är statsägda eller privatägda:

i) Inhemsk förädlingsskyldighet (se skälen 401–404).

ii) Exportrestriktioner fram till 2019 och ett fullständigt exportförbud från och med den 1 januari 2020 (se skälen 405–413).

iii) Obligatorisk prissättningsmekanism (se skälen 435–437).

(456) Genom den obligatoriska förädlingsskyldigheten krävdes i korthet att nickelmalmen bearbetades av inhemska smältverk, vilket visade att de indonesiska myndigheterna ville säkerställa att nickelmalm producerades och bearbetades på den inhemska marknaden och inte exporterades. Syftet med de efterföljande faktiska eller rättsliga exportrestriktionerna och exportförbudet för nickelmalm från och med 2014, efter den övergångsperiod som började löpa 2009, och i synnerhet det fullständiga exportförbudet från och med den 1 januari 2020, var särskilt att säkerställa att nickelmalmen, förutom att den måste bearbetas på hemmamarknaden, inte kunde exporteras. I stället skulle den stanna kvar på den inhemska marknaden för att gynna industrin för rostfritt stål och resulterade i lägre inhemska priser på nickelmalm.

(457) De låga priserna på nickelmalm till följd av exportbegränsningarna (och kravet på inhemsk bearbetning) stöddes ytterligare av en obligatorisk prissättningsmekanism som infördes 2020.

(458) De indonesiska myndigheterna började reglera vissa aspekter av nickelmalmspriserna redan 2010 genom artikel 85 i förordning 23/2010. I lagstiftningen fastställdes ett referenspris främst för att beräkna nivån på de avgifter som skulle betalas till de indonesiska myndigheterna. Den reglerade ännu inte transaktionspriserna mellan gruvföretag och smältverk. Under denna inledande period tillämpades referenspriset endast på inhemska transaktioner med nickelmalm. GOID ville se till att myndigheterna, med tanke på de potentiellt låga inhemska priserna i motsats till exportpriserna, skulle kunna ta ut en skälig avgiftsnivå på den inhemska försäljningen. En viktig ändring av den prissättningsmekanism som fastställs i artikel 85 infördes 2017 genom förordning 1/2017, varigenom de indonesiska myndigheterna inte enbart började reglera priset på nickelmalm vad gällde avgifter, utan det faktiska transaktionspriset. Den ändrade versionen av artikel 85 i förordning 1/2017 har följande lydelse: ”1) Innehavare av en gruvdriftslicens för produktionsverksamhet, både för mineraler och för kol, som säljer mineraler och kol måste hänvisa till referenspriset. 2) Det pris som anges i punkt 1 fastställs av a) ministern för metall och kol b) guvernören eller delprovinsens styresman/borgmästaren, beroende på dennes roll, för icke-metallhaltiga mineraler och bergarter. 3) Det pris som anges i punkt 1 fastställs genom marknadsmekanismen och/eller beroende på det pris som godtas på den internationella marknaden. 4) Detaljer om fastställande av priser för metallhaltiga mineraler och kol fastställs genom ministerförordning” ([97]).

([97]) De indonesiska myndigheterna uppgav att syftet med denna ändrade version av artikel 85 i förordning 1/2017 var att tillämpa referenspriset vid försäljning av mineraler och kol för beräkning av statliga intäkter. Denna förordning förefaller emellertid inte innehålla någon hänvisning till att referenspriset endast bör användas vid beräkning av statliga intäkter.

(459) De indonesiska myndigheterna fastställde den faktiska mekanismen för att fastställa referenspriserna för transaktioner mellan gruvföretag och smältverk genom sina särskilda förordningar för att uppnå en betydande rabatt i förhållande till priset på nickelmalm på de internationella marknaderna. Referenspriset för nickel (HPM) tillhandahölls genom en formel som anges på följande sätt i ministeriet för energi och mineralresursers dekret 2946K/30/MEM/2017: Referenspriset för nickelmalm = % Ni x KF x HMA för nickel. ”1. Referenspriset för nickelmalm ska utgöra referenspriset för metallhaltiga mineraler i form av nickelmalm i US-dollar/DMT 2. % Ni utgör halten av nickel i nickelmalmen. 3. KF är korrigeringsfaktorn, som är den procentandel som ger en rabatt eller ett premievärde i förhållande till kvaliteten på den sålda råvaran, på följande villkor a. KF för nickelmalm med 1,9 % Ni = 20 % och b. KF kommer att öka/minska med 1 % för varje ökning av nickelhalten med 0,1 %”. I MEMR 7/2017 definieras referenspriset för nickelmalm som ”priset på metallhaltiga mineraler som fastställs vid en försäljningspunkt, fritt ombord för varje råvara av metallhaltiga mineraler från gruvdrift”, och ”HMA som det pris som erhålls från de genomsnittliga offentliggjorda priserna för metallhaltiga mineraler under föregående månad eller priset samma dag som transaktionen enligt prisnoteringen från det offentliggjorda priset på metallhaltiga mineraler”. Ministern fastställer storleken på HMA varje månad och den hänför sig till internationella priser såsom *London Metal Exchange* (LME)-priset på nickel.

(460) Även om formeln för att beräkna det reglerade referenspriset för nickelmalm är kopplad till det internationella priset på nickelmalm, innehåller denna formel en betydande korrigeringsfaktor som säkerställer att det indonesiska inhemska priset på nickelmalm är betydligt lägre än de internationella priserna.

(461) Prissättningsregleringen visar också uttryckligen att de indonesiska myndigheternas avsikt är att reglera priserna på en nivå som ligger under normala marknadsvillkor för att gynna den inhemska industrin för rostfritt stål. Syftet med mekanismen var att uppnå ett pris med en betydande rabatt i förhållande till det internationella marknadspriset. Detta bekräftas genom olika uttalanden från de indonesiska myndigheterna. Denna prissättningsmekanism bidrog också till de indonesiska myndigheternas politiska mål, därför att den säkerställde att gruvföretagen kunde fortsätta att tillverka och leverera till industrin i senare led, eftersom myndigheternas politik för att gynna smältverken hade äventyrat lönsamheten för flera gruvföretag.

(462) I ministeriet för energi och mineralresursers pressmeddelande nr 253.Pers/04/SJI/2020 om nyreglering av referenspriset för mineralhaltig malm ([98]) bekräftas att de indonesiska myndigheternas huvudsakliga syfte med den reglerade prismekanismen är att behålla den låga prisnivån på nickelmalm för att gynna den inhemska industrin för smältverk, samtidigt som man säkerställer att priset möjliggör fortsatt produktion av nickelmalm. Den tillförordnade generaldirektören för mineraler och kol förklarar öppet att ”regeringen sätter referenspriset för nickelmalm under det internationella priset för att öka stordriftsfördelarna för smältverk” och att ”ju lägre referenspriset för nickelmalm är, desto mer lönsamma är smältverken. Vi fastställer alltid referenspriset för nickelmalm under det internationella marknadspriset”. Direktören för främjande av mineraler och företagande, Yunus Saefulhak, har illustrerat hur referenspriset för nickelmalm fastställs under det internationella priset på följande sätt: ”Om det internationella priset till exempel är 60 US-dollar (per ton våtvikt) är vårt (Indonesiens) pris 30 US-dollar (per ton våtvikt)” ([99]).

(463) Andra kommentatorer rapporterar också att de indonesiska myndigheterna bevakade smältverkens intressen när priset på nickelmalm fastställdes. Den tillförordnade generaldirektören för mineraler och kol bekräftade att syftet var att finna ”rättvisa för smältverk som vill ha lägsta möjliga priser. Men å andra sidan måste det säkerställas att nickelutvinningsverksamheten ger tillräckliga marginaler för gruvdrift” ([100]) och tillade ”[o]bservera att det genomsnittliga mineralpriset efter beräkningen fortfarande självklart ligger 30 procent under det internationella priset. Syftet med detta är att uppmuntra investeringsklimatet för smältverk att upprätta bearbetnings- och raffineringsanläggningar i Indonesien” ([101]). Det reglerade priset på nickelmalm, som är frikopplat från marknadsvillkoren, kan endast fungera genom det parallella genomförandet av exportförbudet som hindrar gruvföretag att utnyttja andra försäljningsmöjligheter och möjligheten att kringgå prisbegränsningarna genom att sälja sina produkter utomlands till ett högre pris.

([98]) https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued.
([99]) https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued.
([100]) http://www.ima-api.org/wp-content/uploads/2020/07/IMA-Daily-Update-Tuesday-July-21-2020-dikonversi.pdf.
([101]) http://www.ima-api.org/wp-content/uploads/2020/07/IMA-Daily-Update-Tuesday-July-21-2020-dikonversi.pdf.

(464) De indonesiska myndigheterna har genom att föreskriva exportrestriktioner för nickelmalm för gruvföretagen, i kombination med andra statliga åtgärder, särskilt i) en prisreglering som höll priserna på nickelmalm artificiellt låga och ii) krav på inhemsk bearbetning som ledde till överutbud och sänkta priser, försatt nickelgruvorna i en ekonomiskt irrationell situation. Detta har gjort att de tvingas att sälja nickelmalmen på den inhemska marknaden till artificiellt nedpressade priser jämfört med de avsevärt högre priser som de annars kunde ha erhållit från många fler potentiella kunder om inte licenskraven och prismekanismen hade varit tillämpliga. Nickelmalmsgruvorna har därför inte möjlighet att göra rationellt kommersiellt val och tvingas att uppfylla de indonesiska myndigheternas politiska mål att gynna industrin för rostfritt stål.

(465) På grundval av de uppgifter som de indonesiska myndigheterna har lämnat om produktionen och förbrukningen av nickelmalm i Indonesien, och om dessa uppgifter antas vara korrekta såsom de indonesiska myndigheterna hävdar (se skälen 348 och 351), är produktionen av nickelmalm betydligt högre än förbrukningen av nickelmalm.

(466) Med andra ord utgör dessa åtgärder tillsammans ett tydligt agerande från de indonesiska myndigheterna i form av delegering eller order till gruvföretag som utvinner nickelmalm om att tillhandahålla nickelmalm till smältverk mot för låg ersättning. De indonesiska myndigheternas roll var mycket mer långtgående än ett vanligt ingripande i egenskap av tillsynsmyndighet inom gruvsektorn. De relevanta åtgärderna reglerade inte bara allmänna marknadsaspekter, utan ålade gruvföretagen att agera på ett särskilt sätt genom att tvinga dem att bearbeta malmen på den inhemska marknaden, genom att stänga exportmarknaderna och reglera ett pris med en betydande rabatt i jämförelse med den internationella marknaden. Alla dessa åtgärder vidtogs för att gruvföretagen skulle tillhandahålla nickelmalm mot för låg ersättning för att gynna industrin i senare led i förädlingskedjan. Denna avsikt framgår av många politiska uttalanden och åtgärder.

(467) Genom att ålägga gruvföretagen att följa dessa åtgärder (bland annat genom sanktioner och återkallande av licenser, se skälen 337–375) berövade de indonesiska myndigheterna dem möjligheten att fritt välja sina produktions- och försäljningsstrategier i överensstämmelse med marknadsöverväganden. Med andra ord utgör dessa åtgärder helt klart ett påvisbart samband mellan de offentliga myndigheternas agerande och de privata gruvföretagens beteende. De indonesiska myndigheterna använde gruvföretagen som ombud för att stödja smältverk och tillverkare av rostfritt stål. Kommissionen noterade också redan att de indonesiska myndigheterna förvaltar och kontrollerar utvinningen av naturresurser, inklusive nickelmalm, som en del av sina myndighetsuppgifter (se skäl 374). Tillhandahållandet av nickelmalm kan därför behandlas som en funktion som normalt ligger inom myndigheternas kompetens i enlighet med deras föreskrivande befogenheter.

(468) I stället för att tillhandahålla nickelmalm mot för låg ersättning direkt till industrin för rostfritt stål för att uppnå de indonesiska myndigheternas politiska mål att locka till sig smältningskapacitet genom låga priser på nickelmalm, föranledde myndigheterna gruvföretagen att göra detta på deras vägnar genom en uppsättning noggrant riktade lagar och förordningar.

(469) I synpunkterna på det slutliga utlämnandet av uppgifter motsatte sig de indonesiska myndigheterna inledningsvis hänvisningen till 1945 års konstitution i skäl 374 som fullständigt irrelevant i samband med fastställandet av det finansiella bidraget. I detta avseende erinrade de indonesiska myndigheterna om principen om statlig suveränitet, som omfattar principen om suveränitet över nationella resurser, vilken WTO-panelen har erkänt i *China – Raw Materials* ([102]).

(470) Kommissionen noterade inledningsvis att hänvisningen till 1945 års konstitution inte påverkar principen om statlig suveränitet, inbegripet principen om suveränitet över naturresurser. Kommissionen ifrågasatte inte de indonesiska myndigheternas möjlighet eller förmåga att fatta politiska val och lagstiftningsval. Den enda slutsats som kommissionen har dragit i skäl 374 från 1945 års konstitution, tillsammans med 2009 års gruvdriftslag, är att alla mineraler i Indonesien är offentliga naturresurser som kontrolleras och används av staten. Kommissionen fastställde inte, på grundval av hänvisningen till 1945 års konstitution som var begränsad till artikel 33.2, att de indonesiska myndigheterna tillhandahöll ett finansiellt bidrag i samband med tillhandahållandet av nickelmalm mot för låg ersättning. Hänvisningen till 1945 års konstitution är motiverad, eftersom artikel 33 omnämns två gånger i ingressen till 2009 års gruvdriftslag, vilken faktiskt reglerar gruvsektorn och genomför den princip som erkänns i 1945 års konstitution. Kommissionen noterade vidare att principen om statlig suveränitet inte medför att det är

([102]) Panelrapporter, *China – Measures Related to the Exportation of Various Raw Materials*, WT/DS394/R, Add.1 och Corr.1 / WT/DS395/R, Add.1 and Corr.1 / WT/DS398/R, Add.1 och Corr.1, antagna den 22 februari 2012, ändrade genom överprövningsorganets rapporter WT/DS394/AB/R / WT/DS395/AB/R / WT/DS398/AB/R, DSR 2012:VII, s. 3 501, punkterna 7.378 och 7.380.

uteslutet att vissa politiska val och lagstiftningsval, som fritt antagits av de indonesiska myndigheterna, tillsammans med all annan tillgänglig bevisning skulle kunna klassificeras som ett finansiellt bidrag när det gäller de indonesiska myndigheternas skyldigheter enligt WTO-avtalet. I *China – Raw Materials*, erkände panelen att ”förmågan att ingå internationella avtal – såsom WTO-avtalet – är ett mycket viktigt exempel på utövandet av suveränitet” ([103]), men erinrade om att ”medlemmarna måste utöva sin suveränitet över naturresurser i enlighet med sina skyldigheter gentemot WTO” ([104]). När det gäller sakfrågan i ärendet rekommenderade panelen i *China – Raw Materials* ([105]), vilket bekräftades av överprövningsorganet ([106]), att Kina måste anpassa sin exporttull och exportkvot för vissa råvaror i överensstämmelse med sina WTO-skyldigheter. Kommissionen ansåg därför att hänvisningen till bestämmelsen var relevant för förståelsen av det rättsliga sammanhanget och avvisade denna invändning.

(471) De indonesiska myndigheterna hävdade även att de lagar, förordningar och policyer om gruvdrift som kommissionen har hänvisat till inte är relevanta för fastställandet av det finansiella bidraget, eftersom de inte ingriper i handelstransaktioner mellan företagare. De indonesiska myndigheterna hävdade att kommissionen misstolkade innebörden av ordet ”kontroll”, som ingår i ett antal bestämmelser, vilket i själva verket skulle hänvisa till förvaltning och övervakning gruvföretag eller gruvverksamhet eller åtgärder för att bekämpa olaglig gruvdrift, förebygga miljöskador orsakade av gruvdrift och se till att utvinningen sker i linje med god praxis inom gruvnäringen. I detta avseende hänvisade de indonesiska myndigheterna till definitionerna av ledning, tillsyn, offentligt skydd och vägledning vid genomförandet i kapitel XIX i 2009 års gruvdriftslag och i artikel 3 i förordning 55/2010 och uppmanade kommissionen att beakta hela lagstiftningen, inklusive genomförandeåtgärder, särskilt förordning 55/2010. De indonesiska myndigheterna ansåg att dessa bestämmelser inte bevisade att de ingrep i privata affärstransaktioner och instruerade gruvföretag att tillhandahålla nickelmalm mot för låg ersättning.

(472) De indonesiska myndigheterna ifrågasatte närmare bestämt den roll som kommissionen tilldelade dem på marknaden för nickelmalm i skäl 327 genom att hänvisa till ingressen till MEMR 26/2018 om genomförandet av goda gruvdriftsregler och övervakningen av mineral- och kolbrytning, som genomför förordning 55/2010 och där det anges att de indonesiska myndigheternas uppgift endast är att övervaka och tillhandahålla riktlinjer för genomförandet av goda principer och god praxis inom gruvnäringen.

(473) De indonesiska myndigheterna reagerade också på slutsatsen i skäl 374 att de kontroller alla naturresurser och hävdade att de måste kontrollera gruvsektorn för att förhindra negativ påverkan från gruvdrift, såsom miljöförstöring och föroreningar i samband med brytningsområden.

(474) Kommissionen ansåg för det första att den var tvungen att beakta varje relevant rättsakt eller förordning som hänförde sig till gruvsektorn, inbegripet tillämpningsförordningen, för att kunna dra en slutsats om det finansiella bidraget i samband med tillhandahållandet av nickelmalm mot för låg ersättning. En rättslig bedömning som enbart grundas på partiell information och bevisning i ärendehandlingarna och som inte beaktar information och bevisning som kan vara relevant, skulle undergräva riktigheten och tillförlitligheten från kommissionens undersöknings-resultat. I motsats till vad de indonesiska myndigheterna hävdar hade kommissionen därför en rättslig skyldighet att analysera all relevant bevisning. Detta argument avvisades därför.

(475) I fråga om de andra påståendena, så kan påståendena om att kommissionen har missförstått innebörden av ordet ”kontroll” samt partiella, begränsade citat i vissa rättsakter inte i sig ändra kommissionens slutsatser.

(476) Kommissionen bestrider inte att de indonesiska myndigheternas kontroll genom förvaltning och övervakning även utövas för att bekämpa olaglig gruvdrift, förebygga miljöskador och säkerställa god praxis inom gruvnäringen. De indonesiska myndigheternas kontroll är emellertid inte enbart begränsad till dessa åtgärder. Såsom undersökningen och bevisningen tydligt har visat genomfördes de indonesiska myndigheternas kontroll även med det övergripande

([103]) Panelrapport, *China – Raw Materials*, se punkt 7.382.
([104]) Panelrapport, *China – Raw Materials*, se punkt 7.381.
([105]) Panelrapport, *China – Raw Materials*, se punkt 8.8.
([106]) Överprövningsorganets rapporter, *China – Measures Related to the Exportation of Various Raw Materials*, WT/DS394/AB/R / WT/DS395/AB/R / WT/DS398/AB/R, antagna den 22 februari 2012, DSR 2012:VII, p. 3295, punkt 362 b.

målet att utveckla den inhemska förädlingsindustrin, bland annat genom att kontrollera produktionen och försäljningspriserna på nickelmalm. Den omständigheten att kontrollen kan ha andra likvärdiga och/eller underordnade mål påverkar inte detta faktum. Detta skulle redan vara tillräckligt för att avvisa detta påstående.

(477) För fullständighetens skull analyserade kommissionen även definitionerna av ledning, tillsyn och offentligt skydd i kapitel XIX i 2009 års gruvdriftslag. Kommissionen noterade att de hänvisar till den ledning och tillsyn som de centrala indonesiska myndigheterna utövar på provins- och distrikts-/kommunalnivå inom ramen för sina befogenheter när det gäller förvaltningen av gruvsektorn. Detta framgår tydligt av de bestämmelser genom vilka de definitioner som de indonesiska myndigheterna har rapporterat införs, nämligen artikel 139: ”Ministern ska ge anvisningar om förvaltningen av den gruvverksamhet som genomförs av provinsregeringarna och distriktsregeringen/kommunfullmäktige inom dennes befogenheter”, och artikel i artikel 140.1 anges följande: ”Ministern ska ansvara för tillsynen över förvaltningen av den gruvverksamhet som genomförs av provinsregeringarna och distriktsregeringen/kommunfullmäktige inom deras befogenheter.” Detta bekräftas ytterligare av hänvisningen till de centrala indonesiska myndigheterna i artikel 6.1 i 2009 års gruvdriftslag, där led n omfattar ”att ge anvisningar och utöva tillsyn över förvaltningen av den mineral- och kolbrytning som genomförs av de regionala offentliga myndigheterna”. Verksamheten att ge anvisningar och utöva tillsyn, och dess definitioner, hänför sig därför till de centrala indonesiska myndigheternas ledning och tillsyn över de lokala myndigheterna. Detta är bara en av de uppgifter som tillskrivs de centrala indonesiska myndigheterna. Kommissionen noterar till exempel att de indonesiska myndigheterna i sina argument inte hänvisade till kapitel III i 2009 års gruvdriftslag, vilket uttryckligen har rubriken ”Kontroll av mineraler och kol”. De indonesiska myndigheterna utövar denna kontroll på alla nivåer (artikel 4.2: ”ska utföras av de offentliga myndigheterna och/eller de regionala offentliga myndigheterna)” i motsats till den ledning och tillsyn som särskilt utövas av ministern för energi och mineralresurser enligt kapitel XIX. I artikel 5 i 2009 års gruvdriftslag utvecklas begreppet kontroll ytterligare och där anges att ”i det nationella intresset kan de offentliga myndigheterna […] anta en politik om företräde för inhemska behov av mineraler och/eller kol” (punkt 1), att nationella intressen […] kan genomföras genom övervakning av produktion och export” (punkt 2) och att ”[v]id tillsynen […] ska de offentliga myndigheterna ha befogenhet att fastställa den årliga produktionskvantiteten för samtliga råvaror och samtliga provinser” (punkt 3). Den tillsyn till vilken hänvisas i artikel 5 skiljer sig väsentligen från den tillsyn till vilken hänvisas i kapitel XIX. Det är emellertid korrekt att det inte återfinns någon hänvisning till produktion och export i den definition av övervakning som rapporterats av de indonesiska myndigheterna och som ingår i artikel 141 i kapitel XIX i 2009 års gruvdriftslag. De indonesiska myndigheterna har inte tillhandahållit någon bevisning för att begreppet kontroll definieras som övervakning i artikel 141 eller att den tillsyn till vilken hänvisas i artikel 5 definieras i artikel 141. I definitionen av tillsyn i artikel 141 hänvisas tydligt till ”[t]illsyn i den mening som avses i artikel 140”, dvs. de centrala indonesiska myndigheternas tillsyn över de lokala myndighetsnivåerna vid förvaltningen av gruvsektorn.

(478) Även genom hänvisningen till artikel 3 i förordning 55/2010 beaktar de indonesiska myndigheterna endast delar av lagstiftningen. Även om kommissionen inte bestrider den definition av vägledning som tillhandahålls i artikel 3, konstaterar den att denna definition saknar betydelse vid bedömningen av kontroll. Däremot är följande bestämmelser relevanta: ”Ministern, guvernören eller delprovinsens styresman/borgmästaren ska i enlighet med sina befogenheter övervaka genomförandet av förvaltningen av gruvföretagens verksamhet [...] (artikel 13.2), ”Den övervakning som avses i artikel 13.2 ska genomföras på följande områden: […] b. marknadsföring[…] (artikel 16 b) slutligen följande: Den övervakning av marknadsföringen som avses i artikel 16 b bör minst omfatta följande: a. förverkligande av produktion och försäljning, inbegripet kvalitet och kvantitet och priset på mineraler och kol” (artikel 22). De indonesiska myndigheterna har inte hänvisat till någon av dessa tydliga rättsliga grunder för deras och ingripande vid prissättningen av nickelmalm.

(479) När det gäller MEMR 26/2018 har kommissionen dessutom inte heller bestridit att de indonesiska myndigheternas uppgift enligt ingressen endast är att övervaka och tillhandahålla riktlinjer för genomförandet av goda principer och god praxis inom gruvnäringen. Kommissionen anser emellertid inte att detta uttalande i sig är tillräckligt för att beskriva de indonesiska myndigheternas roll. Tvärtom ska det noteras att definitionen av god praxis inom gruvnäringen ”ska omfatta […] b. styrning av gruvdriften (artikel 3.2 b), som i sin tur ska omfatta genomförandet av a. marknadsföring” (artikel 3.4 a). Dessa bestämmelser om marknadsföring ska genomföras av innehavare av gruvdriftslicenser och särskilda gruvdriftslicenser för produktionsverksamhet och ”ska minst bestå av följande: [...]c. försäljningspriset för mineraler och kol med vägledning av referenspriset för mineraler, referenspriset för kol eller det försäljningspris som fastställts av ministern, d. prissättningen från de relevanta köpeavtal som vägleds av referenspriset för mineraler eller referenspriset för kol” (artikel 30.1 c och d). Även i detta fall förlitade sig de indonesiska myndigheterna på selektiva citat och underlät medvetet att hänvisa till de mest relevanta bestämmelserna i de rättsakter som de citerat i sin inlaga. Därför tillbakavisades dessa påståenden.

(480) De indonesiska myndigheterna vidhöll vidare att nickelmalmsgruvor och smältverk kunde förhandla om sina affärstransaktioner, inklusive priset på nickelmalm, helt fritt och oberoende av myndigheterna. Enligt de indonesiska myndigheterna syftade referenspriset för nickelmalm till att säkerställa i) betalningar av avgifter och ii) rättvisa för företagen, varvid referenspriset också fungerade som det obligatoriska minimipriset för nickelmalm.

(481) Kommissionen noterade inledningsvis att det är motsägelsefullt i sig att de indonesiska myndigheterna å ena sidan hävdar att det står nickelmalmgruvor och smältverk helt fritt att förhandla om priset på nickelmalm och å andra sidan vidhåller att referenspriset för nickelmalm fungerade som ett obligatoriskt minimiprispris. Referenspriset för nickelmalm och dess funktion visar att nickelmalmsgruvor och smältverk inte helt fritt kan förhandla om priser på nickelmalm. Påståendet att referenspriset för nickelmalm är ett minimipris motsägs dessutom av den överväldigande bevisningen i ärendehandlingarna, vilken visar att priserna på nickelmalm i praktiken överensstämmer med nämnda referenspris för transaktioner mellan närstående och icke-närstående parter under hela perioden (se skäl 518). Detta visar att referenspriset för nickelmalm utgjorde en reglerad och obligatorisk prismekanism som samtliga parter följde och att mekanismen via den godtyckliga korrigeringsfaktorn utformades och genomfördes för att säkerställa en betydande rabatt jämfört med internationella priser på nickelmalm. Detta påstående avvisades därför.

(482) För att bemöta slutsatsen att det indonesiska inhemska priset hålls betydligt lägre än de internationella priserna hävdade de indonesiska myndigheterna att ingen reglering ingriper på detta sätt. De indonesiska myndigheterna hävdade tvärtom att referenspriset för nickelmalm enligt MEMR 7/2017 fastställdes på grundval av det rådande marknadspriset och att det obligatoriska införandet enligt MEMR 11/2020 visar hur myndigheterna upprätthåller det internationella priset, eftersom referenspriset inkluderar HMA, som innehåller en internationell prisfaktor. Trots detta vidhöll de indonesiska myndigheterna att kommersiella beslut i transaktionerna var helt beroende av parterna och att det inte förelåg något ingripande från myndigheterna.

(483) Kommissionen avvisade bestämt de indonesiska myndigheternas påstående som ogrundat. Det är visserligen korrekt att referenspriset för nickelmalm hänvisar till HMA, som återspeglar det internationella priset på nickel enligt LME, men därefter justeras HMA med en godtycklig korrigeringsfaktor, såsom förklaras i skäl 460. Genom denna korrigeringsfaktor införs en betydande ”rabatt eller ett premiumvärde i förhållande till kvaliteten på den råvara som säljs” (bilaga till ministeriet för energi och mineralresursers dekret nr 2946 K/30/MEM/2017) som säkerställer att de inhemska priserna på nickelmalm alltid hålls under internationella nivåer. Detta argument avvisades därför.

(484) När det gäller rollen från gruvföretag som agerar som offentliga organ hävdade de indonesiska myndigheterna, med hänvisning till skäl 373, att de aldrig bemyndigade gruvföretagen att utföra myndighetsuppgifter och att det inte finns några bevis för detta i ärendehandlingarna.

(485) Vidare uppgav de indonesiska myndigheterna som svar på skäl 375 också att de aldrig fastställde till vem gruvföretagen skulle sälja nickelmalm för vidare bearbetning. I synnerhet hänvisade de indonesiska myndigheterna till artikel 104.1 i 2009 års gruvdriftslag, där formuleringen ”får samarbeta med” innebär att gruvföretagen är fria att samarbeta med andra verksamhetsutövare.

(486) Kommissionen noterade att slutsatsen att nickelmalmsgruvor agerar som offentliga organ är ett resultat av den överväldigande bevisningen och de därav följande slutsatserna i skälen 371–445. Beträffande instruktioner när det gäller till vem gruvföretagen ska sälja nickelmalm erkände kommissionen att de indonesiska myndigheterna inte direkt tvingar gruvföretagen att samarbeta med andra innehavare av gruvdriftstillstånd eller av särskilda gruvdrifts-tillstånd. Emellertid är gruvföretagen skyldiga att öka mervärdet från sin produktion i enlighet med artikel 102 i 2009 års gruvdriftslag. Om de sedan inte kan göra detta på egen hand måste de samarbeta med andra innehavare av gruvdriftstillstånd eller särskilda gruvdriftstillstånd. När de väl har beslutat sig för att samarbeta begränsar 2009 års gruvdriftslag avsevärt antalet potentiella samarbetsparter, eftersom det i artikel 103 anges att produktionen måste bearbetas på den inhemska marknaden i Indonesien, och deltagandet vid bearbetningen av produktionen begränsas till innehavare av gruvdriftstillstånd eller särskilda gruvdriftstillstånd. Dessutom utfärdas gruvdrifts-tillstånd eller särskilda gruvdriftstillstånd av de indonesiska myndigheterna. Detta påstående avvisades därför.

(487) De indonesiska myndigheterna hävdade vidare att de aldrig fastställde vilka företag som tilläts utvinna nickelmalm och i vilka områden. De uppgav att gruvdriftstillstånden har en kontroll- och regleringsfunktion vars syfte är att säkerställa att det inte föreligger konflikter mellan verksamheter och att beviljade tillstånd inte missbrukas. För att stödja detta hänvisade de indonesiska myndigheterna till MEMR 7/2020, där det anges att syftet med gruvdrifts-tillstånd är att garantera rättssäkerhet, säkerställa att gruvdriften är effektiv och ändamålsenlig och uppmuntra utveckling av verksamheten. De indonesiska myndigheterna begärde ännu en gång att kommissionen även skulle

beakta genomförandeförordningar, såsom MEMR 25/2018 om mineral- och kolgruvföretag, där planeringen och de administrativa stegen för utvinning av nickelmalm förklaras. När det gäller obligatoriska arbetsplaner och budget erinrade de indonesiska myndigheterna särskilt om att mängden nickelmalm som ska utvinnas beror på resultaten av undersökningar och genomförbarhetsstudier som företagen genomfört. De indonesiska myndigheterna godkänner den obligatoriska årliga arbetsplanen och budgeten så länge den överensstämmer med genomförbarhetsstudien och kräver endast att gruvföretagen bearbetar mineralerna vidare till en viss reningsnivå. De indonesiska myndigheterna hävdade att detta krav är normalt och inte härrör från industrin för rostfritt stål.

(488) Kommissionen noterade att slutsatsen att de indonesiska myndigheterna genom gruvdriftstillstånden bestämmer vilka företag som får utvinna nickelmalm inte påverkas av att det finns flera syften med utfärdande av gruvdriftstillstånd. Kommissionen konstaterar vidare att de indonesiska myndigheterna inte har ifrågasatt slutsatsen att nämnda myndigheter genom planeringsbeslut på nationell och lokal nivå avgör inom vilka områden nickelmalm får utvinnas. Dessutom bekräftade kommissionen att den beaktade MEMR 25/2018 i sin analys och att detta inte medförde andra resultat än de i denna förordning. Vad gäller de obligatoriska arbetsplanerna och budgeten noterade kommissionen att de indonesiska myndigheterna inte tillhandahöll fullständiga genomförbarhetsstudier och undvek diskussioner om hur produktionsmålen fastställs för varje företag, och myndigheternas senare övervakning och agerande när det gäller den produktion som faktiskt uppnåtts under den period som omfattas av genomförbarhetsstudien. På grund av den bristande samarbetsviljan när det gäller denna viktiga aspekt var kommissionen tvungen att förlita sig på slutsatser på grundval av artikel 28 i grundförordningen. Dessa påståenden, vilka inte underbyggdes ytterligare, avvisades därför.

(489) Som svar på slutsatsen i skäl 393 att en stor del av nickelmalmsgruvorna ägs av de indonesiska myndigheterna, erinrade myndigheterna om att statsägda företag enligt artikel 2 i lag nr 19 från 2003 inrättas i syfte att maximera vinsterna i sin affärsverksamhet.

(490) I detta avseende hävdade de indonesiska myndigheterna att det för ett fastställande av anförtroende och åläggande av uppgifter till gruvföretagen skulle krävas skriftlig lagstiftning, vilken saknas i detta fall. De indonesiska myndigheterna hänvisade exempelvis till kolsektorn, där det införts ett takpris för kol avsatt för offentlig elproduktion genom ministeriet för energi och mineralresursers dekret nr 261 från 2019. De indonesiska myndigheterna hävdade att det i motsats till detta inte föreligger något sådant tak för nickelmalm eller för industrin för rostfritt stål. De indonesiska myndigheterna upprepade att det enda krav som ställs är att nickelmalmen bearbetas ytterligare så att den uppnår en viss minsta reningsgrad, i enlighet med MEMR 25/2018.

(491) De indonesiska myndigheterna vidhöll att inget av de tre villkoren för anförtroende och åläggande som fastställdes av panelen i *US – Export Restraints* ([107]) är uppfyllda i detta fall. De tillade att något anförtroende och åläggande inte ens kan fastställas mot bakgrund av de ekonomiska effekterna från en myndighetsåtgärd, med hänvisning till panelen i *US – Countervailing Measures on Softwood Lumber from Canada* ([108]).

(492) Kommissionen noterade att det faktum att statsägda företag har etablerats i syfte att maximera vinsterna i enlighet med lagstiftningen inte uppväger det statliga ägandet och alla övriga faktorer som ligger till grund för slutsatsen att nickelmalmsgruvorna agerade som offentliga organ. Förekomsten av åtgärder beträffande obligatorisk inhemsk bearbetning, exportrestriktioner och den obligatoriska prismekanismen tyder samtliga på att dessa statsägda företag och andra gruvföretag, i stället för att sträva efter vinstmaximering, hindrades från att exportera och därigenom erhålla ett högre pris på de internationella marknaderna och tvingades följa ett irrationellt ekonomiskt beteende genom att vara skyldiga att bearbeta malmen på den inhemska marknaden. Även på den inhemska marknaden kunde de endast sälja till det låga pris som myndigheterna fastställt (dvs. referenspriset för nickelmalm). Det rättsliga klimat som de indonesiska myndigheterna skapat är därför objektivt sett oförenligt med det påstådda syftet för dessa företag enligt lagstiftningen, nämligen att maximera vinsten.

([107]) Panelrapport, *United States – Measures Treating Exports Restraints as Subsidies*, WT/DS194/R, antagen den 23 augusti 2001, punkt 8.29.
([108]) Panelrapport, *United States – Countervailing Measures on Softwood Lumber from Canada*, WT/DS533/R, distribuerad till WTO-medlemmarna den 24 augusti 2020, punkterna 7.600 och 7.606.

(493) När det gäller anförtroende och åläggande noterade kommissionen inledningsvis att de viktigaste slutsatserna visade att nickelmalmgruvorna agerade som offentliga organ. De indonesiska myndigheternas påstående skulle därför, även om det var välgrundat, vilket inte är fallet, inte påverka slutsatsen om finansiella bidrag från en offentlig myndighet eller ett offentligt organ. I sak visade kommissionen i skälen 446–499 att de indonesiska myndigheterna hade anförtrott och ålagt gruvföretagen uppgifter. Bevisningen ansågs uppfylla de villkor och krav som anges i relevant rättspraxis från WTO. Såsom kommissionen har påpekat i skäl 448 måste slutsatserna i *US – Export Restraints* läsas tillsammans med överprövningsorganets slutsatser, vilket även erkändes av panelen i *US – Countervailing Measures on Softwood Lumber from Canada*. Den kombination av åtgärder som de indonesiska myndigheterna har vidtagit, inbegripet skyldigheter beträffande inhemsk bearbetning, exportrestriktioner och den obligatoriska prissättningsmekanismen, samt de uttalanden som gjorts i samband med detta, visade att myndigheterna medvetet genomförde dessa åtgärder för att anförtro eller ålägga leverantörer av nickelmalm att tillhandahålla nickelmalm mot för låg ersättning. Därför var effekterna av dessa åtgärder inte oavsiktliga eller enbart en sidoeffekt av den ekonomiska påverkan från denna politik. Därför tillbakavisades dessa påståenden.

(494) När det gäller det exportförbud till vilket hänvisas i skälen 405–413 hävdade de indonesiska myndigheterna att det inte var utformat för att snedvrida priset på nickelmalm i Indonesien. I stället var avsikten att bevara mineralreserver och miljön. De indonesiska myndigheterna upprepade också att transaktioner med nickelmalm genomfördes oberoende, utan ingripande från myndigheterna och med referenspriset för nickelmalm som golvpris och att detta pris bestäms genom rådande internationella marknadspriser och marknadspraxis.

(495) I detta avseende erinrade de indonesiska myndigheterna om panelen i *US – Export Restraints*, som fann att det var oförenligt med avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder att behandla exportrestriktioner som ett finansiellt bidrag på grundval av själva reaktionen på en åtgärd ([109]). Panelen konstaterade att förekomsten av ett finansiellt bidrag borde bevisas med hänvisning till en myndigheternas agerande. I det aktuella fallet hävdade de indonesiska myndigheterna att de helt enkelt utövar sina funktioner och att deras politik för nickelmalm inte utgör en åtgärd vars syfte är att tillhandahålla subventioner. De indonesiska myndigheterna bekräftade att kommissionens undersökningsresultat hänför sig till reaktionen eller effekten av politiken för nickelmalm.

(496) Kommissionen hänvisade till sina argument i skäl 493 och noterade att dess slutsatser om förekomsten av ett finansiellt bidrag inte enbart grundar sig på det exportförbud som Indonesien infört, utan på en rad åtgärder och mekanismer som de indonesiska myndigheterna vidtagit, bland annat skyldigheten att behandla varor på den inhemska marknaden, de obligatoriska arbetsplanerna och budgeten, avyttringsskyldigheten, prissättningsmekanismen för nickelmalm och beteckningen av gruvföretag som ”viktiga nationella objekt”. Den samordnade tillämpningen av alla dessa åtgärder talar för ett avsiktligt agerande från de indonesiska myndigheterna för att uppnå sitt politiska mål att gynna industrin för nickelbearbetning, främst tillverkare av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål. Detta påstående ansågs därför vara ogrundat och avvisades.

(497) Som svar på slutsatsen i skäl 330 om förhållandet mellan de indonesiska myndigheternas politik för nickelmalm och samarbetet mellan de indonesiska och de kinesiska myndigheterna, hävdade de indonesiska myndigheterna att avtalet mellan de indonesiska och de kinesiska myndigheterna om att utvidga och fördjupa det bilaterala ekonomiska och handelsrelaterade samarbetet inte har något samband med tillhandahållandet av nickelmalm mot för låg ersättning. Enligt de indonesiska myndigheterna var samarbetet med de kinesiska myndigheterna inte begränsat till industrin för rostfritt stål. I vilket fall som helst erinrade de indonesiska myndigheterna om att genomförandet av alla internationella avtal omfattas av indonesisk lagstiftning, som är tillämplig på alla marknadsaktörer i Indonesien.

(498) Kommissionen noterade att det samarbete mellan de indonesiska och de kinesiska myndigheterna som konstaterats i denna undersökning visade att tillgången till indonesisk nickelmalm var ett av huvudmålen med Kinas samarbete i Morowali-projektet. Avtalet mellan de indonesiska och kinesiska myndigheterna om att utvidga och fördjupa det bilaterala ekonomiska och handelsrelaterade samarbetet går tillbaka till 2011, när exporten av nickelmalm till Kina var hög, vilket framgår av tabell 2, och 2014 års exportförbud ännu inte trätt i kraft. Avtalet innehöll emellertid redan en hänvisning till ”stålindustrin” (artikel III) som ett av samarbetsområdena, eftersom det redan föreskrevs ett krav på inhemsk förädlingsskyldighet i 2009 års gruvdriftslag, med en anståndsperiod på fem år. I vilket fall som helst påverkar inte syftet med det kinesiska samarbetet slutsatserna huruvida tillhandahållandet av nickelmalm mot för låg ersättning är utjämningsbart, eftersom de endast gällde det sammanhang i vilket programmet genomfördes. Det som är relevant för slutsatsen om detta program är de åtgärder som de indonesiska myndigheterna har vidtagit. Detta påstående avvisades därför.

([109]) Panelrapport, *US – Exports Restraints*, punkt 8.34.

Slutsats

(499) Kommissionen drog därför slutsatsen att det fanns omfattande bevisning för att de åtgärder som de indonesiska myndigheterna vidtagit särskilt var avsedda att anförtro eller ålägga nickelgruvföretagen att uppfylla de politiska målen att gynna industrin för rostfritt stål på ett sätt som motsvarar en utjämningsbar subvention enligt artikel 3.1 a iv och iii i grundförordningen, såsom den tolkas och tillämpas i enlighet med den relevanta WTO-standarden enligt artikel 1.1 a iv och iii i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder.

4.4.3.2.2. Förmån

(500) Kommissionen drog slutsatsen att nickelmalmsföretag utgjorde offentliga organ och/eller anförtroddes eller ålades av de indonesiska myndigheterna att tillhandahålla nickelmalm till industrin för rostfritt stål.

(501) I nästa steg bedömde kommissionen om gruvföretagen, som agerar som offentliga organ eller anförtrotts eller ålagts uppgifter av de indonesiska myndigheterna, faktiskt tillhandahöll nickelmalm mot för låg ersättning. Detta krävde en noggrann analys av marknadsutvecklingen i Indonesien mot ett lämpligt riktmärke.

(502) I enlighet med artiklarna 3.2, 5 och 6 d i grundförordningen bedömde kommissionen storleken på den utjämningsbara subventionen som den förmån som konstaterats för mottagaren under undersökningsperioden.

(503) Kommissionen bedömde därför först om priser som fastställts av gruvföretag i Indonesien kunde utgöra ett lämpligt riktmärke.

(504) Såsom noterats i skälen 435–437 visade undersökningen att prissättningen på nickelmalm var föremål för en prissättningsmekanism från regeringens sida och andra statliga interventioner som förhindrade den normala marknadsdynamiken där priset fastställs i överensstämmelse med tillgång och efterfrågan.

(505) Såsom anges i skäl 458 började de indonesiska myndigheterna att reglera vissa aspekter av priserna på nickelmalm redan 2010.

(506) Genom att de indonesiska myndigheterna från och med 2014 gradvis införde exportrestriktioner och andra åtgärder för att uppnå sitt mål att etablera industrin för rostfritt stål i senare led i förädlingskedjan på den inhemska marknaden och stödja denna etablering, bland annat genom låga priser på nickelmalm, ändrades prissättningen gradvis. Genom denna politik uppnådde de indonesiska myndigheterna framgångsrikt sitt mål att skapa ett överutbud av nickelmalm på den indonesiska marknaden för att gynna industrin för rostfritt stål. Till följd av detta erhöll denna industri betydande befogenheter när det gäller prissättningen gentemot gruvföretagen och pressade därmed ned priserna på nickelmalm i Indonesien avsevärt.

(507) Såsom förklaras ovan ändrades den prissättningsmekanism som fastställs i artikel 85 år 2017 när de indonesiska myndigheterna började reglera det faktiska transaktionspriset på nickelmalm och inte enbart med avseende på avgifter.

(508) Det erinras om att de indonesiska myndigheterna fastställde den faktiska mekanismen för att fastställa referenspriserna för transaktioner mellan gruvföretag och smältverk genom sina särskilda förordningar för att uppnå en betydande rabatt i förhållande till priset på nickelmalm på de internationella marknaderna. Referenspriset för nickel tillhandahölls genom en formel som anges på följande sätt i ministeriet för energi och mineralresursers dekret 2946K/30/MEM/2017 (MEMR 7/2017): Referenspriset för nickelmalm = % Ni × KF × HMA för nickel. ”1. Referenspriset för nickelmalm ska utgöra referenspriset för metallhaltiga mineraler i form av nickelmalm i US-dollar/DMT 2. % Ni utgör halten av nickel i nickelmalmen. 3. KF är korrigeringsfaktorn, som är den procentandel som ger en rabatt eller ett premievärde i förhållande till kvaliteten på den sålda råvaran, på följande villkor a. KF för nickelmalm med 1,9 % Ni = 20 % och b. KF kommer att öka/minska med 1 % för varje ökning av nickelhalten med 0,1 %”. I MEMR 7/2017 definieras referenspriset för nickelmalm som ”priset på metallhaltiga mineraler som fastställs vid en försäljningspunkt, fritt ombord för varje råvara av metallhaltiga mineraler från gruvdrift”, och ”HMA som det pris som erhålls från de genomsnittliga offentliggjorda priserna för metallhaltiga mineraler under föregående månad eller priset samma dag som transaktionen enligt prisnoteringen från det offentliggjorda priset på metallhaltiga mineraler”. Ministern fastställer storleken på HMA varje månad och den hänför sig till internationella priser såsom LME-priset på nickel.

(509) Artikel 2 i MEMR 7/2017 har vidare följande lydelse: ”1) Innehavare av gruvdriftslicens för produktionsverksamhet för metallhaltiga mineraler eller kol och innehavare av särskilda gruvdriftslicenser för produktionsverksamhet för metallhaltiga mineraler eller kol måste vägledas av referenspriset för metaller eller HPB vid försäljningen av metallhaltiga mineraler eller kolprodukter”.

(510) De indonesiska myndigheterna hävdade att referenspriset för nickelmalm var kopplat till internationella priser och skulle betraktas som minimipriset för den faktiska transaktionen mellan producenter och köpare av nickelmalm. Kommissionen noterar att även om formeln för att beräkna det reglerade referenspriset för nickelmalm är kopplad till det internationella priset på nickelmalm, innehåller denna formel en betydande korrigeringsfaktor som säkerställer att det indonesiska inhemska priset på nickelmalm är betydligt lägre än de internationella priserna. Genom själva utformningen måste det faktiska transaktionspriset säkerställa en betydande rabatt i förhållande till internationella priser.

(511) Även om referenspriset för nickelmalm inte var ett obligatoriskt pris vid den tidpunkten var det viktigt att skydda aktörerna från gruvföretagen och smältverken när de köpte och sålde mineraler. Generaldirektören för ministeriet för energi och mineralresursers uppgav att regeringen skulle genomföra priset i oktober 2017 och att det skulle tillkännages varje månad. Det uppgavs vidare att ”referenspriset för nickelmalm kommer att bli en referens så att gruvföretagen inte säljer till ett högre pris, annars kan smältverk inte förvärva nickel till ett pris som ligger långt under marknadspriset. I detta fall vill myndigheterna inte att den ena parten ska ha ett övertag över den andra vid fastställandet av råvarupriserna” ([110]). Detta bekräftades genom en publikation från den indonesiska intresseorganisationen för företag inom bearbetnings- och raffineringsindustrin (AP3I) från september 2017, där det uppgavs att referenspriset för nickelmalm var avsett att skydda smältverk och gruvföretag vid försäljning och köp av mineraler ([111]). Med andra ord blev detta referenspris för nickelmalm – som fastställdes till en nivå långt under det internationella priset – referenspriset för nickelmalm i Indonesien.

(512) Eftersom de indonesiska myndigheternas politik för att utveckla industrin för rostfritt stål genomförts på ett effektivt sätt och var framgångsrik, hade de sänkta priserna på nickelmalm i kombination med köpkraften inom industrin för rostfritt stål som gynnades av de offentliga myndigheterna förvärrat gruvföretagens svåra ekonomiska situation och de flesta av dem riskerade att behöva upphöra med sin verksamhet. På grund av detta gynnande av industrin för rostfritt stål organiserade gruvföretagen även protester och det utbröt social oro. De indonesiska myndigheterna var därför tvungna att tillämpa till referenspriset för nickelmalm som ett sätt att gynna industrin för rostfritt stål, men samtidigt undvika att gruvföretagen antingen gick i konkurs eller ytterligare visade sitt sociala missnöje med myndigheterna. Detta skulle ha orsakat störningar i leveranserna och eventuella prisökningar till nackdel för industrin för rostfritt stål, vilket hade äventyrat de indonesiska myndigheternas övergripande politiska mål. En sidoeffekt av referenspriset för nickelmalm var också säkerställandet av en miniminivå av statliga intäkter från licensavgifterna, vilka också hade påverkats väsentligt av överutbudet av nickelmalm och motsvarande nedpressade priser på grund av det framgångsrika politiska gynnandet av industrin för rostfritt stål.

(513) I januari 2020 återinförde de indonesiska myndigheterna det fullständiga exportförbudet för nickelmalm för alla renhetsgrader. Detta ökade den redan befintliga obalansen på den indonesiska marknaden för nickelmalm till förmån för smältverken, och till följd av detta beslutade de indonesiska myndigheterna att reglera priset på nickelmalm genom särskild lagstiftning och genom att använda referenspriset för nickelmalm. I april 2020 reviderade därför ministeriet för energi och mineralresurser MEMR 7/2017 och antog MEMR 11/2020. Genom denna förordning ändras artikel 2 om riktlinjer för försäljning av metallhaltiga mineraler och kol. Enligt denna nya artikel 2 föreskrivs följande: ”1) Innehavare av gruvdriftslicens för produktionsverksamhet av metallhaltiga mineraler eller för kol, innehavare av särskild gruvdriftslicens för produktionsverksamhet av metallhaltiga mineraler eller för kol, är vid försäljningen av de metallhaltiga mineraler eller det kol som producerats skyldiga att hänvisa till referenspriset för nickelmalm eller HPB”. Enligt MEMR 7/2017 måste gruvföretagen därför vägledas av referenspriset för nickelmalm vid sina försäljningstransaktioner, och enligt MEMR 11/2020 måste de använda referenspriset för nickelmalm som ett transaktionspris. Såsom anges i skäl 508 ska referenspriset för nickelmalm avse ”priset på metallhaltiga mineraler som fastställs vid en försäljningspunkt”. Med andra ord hade gruvföretagen en skyldighet att fastställa priset i enlighet med referenspriset för nickelmalm och gjorde det i praktiken.

(514) Genom MEMR 11/2020 infördes dessutom en artikel 2A om förfaranden och skyldigheter vid försäljning av nickelmalm, som har följande lydelse: ”1) Innehavare av gruvdriftslicens eller särskild gruvdriftslicens för produktionsverksamhet av metallhaltiga mineraler som producerar nickelmalm, måste hänvisa till referenspriset för nickelmalm vid försäljning av den nickelmalm som produceras. 2) Den skyldighet att hänvisa till referenspriset för nickelmalm som avses i punkt 1 gäller även innehavare av gruvdriftslicens eller särskild gruvdriftslicens för produktionsverksamhet rörande metallhaltiga mineraler vid försäljningen av nickelmalm till deras dotterbolag. 3) Andra parter som raffinerar nickelmalm som härstammar från innehavare av gruvdriftslicens eller särskild gruvdriftslicens för produktionsverksamhet rörande metallhaltiga mineraler är skyldiga att förvärva nickelmalm med hänvisning till referenspriset för nickelmalm”.

([110]) https://www.tambang.co.id/harga-patokan-mineral-akan-diterapkan-di-bulan-oktober-15712/.
([111]) https://www.ap3i.or.id/News/News-Update/Oktober-ESDM-Terapkan-Harga-Patokan-Mineral.html.

(515) I artikel 3 föreskrivs följande: ”1) referenspriset för nickelmalm enligt artikel 2 utgör a. det lägsta gränspriset vid beräkning av skyldigheten att betala produktionsavgifter för innehavare av gruvdriftslicens eller särskild gruvdriftslicens för produktionsverksamhet rörande metallhaltiga mineraler”. I samma artikel föreskrivs vidare följande: ”3) Om det föreligger en skillnad i referensperioden för referenspriset för metallhaltiga mineraler vid beräkningen av referenspriset för metall med noteringsperioden för transaktionen ska avdrag för orenheter eller bonusar för vissa mineraler göras på följande villkor vid försäljning av nickelmalm: a. Om transaktionspriset är lägre än referenspriset för metall under noteringsperioden enligt referenspriset för metallhaltiga mineraler eller om det föreligger ett avdrag för orenheter, kan försäljningen göras med tillämpning av referenspriset för metall med en maximal skillnad på 3 % (tre procent). b. Om transaktionspriset är högre än referenspriset för nickelmalm under noteringsperioden enligt referenspriset för metallhaltiga mineraler eller om det föreligger en bonus för vissa mineraler, måste försäljningen följa transaktionspriset över referenspriset för metall”.

(516) Som en fortsättning på den prissättningsmekanism som antogs i slutet av 2017 återspeglar det reglerade priset för nickelmalm som införlivats i lagstiftningen samma strategi och logik. Det är ett pris som fastställs av de offentliga myndigheterna vars främsta mål är att säkerställa att nickelmalm levereras med en betydande rabatt i jämförelse med det internationella LME-priset för att gynna industrin för rostfritt stål. Samtidigt försöker priset också ta hänsyn till gruvföretagens intressen för att säkerställa en kontinuerlig försörjning till detta rabatterade pris och undvika konkurser och social oro. Slutligen garanterar det en miniminivå av intäkter för staten, även om denna är mycket lägre än den hade varit utan rabatten jämfört med det internationella priset. Detta har bekräftats av den tillförordnade generaldirektören för mineraler och kol som, såsom angetts, uttalade att avsikten var att finna ”rättvisa för smältverk som vill ha lägsta möjliga priser. Men å andra sidan måste [det] säkerställas att nickelutvinningen ger tillräckliga marginaler för gruvdrift” ([112]). Med andra ord bestäms priset på nickelmalm i Indonesien inte fritt enligt marknadsvillkoren, utan fastställs i ett snävt prisspann av de indonesiska myndigheterna för att de ska kunna uppnå sina respektive politiska mål.

(517) Det faktum att referenspriset för nickelmalm såsom det införlivades i lagstiftningen i april 2020 var en fortsättning på 2017 års mekanism har också bekräftats i undersökningen. Den största skillnaden var att priset på nickelmalm angavs som ett absolut värde i försäljningsavtalen för nickelmalm innan MEMR 11/2020 trädde i kraft. Efter det att MEMR 11/2020 trädde i kraft fastställdes priset på nickelmalm i försäljningsavtalen som myndigheternas referenspris för nickelmalm. Den empiriska bevisning som samlades in under undersökningen (dvs. inköp av nickelmalm från IRNC-gruppen) bekräftade att priserna i stort sett var identiska under undersökningsperioden före och efter att MEMR 11/2020 trädde i kraft, det vill säga överensstämde med mekanismen för referenspriset för nickelmalm i dess lydelse före och efter april 2020.

(518) Undersökningen visade också att prisformeln från och med april 2020 justerades med ”1 %-vattenhalt”. IRNC uppgav att regeringens formel avsåg torr nickelmalm, och eftersom nickelmalmen såldes i våt form måste denna formel justeras i enlighet med detta. Om detta är fallet strider det mot de indonesiska myndigheternas påstående att referenspriset för nickelmalm tidigare endast användes för beräkning av avgifter. Undersökningen visade att inköpspriset för IRNC och dess närstående företag under undersökningsperioden låg mycket nära det statliga priset. Dessutom förelåg det inte någon prisskillnad mellan inköp av nickelmalm från närstående leverantörer och inköp från icke-närstående leverantörer. Slutligen visade försäljningstransaktionerna under undersökningsperioden från den enda nickelgruva som lämnade sådana uppgifter inom ramen för undersökningen att ett mycket liknande pris togs ut från alla kunder för samma typ av nickelmalm. Detta visar att det pris för nickelmalm som staten fastställde följdes i praktiken.

(519) På grundval av ovanstående bevisning drog kommissionen slutsatsen att de indonesiska myndigheterna ingriper på marknaden för nickelmalm genom att specifikt reglera transaktionspriset för nickelmalm mellan gruvföretag och smältverk. Detta pris är därför inte ett marknadspris utan ett pris som fastställs av de offentliga myndigheterna med beaktande av deras specifika politiska mål. Detta är i sig ett tillräckligt skäl för att kommissionens ska kunna dra slutsatsen att priserna på nickelmalm i Indonesien är snedvridna och inte kan användas som riktmärke för att bedöma förmånen.

(520) Utöver den statliga regleringen av priserna på nickelmalm finns det emellertid andra snedvridningar på marknaden från de indonesiska myndigheterna som särskilt påverkar priserna på nickelmalm i landet, vilket bekräftar att dessa priser inte kan tjäna som riktmärke. Särskilt leder den skyldighet som myndigheterna ålagt smältverk att bearbeta

([112]) https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued.

nickelmalm på den inhemska marknaden tillsammans med specifika produktionsmål till överutbud på den inhemska marknaden och pressar därmed ner de inhemska priserna. Exportrestriktionerna bidrog också till överutbudet av nickelmalm på den inhemska marknaden och därmed till sänkta priser. De olika snedvridningarna på marknaden som direkt eller indirekt påverkar priserna leder till att alla priser på nickelmalm i Indonesien snedvrids och detta gäller varje enskild transaktion som rör nickelmalm i landet.

(521) Kommissionen drog därför slutsatsen att hela den inhemska marknaden för nickelmalm påverkas av dessa åtgärder och att det var omöjligt att fastställa ett icke snedvridet pris på nickelmalm på den indonesiska marknaden under de rådande inhemska förhållandena. Det fanns därför inga inhemska priser som kunde användas som lämpligt riktmärke.

(522) Kommissionen var därför tvungen att söka efter ett lämpligt riktmärke utanför landet ([113]). I detta avseende noterade kommissionen att sedan den indonesiska exporten av nickelmalm upphörde 2014 har exporten av nickelmalm från Filippinerna utvecklats avsevärt, särskilt till den huvudsakliga förbrukningsmarknaden, dvs. Kina. Filippinernas nickelmalm av laterit har samma egenskaper som indonesisk nickelmalm av laterit. Den utvinns genom samma öppna brytningsförfarande som i Indonesien och har liknande nickelhalt som indonesisk malm. Både filippinsk och indonesisk malm utvinns i ett liknande vått klimat, vilket innebär att de har en relativt hög och liknande vattenhalt. Eftersom den filippinska nickelmalmen inte påverkas av de statliga åtgärder som snedvrider den indonesiska marknaden och eftersom de rådande marknadsvillkoren i de två länderna, däribland kvalitet, tillgänglighet, säljbarhet, transport och andra villkor för köpet eller försäljning, är likartade, ansåg kommissionen följaktligen att den filippinska och den indonesiska nickelmalmen är jämförbara. Det föreligger även en geografisk närhet, vilket också bidrar till att göra situationen för den filippinska nickelmalmen jämförbar med den situation som skulle råda i Indonesien om de indonesiska myndigheterna inte hade vidtagit några snedvridande åtgärder.

(523) Kommissionen ansåg därför, i enlighet med artikel 6 d andra stycket ii i grundförordningen, att exportpriset från Filippinerna utgör ett lämpligt riktmärke för att bedöma om de indonesiska priserna på nickelmalm fastställdes mot för låg ersättning. Det pris som betraktas som referens för den filippinska nickelmalmen är Filippinernas fob-pris, vilket rapporterats av FerroAlloyNet med en nickelhalt på 1,8 %. Klaganden lämnade in dessa uppgifter kvartalsvis. Dessutom tillhandahöll klaganden referensvärden (även detta kvartalsvis) för produkter med en nickelhalt på 1,5 %, 1,6 %, 1,9 % och 2,0 %. Dessa referensvärden användes för att fastställa referensvärden för andra kvaliteter som IRNC-gruppen förvärvade på grundval av nickelhalten (1,3 %, 1,4 %, 1,7 %, 2,1 %, 2,2 %, 2,3 % och 2,4 %).

(524) Dessa referensvärden jämfördes med de rapporterade inköpspriserna för de företag som tillhörde IRNC-gruppen (IRNC, GCNS, ITSS, SMI och TSI) under undersökningsperioden både i enlighet med nickelinnehållet och det lämpliga kvartalet. Skillnaderna från denna jämförelse beräknades för varje företag i gruppen i indonesiska rupier. Av ovanstående skäl framgår att de indonesiska inhemska priserna på nickelmalm genomgående var lägre än standardreferenspriset (de filippinska fob-priserna). Kommissionen drog därför slutsatsen att de åtgärder som de indonesiska myndigheterna vidtagit innebär att de företag som utvinner nickelmalm är skyldiga att agera som offentliga organ och/eller anförtroddes eller ålades av de indonesiska myndigheterna att tillhandahålla nickel mot för låg ersättning till den indonesiska industrin för rostfritt stål.

(525) Kommissionen jämförde därför det faktiska inhemska inköpspriset för nickelmalm från de samarbetsvilliga tillverkarna med det icke-snedvridna referenspriset i Filippinerna.

(526) I sina synpunkter på det slutliga utlämnandet av uppgifter motsatte sig de indonesiska myndigheterna och IRNC-gruppen referensvärdet för nickelmalm baserat på nickelmalm från Filippinerna, eftersom i) den filippinska lateriten har egenskaper som motsvarar nickelmalm med mer än 1,5 % Ni (limonit) medan den indonesiska nickelmalmen av laterit har egenskaper som motsvarar nickelmalm med mindre än 1,5 % Ni, ii) den mängd nickelmalm av laterit som produceras i Indonesien är mer än dubbelt så stor som den filippinska produktionen, och iii) kostnaden per ton för nickelproduktionen är lägre i Indonesien än i Filippinerna, eftersom den genomsnittliga tjockleken på nickellaterit är 30 m i Indonesien, medan den i Filippinerna endast är 20 m, och nickelfyndigheterna i Indonesien har en nickelhalt på 1,8 %, medan nickelhalten i Filippinerna ligger på 1,6 %. Dessutom hävdade både de indonesiska myndigheterna och IRNC att det indonesiska exportförbudet, samtidigt som det pressade ned det inhemska priset, pressade upp priserna på nickelmalm från Filippinerna. Enligt de indonesiska myndigheterna borde det korrekta

([113]) Överprövningsorganets rapport, *United States – Countervailing Measures on Certain Hot-Rolled Carbon Steel Flat Products from India*, WT/DS436/AB/R, antagen den 19 december 2014, punkt 4.158.

riktmärket vara den faktiska produktionskostnaden för nickelmalm från IRNC, såsom den fastställts i antidumpningsundersökningen om import av vissa varmvalsade plåtar och rullar av rostfritt stål ([114]) eller, enligt IRNC-gruppen, de faktiska tillverkningskostnaderna, de faktiska försäljnings- och administrationskostnaderna och andra allmänna kostnader samt en rimlig vinst från de undersökta indonesiska producenterna av nickelmalm.

(527) Klaganden svarade att enligt dess uppfattning var den filippinska nickelmalmen fortfarande det lämpligaste riktmärket för indonesisk nickelmalm. Klaganden tillade att om kommissionen skulle anse att den filippinska nickelmalmen inte utgjorde ett lämpligt riktmärke, stödde den hänvisningen till det internationella LME-priset för nickel som det enda befintliga alternativa riktmärket. Klaganden erinrade om att det offentliggjorda indonesiska HMA-priset på nickel, som används för att definiera det inhemska försäljningspriset på nickelmalm (referenspriset för nickelmalm), i sig grundas på LME. Eftersom LME hänvisar till metriska ton (torrvikt) bör den justeras med hänsyn till vattenhalten. Klaganden klargjorde att detta skulle utgöra ett konservativt tillvägagångssätt, eftersom det inte tar hänsyn till järnhalten i nickelmalm.

(528) IRNC tillhandahöll en duplik på Eurofers svar om användningen av LME som alternativt riktmärke. IRNC-gruppen framhöll inledningsvis att nickel, till vilket LME hänvisar, och nickelmalm utgör olika produkter. Enligt IRNC-gruppen skulle de olika tendenserna när det gäller prisuppgifterna för nickel baserat på LME, som minskade, och för filippinsk nickelmalm, som ökade, ge upphov till tvivel om dess användning, eftersom efterfrågan och tillgången på nickel och nickelmalm skulle vara annorlunda. Vidare hävdade IRNC-gruppen att priset på nickelmalm överskattas genom den formel som Eurofer föreslagit av följande skäl: i) Allt nickel som finns i nickelmalmen kan inte extraheras och bearbetas vidare till rent nickel, utan avkastningsförhållandet mellan nickelmalm och nickel bör beaktas. ii) Priset på rent nickel återspeglar alla nödvändiga kostnader och utgifter för att få ut rent nickel på marknaden (t.ex. kostnader för nickelmalm, energikostnader, avskrivningskostnader för maskiner, arbetskostnader, transportkostnader, försäljnings- och administrationskostnader och andra allmänna kostnader samt vinst för tillverkare och handlare, etc.). IRNC-gruppen drog slutsatsen att den formel som baseras på LME överskattadereferensvärdet och att ett lämpligt referensvärde skulle baseras på de faktiska produktionskostnaderna, de faktiska försäljnings- och administrationskostnaderna och andra allmänna kostnaderna och en lämplig vinst för de undersökta indonesiska nickelmalmsproducenterna.

(529) Kommissionen övervägde noga alla argument som parterna tog upp. Avseende de indonesiska myndigheternas och IRNC-gruppens begäran om att använda ett riktmärke inom landet baserat på produktionskostnaden, försäljnings- och administrationskostnader och andra allmänna kostnader samt en lämplig vinstmarginal för indonesiska nickelmalmsproducenter, drog kommissionen inledningsvis slutsatsen att detta inte var möjligt och i vilket fall som helst inte skulle vara förenligt med relevant lagstiftning. På grund av de indonesiska nickelmalmproducenternas bristande samarbetsvilja hade kommissionen inga tillgängliga uppgifter i ärendehandlingarna om inhemska tillverkningskostnader och de indonesiska nickelmalmsproducenternas försäljnings- och administrationskostnader och andra allmänna kostnader, och inte heller uppgifter om en lämplig vinstmarginal i Indonesien. Det skulle därför inte vara möjligt att konstruera riktmärket såsom dessa parter har begärt. Kommissionen noterade hur som helst att den med hänsyn till de genomgripande inhemska snedvridningarna på den indonesiska marknaden för nickelmalm (se närmare avsnitt 4.4.3.2.2) i skäl 521 dragit slutsatsen att den inte kunde hitta något lämpligt inhemskt riktmärke och därför var tvungen att använda ett riktmärke utanför landet. Därför avvisades detta alternativa inhemska riktmärke.

(530) Därefter bedömde kommissionen noggrant argumenten angående formeln på grundval av LME-priset på nickel. Inledningsvis ansåg kommissionen att LME utgör en av världens största finansmarknader för basmetaller. Vad gäller priset på nickel noterade kommissionen att LME-priset baseras på faktiska transaktioner och att villkoren är väl anpassade till de indonesiska marknadsvillkoren. Framför allt ansåg kommissionen att argumentet att LME-nickelpriset är utgångspunkten för den metod som de indonesiska myndigheterna själva använder för att fastställa det inhemska referenspriset för nickelmalm var övertygande, eftersom detta skulle medföra en närmare koppling till den indonesiska marknaden och situationen. Således utgör LME-nickelpriserna en lämplig grund för beräkningen av nickelmalm i Indonesien. Samtidigt noterade kommissionen att den formel som klaganden föreslog för nickelpriserna skulle behöva anpassas för att återspegla några av de faktorer till vilka IRNC-gruppen hänvisat i sitt svar. Eftersom det saknades tillräcklig bevisning i ärendehandlingarna i det extremt sena skedet av undersökningen, var det emellertid inte praktiskt möjligt för kommissionen att genomföra ovannämnda anpassning och därmed använda LME-priserna som riktmärke i undersökningen.

([114]) Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2020/1408 av den 6 oktober 2020 om införande av en slutgiltig antidumpningstull och slutgiltigt uttag av den provisoriska tull som införts på import av vissa varmvalsade plåtar och rullar av rostfritt stål med ursprung i Indonesien, Folkrepubliken Kina och Taiwan, EUT L 325, 7.10.2020, s. 26.

(531) Mot bakgrund av detta avstod kommissionen från att beakta parternas argument angående det riktmärke som grundades på de faktiska filippinska priserna på nickelmalm på fob-basis som använts för beräkningen av förmånen. Kommissionen noterade att de indonesiska myndigheterna och IRNC-gruppen inte har styrkt hur de uppgifter som de hänvisat till beträffande olika tekniska egenskaper och produktionsmängder mellan den indonesiska och den filippinska nickelmalmen påverkade de filippinska priserna. Inte heller har de lagt fram någon bevisning för att försöka kvantifiera eventuella justeringar till följd av dessa skillnader jämfört med de filippinska priser som användes som riktmärke. Argumentet att det indonesiska exportförbudet på ett konstlat sätt pressade de inhemska indonesiska priserna och även ledde till högre filippinska priser påverkade inte det faktum att de filippinska priserna utgjorde ett lämpligt riktmärke, eftersom de återspeglade de faktiska marknadspriserna på nickelmalm till följd av alla överensstämmande marknadsförhållanden och lagstiftningsval i de olika länderna (däribland Indonesien) och således inte undergrävde att dessa priser faktiskt var representativa för marknaden. När det gäller påståendet att nickelmalm från Filippinerna har en annan nickelhalt, så tar det riktmärke som kommissionen använder hänsyn till denna skillnad (kommissionen har konstruerat ett riktmärke för varje typ av nickelmalm som IRNC-gruppen förvärvat). Med avseende på påståendet att produktionskostnaderna för nickelmalm är lägre i Indonesien än i Filippinerna, såsom anges i skäl 528, har de indonesiska nickelmalmsgruvorna inte samarbetat i undersökningen och kommissionen kunde därför inte bedöma dessa kostnader. Kommissionen bekräftade därför sitt val att använda Filippinerna som det lämpligaste riktmärket under dessa omständigheter, även med tanke på de betydande kvantiteter som exporterades från Filippinerna och det faktum att de viktigaste köparna av filippinsk nickelmalm var kinesiska tillverkare av rostfritt stål som använde samma teknik som IRNC-gruppen för att tillverka den berörda produkten. Argumenten från de indonesiska myndigheterna och IRNC-gruppen i detta avseende avvisades därför.

(532) De indonesiska myndigheterna hävdade också att nickelmalm inte var en direkt råvara för kallvalsade platta produkter av rostfritt stål. Nickelmalm är emellertid råvara för nickeltackjärn och varmvalsade rostfria produkter, som i sin tur är insatsvaror i tidigare led för kallvalsade platta produkter av rostfritt stål. Enligt de indonesiska myndigheterna bör detta faktum beaktas vid beräkningen av förmånen.

(533) IRNC-gruppen hävdade att enheten sålde den köpta nickelmalmen inom IRNC-gruppen och att det därför inte uppkommit någon förmån från den nickelmalm den förvärvade som borde inkluderas i beräkningen av förmånen. Gruppen upprepade detta argument efter det ytterligare slutliga utlämnandet av uppgifter.

(534) Kommissionen bekräftade att den beaktade båda dessa aspekter vid beräkningen av subventionsbeloppet för IRNC-gruppen. För det första fördelades förmånen för de närstående leverantörerna av insatsvaror på den andel av deras omsättning som var kopplad till den exporterande tillverkaren. Denna förmån lades sedan till den exporterande tillverkarens förmån och inkluderades i subventionsberäkningarna för denna tillverkare. För den exporterande tillverkaren var förmånens nämnare företagets totala omsättning. Den detaljerade beräkningsmetoden lämnades ut till IRNC-gruppen i dess enskilda utlämnande av uppgifter, eftersom den innehöll konfidentiella uppgifter.

(535) Kommissionen noterade att slutanvändningen av den nickelmalm som förvärvats, vare sig den hänförde sig till den berörda produkten eller försäljning till närstående företag för vidare bearbetning, inte är relevant, eftersom nämnaren vid beräkningen av subventionsnivån är IRNC-gruppens totala omsättning. Påståendet avvisades därför.

(536) Den förmån som beräknades på detta sätt uppgick till 9,64 % för IRNC-gruppen.

4.4.3.2.3. Selektivitet

(537) De indonesiska myndigheternas åtgärder syftade till att gynna vissa industrier, särskilt den inhemska industrin för rostfritt stål. Även om snedvridningarna med avseende på nickelmalm också gynnar andra produkter i senare led än rostfritt stål (nämligen tillverkare av elektriska batterier som används i nya energifordon), är förmånen endast tillgänglig för vissa industrier i Indonesien, nämligen de som är verksamma i värdekedjan för nickel. Åtgärderna från de indonesiska myndigheterna är därför selektiva enligt artikel 4.2 a i grundförordningen. Nickelmalms inneboende egenskaper begränsar den möjliga användningen av subventionen till en viss industri, men det betyder inte att subventionen för att vara selektiv måste vara begränsad ytterligare till en understruktur av denna industri ([115]).

([115]) Överprövningsorganets rapport, DS 436, punkt 4.398.

(538) I sina synpunkter på det slutliga utlämnandet av uppgifter hävdade de indonesiska myndigheterna att politiken för nickelmalm inte var selektiv, eftersom den inte bara hänförde sig till sektorn för rostfritt stål, utan till en rad olika produkter.

(539) Kommissionen avvisade detta påstående. De indonesiska myndigheternas politik för nickelmalm fokuserade alltid på nickelmalm som råvara för sektorn för rostfritt stål. I själva verket visade dokumenten i ärendehandlingarna att nickelmalm som används för tillverkning av rostfritt stål måste ha en nickelhalt på mer än 1,7 %. Däremot har nickelmalm med en nickelhalt på mindre än 1,7 % olika användningsområden, till exempel i batterier för elfordon. Detta bevisas av det faktum att exportförbudet, från och med förordning 1/2017 och till och med MEMR 11/2019, endast gällde nickelmalm med en nickelhalt på mer än 1,7 %, dvs. endast nickelmalm som används inom sektorn för rostfritt stål. Påståendet avvisades därför.

4.4.3.3. Slutsatser

(540) Genom en särskild uppsättning åtgärder tillhandahåller de indonesiska myndigheterna nickelmalm till industrin för rostfritt stål mot för låg ersättning genom de gruvföretag som agerar som offentliga organ eller som anförtrotts eller ålagts uppgifter av de indonesiska myndigheterna. Detta tillhandahållande av varorna utgör en ekonomisk förmån för mottagaren och är selektiv och därmed utjämningsbar.

(541) Det fanns inte tillräcklig bevisning för att fastställa i vilken utsträckning Jindal Stainless Indonesia kan dra nytta av detta system, eftersom Jindal Stainless Indonesien inte är vertikalt integrerat och påbörjar sin tillverkningsprocess på nivån för varmvalsade ringar eller rullar.

(542) Subventionsbeloppet för tillhandahållande av nickelmalm mot för låg ersättning under undersökningsperioden för IRNC-gruppen uppgick till följande:

Företag	Totalt subventionsbelopp
IRNC-gruppen	9,64 %

4.5. **Samarbete mellan Indonesien och Kina och industriparken i Morowali**

4.5.1. *Inledning och faktiska omständigheter*

(543) I klagomålet hävdades att de indonesiska myndigheterna som en del av sin plan att utveckla industrin för rostfritt stål förlitade sig på finansiellt stöd från de kinesiska myndigheterna. Detta stöd var särskilt kopplat till utvecklingen av Morowali-parken, som i huvudsak drivs av kinesiska företag, särskilt Shanghai Decent Investment (Group), holdingbolaget i Tsingshan Group. Enligt klagomålet eftersökte de indonesiska myndigheterna aktivt, erkände och antog den kinesiska finansieringen som sin egen. Vidare påstods de även ha utövat påtryckningar på de kinesiska myndigheterna att ge de kinesiska företag som tidigare smälte den nickelmalm som importerades från Indonesien till nickeltackjärn i Kina stöd att flytta sin smältningsverksamhet till Indonesien.

(544) En redogörelse för den historiska och faktiska bakgrunden till det mycket nära samarbetet mellan Indonesien och Kina för att utveckla en fullständigt integrerad industri i senare led i förädlingskedjan av rostfritt stål som bygger på de tillgängliga nickelmalmreserverna i Indonesien och på de finanser och de kunskaper som Kina tillför finns i avsnitt 4.3. Såsom förklarats har Indonesien betydande nickelmalmreserver och är en av de största aktörerna på den globala marknaden. Från och med 2005 ökade utvinningen av nickelmalm avsevärt, och det gjorde även exporten (se tabellerna 1 och 2). Tabellerna visar också att Kina successivt blev det absolut största bestämmelselandet för export av nickelmalm, eftersom indonesisk malm är mest lämpad för tillverkning av rostfritt stål. De indonesiska myndigheterna var oroade över att landets nickelmalmreserver skulle tömmas genom exporten, eftersom det inte fanns tillräcklig inhemsk kapacitet för att bearbeta malmen ytterligare, och landet därför inte skulle kunna dra tillräckliga fördelar av dem.

(545) Genom den nya gruvdriftslagen från 2009 beslutade de indonesiska myndigheterna att öka det inhemska mervärdet genom att främja inhemsk bearbetning av mineraler, inklusive nickelmalm, främst genom en skyldighet att bearbeta inom landet (se skälen 401–404). De beslutade också att införa exportrestriktioner efter en anståndsperiod på fem år för att säkerställa att det inrättades tillräcklig inhemsk kapacitet för att absorbera nickelmalmproduktionen och säkerställa att gruvföretagen tillhandahåller den mot för låg ersättning (se föregående avsnitt).

(546) I detta sammanhang inledde de indonesiska myndigheterna samtal med potentiellt intresserade tredjeländer med en inhemsk industri för rostfritt stål. De indonesiska myndigheterna försökte till exempel övertyga Japan och dess nickelmalmsindustri att investera i Indonesien. De japanska myndigheterna motsatte sig dock de planerade indonesiska exportrestriktionerna, eftersom de ansåg att de var oförenliga med WTO:s regler och hotade att inleda ett ärende mot Indonesien vid WTO ([116]).

(547) De indonesiska myndigheternas kontakter med de kinesiska myndigheterna var framgångsrika. Till följd av det bilaterala samarbete som sanktionerades i avtalen 2011 och 2013, och som sedan utökades ytterligare, började kineserna bygga och utveckla smältverk i Indonesien. Exporten till Kina nådde en topp under 2013 med 58 miljoner ton, medan den inhemska kapaciteten i Indonesien ökade gradvis från 7,81 miljoner ton 2014, när den inhemska förädlingsskyldigheten och exportrestriktionerna trädde i kraft, upp till 61 miljoner ton 2019 (se tabell 3).

4.5.1.1. Rättslig grund

(548) De relevanta bilaterala avtal som de indonesiska och de kinesiska myndigheterna har undertecknat under årens lopp och de gemensamma uttalanden som gjorts, omfattar följande:

— Den gemensamma förklaringen mellan Indonesien och Kina om strategiskt partnerskap, undertecknad i Jakarta den 25 april 2005.

— Handlingsplanen för genomförandet av den gemensamma förklaringen om strategiskt partnerskap mellan de indonesiska och de kinesiska myndigheterna, undertecknad i Jakarta den 21 januari 2010.

— Avtalet mellan de indonesiska och de kinesiska myndigheterna om utvidgning och fördjupning av det bilaterala ekonomiska och handelsrelaterade samarbetet, undertecknat i Jakarta den 29 april 2011.

— Den gemensamma kommunikén mellan de indonesiska och de kinesiska myndigheterna om att ytterligare stärka det strategiska kinesisk-indonesiska partnerskapet, som antogs i Jakarta den 29 april 2011.

— Protokollet om ändring av samförståndsavtalet mellan Indonesiens ministerium för havsfrågor och fiske och Kinas statliga havsförvaltning om marint samarbete, undertecknat i Jakarta den 29 april 2011.

— Ett gemensamt uttalande med en uppmaning till kinesiska företag att öka sina investeringar i Indonesien, som antogs i Peking den 25 mars 2012.

— Det femåriga indonesisk-kinesiska utvecklingsprogrammet för ekonomiskt och handelsrelaterat samarbete, undertecknat i Jakarta den 2 oktober 2013.

— Avtalet mellan de indonesiska och de kinesiska myndigheterna om integrerade indonesisk-kinesiska industriparker, undertecknat i Jakarta den 2 oktober 2013.

— Det gemensamma uttalandet om stärkandet av det övergripande strategiska partnerskapet mellan Kina och Indonesien, som antogs i Peking den 26 mars 2015.

— Handlingsplanen för genomförandet av det övergripande strategiska partnerskapet mellan de indonesiska och de kinesiska myndigheterna (2017–2021), som undertecknades i Peking den 14 maj 2017.

— Samförståndsavtalet om främjande av samarbete om utveckling av regionala övergripande ekonomiska korridorer mellan det indonesiska samordningsministeriet för havsfrågor och den kinesiska nationella utvecklings- och reformkommissionen, undertecknat i Bogor den 7 maj 2018.

— Samförståndsavtalet om inrättande av en gemensam styrkommitté för utveckling av regionala övergripande ekonomiska korridorer mellan det indonesiska samordningsministeriet för havsfrågor och den kinesiska nationella utvecklings- och reformkommissionen, undertecknat i Peking den 23 oktober 2018.

(549) Dessutom genomförde en del av den inhemska lagstiftning som de indonesiska myndigheterna antagit ovannämnda bilaterala avtal eller var relaterade till dem, nämligen

— generalplanen för påskyndande och utvidgning av Indonesiens ekonomiska utveckling i 2011–2025 (MP3EI) som offentliggjordes i maj 2011 och

— det indonesiska industriministeriets dekret nr 432/M-IND/Kep/7/2014 av den 22 juli 2014 om samarbetsgruppen eller det integrerade indonesisk-kinesiska industriområdet.

([116]) https://kemenperin.go.id/artikel/3594/Let-Japan-Process-Nickel-in-Indonesia:-Industri-minister.

4.5.2. *Delvis bristande samarbete och användning av tillgängliga uppgifter om stöd i Morowali-parken*

4.5.2.1. Tillämpning av bestämmelserna i artikel 28.1 i grundförordningen i förhållande till de indonesiska myndigheterna

(550) Kommissionen begärde att de indonesiska myndigheterna skulle lämna vissa uppgifter om den bilaterala samarbetsram som de indonesiska och de kinesiska myndigheterna inrättat och framför allt om de ursprungliga villkoren för upprättandet av Morowali-parken och om och i vilken utsträckning Morowali-parken och det ekonomiska bistånd som de kinesiska myndigheterna tillhandahållit ingick i det bilaterala samarbetet mellan de respektive myndigheterna i Indonesien och Kina.

(551) Kommissionen bad uttryckligen de indonesiska myndigheterna att tillhandahålla ett dokument som undertecknades den 3 oktober 2013 av Xiang Guanda från Shanghai Decent Investment och Halim Mina från Bintang Delapan Group i närvaro av de kinesiska och indonesiska presidenterna. De indonesiska myndigheterna tillhandahöll inte detta dokument, vilket enligt den information som var tillgänglig för kommissionen fastställer avtalet om det gemensamma inrättandet av IMIP och den efterföljande utvecklingen av industriparken i Morowali ([117]). De indonesiska myndigheterna bekräftade vidare under dubbelkontrollen på distans att det fanns ett sådant avtal, men de hävdade emellertid att de inte hade tillgång till det.

(552) Såsom förklaras i skäl 573 begärde kommissionen att de indonesiska myndigheterna skulle tillhandahålla en förteckning över prioriterade projekt som hade valts ut för genomförande i enlighet med bestämmelserna i det indonesisk-kinesiska programmet. De indonesiska myndigheterna tillhandahöll i stället en annan förteckning över projekt, nämligen över indonesisk-kinesiska samarbetsprojekt inom ramen för den ekonomiska dialogen på hög nivå.

(553) Såsom förklaras i skälen 639 och följande begärde kommissionen dessutom att de indonesiska myndigheterna skulle lämna in dokumentation om genomförandet av de avtal som ingetts och de samrådsmekanismer som de kinesiska och de indonesiska myndigheterna infört i detta avseende. De indonesiska myndigheterna svarade emellertid att det den indonesiska KIT-grupp som inrättats i detta avseende inte hade gett upphov till några meningsfulla strategier och vägrade att tillhandahålla någon dokumentation i detta avseende.

(554) Kommissionen underrättade därför de indonesiska myndigheterna om att den skulle kunna komma att använda sig av tillgängliga uppgifter i enlighet med artikel 28.1 i grundförordningen för sin prövning av förekomsten och omfattningen av den påstådda subventioneringen av företag etablerade i industriparken i Morowali.

(555) Eftersom den efterfrågade informationen saknades ansåg kommissionen att den inte hade fått tillgång till avgörande och nödvändig information avseende denna aspekt av undersökningen. Kommissionen tillämpade därför artikel 28 i grundförordningen och förlitade sig på tillgängliga uppgifter med avseende på dessa frågor.

4.5.2.2. Tillämpning av bestämmelserna i artikel 28.1 i grundförordningen i förhållande till de kinesiska myndigheterna

(556) Såsom anges i skäl 15 uppmanade kommissionen i tillkännagivandet om inledande de kinesiska myndigheterna att bli en berörd part och sände samma dag tillkännagivandet om inledande till de kinesiska myndigheterna och uppmärksammade dem uttryckligen på inbjudan. Genom e-postmeddelande av den 19 februari 2021 bekräftade de kinesiska myndigheterna att de hade registrerat sig som en berörd part.

(557) Kommissionen sände en begäran om upplysningar till de kinesiska myndigheterna för att samla in information för att få en översikt över finanssektorn i Kina, information om Kinas bank- och tillsynskommission och information om finansiellt stöd, exportgarantier och försäkringar inom ramen för Morowali-parken och de utländska samarbetszonerna för handel. De kinesiska myndigheterna vägrade emellertid att lämna dessa uppgifter.

([117]) IMIP:s årsrapport för 2017:
https://www.business.hsbc.com.cn/en-gb/belt-and-road/story-5;
www.etsingshan.com/Art/Art_38/Art_38_69.aspx;
https://www.dsppatech.com/dsppa-pa-system-applied-in-indonesia-morowali-industrial-park.html.

(558) Kommissionen underrättade därför de kinesiska myndigheterna om att den skulle kunna komma att använda sig av tillgängliga uppgifter i enlighet med artikel 28.1 i grundförordningen med avseende på det aktuella subventionssystemet. Inga synpunkter inkom från de kinesiska myndigheterna.

(559) Eftersom den efterfrågade informationen saknades ansåg kommissionen att den inte hade fått tillgång till avgörande och nödvändig information avseende denna aspekt av undersökningen. Kommissionen tillämpade därför artikel 28 i grundförordningen och förlitade sig på tillgängliga uppgifter med avseende på dessa frågor.

4.5.3. *Rättsliga och politiska dokument inom ramen för det bilaterala samarbetet mellan de indonesiska och de kinesiska myndigheterna*

(560) Det samarbete som de indonesiska myndigheterna inledde med de kinesiska myndigheterna om den fördelaktiga behandlingen för att inrätta och gynna skapandet och utvecklingen av den indonesiska industrin för rostfritt stål kan spåras tillbaka till början av 2000-talet. Det består av ett antal bilaterala dokument genom vilka den rättsliga och politiska ram inrättas som leder fram till antagandet av flera särskilda stödstrategier och förmånsprogram som utgör utjämningsbara subventioner som omfattas av denna undersökning.

(561) Dessa dokument visar att de två länderna under årens lopp har upprättat en samarbetsram på grundval av ett antal bilaterala rättsliga och politiska dokument för att gradvis öka sitt samarbete. De innehåller alla villkor för samarbetet och det primära målet att inrätta och utveckla en inhemsk industri för rostfritt stål i Indonesien genom ett antal olika förmånsåtgärder och strategier som är tillämpliga på kinesisk-indonesiska enheter som uppmuntras och stöds av respektive regeringar för att genomföra detta samarbete.

(562) Samarbetet mellan de indonesiska och de kinesiska myndigheterna inom gruv- och metallsektorn inleddes 2005 genom undertecknandet av en gemensam förklaring mellan Indonesien och Kina om strategiskt partnerskap, där det anges att båda parter ska ”förbättra investeringssamarbetet genom att öka den ömsesidiga förståelsen och nätverkssamarbetet mellan de investerande myndigheterna, inklusive den privata sektorn, och genom att skapa mer gynnsamma förhållanden för investeringsflödet i miljö- och socialpolitiskt och rättsligt hänseende”. De kinesiska myndigheterna hade redan vid denna tidpunkt begärt att de indonesiska myndigheterna skulle försäkra att utländska investerares intressen att erhålla vinst garanterades ([118]). Vid den tidpunkten angavs det vidare att den kinesiska regeringen under de senaste tio årens ekonomiska utveckling alltid hade garanterat att alla investeringar i Kina var lönsamma. Detta samarbete låg i linje med Kinas ”utåtriktade” politik som inleddes 1999 och gynnade etablering utomlands samt export och internationalisering från kinesiska företag.

(563) Som ett led i genomförande av 2005 års gemensamma förklaring, undertecknade Indonesien och Kina i januari 2010 den indonesisk-kinesiska handlingsplanen (*2010 års handlingsplan*) för att främja deras strategiska partnerskap ytterligare. Detta dokument innehåller en plan för att uppmuntra kinesiska investeringar i resursbaserade industrier i Indonesien, inklusive gruvdrift ([119]). I avsnitt 3.2 om ”handelssamarbete” innehåller artikel 3.2.14 hänvisningen ”utarbeta och genomföra femårsplanen för det kinesisk-indonesiska ekonomiska och handelsrelaterade samarbetet”, vilken faktiskt undertecknades kort därefter (se nedan). I kapitlet Investeringssamarbete föreskrivs att deltagande från privata aktörer ska uppmuntras (artikel 3.4.3) och att ”kinesiska investeringar i resursbaserade industrier i Indonesien, såsom […] gruvdrift och energi […] ska uppmuntras” (artikel 3.4.8). I dokumentet hänvisas också till ett samförståndsavtal mellan de indonesiska och de kinesiska myndigheterna om samarbete inom infrastruktur och naturresurser som undertecknades den 25 april 2005.

(564) Undersökningen visade att tre samförståndsavtal och en teknisk föreskrift undertecknades av företrädare för de kinesiska och indonesiska myndigheterna under ett besök från Kinas dåvarande premiärminister Wen Jiabao i Jakarta i slutet av april 2011. Kommissionen bad de indonesiska myndigheterna att tillhandahålla dessa tre samförståndsavtal och de tekniska föreskrifterna.

(565) De indonesiska myndigheterna lämnade in tre dokument. Det första dokumentet var ett protokoll om ändring av samförståndsavtalet mellan Indonesiens ministerium för havsfrågor och fiske och Kinas statliga havsförvaltning om marint samarbete som undertecknats den 29 april 2011.

([118]) https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor.
([119]) https://treaty.kemlu.go.id/apisearch/pdf?filename=CHN-2010-0093.pdf.

(566) Det andra dokumentet var ett avtal mellan de indonesiska myndigheterna och de kinesiska myndigheterna om utvidgning och fördjupning av det bilaterala ekonomiska och handelsrelaterade samarbetet som undertecknats den 29 april 2011. Enligt detta avtal hade de två staterna kommit överens om att uppmuntra företag att genomföra ekonomiskt samarbete i olika former inom flera områden, såsom stålindustrin, industriparker och industriella frizoner för bearbetning för export.

(567) Det tredje dokumentet var en gemensam kommuniké från de indonesiska och de kinesiska myndigheterna om att ytterligare stärka det kinesisk-indonesiska strategiska partnerskapet som undertecknades den 29 april 2011. I denna kommuniké föreskrevs följande: ”De två sidorna uttryckte tillfredsställelse över handlingsplanen för genomförandet av den gemensamma förklaringen om strategiskt partnerskap mellan de kinesiska och de indonesiska myndigheterna som undertecknades den 21 januari 2010 och enades om att vidta konkreta åtgärder för att genomföra handlingsplanen och främja ett pragmatiskt samarbete inom olika områden mellan de båda länderna”. Vidare angavs följande: ”Den kinesiska sidan hoppas även på att kunna stärka samarbetet med den indonesiska sidan avseende utvecklingen av samarbetszonen för ekonomi och handel”.

(568) Den 25 mars 2012 enades de indonesiska och de kinesiska myndigheterna, i ett gemensamt uttalande som gjordes i Peking i slutet av ett officiellt besök från den indonesiske presidenten Yudhoyono, om att utveckla ett bilateralt indonesiskt-kinesiskt avtal om ekonomiskt och handelsrelaterat samarbete i överensstämmelse med den särskilda förmånspolitiken i de kinesiska myndigheternas tolfte femårsplan och de indonesiska myndigheternas MP3EI ([120]). De indonesiska myndigheterna uppmanade dessutom kinesiska företag att delta vid stärkandet av Indonesiens industriella kapacitet och lovade att ”fortsätta att skapa ett gynnsamt investeringsklimat för utländska investerare, inbegripet kinesiska investerare”. De indonesiska myndigheterna förväntade sig närmare bestämt att kinesiska företag skulle ”investera mer i den indonesiska gruvindustrin” och ”informerade Kina om sina ansträngningar att förbättra förvaltningen av sina gruvresurser”. Slutligen kom båda parter överens om att ”påskynda insatserna för att ytterligare stärka och utöka samarbetet inom […] gruvsektorn”. Detta uttalande visar att de båda sidorna sökte genomföra sin respektive nationella förmånspolitik, särskilt för att stärka Indonesiens industriella kapacitet i senare led genom att involvera och hålla Kina uppdaterat om utvecklingen av råvarupolitiken.

(569) Vad gäller Indonesien så erkänns det i MP3EI att den indonesiska industrin behöver utvecklas ytterligare och Sulawesi betecknas som ett utvecklingsområde för industrin. För att stödja stålindustrins utveckling planerade de indonesiska myndigheterna bland annat lagstiftningsändringar för att underlätta tillhandahållandet av råvaror, bygga nationella partnerskap i tidigare och senare led, utveckla kluster för stålindustrin i senare led och prioritera integrering av stålsmältning och produktion av rostfritt stål ([121]). Dessutom är naturresurserna, särskilt gruvdrift och nickel, också inriktade på att öka den industriella bearbetningen i Indonesien för att tillföra ett högre mervärde. När det gäller nickel ligger fokus på att stärka nickelindustrin i senare led med hjälp av starka partnerskap mellan industrier i tidigare och senare led i förädlingskedjan ([122]).

(570) Vad gäller Kina belyser den tolfte femårsplanen för nationell ekonomisk och social utveckling, som var tillämplig när IMIP inrättades, de kinesiska myndigheternas strategiska vision för att förbättra och främja nyckelindustrier. Det anges vidare att de kinesiska myndigheterna utarbetar strategier för att stödja teknisk förbättring av företagen i syfte att stärka konkurrenskraften. Tidigare undersökningar visade att stålindustrin gavs en framträdande roll bland dessa nyckelindustrier ([123]). Dessutom utfärdade de kinesiska myndigheterna en särskild plan för stålindustrin, nämligen den tolfte femårsplanen för stålindustrin (*den tolfte femårsplanen för stål*), som också var i kraft när IMIP inrättades. I den tolfte femårsplanen för stål betonas att stålindustrin är en viktig basindustri för den nationella ekonomin samt vikten av att ”stärka kopplingen mellan politiken för skatter, finanser, handel, mark, energibesparing, miljöskydd, säkerhet och annan politik inom stålindustrin”. Tidigare undersökningar visade att dessa planer är rättsligt bindande ([124]) och avslöjade att de kinesiska myndigheterna har en dominerande roll inom stålsektorn via statsägda

([120]) https://tingroom.com/print_173679.html.

([121]) Generalplanen för påskyndande och utvidgning av Indonesiens ekonomiska utveckling 2011–2025, s. 65–68.

([122]) Generalplanen för påskyndande och utvidgning av Indonesiens ekonomiska utveckling 2011–2025.

([123]) Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2017/969 av den 8 juni 2017 om införande av en slutgiltig utjämningstull på import av vissa varmvalsade platta produkter av järn, olegerat stål eller annat legerat stål med ursprung i Folkrepubliken Kina och om ändring av kommissionens genomförandeförordning (EU) 2017/649 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa varmvalsade platta produkter av järn, olegerat stål eller annat legerat stål med ursprung i Folkrepubliken Kina (EUT L 146, 9.6.2017, s. 17), skäl 49 och följande skäl.

([124]) Se ovan, skäl 55.

företag ([125]). De kinesiska myndigheternas dominerande roll inom stålsektorn och de därav följande betydande snedvridningarna på marknaden bekräftas ytterligare i arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar om betydande snedvridningar av Kinas ekonomi i samband med undersökningar avseende handelspolitiska skyddsåtgärder, där det anges att ”till följd av de omfattande statliga ingripandena i stålindustrin och den stora andelen statsägda företag inom sektorn, förhindras även privatägda ståltillverkare att verka under marknadsförhållanden” och erkändes att det förelåg ”betydande ägande, kontroll och/eller statliga ingripanden när det gäller påstått privatägda stålföretag” ([126]).

(571) Den 2 oktober 2013 undertecknade Indonesiens ekonomiminister och Kinas handelsminister ”det femåriga indonesisk-kinesiska utvecklingsprogrammet för ekonomiskt och handelsrelaterat samarbete” i Jakarta (*det indonesisk-kinesiska programmet*). Syftet med det indonesisk-kinesiska programmet var *att öka handelsinvesteringarna mellan de två länderna och driva på genomförandet av gemensamma prioriterade projekt* ([127]), vilket förväntades utgöra det konkreta resultatet från programmet.

(572) I kapitel III i det indonesisk-kinesiska programmet klargjorde de indonesiska och de kinesiska myndigheterna att programmet genomförs genom prioriterade projekt där ”urvalsprincipen bör tillgodose de båda ländernas strategiska intressen och socioekonomiska utvecklingsbehov, vara förenligt med den medellånga och långsiktiga planeringen för den ekonomiska utvecklingen från båda länderna och passa de berörda företagens utvecklingsplaner”.

(573) Kommissionen begärde att de indonesiska myndigheterna skulle tillhandahålla en förteckning över prioriterade projekt som valts ut för genomförande i enlighet med bestämmelserna i det indonesisk-kinesiska programmet. De indonesiska myndigheterna tillhandahöll emellertid i stället en annan förteckning över projekt, nämligen över indonesisk-kinesiska samarbetsprojekt inom ramen för den ekonomiska dialogen på hög nivå. På grund av denna vägran att samarbeta drog kommissionen på grundval av en tillämpning av artikel 28.1 slutsatsen att Morowali-projektet också ingick i denna förteckning över prioriterade projekt inom ramen för det bilaterala samarbetet. Detta är ett viktigt projekt där kinesiska företag har en betydande närvaro.

(574) Genom det indonesisk-kinesiska programmet bekräftades också uttalandet från 2012 att ett av de viktigaste målen med samarbetet var att genomföra en förmånspolitik för stålsektorn i punkt 1.2.3 i kapitel I, där det anges att ett av de övergripande målen för det bilaterala samarbetet var att ”uppmuntra konkurrenskraftiga och ansedda kinesiska företag och finansinstitut att delta vid utvecklingen av sex ekonomiska korridorer i Indonesien och det projekt som förtecknas i de indonesiska myndigheternas MP3EI och att uppmuntra konkurrenskraftiga och ansedda indonesiska företag vid utvecklingen av de kinesiska myndigheternas tolfte femårsplan” ([128]).

(575) Det indonesisk-kinesiska programmet visar att båda regeringarna identifierade de viktigaste samarbetsområdena ([129]), bland annat gruvdrift, metallindustri och industriparker (inklusive särskilda ekonomiska zoner). I de åtgärder som rör gruvdrift, i avsnitt 2.4.2, kom de indonesiska och de kinesiska myndigheterna uttryckligen överens om att ”samarbete vid prospektering, raffinering och bearbetning av mineralresurser, inklusive nickel …, påskynda och underlätta bilateralt samarbete rörande gruvdrift och metallurgiska projekt, främja utvecklingen av mineralresurser genom att upprätta särskilda industriparker och -zoner i de sex ekonomiska korridorerna …, samarbeta rörande utvecklingen av mineralresurser i Indonesien”.

([125]) Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2019/688 av den 2 maj 2019 om införande av en slutgiltig utjämningstull på import av vissa stålprodukter belagda med organiskt material med ursprung i Folkrepubliken Kina efter en översyn vid giltighetstidens utgång i enlighet med artikel 18 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/1037 (EUT L 116, 3.5.2019, s. 39), skälen 37 och 70.

([126]) Arbetsdokument från kommissionens avdelningar, *Significant distortions in the economy of the People's Republic of China for the purposes of trade defence investigations*, SWD(2017) 483 final/2, 20.12.2017, s. 360. Mer allmänt om stålsektorn i Kina, se kapitel 14 – *Steel sector*, s. 346–376 i samma dokument.

([127]) ”*The Indonesia-China Five-Year Development Program for Economic and Trade Cooperation*”, (kapitel I och III).

([128]) ”The Indonesia-China Five-Year Development Program for Economic and Trade Cooperation”, (kapitel I., punkt 1.2.3).

([129]) ”The Indonesia-China Five-Year Development Program for Economic and Trade Cooperation”, (kapitel II).

(576) I avsnitt 2.7.8 i det indonesisk-kinesiska programmet, vilket hänförde sig till metallindustrin, kom de indonesiska och de kinesiska myndigheterna uttryckligen överens om att ”uppmuntra kinesiska metalltillverkare att göra direkta investeringar i Indonesien, att använda Indonesiens naturresurser och att investera i form av integrerade metallurgiska industriparker för att bidra till att förbättra sin metallurgiska industrikedja och öka mervärdet från mineralprojekt” ([130]). Programmet bekräftar också att kinesiska metalltillverkare uppmuntras att bilda samriskföretag med indonesiska företag. I avsnitt 2.9 om industriparker (inklusive särskilda ekonomiska zoner) enades de indonesiska och de kinesiska myndigheterna om att främja industriparker, ”uppmuntra kinesiska företag att investera i industriparker i Indonesien [...]”, ”[...] underlätta och tillhandahålla politiskt stöd för utveckling av industriparker”. De indonesiska myndigheterna sökte därför aktivt och godtog det politiska stöd som de kinesiska myndigheterna beviljat specifika projekt såsom industriparken i Morowali.

(577) Den 27 mars 2015 offentliggjorde båda regeringarna det ”gemensamma uttalandet om stärkandet av det övergripande strategiska partnerskapet mellan Kina och Indonesien” ([131]). I detta uttalande anges följande: ”Båda sidor åtog sig att aktivt genomföra den femåriga utvecklingsplanen för det kinesisk-indonesiska ekonomiska och handelsrelaterade samarbetet och att på ett tidigt stadium färdigställa förteckningen över prioriterade projekt i syfte att […]. På ett liknande sätt ansåg båda regeringarna ”[...] att det initiativ som president Xi Jinping föreslog om en sidenväg till sjöss för 2000-talet och den strategi som president Joko Widodo tagit initiativ till för en global maritim stödpunkt kompletterar varandra i hög grad”. På samma sätt lovade båda staterna ”[...] att påskynda upprättandet av kinesisk-indonesiska integrerade industriparker och så snart som möjligt inrätta den mellanstatliga samordnings-kommittén”. Den indonesiska sidan ”[...] ska införa förmånliga strategier för industriparkerna för att tillhandahålla säkerhet och underlätta för fler kinesiska företag att etablera sig i parken i enlighet med indonesiska lagar och andra författningar för att påskynda utvecklingen av industriparkerna och Kina åtog sig att fortsätta att tillhandahålla finansiellt stöd till uppbyggnaden av den indonesiska infrastrukturen och stora projekt genom bilaterala och multilaterala finansiella kanaler”.

(578) Den 7 maj 2018 undertecknade de indonesiska och de kinesiska myndigheterna samförståndsavtalet ”om främjande av samarbete om utveckling av regionala övergripande ekonomiska korridorer”, där båda sidor enades om att inleda samarbete om utveckling av bland annat norra Sulawesi. I detta avtal enades båda sidor om att *mobilisera och samordna relevanta statliga organ, kvalificerade företag och institutioner för att delta i utarbetandet av utvecklingsplanen för dessa korridorer.*

(579) Den 23 oktober 2018 undertecknade de indonesiska och de kinesiska myndigheterna ett samförståndsavtal *om inrättandet av en gemensam styrkommitté för utveckling av regionala övergripande ekonomiska korridorer.* I detta avtal fastställs samarbetets organisatoriska struktur som bestod av gemensamt sekretariat, gemensamma arbetsgrupper, arbetsmekanismer, styrkommitté osv. Denna struktur visar återigen att den bilaterala samarbetsramen genomförs gemensamt genom särskilda gemensamma administrativa organ.

(580) Ovanstående bilaterala avtal och dokument visar att det bilaterala samarbetet har genomfört med hjälp av avtal som specificerar villkoren och bidraget från de olika myndigheterna. Närmare uppgifter om finansiering, förvaltning genom IMIP och andra bilaterala administrativa mekanismer kommer att beskrivas i följande avsnitt. De dokument som behandlas i detta avsnitt bekräftar dock att de två staterna inrättade särskilda avtal för att genomföra sin förmånspolitik för att främja de specifika industrier och projekt som omfattas av detta samarbete. De visar att strategierna för att främja utvecklingen av industrin för nickelmalmsbearbetning och industrin för rostfritt stål i senare led i förädlingskedjan i Indonesien genom att få till stånd kinesiska investeringar via kinesiskt förmånsstöd särskilt omfattas. IRNC-gruppen var en tydlig stödmottagare enligt dessa strategier som man enades om inom ramen för det bilaterala samarbetet.

(581) Ovanstående avtal och dokument visar ramen för samarbetet mellan Indonesien och Kina samt utvecklingen och den ständiga fördjupningen av detta samarbete under åren. Genom detta fördjupade samarbete kan kinesiska investeringar och företag dra fördel av Indonesiens råmaterial och geografiska läge. Den kinesiska sidan tillhandahåller finansiering för investeringar i de utvalda ”korridorerna” inom ramen för ”Belt and Road-initiativet”, medan den indonesiska sidan aktivt bibehåller en gynnsam rättslig, strategisk och politisk ram för att uppmuntra

([130]) ”The Indonesia-China Five-Year Development Program for Economic and Trade Cooperation”, (kapitel II, punkt 2.7.8).
([131]) https://www.mfa.gov.cn/ce/cebe//eng/mhs/t1249201.htm.

projekt som ska genomföras i särskilda delar av det egna territoriet. Inrättandet av Morowali-parken i provinsen Sulawesi och etableringen av den största exporterande tillverkare som är helt integrerad i den ägde rum inom denna ram och i detta sammanhang, vilket förklaras närmare i följande avsnitt.

4.5.4. *Förmånligt ekonomiskt stöd inom ramen för det bilaterala samarbetet*

(582) En av pelarna i det bilaterala samarbetet inom den rostfria stålindustrin var att den kinesiska sidan skulle tillhandahålla förmånligt ekonomiskt stöd till kinesiska företag för att utveckla industrin för rostfritt stål i Indonesien. Detta var ett villkor som Indonesien ställde för att ge de kinesiska företagen tillgång till sina stora nickelmalmsreserver som lämpar sig för deras tillverkningsprocess.

(583) Såsom framgår ovan betonade de kinesiska myndigheterna redan 2005, i samband med den gemensamma förklaringen mellan Indonesien och Kina om strategiskt partnerskap, behovet av att skydda investerarnas intressen att uppnå en vinst och visa att de kinesiska myndigheterna under de föregående åren alltid hade sett till att detta mål uppnåddes. Detta var de år under vilka den kinesiska ”utåtriktade” politiken genomfördes framgångsrikt efter dess införande 1999 för att bland annat främja och stimulera kinesiska utländska investeringar och utökad export.

(584) I artikel 3.1.10 i 2010 års handlingsplan anges inom ramen för ”finansiellt samarbete” att de två sidorna ska ”stärka de regelbundna bilaterala samråden och samordningen för att påskynda utnyttjandet och genomförandet av köparkreditfaciliteten för export, subventionerade lån och andra finansieringssystem för utvecklingsstöd.”

(585) Det har rapporterats i pressen ([132]) att Industrial and Commercial Bank of China (ICBC) och Bank of China redan 2011 åtog sig att ge ett kapitallån på 8 miljarder US-dollar till företag baserade i Kina som vill investera i Indonesien.

(586) Det huvudsakliga dokument som sanktionerade det kinesiska tillhandahållandet av förmånlig finansiering var det skriftliga avtalet mellan de indonesiska och de kinesiska myndigheterna av den 29 april 2011 om utvidgning och fördjupning av det bilaterala ekonomiska och handelsrelaterade samarbetet. I artikel VI anges otvetydigt följande: Parterna är överens om att uppmuntra sina respektive finans- och försäkringsinstitutioner att prioritera finansiering och försäkringsstöd för dessa projekt […].

(587) I punkt 5.2.1 i kapitel V om finansiella tjänster i det indonesiskt-kinesiska programmet för ekonomiskt och handelsrelaterat samarbete av den 2 oktober 2013 anges också uttryckligen att kinesiska finansinstitut uppmuntras att stödja finansiering av investeringar och projektuppbyggnad som utförs av Kinafinansierade företag i Indonesien med iakttagande av nationella lagar och andra författningar.

(588) Såsom förklaras i föregående avsnitt tillhandahölls finansieringen mot bakgrund av det bilaterala samarbetets huvudsakliga syfte att uppmuntra konkurrenskraftiga och ansedda kinesiska företag och finansinstitut att delta i utvecklingen av sex ekonomiska korridorer i Indonesien och det projekt som förtecknas i de indonesiska myndigheternas MP3EI och att uppmuntra konkurrenskraftiga och ansedda indonesiska företag vid utvecklingen av de kinesiska myndigheternas tolfte femårsplan ([133]). Hänvisningen till den respektive inhemska förmånspolitiken, inbegripet för industrin för rostfritt stål, har ett nära samband med målet att tillhandahålla förmånlig finansiering för att uppnå det bilaterala avtalet om industriparken Morowali för att gynna industrin för rostfritt stål.

(589) Under toppmötet mellan Indonesien och Kina i närvaro av respektive statschefer undertecknade de grundande aktieägarna PT Bintangdelapan Investama (BDI) och Shangai Decent Investment Group (SDI) från IMIP den 2 oktober 2013 (se skälen 626 och 777) ett investerings- och finansieringsavtal med *China-ASEAN Investment Cooperation Fund* (CAF) för att utveckla verksamheten i Morowali-parken ([134]). CAF är en utlandsbaserad aktiefond som godkänts av Kinas statsråd och den nationella utvecklings- och reformkommissionen. Fondens inrättande stöds av Export-Import Bank of China tillsammans med andra kinesiska och internationella institutionella investerare. CAF

([132]) Bisnis, *China-based lenders back investment in Indonesia*, 26 april 2011, https://bisnis.tempo.co/read/331438/cina-diminta-investasi-pengolahan-hasil-tambang.
([133]) *The Indonesia-China Five-Year Development Program for Economic and Trade Cooperation*, (kapitel I. 1.2.3).
([134]) http://www.china-asean-fund.com/sub-fund-3-detail.php?id=1.

fokuserar på investeringar inom sektorerna för infrastruktur-, energi- och naturresurser i Asean och fungerar som pionjär för att främja ”syd-syd-samarbetet” mellan Kina och tillväxtmarknaderna och underlättar den ”utåtriktade” strategin för de kinesiska företagen.

(590) Det rapporterades även att 23 avtal undertecknades under den kinesiska presidentens besök i Indonesien i oktober 2013 och att dessa särskilt omfattade nickel. Av denna siffra hänförd sig så mycket som 60 procent till sektorn för tillverkningsindustrin med en total investering på 32,8 miljarder US-dollar (36,1 biljoner indonesiska rupier) ([135]). Detta visar vidare att de indonesiska myndigheterna direkt sökte kinesisk finansiering inom nickelindustrin.

(591) I det gemensamma uttalandet från mars 2015 bekräftades återigen de kinesiska myndigheternas åtagande att ”[…] fortsätta att tillhandahålla finansieringsstöd för indonesisk infrastrukturkonstruktion och stora projekt genom bilaterala och multilaterala finansiella kanaler”.

(592) Dessutom har styrelseordföranden för IMIP, det företag som förvaltar industriparken i Morowali, där den exporterande tillverkaren IRNC är belägen, rapporterat att projektet (parkering och tillhörande hyresgäster) ”enkelt hade tillgång till finansiering på medellång och lång sikt. I projektets inledande skede gav policybanker, inbegripet China Development Bank, Export-Import Bank of China och statsägda kinesiska banker, inbegripet Bank of China, finansiellt stöd på medellång och lång sikt” ([136]).

(593) Slutligen står det klart att de indonesiska myndigheterna måste ha haft kännedom om tillhandahållandet av sådan förmånlig finansiering från de kinesiska bankerna, eftersom deras tjänstemän var närvarande vid flera tillfällen för att bevittna undertecknandet av sådan finansiering. Ett exempel tillhandahölls redan i skäl 589. Ett annat exempel är det faktum att ITSS och PT. Dexin Steel Indonesia (DSI), ett annat närstående företag beläget i IMIP-parken, skrev under ett lån på 170 miljoner US-dollar och ett samförståndsavtal med China Development Bank på kvällen den 7 maj 2018. Detta ägde rum på en festmiddag vid det indonesisk-kinesiska näringslivstoppmötet som hölls av Kinas premiärminister Li Keqiang och Indonesiens vicepresident Jusuf Kalla.

(594) Dessa skriftliga dokument, uttalanden och åtgärder bekräftar på ett otvetydigt sätt att de indonesiska myndigheterna aktivt sökte, antog och erkände det förmånliga ekonomiska stödet från de kinesiska myndigheterna som sitt eget. I stället för att tillhandahålla ett sådant stöd direkt inrättade de indonesiska myndigheterna en bilateral samarbetsram med de kinesiska myndigheterna för att säkerställa att sistnämnda myndigheter tillhandahöll förmånlig finansiering för de kinesiska företagens investeringar i Indonesien inom ramen för förmånspolitiken, för att garantera den nödvändiga försörjningen av nickelmalm till de kinesiska företagen. Såsom undersökningen har visat (se avsnittet om IMIP och avsnittet om förmånlig finansiering) har IRNC varit en stor mottagare av denna förmånliga finansiering från de kinesiska policy- och statsägda bankerna för att finansiera upprättandet av smältverken och deras verksamhet och verksamheten från närstående tillverkare av rostfritt stål i senare led i Morowalis industripark.

4.5.5. *Industriparken i Morowali*

(595) Särskilt vad gäller industrin för nickelmalmsbearbetning och för rostfritt stål kulminerade det nära samarbetet mellan de indonesiska och de kinesiska myndigheterna inom exportlandets territorium med inrättandet och driften av industriparken i Morowali. De indonesiska och de kinesiska myndigheterna tillhandahöll förmånliga villkor och fördelar till de företag som tillverkade rostfritt stål i denna park. Samlandet av resurser genom ett sådant nära samarbete tjänar ett gemensamt syfte och gynnar en gemensam stödmottagare, nämligen IRNC-gruppen ([137]).

(596) Morowali-parken är en industripark som är inriktad på att bygga en helt integrerad industri för rostfritt stål, från utvinning av nickelmalm till den slutliga produkten av rostfritt stål i senare led i förädlingskedjan. Parken ligger i Bahodopi, Morowalidistriktet, i den centrala provinsen Sulawesi.

([135]) www.beritasatu.com/whisnu-bagus-prasetyo/ekonomi/142063/sby-presiden-tiongkok-hadiri-penandatanganan-bisnis-lebih-rp-36-t.
([136]) https://www.business.hsbc.com.cn/en-gb/belt-and-road/story-5.
([137]) Jindal Stainless Indonesia gynnade inte genom något förmånligt finansieringssystem, eftersom företaget inte ingick i det bilaterala samarbetet mellan de kinesiska och de indonesiska myndigheterna och inte erhöll några lån till förmånliga villkor.

(597) Den största samarbetsvilliga indonesiska exporterande tillverkaren, IRNC, är belägen i Morowali-parken. Parken omfattar ett område på 2 500 hektar och har 29 hyresgäster, varav mer än hälften av hyresgästerna är närstående till IMIP. Den största investeraren i IRNC och IMIP är den kinesiska Tsingshan Steel Group.

(598) Det relevanta bilaterala regelverk som angetts ovan visar att Indonesien och Kina enades om att inrätta och utveckla ett särskilt område i industriparken i Morowali för att stödja stödberättigade företag för att genomföra sitt samarbete. Morowali-parken gynnades av sin status som erkänt industriområde som bland annat omfattades av de förmånliga inhemska indonesiska reglerna för industriområden.

(599) Det bör nämnas att de kinesiska myndigheterna klassificerar Morowali-parken som en samarbetszon för ekonomi och handel i Indonesien ([138]).

(600) Samarbetet för att utveckla IMIP tillkännagavs först vid ett toppmöte 2013 mellan Kinas president, Xi Jinping, och Indonesiens dåvarande president, Susilo Bambang Yudhoyono, men dess utveckling kan spåras tillbaka till 2007, när Bintangdelapan-gruppen inledde sin gruvdrift med en koncession på 47 000 hektar i Morowali ([139]). Företaget kontaktade kinesiska investerare för investeringar i nickelbaserad gruvdrift, eftersom Kina vid den tidpunkten var den största marknaden för indonesisk nickelexport ([140]).

(601) År 2009 bildade BDI och SDI ett samriskföretag för att utveckla gruvindustrin i området. Detta sammanföll med införandet av de strängare åtgärderna för att behålla nickelmalm i Indonesien genom 2009 års gruvdriftslag. De två parterna bildade PT Sulawesi Mining Investment (SMI), vars verksamhet omfattade produktion och export av nickelmalm främst till Kina. Detta partnerskap låg i linje med SDI:s ”utåtriktade” politik. På SDI:s webbplats rapporteras att SDI ”för att aktivt genomföra den ’utåtriktade’ politiken ingick ett partnerskap med SMI år 2009 för att bli en pionjär inom brytning och export av indonesisk nickelmalm och smältning av ferronickel och investerade i inrättandet av PT IMIP, vilket är av stor betydelse för det ekonomiska samarbetet mellan Kina och Indonesien samt mellan Kina och Asean” ([141]).

(602) I den gemensamma kommunikén om att ytterligare stärka det kinesisk-indonesiska strategiska partnerskapet av den 29 april 2011 angavs att ”[d]en kinesiska sidan också hoppas kunna stärka samarbetet med den indonesiska sidan om utvecklingen av samarbetszonen för ekonomi och handel”.

(603) I maj 2011 rapporterades att den indonesiska styrelsen för samordning av investeringar bad kinesiska investerare att investera i bearbetning av gruvråvaror (inklusive nickel i sydöstra Sulawesi): ”Styrelsen för samordning av investeringar uppmanar potentiella investerare att investera i förädling av gruvprodukter [...] Styrelsen har dessutom bett Kina att investera i nickelbearbetning i sydöstra Sulawesi” ([142]). För ett projekt som omfattade upprättandet av ett smältverk för aluminium framhölls dessutom begränsningar avseende markförvärv. Detta visar återigen att de indonesiska myndigheterna försökte få till stånd kinesiska investeringar i Indonesien.

(604) I det femåriga utvecklingsprogrammet för ekonomiskt och handelsrelaterat samarbete från de indonesiska och de kinesiska myndigheterna av den 2 oktober 2013 anges följande i avsnitt 2.9 om industriparker (inklusive särskilda ekonomiska zoner): ”Uppmuntra kinesiska företag att investera i Indonesien genom särskilda ekonomiska zoner, parker för ekonomisk och teknisk utveckling, parker för ekonomiskt och handelsrelaterat samarbete, industriparker, områden för teknisk demonstration och andra former av industriparker. De två sidorna enades om att regeringen skulle underlätta och ge politiskt stöd till utvecklingen av industriparker”.

(605) De två staterna undertecknade också ett avtal om integrerade indonesisk-kinesiska industriparker den 2 oktober 2013. I artikel V anges det politiska stöd som länderna har enats om enligt följande: ”Folkrepubliken Kinas regering bekräftar att den ska tillhandahålla relevant stöd och underlätta uppförande, företagsetablering och drift av industriparkerna i enlighet med gällande lagar, andra författningar och strategier från båda länderna. Den indonesiska regeringen kommer att sträva efter att ge stöd och underlätta åtgärder i enlighet med sina nationella lagar, andra författningar och strategier. Villkoren för stödåtgärderna ska beslutas genom bilaterala diskussioner”.

([138]) http://www.cccme.org.cn/cp/cooperation/zones.aspx.
([139]) https://enterpriseasia.org/apea/indonesia/awards/id-2015/halim-mina/.
([140]) https://www.thejakartapost.com/news/2017/11/15/morowali-investors-jittery-over-policy-uncertainties.html.
([141]) http://www.decent-china.com/index.php/index/about/index?cid=15.
([142]) https://bisnis.tempo.co/read/331438/cina-diminta-investasi-pengolahan-hasil-tambang.

(606) Utöver det ”indonesisk-kinesiska programmet” undertecknade båda staterna samma dag, den 2 oktober 2013, ett annat bilateralt avtal som särskilt rörde utvecklingen av integrerade industriparker i Indonesien. Enligt artikel 1 i detta avtal enades de indonesiska och de kinesiska myndigheterna om att ”stödja inrättandet av indonesisk-kinesiska integrerade industriparker i Indonesien som ska prioriteras för att etableras i Indonesiens mineralresursrika regioner”.

(607) Enligt detta avtal åtog sig de kinesiska myndigheterna att ”tillhandahålla relevant stöd och underlätta uppförande, företagsetablering och drift av industriparkerna i enlighet med gällande lagar, andra författningar och strategier från båda länderna” ([143]). Samtidigt förklarade de indonesiska myndigheterna att de skulle ”sträva efter att ge stöd och underlätta åtgärder i enlighet med sina nationella lagar, andra författningar och strategier” ([144]).

(608) Ett viktigt bilateralt dokument som reglerar Morowali-parken var avtalet mellan de kinesiska och de indonesiska myndigheterna om de integrerade indonesisk-kinesiska industriparkerna från 2013 (*avtalet om integrerade industriparker*). I artikel 1 föreskrivs följande: ”Syftet med detta avtal är att stödja upprättandet av integrerade indonesisk-kinesiska industriparker i Indonesien, nedan kallade industriparker”. ”Industriparkerna ska prioriteras att etableras i Indonesiens mineralresursrika regioner”. I artikel 3.1 anges följande: ”Samarbetets räckvidd enligt detta avtal skall omfatta samordning, underlättande av och samråd om inrättandet av industriparker”. I kapitel V i detta avtal om ”politiskt stöd” anges i artikel 5.1 att ”Folkrepubliken Kinas regering bekräftar att den ska tillhandahålla relevant stöd och underlätta uppförande, företagsetablering och drift av industriparkerna i enlighet med gällande lagar, andra författningar och strategier från båda länderna”.

(609) Under det bilaterala toppmötet den 3 oktober 2013 lade Kinas president Xi fram en plan för att upprätta en sidenväg till sjöss för 2000-talet. Under den föregående dagen från toppmötet, den 2 oktober 2013, undertecknade de indonesiska och kinesiska regeringarna ”det indonesisk-kinesiska femåriga utvecklingsprogrammet för ekonomiskt och handelsrelaterat samarbete” och ”avtalet mellan Folkrepubliken Kinas och Republiken Indonesiens regeringar om de integrerade indonesisk-kinesiska industriparkerna”. Dessa samarbetsavtal ska ingå i utvalda prioriterade projekt.

(610) I det kinesisk-indonesiska gemensamma uttalandet om stärkandet av det strategiska partnerskapet från mars 2015 uppgavs att de indonesiska myndigheterna ”[...] ska införa förmånliga strategier för industriparkerna för att tillhandahålla säkerhet och underlätta för fler kinesiska företag att etablera sig i parken i enlighet med indonesiska lagar och andra författningar, för att påskynda utvecklingen av industriparkerna”.

(611) Till följd av det gemensamma uttalandet införde de indonesiska myndigheterna förordning nr 142/2015 om industriområden för att ersätta en tidigare förordning om industriområden från 2009 för att anpassa den till det bilaterala gemensamma uttalandet från 2015 och 2013 års bilaterala avtal om integrerade industriparker. I denna förordning fastställs de huvudsakliga incitamenten för företag som etablerar sig i dessa industriområden, såsom IRNC-gruppen, i kapitel 8. En artikel 4 i infördes, där det anges att ministerns befogenheter omfattar ”fastställande av riktlinjer för referenspriser för försäljning eller uthyrning av industriblock och/eller byggnader inom ett industriområde på grundval av förslag från kommittén för industriområden”. I artikel 41.1 föreskrevs följande: ”Ett företag som förvaltar ett industriområde och ett industriföretag beläget i ett industriområde ska beviljas skattelättnader”. I artikel 45.1 föreskrevs följande: ”Myndigheterna får inleda utvecklingen av industriområden som industriinfrastruktur a) om den privata sektorn inte är intresserad av eller oförmögen att utveckla ett industriområde och/eller b) påskynda spridningen och verka för en jämn fördelning av industriell utveckling”. De indonesiska myndigheterna genomförde dessutom ett nära deltagande och övervakning av de företag som förvaltar dessa områden via det organ som avses i artikel 51.1, som har följande lydelse: *För att stödja utvecklingen av industriområden inrättas kommittén för industriområden*.

(612) Den omfattande integrationen av parken överensstämmer med de indonesiska myndigheternas politiska utvecklingsmål. Närmare bestämt uppfyller smältverken de rättsliga kraven i 2009 års gruvdriftslag och tillhörande förordningar om tillförande av mervärde för primärmaterial från industriministeriet. Enligt dessa lagar och andra författningar måste gruvföretag som utvinner nickelmalm bygga upp sin egen kapacitet när det gäller smältverk i syfte att utveckla industrier med högre mervärde i Indonesien (se föregående avsnitt).

([143]) Avtal mellan Folkrepubliken Kinas och Republiken Indonesiens regeringar om de integrerade indonesisk- kinesiska industriparkerna, 5.1.

([144]) Avtal mellan Folkrepubliken Kinas och Republiken Indonesiens regeringar om de integrerade indonesisk- kinesiska industriparkerna, 5.2.

(613) Utvecklingen av Morowali-parken omfattar viktiga aspekter som de indonesiska myndigheterna prioriterar i sina utvecklingsplaner. Morowali-parken är nämligen belägen i det strategiskt viktiga geografiska området Sulawesi, dess verksamhet omfattar den främjade stålsektorn, den främjar integration i tidigare och senare led och ökar mervärdet för naturresurser och gruvdrift, särskilt när det gäller nickel.

(614) Ur ett geografiskt perspektiv ligger Morowali-parken i korridoren Sulawesi ([145]), en av de sex ekonomiska korridorer som de indonesiska myndigheterna identifierat och främjat som viktiga områden i landets ekonomiska utvecklingsplaner. Nickelbrytning har identifierats som en av sektorerna för att stärka utvecklingen av området.

(615) Morowali-parken har beviljats en särskild formell status av både de indonesiska och de kinesiska myndigheterna.

(616) Den indonesiska regeringen beviljade officiellt status som nationellt strategiskt projekt ([146]). Detta är relevant ur två perspektiv, nämligen för utvecklingen av prioriterade industriområden/särskilda ekonomiska zoner och för projekt för att utveckla smältverk. Nationella strategiska projekt väljs ut i överensstämmelse med den indonesiska utvecklingspolitiken, övervakas noggrant av regeringen och har rätt att erhålla vissa privilegier ([147]). Eftersom IMIP har status som nationellt strategiskt projekt fick företaget dessutom lov att inleda utvecklingen av industrikomplexet och att börja upprätta anläggningarna i väntan på bygglovet.

(617) Den kinesiska regeringen, särskilt dess handelsministerium, erkände formellt Morowali-parken som en utländsk samarbetszon för ekonomi och handel år 2016 ([148]) och i praktiken redan 2009 ([149]).

(618) Enligt det kinesiska handelsministeriets webbplats ([150]) hänvisar formellt erkännande av en utländsk samarbetszon för ekonomi och handel till en industripark med fullständig infrastruktur, tydliga ledande industrier, sunda offentliga service-funktioner och koncentrerade och utstrålade effekter på investeringar och upprättande av kinesiskägda företag som är registrerade på kinesiskt territorium. Vid upprättandet av en utländsk samarbetszon för ekonomi och handel ska ett företag, i enlighet med relevanta bestämmelser om utländska investeringar, fullfölja formaliteterna för registrering eller godkännande av statens utländska investeringar i Kina, erhålla ett intyg om utländska investeringar från ett företag som utfärdats av den behöriga avdelningen för handel, fullfölja de relevanta registreringsförfarandena i enlighet med värdlandets lagstiftning och etablera ett företag i samarbetszonen. Byggföretaget förvärvar marken genom att köpa eller leasa den och fullföljer de fullständiga rättsliga förfarandena vad gäller marken. Företagen i byggområdet ska utarbeta tydliga planer för uppförandet och driften av parken samt den industriella inriktningen, slutföra upprättandet av den nödvändiga infrastrukturen för vatten, el och vägar för parken och utarbeta tydliga riktlinjer när det gäller tjänster för de företag som etablerar sig i zonen för att göra det attraktivt för företag att investera och tillverka i området.

(619) Följande sägs i en artikel: ”Under regeringsdepartementens vägledning inom ramen för initiativet ’One Belt, One Road’ och i samordning med värdlandets strategi på högsta nivå har utländska samarbetszoner blivit ett verktyg för att genomföra ’One Belt, One Road’ och samarbeta kring produktionskapacitet på internationell nivå” ([151]). Denna korridor är också berättigad till stöd enligt ”Belt and Road-initiativet” som ett av de områden som främjas genom detta instrument.

(620) Ovanstående rambestämmelser bekräftar att Morowali-parken etablerades och utvecklades inom ramen för en särskild ordning som fastställts genom lagstiftning om industriområden i syfte att främja industrialiseringen och utvecklingen i Indonesien genom industriparker. Denna rättsliga ram ger olika fördelar och särskilt stöd från de indonesiska myndigheterna, såsom underlättandet av licensiering, tillhandahållande av infrastruktur och skatteincitament. Detta bekräftades av undersökningsresultaten, såsom beskrivs i följande avsnitt ([152]). Genom sina åtgärder sökte de indonesiska myndigheterna dessutom otvetydigt förmånligt finansiellt stöd från de kinesiska myndigheterna till företag i Morowali-parken och antog sådant stöd som sitt eget.

([145]) Generalplanen för påskyndande och utvidgning av Indonesiens ekonomiska utveckling 2011–2025, s. 120–140.
([146]) Kommittén för påskyndande av upprättande av prioriterad infrastruktur och förordning från Republiken Indonesiens president nr 3 från 2016 om påskyndande av genomförandet av nationella strategiska projekt.
([147]) I enlighet med presidentens förordning nr 3 från 2016 om påskyndande av genomförandet av nationella strategiska projekt.
([148]) http://www.scio.gov.cn/ztk/wh/slxy/31200/Document/1493265/1493265.htm.
([149]) https://mscconference.com/wp-content/uploads/MSC18-presentations/Evolving-Seascape-3-Xue-BRI.pdf och http://www.acfic.org.cn/zzjg_327/nsjg/llb/llbgzhdzt/2019zhinan/2019zhinan_1/201910/t20191029_144336.html. Se även https://www.etsingshan.com/Art/Art_19/Art_19_103.aspx och https://link.springer.com/content/pdf/10.1007/s11442-018-1526-5.pdf.
([150]) http://fec.mofcom.gov.cn/article/jwjmhzq/article02.shtml.
([151]) *Annual Report on Development in Africa*, nr 19 (2016–2017, Yellow Books of Africa, s. 13).
([152]) ”Förordningen om industriområden 142/2015 jämfört med 24/2009” och den efterföljande ”Förordningen om industriområden 142/2015”.

4.5.6. *Gemensam förvaltning genom IMIP*

(621) Den enhet som utvecklar och förvaltar Morowali Park är ett indonesiskt företag, PT Indonesia Morowali Industrial Park (IMIP). Denna enhet inrättades och införlivades med indonesisk lagstiftning i september 2013.

(622) Samarbetet för att utveckla IMIP tillkännagavs först vid ett toppmöte 2013 mellan Kinas president, Xi Jinping, och Indonesiens dåvarande president, Susilo Bambang Yudhoyono, men dess utveckling kan spåras tillbaka till 2007, när Bintangdelapan-gruppen inledde sin gruvdrift med en koncession på 47 000 hektar i Morowali ([153]). Företaget kontaktade kinesiska investerare för investeringar i nickelbaserad gruvdrift, eftersom Kina vid den tidpunkten var den största marknaden för indonesisk nickelexport.

(623) År 2009 bildade BDI och SDI ett samriskföretag för att utveckla gruvindustrin i området. De två parterna bildade PT Sulawesi Mining Investment (SMI), vars verksamhet omfattade produktion och export av nickelmalm främst till Kina. SDI är ett dotterbolag till Tsingshan Steel Group, det yttersta moderbolaget till den viktigaste samarbetsvilliga exporterande tillverkaren, IRNC. Å andra sidan är BDI ett dotterbolag till Bintang Delapan Group, ett konglomerat som omfattar gruvföretag med stora nickelmalmsfyndigheter i Indonesien.

(624) IMIP:s nuvarande aktieägare är SDI (49,7 %), BDI (25 %) och SMI (25,3 %). SMI blev aktieägare 2015.

(625) Under toppmötet i oktober 2013 undertecknades ett avtal mellan SDI och BDI om inrättandet av IMIP. Under dubbelkontrollen på distans bekräftade de indonesiska myndigheterna undertecknandet av detta avtal. De hävdade emellertid att de inte hade någon kopia av detta avtal. Dessutom vägrade även IMIP att lämna in detta avtal under undersökningen.

(626) Under samma toppmöte, den 2 oktober 2013, undertecknade grundarna, BDI och SDI även ett investerings- och finansieringsavtal med China-Asean Investment Cooperation Fund (CAF) för att utveckla verksamheten i Morowali-parken ([154]). CAF är en utlandsbaserad aktiefond som godkänts av Kinas statsråd och den nationella utvecklings- och reformkommissionen. Fondens inrättande stöds av Export-Import Bank of China tillsammans med andra kinesiska och internationella institutionella investerare. CAF fokuserar på investeringar inom sektorerna för infrastruktur-, energi- och naturresurser i Asean och fungerar som pionjär för att främja ”syd-syd-samarbetet” mellan Kina och tillväxtmarknaderna och underlättar den ”utåtriktade” strategin för de kinesiska företagen.

(627) Efter inrättandet av företaget IMIP utvecklades Morowali-parken snabbt. Successivt upprättades infrastruktur, stödjande anläggningar och produktionsfabriker. I december 2017 uppskattades investeringarna i parken uppgå till 6 miljarder US-dollar ([155]). IMIP är aktieägare i flera av de företag som är etablerade i parken, däribland den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren. IMIP är ett närstående företag till den exporterande tillverkaren.

(628) Även om Tsingshan Group förefaller vara ett privat företag, följer det strikt de kinesiska myndigheternas politik, och i Indonesien även de indonesiska myndigheternas politik på grund av den bilaterala samarbetsramen. Styrelseordföranden för Tsingshan Holding Group har rapporterat att ”[v]arje åtgärd från företaget har ett nära samband med den nationella strategin och den strukturella omvandlingen av Kinas ekonomi” ([156]). Dessutom har Tsingshan Steel Group ([157]) rapporterat att koncernen aktivt har genomfört det kinesiska ”Belt and Road-initiativet” genom att påskynda utvecklingen av den internationella strategin och bygga stora industriparker i Indonesien och i andra länder. Slutligen uppger oberoende källor att Tsingshan Group har ”betydande kopplingar till Zhejiangs provinsregering” ([158]).

([153]) https://enterpriseasia.org/apea/indonesia/awards/id-2015/halim-mina/.
([154]) http://www.china-asean-fund.com/sub-fund-3-detail.php?id=1.
([155]) Strategiskt dokument från Tenggara: *Belt and Road Initiative: What's in it for Indonesia?*, https://tenggara.id/assets/source/Insights/BRI-Briefing-Paper-English.pdf.
([156]) http://www.chinatoday.com.cn/english/report/2016-11/29/content_731597.htm.
([157]) https://www.tssgroup.com.cn/en/tsingshan-became-a-newcomer-of-the-fortune-500/.
([158]) https://pandapawdragonclaw.blog/2021/01/17/indonesia-morowali-industrial-park-how-industrial-policy-reshapes-chinese-investment-and-corporate-alliances/.

(629) I sina årsrapporter beskriver sig IMIP som ett pilotområde för detta indonesiskt-kinesiska ekonomiska samarbete.

(630) Enligt IMIP:s årsrapport för 2017 (sidorna 1, 18 och 80) och på Eternal Tsingshan-gruppens webbplats föreskrivs följande: ”Den 3 oktober bevittnade den kinesiske presidenten Xi Jinping och den indonesiske presidenten Susilo Bambang Yudhoyono, när ägaren till den kinesiska Tsingshan Group Xiang Guangda och ägaren till den indonesiska Bintang Delapan Group Halim Mina undertecknade ett samarbetsavtal för att inrätta Indonesia Morowali Industrial Park (IMIP) och det första projektet i området”. I samma rapport anges att ”[d]en indonesiske presidenten Joko Widodo och centrala, provinsiella och regionala myndigheter på samtliga nivåer följer uppmärksamt, stöder och uppmuntrar uppbyggnaden av IMIP”.

(631) En annan koppling mellan IMIP och de två regeringarna är att företagets verksamhet och mandat måste följa de särskilda reglerna för industriområden för att få de underliggande fördelarna och genomföra sin specifika uppgift inom ramen för de bredare förmånliga strategier som regeringarna har lagt fram. IMIP:s verksamhet bedrivs inom ramen för det bilaterala samarbetet mellan Indonesien och Kina för att genomföra ett av de strategiska projekt som man enats om, nämligen att utveckla nickelmalmsindustrin i Morowali-parken. Företaget agerar därför inom ramen för de huvudsakliga dokumenten från det bilaterala samarbetet.

(632) Den formella kopplingen till de två staterna och övervakningen av genomförandet av den statliga politiken sker i rättsligt hänseende genom det licenssystem som föreskrivs i de indonesiska förordningarna om industriområden, där den som för närvarande är i kraft är förordning nr 142/2015. I artikel 1.7 hänvisas till verksamhetstillståndet för industriområden, en licens som de offentliga myndigheterna beviljar för att utveckla och förvalta ett industriområde. I kapitel IV i förordning nr 142, artikel 12 och följande artiklar fastställs villkoren för att erhålla verksamhetstillstånd för industriområden från staten. I förordningen föreskrivs också inrättandet av kommittén för industriområden, som är en organisation som inrättats av ministern med uppgift att bidra till genomförandet av politiken för utveckling och förvaltning av industriområden (avsnitt 1.10). Kapitel XII i förordning nr 142 innehåller en förteckning över administrativa sanktioner och det relevanta förfarandet om förvaltningsföretagen inte följer den relevanta förordningen.

(633) Slutligen finns det offentligt tillgänglig bevisning för att IMIP har regelbunden kontakt med de indonesiska och de kinesiska myndigheterna, vilket till exempel framgick genom det möte som ägde rum mellan industriministeriet, Tsingshans verkställande direktör, den kinesiska ambassadören i Indonesien och IMIP den 3 mars 2017 för att diskutera utvecklingen av industriparken i Morowali ([159]). Ett annat exempel är ett möte som ägde rum i juli 2019 mellan Tsingshans verkställande direktör och Indonesiens president för att rapportera om utvecklingen av Tsingshans investeringar i parken samt om IMIP:s åtgärder för främjande av industriinvesteringar i parken ([160]).

(634) Dessa formella förfaranden visar på en nära koppling mellan IMIP och de båda staterna. Detsamma gäller för den bilaterala samarbetsramen och mer specifikt det avtal från oktober 2013 som de indonesiska myndigheterna och IMIP vägrade att lämna in, för vilket kommissionen baserar sina slutsatser på artikel 28 i grundförordningen, som visar att IMIP inte är ett privat företag som förvaltar Morowali-parken enligt marknadsprinciperna. Tvärtom är IMIP:s uppdrag att genomföra de indonesiska och kinesiska myndigheternas övergripande politiska mål, nämligen att underlätta inrättandet och utvecklingen av industrin för rostfritt stål, särskilt IRNC, för att uppnå ett framgångsrikt genomförande av detta prioriterade projekt som de båda staterna kommit överens om.

(635) Kommissionen noterar dessutom att IMIP också underlättar anskaffandet av mark för de företag som är etablerade i Morowali-parken samt alla andra incitament som anges i kapitel VIII i förordning nr 142 från 2015 (se avsnitt 4.8).

4.5.7. *Andra bilaterala administrativa mekanismer för att genomföra det bilaterala samarbetet*

(636) Utöver IMIP inrättade de två regeringarna ett antal bilaterala administrativa organ som ansvarar för genomförandet och övervakningen av det flertal avtal som ingåtts för att försegla deras samarbete sedan 2005.

([159]) https://kemenperin.go.id/artikel/17208/Kunjungan-Chairman-Tsingshan-Holding-Group-Tiongkokhttps://kemenperin.go.id/artikel/17208/Kunjungan-Chairman-Tsingshan-Holding-Group-Tiongkok

([160]) https://www.etsingshan.com/Art/Art_14/Art_14_196.aspx.

(637) När det gäller Morowali-parken undertecknade de båda staterna, såsom förklaras ovan, den 2 oktober 2013 ett avtal om integrerade indonesisk-kinesiska industriparker i Indonesien. I artikel IV föreskrivs en särskild ”samarbetsmekanism” mellan parterna enligt följande: ”De två utsedda myndigheterna kommer att inrätta en samarbetsmekanism som består av a. en mellanstatlig samordningskommitté för integrerade indonesisk-kinesiska industriparker, b. en samordningskommitté för lokala myndigheter och c. utvecklingsföretag för industriparker”.

(638) För att genomföra detta avtal utfärdade Indonesien dekret 432/M-IND/KEP/7/2014. Genom detta inrättades en särskild arbetsgrupp för den indonesiska sidan, nämligen samarbetsgruppen för det integrerade kinesisk-indonesiska industriområdet (*KIT Indonesia*). Kit Indonesia har till uppgift att tillhandahålla ”direktiv om genomförandet av avtalet mellan de indonesiska och de kinesiska myndigheterna om det integrerade indonesisk-kinesiska industriområdet samt att rapportera resultatet av förberedelserna inför genomförandet av avtalet mellan de indonesiska och de kinesiska myndigheterna om det integrerade indonesisk-kinesiska industriområdet”. Dessutom föreskrevs följande: ”Den strategiska stödgruppen ska vara skyldig att samordna och förbereda strategiskt material och lättnader inom ramen för inrättandet av det integrerade indonesisk-kinesiska industriområdet”.

(639) Kommissionen begärde att de indonesiska myndigheterna skulle meddela vilka framsteg som gjorts i detta avseende samt tillhandahålla styrkande handlingar om inrättandet av denna samarbetsmekanism. De indonesiska myndigheterna svarade emellertid endast att den arbetsgrupp som inrättades genom dekret nr 432/M-IND/KEP/7/2014 inte hade genererat några meningsfulla strategier och lämnade inte in några ytterligare handlingar.

(640) På grund av de kinesiska myndigheternas bristande samarbetsvilja kunde kommissionen inte heller erhålla relevant information om genomförande av denna specifika bilaterala kommitté från den kinesiska sidan. Bevisningen i ärendehandlingarna visade emellertid att de kinesiska myndigheterna hade för avsikt att inrätta en sådan kommitté, vilket framgår av 2015 års gemensamma uttalande om stärkandet av det övergripande strategiska partnerskapet mellan Folkrepubliken Kina och Republiken Indonesien, där följande deklarerades: ”De två sidorna lovade att påskynda upprättandet av integrerade kinesisk-indonesiska industriparker och att inrätta den mellanstatliga samordningskommittén så snart som möjligt” ([161]).

(641) I vilket fall som helst visade bevisningen i ärendehandlingarna vidare att Indonesien och Kina inrättade andra gemensamma administrativa organ där förvaltningen och genomförandet av Morowali-parken kunde behandlas. Exempel på detta är den kinesisk-indonesiska gemensamma kommittén för bilateralt samarbete och den gemensamma styrkommittén för utveckling av regionala övergripande ekonomiska korridorer mellan Kina och Indonesien, där samarbetsprojekt inom ramen för ”Belt and Road-initiativet” samt projekt inom ramen för de övergripande ekonomiska korridorerna diskuteras. Båda har även koppling till Morowali-parken.

(642) På grund av de kinesiska myndigheternas bristande samarbetsvilja och det partiella samarbetet från de indonesiska myndigheterna i denna fråga var kommissionen därför tvungen att förlita sig på tillgängliga uppgifter. På grundval av de offentliga uttalanden som syftade till att inrätta enheter för att möjliggöra mellanstatlig samordning mellan de indonesiska och de kinesiska myndigheterna, de båda staternas vägran att tillhandahålla några handlingar i detta avseende samt förekomsten av flera gemensamma kommittéer mellan de indonesiska och de kinesiska myndigheterna, drog kommissionen slutsatsen att det förelåg bilaterala genomförandemekanismer för att bedöma den framgångsrika utvecklingen och övervaka Morowali-parken avseende projektet för bearbetning av nickelmalm. Genom dessa genomförandemekanismer kan de indonesiska myndigheterna säkerställa att de kinesiska myndigheterna uppfyller sina åtaganden, inbegripet tillhandahållandet av förmånligt stöd till företagen i Morowali-parken, vilket garanterar projektets ekonomiska framgång.

([161]) Gemensamt uttalande om stärkandet av det övergripande strategiska partnerskapet mellan Folkrepubliken Kina och Republiken Indonesien, tillgängligt på https://www.mfa.gov.cn/ce/ceindo/eng/zgyyn/zywx/t1249223.htm.

4.5.8. *Rättslig bedömning*

(643) Det nära samarbetet mellan de indonesiska och de kinesiska myndigheterna inom exportlandets territorium kulminerade genom etableringen och driften av Morowali-parken. De indonesiska och de kinesiska myndigheterna har samlat sina resurser för att erbjuda de företag som tillverkar rostfritt stål i denna park gynnsamma villkor som ger dem fördelar. Samlandet av resurser genom ett sådant nära samarbete tjänar ett gemensamt syfte och gynnar en gemensam stödmottagare, nämligen IRNC-gruppen.

(644) Enligt artikel 1.1 a i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder förekommer bara en subvention när det föreligger ett finansiellt bidrag från en offentlig myndighet, eller ett offentligt organ, inom WTO-medlemmens territorium.

(645) I sin inlaga av den 21 oktober 2021 hänvisade de kinesiska myndigheterna till sin ståndpunkt i ärendet AS656 ([162]) och hävdade att en så kallad gränsöverskridande subventionsundersökning både strider mot avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder och mot EU:s grundförordning. De kinesiska myndigheterna hänvisade till artiklarna 1 och 2 i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder och hävdade att finansiella bidrag till enheter utanför den beviljande medlemmens territorium inte kan betraktas som subventioner i den mening som avses i nämnda avtal, eftersom det förekommer en subvention när ”det föreligger ett finansiellt bidrag från en offentlig myndighet eller ett offentligt organ inom medlemmens territorium” och en subvention är selektiv endast om den beviljas till en enhet ”inom den beviljande myndighetens behörighet”. De kinesiska myndigheterna hänvisade vidare till artikel 2 i grundförordningen och hävdade att begreppet ”offentliga myndigheter” definieras som ”offentliga organ inom ursprungslandets eller exportlandets territorium”. Myndigheterna citerade också artikel 4.2 i grundförordningen, som betraktar en subvention som selektivt när den riktas till ”ett företag eller en industri [...] som ligger under den beviljande myndighetens behörighet.” På grundval av detta drog de kinesiska myndigheterna slutsatsen att denna undersökning inte kunde utvidgas utanför Indonesiens territorium och behörighet, och att inga åtgärder från de kinesiska myndigheternas sida kunde ligga till grund för fastställandet av förekomsten av subventioner från de indonesiska offentliga myndigheterna.

(646) Kommissionen noterade att dessa kommentarer tog upp frågan om huruvida de kinesiska myndigheterna är ansvarsskyldiga enligt avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder för att ha beviljat subventioner för tillverkningen av utrikes varor som exporteras till WTO-medlemmar. De uttalar sig dock inte i den separata frågan om huruvida myndigheterna i det exporterande landet, i särskilda fall, är ansvarsskyldiga enligt avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder för att proaktivt ha sökt, erkänt och antagit sådana subventioner som sina egna till fördel för de produkter som därigenom tillverkats.

(647) Såsom konstateras i ärende AS656 ([163]) medger uttrycket ”från de offentliga myndigheterna” i artikel 3.1 a i grundförordningen och i artikel 1.1 a.1 i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder, bland annat tolkade mot bakgrund av artikel 11 i artiklarna om staters ansvar för överträdelse av internationell rätt från FN:s folkrättskommission (*ILC-artiklarna*), att de indonesiska myndigheterna tillskrivs det finansiella stöd som de kinesiska myndigheterna beviljat indonesiska exporterande tillverkare i industriparken Morowali i Indonesien.

(648) Enligt artikel 11 i ILC-artiklarna kan agerande tillskrivas en stat ”om och i den mån staten erkänner och antar den aktuella handlingen som sin egen”. I kommentarerna till utkastet till ILC-artiklarna bekräftas att uttrycket ”erkänner och antar den aktuella handlingen som sin egen” är avsett att skilja mellan fall av erkännande och antagande och fall som enbart utgör stöd eller godkännande. I detta avseende kommer handlande i allmänhet inte att kunna tillskrivas en stat enligt artikel 11 om en stat endast erkänner att det faktiskt föreligger ett handlande eller uttrycker sitt muntliga godkännande av det.

([162]) Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2020/776 av den 12 juni 2020 om införande av slutgiltiga utjämningstullar på import av vissa vävda och/eller sydda glasfibermaterial med ursprung i Folkrepubliken Kina och Egypten och om ändring av kommissionens genomförandeförordning (EU) 2020/492 om införande av slutgiltiga antidumpningstullar beträffande import av vissa vävda och/eller sydda glasfibermaterial med ursprung i Folkrepubliken Kina och Egypten (EUT L 189, 15.6.2020, s. 1).

([163]) Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2020/776 av den 12 juni 2020 om införande av slutgiltiga utjämningstullar på import av vissa vävda och/eller sydda glasfibermaterial med ursprung i Folkrepubliken Kina och Egypten och om ändring av kommissionens genomförandeförordning (EU) 2020/492 om införande av slutgiltiga antidumpningstullar beträffande import av vissa vävda och/eller sydda glasfibermaterial med ursprung i Folkrepubliken Kina och Egypten (EUT L 189, 15.6.2020, s. 1).

(649) Dessutom kan erkännandet och antagandet av en stats handlande vara uttryckligt eller kan härledas från den berörda statens handlande (t.ex. fall där staten åtminstone är medveten om och godkände det aktuella handlandet). I vilket fall som helst måste erkännandet och antagandet, oavsett om det sker i form av ord eller handlande, vara tydligt och entydigt. Enligt artikel 11 i ILC-artiklarna krävs därför en konkret undersökning av exportlandets beteende som visar att det erkänt och antagit ett handlande från ett utländskt offentligt organ som sitt eget.

(650) I detta avseende kommer kommissionens undersökning snarare än att inriktas på ett direkt tillhandahållande av subventioner att undersöka om handlandet från det utländska offentliga organet (dvs. från de kinesiska myndigheterna, när de beviljar förmånliga lån) bör tillskrivas exportlandet (dvs. de indonesiska myndigheterna) som att dessa tillhandahåller dessa subventioner indirekt via det utländska offentliga organet, enligt överenskommelse mellan de båda offentliga organen. Det måste fastställas en påvisbar/uttrycklig koppling mellan de indonesiska myndigheterna och de åtgärder som de kinesiska myndigheterna vidtagit för att tillhandahålla det överenskomna förmånliga stödet till de exporterande tillverkarna i Indonesien. I det fallet skulle de indonesiska myndigheterna vara ansvariga för att aktivt ha sökt, erkänt och antagit sådana subventioner som sina egna till förmån för de produkter som tillverkas i Indonesien.

(651) Kommissionen var således berättigad att kontrollera om de resurser som tillhandahölls IRNC-gruppen kan klassificeras som utjämningsbara subventioner från de indonesiska myndigheterna enligt vad som avses i artiklarna 2, 3 och 4 i grundförordningen.

4.5.8.1. Finansiellt bidrag från en offentlig myndighet eller annat offentligt organ

(652) Enligt artikel 3.1 a i grundförordningen föreligger en subvention endast om ett finansiellt bidrag från de offentliga myndigheterna i ursprungslandet eller exportlandet förekommer. På liknande sätt anges i artikel 1.1 a.1 i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder att en subvention ska anses förekomma ”om ett finansiellt bidrag lämnas från en offentlig myndighet”.

(653) De indonesiska myndigheterna har tillhandahållit IRNC-gruppen nickelmalm, mark och ett antal ytterligare subventioner. Dessa subventioner handhas och beviljas således direkt av de indonesiska myndigheterna.

(654) Sedan det bilaterala samarbetet inleddes genom den gemensamma förklaringen mellan Indonesien och Kina 2005 och samförståndsavtalet om samarbete inom infrastruktur och naturresurser (se skäl 563 och följande) har de indonesiska myndigheterna emellertid proaktivt föranlett de kinesiska myndigheterna att ge finansiellt stöd till företag i Indonesien genom att särskilt bidra till inrättandet och utvecklingen av industrin för rostfritt stål i Indonesien genom Morowali-parken. Detta anges tydligt i den indonesisk-kinesiska handlingsplanen från 2010, nämligen i kapitlet om ”Investeringssamarbete” (se skäl 563). Samarbetet förstärktes ytterligare genom tre dokument som undertecknades mellan de indonesiska och de kinesiska myndigheterna 2011 (se skäl 548 och följande). I avtalet av den 29 april 2011 (skäl 566) föreskrevs att myndigheterna ”är överens att uppmuntra sina respektive finans- och försäkringsinstitutioner att prioritera finansierings- och försäkringsstöd för dessa projekt”, inbegripet inom stålindustrin och industriparker (t.ex. Morowali). De indonesiska myndigheterna uppmanade, genom sin styrelse för samordning av investeringar, uttryckligen Kina att investera i nickelbearbetning i sydöstra Sulawesi, dvs. där Morowali-parken är belägen (se skäl 603).

(655) Ett viktigt år för upptrappningen av samarbetet var 2013. De indonesiska och de kinesiska myndigheterna undertecknade det indonesisk-kinesiska femåriga utvecklingsprogrammet för ekonomiskt och handelsrelaterat samarbete, där viktiga samarbetsområden identifierades, däribland metallindustrin, nickelprojekt och industriparker, och kinesiska företag och finansinstitut uppmanades att delta vid utvecklingen av ekonomiska korridorer och särskilda prioriterade projekt (se skälen 604 och 609). Samarbetet stadfästes sedan på högsta politiska nivå genom den kinesiska presidentens besök hos den indonesiska presidenten i oktober 2013.

(656) Morowali-parken förvaltas av företaget IMIP, såsom förklaras ovan. Detta kinesisk-indonesiska företag grundades formellt 2013 och erkändes formellt av de indonesiska myndigheterna som ett nationellt strategiskt projekt 2016 och av de kinesiska myndigheterna som ett utländskt investeringsområde inom ramen för det kinesiska ”Belt and Road-initiativet”. Dessa formella statliga erkännanden innebär att företaget agerar för att bedriva statlig politik och omfattas av särskilda regler och kontroller vid fullgörandet av sina uppgifter av allmänt intresse. Redan detta visar att IMIP inte enbart utgör ett privat företag utan är ett uttryck för de båda staternas överenskommelse att genomföra sitt samarbete för att utveckla nickelmalmsindustrin i Morowali-parken till förmån för IRNC-gruppen. Detta bekräftas av IMIP själv, som har förklarat sig vara ett pilotprojekt från det bilaterala samarbetet.

(657) IMIP är dessutom en enhet med nära band till de högsta politiska nivåerna i Kina och Indonesien, vilket framgår av godkännandet från de respektive presidenterna som var närvarande vid undertecknandet av avtalet om att inrätta företaget i oktober 2013. Det är även talande att både de indonesiska myndigheterna och IMIP upprepade gånger har vägrat att tillhandahålla detta avtal. På grund av att de indonesiska myndigheterna och IMIP inte samarbetade i denna fråga drog kommissionen på grundval av artikel 28.1 i grundförordningen slutsatsen att detta avtal också innehöll särskilda bevis på att de två staterna anförtrott IMIP att genomföra nickelmalmprojektet som ett av de strategiska projekt som myndigheterna kommit överens om. IMIP omfattas dessutom av licens- och övervakningskrav från de indonesiska myndigheterna enligt förordning nr 142/2015 för att fullgöra de skyldigheter som härrör från erkännandet som ett industriområde.

(658) På grundval av alla dessa faktorer drog kommissionen slutsatsen att Morowali-parken och IMIP var resultatet av de indonesiska och de kinesiska myndigheternas gemensamma förvaltning av projektet för bearbetning av nickelmalm till förmån för IRNC-gruppen.

(659) De indonesiska och de kinesiska myndigheterna har också inrättat gemensamma förvaltnings- och samarbetsorgan som ansvarar för att säkerställa ett smidigt genomförande av deras bilaterala samarbete, bland annat genom Morowali-parken och IMIP. Till dessa hör den bilaterala samarbetsgruppen inom ramen för det kinesisk-indonesiska avtalet om integrerade indonesiska industriparker med statliga representanter valda av de indonesiska myndigheterna (KIT Indonesia) och på grundval av slutsatser enligt artikel 28.1 i grundförordningen, särskilt den bilaterala samarbetsramen, även av de kinesiska myndigheterna.

(660) De indonesiska och de kinesiska myndigheternas samarbete tjänade flera syften.

(661) Från ett indonesiskt perspektiv var målet att förmå Kina att bidra med investeringar, kunskaper och kapital för att utveckla hela värdekedjan för industrin för rostfritt stål och därmed maximera mervärdet från landets stora nickelmalmreserver. Indonesien kunde inte uppnå detta mål på egen hand och behövde därför samarbete och stöd från Kina. De indonesiska myndigheterna utnyttjade den privilegierade ställningen som landets stora nickelmalm-reserver medförde, eftersom den kinesiska industrin var i stort behov av dessa, för att förmå de kinesiska myndigheterna att aktivt engagera sig genom att tillhandahålla det nödvändiga stödet till det specifika projektet. Som ett ytterligare incitament erbjöd de indonesiska myndigheterna, såsom konstaterats ovan, tillhandahållande av nickelmalm mot för låg ersättning.

(662) Utifrån det kinesiska perspektivet hade de kinesiska myndigheterna inte något annat val än att gå med på den indonesiska begäran. Den kinesiska industrin för rostfritt stål hade under en tid förlitat sig på import av indonesisk nickelmalm, som i fråga om kvalitet överensstämde perfekt med teknik och tillverkningsprocesser inom denna industri. Detta bekräftas av exportstatistiken till Kina i tabellerna 1 och 2. De indonesiska myndigheternas ändrade politik genom att trappa upp den inhemska värdekedjan genom att förbjuda export av nickelmalm äventyrade den kinesiska tillverkningen av rostfritt stål. Den kinesiska industrin försökte köpa nickelmalm från Filippinerna, men detta försök misslyckades. Kina gick därför med på att ingå den bilaterala samarbetsramen med Indonesien.

(663) Genom den gradvisa fördjupningen av samarbetet förlitade sig de kinesiska myndigheterna på att ”Belt and Road-initiativet” skulle prioritera detta projekt och tillhandahålla motsvarande förmånlig finansiering och annat stöd. Enligt det kinesiska handelsministeriets trettonde femårsplan för utveckling av utrikeshandeln är en av huvuduppgifterna inom ramen för ”One Belt One Road-initiativet” att stärka handelssamarbetet med länder längs ”Belt and Road-initiativet” för att främja och utöka exporten, såsom anges i följande uttalande: ”Stabilisera exporten av fördelaktiga produkter, såsom arbetsintensiva produkter, till de förutnämnda länderna, utnyttja möjligheterna att anlägga infrastruktur för sådana länders räkning och driva på exporten av storskaliga och fullständiga uppsättningar

av utrustning, tekniker, standarder och tjänster. Anpassa insatserna till tendensen av omställning och uppgradering av industrierna i dessa länder och öka exporten av elektromekaniska och högteknologiska produkter. [...] Öka insatserna för att expandera på tillväxtmarknader och, efter en grundlig utvärdering av den ekonomiska betydelsen, tillväxttakten, resursfördelningen, riskgraden och andra faktorer, välja flera tillväxtmarknader som ska prioriteras för expansion. Öka exporten av avancerad teknisk utrustning och främja export av jämförelsevis gynnsamma specialiserade produkter av hög kvalitet samt de industrier som tillverkar sådana produkter." De planerade åtgärderna för att uppnå dessa mål är bland annat att "på statlig nivå inrätta ekonomiska och tekniska utvecklingszoner och flera industriparker".

(664) Morowali-parken omfattas av detta sammanhang. Vidare föreskrivs följande: "Fokusera på länder med goda resursförhållanden, stark kapacitet för stöd och stor marknadspotential längs "Belt and Road" fortsätta att förbättra mekanismen för investeringssamarbete med relevanta länder, stärka samordningen […] och på ett ordnat sätt främja export av fördelaktig produktionskapacitet, förhindra snabb och oordnad konkurrens […] uppmuntra fördelaktiga stålföretag att inrätta baser för stålproduktion samt bearbetnings- och distributionscentraler utomlands, driva på export av avancerad utrustning, teknik och förvaltning" ([164]). Avtalet med det resursrika Indonesien passar perfekt samman med detta mål.

(665) I den trettonde femårsplanen för anpassning och uppgradering av stålindustrin anges dessutom att Kina ska uppmuntra fördelaktiga stålföretag att inrätta baser för stålproduktion samt bearbetnings- och distributionscentraler utomlands, driva på export av avancerad utrustning, teknik och förvaltning. Detta visar återigen på de kinesiska myndigheternas politiska gynnande av stålindustrier med högt mervärde, såsom industrin för rostfritt stål.

(666) Utländska zoner, såsom den i Morowali-parken, tjänar således flera strategiska mål även för Kina. För det första bidrar de till att öka efterfrågan på maskiner och utrustning tillverkade i Kina. För det andra kan kinesiska företag genom att tillverka utomlands och exportera till Europa eller Nordamerika undvika handelskonflikter och hinder som införts för export från Kina (det finns redan antidumpningstullar på import av produkter av rostfritt stål från Kina, och marknadsandelen för importen från Kina är nästan obefintlig). För det tredje hjälper de Kina att stärka sin egen inhemska omstrukturering och hjälpa sina industrier att flytta upp i värdekedjan hemma ([165]).

(667) Den kinesiska investeraren Tsingshan-gruppen, den största investeraren från den exporterande tillverkaren IRNC-gruppen, har uttryckligen bekräftat att den aktivt har genomfört det kinesiska "Belt and Road-initiativet" (se skäl 628).

(668) Av ovanstående följer att de indonesiska myndigheterna förmådde Kina att bland annat tillhandahålla förmånlig finansiering till tillverkare av rostfritt stål genom det nära samarbetet inom Morowali-parken. Såsom förklaras ovan hade de kinesiska myndigheterna knappast något annat val än att delta i det bilaterala samarbetet, vilket omfattade tillhandahållandet av finansiellt stöd, och de använde "Belt and Road-initiativet" för att finansiera detta projekt som, vilket framgår av tidigare ärenden ([166]), nämnda myndigheter använder för att tillhandahålla förmånlig finansiering till kinesiska företag.

(669) Under dessa omständigheter ansåg kommissionen att termen "från de offentliga myndigheterna" i artikel 3.1 a i grundförordningen inte bara bör omfatta åtgärder som direkt härrör från de indonesiska myndigheterna, utan även åtgärder som vidtas av de kinesiska myndigheterna och som kan tillskrivas de indonesiska myndigheterna på grundval av tillgänglig bevisning.

(670) De indonesiska myndigheterna har från det att samarbetet inleddes redan 2005 proaktivt sökt kinesiskt ekonomiskt stöd för att utveckla nickelindustrin och sina industrier i senare led i förädlingskedjan, vilket har burit frukt genom Morowali-parken. Såsom beskrivs i detalj ovan, särskilt avtalen mellan Indonesien och Kina från 2011 och 2013 samt de kinesiska bestämmelserna om genomförandet av "One Belt One Road" och stålpolitiken, var tillhandahållandet av förmånlig finansiering en integrerad del av avtalet mellan Indonesien och Kina. Till exempel anges i 2011 års avtal att "[p]arterna är överens om att uppmuntra sina respektive finans- och försäkringsinstitutioner att prioritera finansierings- och försäkringsstöd för dessa projekt". I punkt 5.2.1 i det indonesisk-kinesiska programmet anges att "[k]inesiska finansinstitut uppmuntras att stödja finansiering av investeringar och projektuppbyggnad som utförs av Kinafinansierade företag i Indonesien". Avtalet ingicks sedan vid ett toppmöte 2013 i närvaron av den dåvarande indonesiska presidenten Susilo Bambang Yudhoyono och Kinas president Xi Jinping. Även det indonesisk-kinesiska femåriga utvecklingsprogrammet för ekonomiskt och handelsrelaterat samarbete från 2013 visar otvetydigt att de indonesiska myndigheterna även erkände och godkände det kinesiska förmånliga stödet för industriparker, såsom Morowali-parken.

([164]) Avsnitt IV – 8 i den trettonde femårsplanen för anpassning och uppgradering av stålindustrin.

([165]) D. Brautigam och Xiaoyang Tang; *Going Global in Groups: Structural transformation and China's Special Economic Zones overseas*, World Development vol. 63, 2014, s. 78–91.

([166]) Antisubventionsundersökningen om glasfibermaterial och ärendet om däck (avsnitt 4.3.3 och 3.7).

(671) De egenskaper som är kännetecknande för det kinesiska ”Belt and Road-initiativet” är allmänt kända. I artiklarna 30–36 i statsrådets vägledande yttranden om främjande av samarbete inom internationell produktionskapacitet och tillverkning av utrustning av den 13 maj 2015 förtecknas alla de politiska stöd som företag som ”verkar utomlands” kan få. Stödåtgärderna omfattar finanspolitiskt och skattemässigt stöd, subventionerade lån, finansiellt stöd via syndikerade lån, exportkrediter och projektfinansiering, investeringar i eget kapital och exportkreditförsäkring. I artikel 31 i de vägledande yttrandena hänvisas till ”subventionerade lån” som ska stödja företag att delta i export av storskaliga kompletta uppsättningar av utrustning, ingående av projektavtal och storskaliga investeringsprojekt. I praktiken har denna politik lett till en mängd system för förmånlig finansiering från banker och till att en särskild fond, ”Silk Road Fund”, har inrättats enligt artikel 35 i de vägledande yttrandena, vilket kommissionen nyligen konstaterade i ett annat ärende ([167]).

(672) Eftersom de indonesiska presidenterna utan tvivel hade kännedom om att det kinesiska ”Belt and Road-initiativet” omfattar kraftig statlig finansiering genom förmånlig finansiering och andra finansieringsinstrument (se skälen 577 och 589), vilket innebär att sådan förmånlig finansiering från de kinesiska myndigheternas sida för att gemensamt inrätta Morowali-parken tydligt bekräftades och godkändes på högsta politiska nivå.

(673) Det faktum att Indonesien proaktivt sökte förmånlig finansiering från Kina som en av huvudpunkterna i deras bilaterala samarbete bekräftar att förmånligt stöd som beviljats av de kinesiska myndigheterna bör tillskrivas de indonesiska myndigheterna. Detta stöder slutsatsen att Indonesien erkände och antog kinesisk förmånlig finansiering som sin egen. Detta grundar sig bland annat på artikel VI i det bilaterala avtalet från 2011 och artikel 5.2.1 i det indonesisk-kinesiska programmet. Den indonesiska regeringen samtyckte även till att Kina skulle utse Morowali-parken och IMIP till ett ”utländskt investeringsområde” enligt sin lagstiftning för ”Belt and Road-initiativet” och återgäldade detta i sin tur med det formella inhemska erkännandet av detta projekt som ett nationellt strategiskt projekt enligt indonesisk lagstiftning. Eftersom ”utländska investeringsområden” är ett instrument i ”Belt and Road-initiativet” och eftersom detta initiativ använder förmånlig finansiering som ett verktyg fick en sådan utnämning av Morowali-parken och IMIP till följd att IRNC-gruppen blev berättigad att ansöka om förmånliga lån från kinesiska policybanker och förmånliga exportförsäkringsvillkor. Såsom redan konstaterats i ett antal tidigare undersökningar ([168]), anger den kinesiska förmånsfinansieringen inte tydligt föreskrivna finansieringsprogram med stränga urvalskriterier, utan högsta politiska nivå har i stället fastställt ett antal främjade industrier ([169]). Den officiella utnämningen av Morowali-parken och IMIP i Indonesien som ett utländskt investeringsområde för kinesiska företag efter en gemensam överenskommelse mellan de båda staterna passar perfekt in i det vanliga kinesiska mönstret med att aktivera förmånlig finansiering av sina policybanker. Detta visar att det förelåg en gemensam uppfattning från Indonesien och Kina att de kinesiska myndigheterna inte skulle tillhandahålla finansiering till marknadsräntor, utan att den proaktivt tillhandahåller statliga incitament, även mot bakgrund av det enorma investeringsbelopp som krävs och de därmed förbundna riskerna om projektet misslyckades. Detta visar återigen de förmåner eller preferenser som beviljats dem.

(674) De kinesiska förmånsåtgärderna för att gynna de kinesiska enheter som är etablerade i Indonesien har således tydligt och otvetydigt ”identifierats” och ”erkänts och antagits som sina egna” av Indonesien.

(675) De indonesiska myndigheterna var dessutom nära involverade i verksamheten från IMIP, i egenskap av det verktyg som valts ut för att förvalta Morowali-parken, genom tillstånd att etablera sig i parkområdet och underlättande att anskaffa marken (se nedan). Lika viktiga statliga ingripanden är licenssystemet via IUKI och de åtgärder för övervakning som föreskrivs i förordning nr 142 från 2015 genom kommittén för industriområden. Dessa möjliggör en nära kontroll och övervakning från de indonesiska myndigheterna av verksamheten i företag som förvaltar industriområden, såsom IMIP. Dessutom förelåg det en ständig närvaro från de indonesiska tjänstemännen i den bilaterala genomförandemekanism som inrättades 2014 enligt det bilaterala avtalet om integrerade industriparker (skäl 605). De indonesiska myndigheterna ansvarade också för att IMIP, i egenskap av administratör för Morowali-parken, erhöll formell status som stödberättigat industriområde genom att utfärda en tillfällig licens för att bedriva verksamhet med denna status och därefter kontrollera att alla krav i relevanta lagar och strategier var uppfyllda för att bevilja en permanent licens.

([167]) Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2018/1690 om införande av en slutgiltig utjämningstull på import av vissa däck från Kina (EUT L 283, 12.11.2018, s. 1), skälen 409–412.

([168]) Såsom kommissionens genomförandeförordning (EU) 2017/96 av den 8 juni 2017 om införande av en slutgiltig utjämningstull på import av vissa varmvalsade platta produkter av järn, olegerat stål eller annat legerat stål med ursprung i Folkrepubliken Kina och om ändring av kommissionens genomförandeförordning (EU) 2017/649 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa varmvalsade platta produkter av järn, olegerat stål eller annat legerat stål med ursprung i Folkrepubliken Kina (EUT L 146, 9.6.2017, s. 17).

([169]) Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2018/1690 om införande av en slutgiltig utjämningstull på import av vissa däck från Kina (EUT L 283, 12.11.2018, s. 1), skäl 377.

(676) När det gäller mer specifikt förmånlig finansiering har de indonesiska myndigheterna dessutom ett övervakningsförfarande för att kunna kontrollera alla finansiella flöden för utländska investerare och utländskt kapital, inklusive behovet av att kanalisera utländska medel via lokala indonesiska filialer. Vad gäller de särskilda lånen och det finansiella stödet till företagen i IRNC-gruppen tillhandahölls medlen vidare av kinesiska statsägda affärsbanker eller policybanker etablerade i Kina, men de låneavtal som undertecknats av företagen i Indonesien omfattade även s.k. agentbanker. Dessa bestod av lokala indonesiska filialer till de kinesiska bankerna, vars roll var att agera som mellanhänder för att kanalisera medlen från Kina till de mottagande företagen i Indonesien. De indonesiska myndigheterna kunde således övervaka det överenskomna finansiella stödet.

(677) Genom alla dessa mekanismer visade Indonesien också sitt fulla stöd och sin nära kontroll över den kinesiska förmånliga finansieringen till förmån för tillverkaren av rostfritt stål i Morowali-parken.

(678) Trots att de indonesiska och de kinesiska myndigheterna inte samarbetade i denna del av undersökningen, framgår det av den tillgängliga bevisningen att den förmånliga finansieringen från kinesiska offentliga organ till IRNC-gruppen kan tillskrivas de indonesiska myndigheterna i egenskap av de offentliga myndigheterna i ursprungslandet eller exportlandet enligt artikel 3.1 a i grundförordningen. Bevisningen visade att de indonesiska myndigheterna proaktivt sökte och således godkände det förmånliga finansiella stödet från Kina till tillverkaren av rostfritt stål i Morowali-parken i linje med de överenskomna åtagandena att utveckla och stödja utvecklingen av den rostfria stålindustrin i Indonesien.

(679) I detta sammanhang konstaterade kommissionen dessutom att myndigheternas möjligheter att indirekt ge finansiella stöd via privata organ inte kan övervägas separat från grundförordningen eller avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder ([170]). I situationer där myndigheter anförtror åt eller ålägger ett privat organ att bete sig på ett visst sätt, är en avgörande fråga att det måste finnas en ”påvisbar koppling” mellan myndighetens handling och det privata organets agerande ([171]). I detta ärende finns det en tydlig och uttrycklig koppling mellan de affirmativa åtgärder som Kina har vidtagit för att tillhandahålla det överenskomna finansiella stödet till IRNC-gruppen och till de indonesiska myndigheterna.

(680) Kommissionen ansåg därför att den förmånliga finansiering som de kinesiska myndigheterna beviljade de exporterande tillverkarna av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål i Morowali-parken utgör ett finansiellt bidrag från de indonesiska myndigheterna i den mening som avses i artikel 3.1 i i grundförordningen ([172]).

4.5.8.2. Förmån

(681) Kommissionen övervägde därefter huruvida de finansiella bidrag som kunde tillskrivas de indonesiska myndigheterna medförde en förmån för IRNC-gruppen enligt artikel 3.2 i grundförordningen. Den erinrade om att företagen inom IRNC-gruppen var verksamma i Indonesien och omfattades av indonesisk lagstiftning. Det var därför i princip lämpligt att undersöka om dessa mottagare av finansieringen fick bättre villkor än de skulle ha fått på den indonesiska finansmarknaden. Såsom anges i skälen 732 och 733 kontrollerade kommissionen detta och var övertygad om att så var fallet.

(682) Kommissionen beaktade dock även de exceptionella omständigheterna i detta ärende. Det erinras om att de exporterande tillverkarna är närstående till kinesiska moderbolag. Kinesiska offentliga organ beviljade den förmånliga finansieringen efter förhandlingar och undertecknande av de relevanta dokumenten i Kina, och mottagarna fick tillgång till finansieringen direkt eller indirekt via sitt moderbolag i Kina (företagsinterna lån). I låneavtalen angavs att medlen skulle användas till projekten i Indonesien. Genom inrättandet av den bilaterala samarbetsramen till följd av de indonesiska myndigheternas åtgärder för att få den kinesiska smältkapaciteten att flyttas till Indonesien sökte och godkände de indonesiska myndigheterna att dessa enheter erhöll förmånligt stöd, inklusive billiga lån i enlighet med kinesisk lagstiftning, dvs. enligt kinesiska villkor. De kinesiska offentliga organen tillhandahöll sådan finansiering i enlighet med den förmånliga finansieringspolitik som genomfördes i Kina.

([170]) Se artikel 3.1 a iv i grundförordningen och artikel 1.1 a.1 iv i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder.

([171]) US–DRAMs (WT/DS296/AB/R), överprövningsorganets rapport, punkt 112.

([172]) De ifrågavarande omständigheterna kan för övrigt även övervägas mot bakgrund av artikel 16 i ILC-artiklarna. Det nära samarbetet mellan de indonesiska och de kinesiska myndigheterna ledde inte bara till att de indonesiska myndigheterna bekräftade och godkände de kinesiska myndigheternas agerande, utan innebar även ett eventuellt kringgående av de faktiska och eventuella framtida tullar som EU har infört eller kan införa för kinesisk export av den berörda produkten från Indonesien.

(683) Kommissionen fastställde därför att de indonesiska myndigheternas bekräftelse och godkännande av de finansiella bidragen från de kinesiska offentliga organen till IRNC även omfattade de fördelar/förmåner som dessa bidrag medförde. Kommissionen fastställde således kinesiska marknadsräntor för den förmånliga finansieringen och beräknade förmånen i enlighet med detta. Dessa uppgifter beskrivs närmare i avsnitt 4.6 nedan. Kommissionen konstaterade att detta rimliga tillvägagångssätt ledde till lägre subventionsbelopp än de belopp som tillämpningen av ett hypotetiskt indonesiskt referensvärde gav.

4.5.8.3. Selektivitet

(684) När det gällde den tredje punkten om selektivitet undersökte kommissionen huruvida dessa subventioner var selektiva i enlighet med artikel 4.2–4.4 i grundförordningen.

(685) Genom att bekräfta och godkänna subventionerna var de indonesiska myndigheterna den beviljande myndigheten med avseende på den förmånliga finansieringen. De indonesiska myndigheterna erkände och antog i synnerhet de kinesiska myndigheternas utseende av Morowali-parken och IMIP som ett utländskt investeringsområde och godkände ett fullständigt genomförande av det bilaterala avtalet och andra bilaterala handlingar från detta genom, bland annat, de kinesiska myndigheternas tillhandahållande av förmånlig finansiering.

(686) Dessa subventioner var begränsade till företag som var verksamma i Morowali-parken. Kommissionen fastställde således att subventionerna utgjorde regionala subventioner i den mening som avses i artikel 4.3 i grundförordningen och att de ligger under den beviljande myndighetens behörighet i enlighet med artikel 4.2–4.4 i grundförordningen.

4.5.9. *Synpunkter på det slutliga utlämnandet av uppgifter*

(687) Klaganden, de indonesiska myndigheterna, de kinesiska myndigheterna och IRNC-gruppen lämnade synpunkter på det slutliga utlämnandet av uppgifter om samarbetet mellan de indonesiska och de kinesiska myndigheterna.

4.5.9.1. Synpunkter på det finansiella bidraget

(688) De indonesiska myndigheterna, de kinesiska myndigheterna och IRNC-gruppen hävdade att denna undersökning, i den mån den behandlar subventioner för tillverkning av den berörda produkten som beviljats av ett annat land än exportlandet, både strider mot avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder och mot grundförordningen. Enligt dem kunde antisubventionsundersökningen inte utvidgas utanför Indonesiens territorium och jurisdiktion.

(689) De kinesiska myndigheterna erinrade vidare om att de redan hade uttryckt sin ståndpunkt i antisubventionsundersökningen om glasfibermaterial. I det aktuella ärendet tolkade de kinesiska myndigheterna skäl 646 som en bekräftelse på att kommissionen delar deras uppfattning att avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder inte omfattar förhållandet mellan en regering och tillverkare i utlandet.

(690) I detta avseende hävdade de kinesiska myndigheterna och IRNC-gruppen att enligt artiklarna 1 och 2 i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder kan finansiella bidrag till enheter utanför det beviljande landets territorium inte betraktas som subventioner i den mening som avses i nämnda avtal. De indonesiska myndigheterna uppgav närmare bestämt att det i artikel 1.1 a.1 i–iv i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder även hänvisas till ”en offentlig myndighet” i var och en av de punkter som hänvisar till samma enhet i inledningen och att dessa hänvisningar inte kan tolkas som att de skulle inkludera en offentlig myndighet utanför territoriet i det land som beviljar det finansiella bidraget.

(691) De indonesiska myndigheterna tillade att artikel 1.1 a.1 i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder i WTO:s rättspraxis tolkades som en uttömmande sluten förteckning ([173]), som definierar och identifierar det agerande från den offentliga myndigheten som utgör ett finansiellt bidrag enligt avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder ([174]) och från början var syftet från initiativtagarna just att säkerställa att inte alla statliga åtgärder som beviljade förmåner kunde anses vara subventioner ([175]). När det gäller tolkningen av artikel 1.1 a.1 i avtalet om

([173]) Panelrapport, *United States – Measures Affecting Trade in Large Civil Aircraft (Second Complaint)*, WT/DS353/R, antagen den 23 mars 2012, ändrad genom överprövningsorganets rapport WT/DS353/AB/R, DSR 2012:II, s. 649, punkt 7.955.

([174]) Överprövningsorganets rapport, *United States – Measures affecting Trade in Large Civil Aircraft (Second Complaint)*, WT/DS353/AB/R, antagen den 23 mars 2012, DSR 2012: I, s. 7, punkt 614.

([175]) Panelrapport *US – Exports Restraints*, punkterna 8.65 och 8.73.

subventioner och utjämningsåtgärder mot bakgrund av artikel 11 i ILC-artiklarna, till vilket hänvisas i skälen 647–650, erinrade de indonesiska myndigheterna om WTO:s rättspraxis avseende tolkningen av WTO-avtalen ([176]). Därefter hävdade de att kommissionen, genom att tolka ”från offentliga myndigheter” i artikel 1.1 a.1 i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder som att uttrycket omfattar att andra offentliga myndigheter eventuell kan tillskrivas tillhandahållande av subventioner, lade till ord som inte finns med i nämnda avtal.

(692) De indonesiska myndigheterna, de kinesiska myndigheterna och IRNC-gruppen hävdade vidare att eftersom begreppet ”offentliga myndigheter” i artikel 2 i grundförordningen definieras som ”offentliga organ inom ursprungslandets eller exportlandets territorium”, kunde de kinesiska myndigheternas påstådda subventioner inte omfattas av denna undersökning. Enligt de kinesiska myndigheterna och IRNC-gruppen förstärks denna uppfattning genom hänvisningen till ”den beviljande myndighetens behörighet” artikel 4.2 i grundförordningen.

(693) Kommissionen instämde inte i något av dessa påståenden. Kommissionen noterade att argumenten från de indonesiska myndigheterna, de kinesiska myndigheterna och IRNC till största delen överlappade varandra och att det i vissa frågor framfördes separata argument. Kommissionen analyserade de överlappande punkterna tillsammans och behandlade de återstående argumenten från varje part separat.

(694) Inledningsvis hänvisade kommissionen till de argument som utvecklats i ärende AS 656, särskilt i skälen 685 och följande, samt i skälen 709 och följande, som redan skulle vara tillräckliga för att avfärda parternas påståenden. Kommissionen lämnade emellertid följande förtydliganden till ytterligare stöd för sin ståndpunkt.

(695) När det gäller tolkningen av WTO:s bestämmelser och bestämmelserna i grundförordningen noterade kommissionen att parterna inte hänvisade till relevant WTO-rättspraxis. WTO:s överprövningsorgan slog i ärendet *US-Gasoline* ([177]) fast att WTO-reglerna inte kan tolkas helt fristående från folkrätten. Allmänna folkrättsliga principer ingår därför i WTO:s rättsordning, som inte är ett slutet system ([178]). Enligt artikel 3.2 i överenskommelsen om regler och förfaranden för tvistlösning och artikel 31.3 c i Wienkonventionen om traktaträtten måste ”alla relevanta folkrättsliga regler som är tillämpliga i förhållandet mellan parterna” beaktas vid bedömningen av bakgrunden för villkoren i ett fördrag. Dessa regler omfattar internationell sedvanerätt ([179]), som per definition är bindande för alla WTO-medlemmar, det vill säga även för Indonesien, Kina och Europeiska unionen. ILC-artiklarna är en integrerad och viktig del av internationell sedvanerätt, i överensstämmelse med mandatet från FN:s generalförsamling enligt artikel 13.1 a i FN-stadgan. Folkrättskommissionens bestämmelser är även ”relevanta” i den mening som avses i artikel 31.3 c i Wienkonventionen, eftersom de ger vägledning för tolkningen av begreppet ”tillskrivning”, det vill säga när vissa handlingar eller försummelser kan tillskrivas en stat, även om dessa handlingar eller försummelser inte härrör direkt från den staten. I detta avseende blir begreppet tillskrivning relevant för tolkningen av begreppen ”från offentliga myndigheter” i inledningen till artikel 1.1 a.1 i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder, och mer specifikt för att fastställa det korrekta tillskrivandet av ett handlande i en situation med samarbete mellan två stater med avseende på subventioner, som i det aktuella fallet ([180]). ILC-artiklarna kan således användas för att tolka termen ”från de offentliga myndigheterna” i artikel 1.1 a.1 i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder för att tillskriva de indonesiska myndigheterna (beviljandet av en subvention), även i fall där det finansiella bidraget inte kommer direkt från dessa myndigheter.

(696) När det gäller påståendena beträffande artikel 2 b i grundförordningen, föreskrivs i denna artikel att ”*offentliga myndigheter*: offentliga organ inom ursprungslandets eller exportlandets territorium”. Kommissionen instämde i tolkningen att denna bestämmelse omfattar åtgärder som vidtas av de offentliga myndigheter från vars territorium de subventionerade produkterna exporteras till EU. Det är just detta som är fallet här. Den berörda produkten tillverkas i Indonesien och exporteras från Indonesien till EU. Artikel 2 b i grundförordningen behandlar dock inte den separata frågan om vilka handlingar de offentliga myndigheterna kan godkänna på sitt territorium och bekräfta som sina egna. Precis som med begreppet ”offentliga organ” är begreppet ”offentliga myndigheter” öppet för

([176]) Överprövningsorganets rapport, *United States – Continued Existence and Application of Zeroing Methodology*, WT/DS350/AB/R, antagen den 19 februari 2009, DSR 2009:III, s. 1291, punkterna 268 och överprövningsorganets rapport, *India – Patent Protection for Pharmaceutical and Agricultural Chemical Products*, WT/DS50/AB/R, antagen den 16 januari 1998, DSR 1998:I, s. 9, punkt 45.

([177]) WT/DS2/AB/R – *US – Reformulated Gasoline*, överprövningsorganets rapport av den 20 maj 1996, s. 17.

([178]) Se J. Pauwelyn, ”The Role of Public International Law in the WTO – How far can we go?”, *American Journal of International Law* (2001), sidan 535 och följande sidor; Graham Cook, Digest of WTO Jurisprudence on Public International Law Concepts and Principles (CUP 2015).

([179]) WT/DS379 – ”*United States – Definitive Anti-Dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China*”, överprövningsorganets rapport av den 11 mars 2011, paragraf 308, M.E. Villiger, ”*Commentary on the 1969 Vienna Convention on the Law of Treaties*” (Martinus Nijhoff, 2009), s. 433.

([180]) WT/DS379/AB/R, punkterna 304–322.

tolkning, med beaktande av sammanhanget, föremålet och syftet. Handlingar som kan hänföras till de offentliga myndigheterna i ursprungslandet eller exportlandet omfattar således inte bara handlingar som direkt härrör från sådana offentliga myndigheter, utan även handlingar som kan hänföras till sådana myndigheter. Detta bekräftas ytterligare av villkoren i artikel 3.1 a i grundförordningen, där det hänvisas till ett finansiellt bidrag ”från” de offentliga myndigheterna. Av samma skäl är de andra argument som åberopar bestämmelserna i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder, nämligen artikel 1.1 a.1, inte relevanta.

(697) På grundval av tolkningen av artiklarna 2 b, 3.1 a och 4.2 i grundförordningen i överensstämmelse med relevanta bestämmelser i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder och ILC-artiklarna drog kommissionen slutsatsen att den var berättigad att utjämna de subventioner som tillhandahållits av de indonesiska myndigheterna, som inte bara bekräftade och godtog de underliggande utjämningsbara finansiella bidrag som tillhandahållits av de kinesiska myndigheterna som sina egna, utan till och med proaktivt sökte dem. Kommissionen tillbakavisade därför dessa påståenden.

(698) När det gäller skäl 646 hävdade IRNC-gruppen att kommissionen genom att ändra ämnet till tillskrivande kringgick förutsättningarna för att vidta utjämningsåtgärder. Enligt IRNC-gruppen drog kommissionen slutsatsen att de indonesiska myndigheterna utgjorde den beviljande myndigheten utan någon riktig förklaring och analys, genom ett tillskrivande enbart på grundval av artikel 11 i ILC-artiklarna, även om en sådan hänvisning inte gjordes. IRNC-gruppen hävdade att kommissionen, för att det skulle vara tillåtet enligt artikel 11 i ILC-artiklarna att de kinesiska myndigheternas finansiella stöd tillskrevs de indonesiska myndigheterna, inledningsvis behövde bevisa att det påstådda finansiella stöd som de kinesiska myndigheterna beviljade utgjorde en överträdelse av internationell rätt, annars skulle hela grunden för kommissionens argument falla bort. Eftersom WTO anser att utvecklingsländerna har rätt att utnyttja sina egna resurser fullt ut för ekonomisk utveckling kan bilateralt samarbete mellan två utvecklingsländer inte omfattas av definitionen av *överträdelse av internationell rätt*. IRNC-gruppen tillade att även om kommissionen på något sätt fastställer en tillskrivning finns det fortfarande en betydande logisk lucka mellan att ”de indonesiska myndigheterna är ansvariga” och att ”de indonesiska myndigheterna utgör den beviljande myndigheten”.

(699) Kommissionen förklarade utförligt genom sin korshänvisning till argumenten och det rättsliga resonemanget i ärende AS656 i kombination med de ytterligare förklaringarna i skälen 647–651 hur artikel 11 i ILC-artiklarna tillämpades i denna undersökning. I avsnitt 4.5.8.1 beskrivs dessutom alla rättsliga argument och den bevisning som ligger till grund för att det finansiella bidraget och de relevanta subventionerna tillskrevs de indonesiska myndigheterna. Kommissionen erinrade om att enligt artikel 11 i ILC-artiklarna kan ett handlande tillskrivas en stat ”om och i den mån staten erkänner och antar den aktuella handlingen som sin egen”. I kommentarerna till utkastet till ILC-artiklarna bekräftas att uttrycket ”erkänner och antar den aktuella handlingen som sin egen” är avsett att skilja mellan fall av erkännande och antagande och fall som enbart utgör stöd eller godkännande. I synnerhet kan handlande inte tillskrivas en stat enligt artikel 11 om en stat endast erkänner att det faktiskt föreligger ett handlande eller uttrycker sitt muntliga godkännande av det. Erkännandet och antagandet, oavsett om det sker i form av ord eller handlingar, måste vara tydligt och entydigt ([181]). Enligt artikel 11 i ILC-artiklarna krävs därför en konkret undersökning av exportlandets beteende som visar att det erkänt och antagit ett handlande från ett utländskt offentligt organ som sitt eget. Detta är exakt vad kommissionen har gjort i sin detaljerade analys i avsnitt 4.5.8.1, med slutsatsen att de indonesiska myndigheterna sökte, erkände och antog de kinesiska myndigheternas handlande som sitt eget. De åtgärder som bestod av beviljande av utjämningsbara subventioner från de indonesiska och de kinesiska myndigheterna stred mot bestämmelserna i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder och grundförordningen och därför är artikel 11 i ILC-artiklarna entydigt tillämplig på dem. Det saknar betydelse om dessa förmånliga lån, från en normativ synvinkel, också utlöste Kinas internationella ansvar för en överträdelse av avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder. Med andra ord tillskrev kommissionen de indonesiska myndigheterna Kinas ”handlande” (det vill säga beviljandet av förmånliga lån) och inte ”överträdelser”. Parternas argument avvisades därför. De kinesiska myndigheterna sökte ett klargörande från kommissionen om huruvida kommissionens användning av artikel 11 i ILC-artiklarna är tillämplig vid tolkningen av grundförordningen, det vill säga, enligt de kinesiska myndigheterna, huruvida internationell sedvanerätt kan användas för att tolka EU:s nationella lagstiftning.

(700) Kommissionen noterade inledningsvis EU-domstolarnas fasta rättspraxis, enligt vilken bestämmelserna i grundförordningen i möjligaste mån måste tolkas mot bakgrund av motsvarande bestämmelser i WTO-avtalen ([182]). Detta krav att tolka sekundär EU-lagstiftning i överensstämmelse med ett internationellt avtal förutsätter att det är möjligt att uppnå överensstämmelse mellan de olika bestämmelserna och är endast tillämpligt ”i den mån det är

([181]) Kommentarer till utkasten till artiklar om staters ansvar för överträdelse av internationell rätt, vilka antogs av Förenta nationernas folkrättskommission vid dess femtiotredje möte (2001) (*ILC-kommentarerna*), artikel 11, punkt 8.

([182]) Se dom av den 22 maj 2014, Guandong Kito Ceramics m.fl./rådet, T-633/11, EU:T:2014:271, punkt. 38, dom av den 11 juli 2017, Viraj Profiles/rådet, T-67/14, EU:T:2017:481, punkt 88, och dom av den 10 april 2019, Jindal Saw, T-300/16, ECLI:EU:T:2019:235, punkt 101.

möjligt". Kommissionen noterade vidare att domstolen tidigare har slagit fast att ett företräde för internationella avtal som EU ingått framför sekundär EU-lagstiftning kräver att dessa, i den mån det är möjligt, tolkas på ett sätt som är förenligt med dessa avtal, även när bestämmelserna i dessa avtal inte har direkt effekt ([183]).

(701) De aktuella bestämmelserna i grundförordningen, dvs. artiklarna 2 b, 3.1 a och 4.2, härrör från skyldigheter som ingår i motsvarande bestämmelser i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder, nämligen från artikel 1.1 a.1, och måste därför i princip tolkas i överensstämmelse med denna bestämmelse. Det faktum att artikel 1.1 a.1 i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder och motsvarande bestämmelser i grundförordningen inte uttryckligen hänvisar till möjligheten att tillskriva en stat finansiellt stöd som tillhandahållits av en annan stat utgör inte något hinder mot att tolka villkoren i överensstämmelse med principerna om tillskrivning i ILC-artiklarna. Artikel 11 i ILC-artiklarna är relevant eftersom den avser samma ämne som de fördragsvillkor som tolkas ([184]). Tolkningen av begreppen "från de offentliga myndigheterna" i dessa bestämmelser i överensstämmelse med artikel 11 i ILC-artiklarna gör det möjligt att "fastställa parterna gemensamma avsikt i ett visst avtal" ([185]). Vid en korrekt tolkning av artikel 1.1 i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder och av grundförordningen krävs det därför att ILC-artiklarna beaktas, vilket EU-domstolen redan har gjort i ett antal mål ([186]).

(702) IRNC-gruppen hävdade att även om gränsöverskridande subventionsundersökningar var tillåtna enligt avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder, skulle kommissionen inte ha kunnat fastställa ett finansiellt bidrag i detta fall. Enligt IRNC-gruppen är det faktum att de indonesiska myndigheterna identifierade, erkände och antog de kinesiska förmånsåtgärderna som sina egna (skäl 674), det fullständiga godkännandet och den nära kontrollen av den kinesiska förmånliga finansieringen (skäl 677) samt den tydliga och uttryckliga kopplingen mellan handlandet från de kinesiska myndigheterna och från de indonesiska myndigheterna (skäl 679) bristfälliga i logiskt hänseende och stöds inte av väsentlig bevisning.

(703) I detta avseende underströk IRNC-gruppen att kommissionen inte har påvisat något bidrag från de indonesiska myndigheterna eller från ett offentligt organ. Kommissionen har inte styrkt något fullständigt godkännande från de indonesiska myndigheterna, medan den påstådda nära kontrollen enligt IRNC-gruppens uppfattning utgjordes av ett fåtal normala administrativa funktioner och normal kontroll av utländska finansiella flöden. Vad gäller de lokala filialernas deltagande vid återbetalningen av lånen överensstämde detta med en gemensam affärspraxis. Kommissionen ansåg att dessa argument saknade grund. I hela avsnitt 4.5 förklaras i detalj hur samarbetet ledde till att de indonesiska myndigheterna erkände och godtog det finansiella bidraget från de kinesiska myndigheterna som sitt eget. Detta behandlas sedan specifikt i det separata avsnittet 4.5.8.1. Tvärtemot vad denna part påstår finns det omfattande bevisning till stöd för dessa slutsatser, och denna bevisning har inte motbevisats av parterna. Slutsatsen efter bedömningen är att det finansiella bidraget tillhandahölls av finansinstitut etablerade i Kina som fungerade som offentliga organ (se även skälen 727–731) och att de indonesiska myndigheterna proaktivt sökte detta finansiella bidrag och därmed gjorde det till sitt eget. De indonesiska och de kinesiska myndigheterna har inrättat ett antal bilaterala administrativa organ som ansvarar för genomförandet av Morowali-projektet, såsom bland annat anges i avsnitt 4.5.7. Slutligen noterade kommissionen att den kinesiska förmånliga finansieringen inte enbart gick via indonesiska "agentbanker" (se skäl 751), utan också att utlandsbaserade lån som är kopplade till utvecklingsprojekt som Morowali-projektet är föremål för särskilt godkännande och övervakning av en gemensam ministeriegrupp för kommersiella utlandsbaserade lån (*Tim Pinjaman Komreal Luar Negeri* eller PKLN) i enlighet med presidentdekret nr 39 från 1991, såsom förklarats mer i detalj i skäl 752 och följande. Dessa argument avvisades därför.

4.5.9.2. Synpunkter på Morowali-parken

(704) De indonesiska myndigheterna reagerade på kommissionens slutsatser genom att hävda att de är öppna för internationellt samarbete och har många bilaterala avtal på plats. Detta innebär emellertid inte att de indonesiska myndigheterna prioriterar utländska investeringar, eftersom eventuella investeringar i Indonesien genomförs i enlighet med indonesisk lagstiftning. De indonesiska myndigheterna vägrade att gå närmare in på något av de dokument som kommissionen hänvisade till, eftersom de betraktades som icke-bindande. Dessutom betonade de indonesiska myndigheterna att samarbetet med de kinesiska myndigheterna inte fokuserar på industrin för rostfritt stål eller industriparker.

(705) Inledningsvis noterade kommissionen att de indonesiska myndigheterna (och de kinesiska myndigheterna) inte bestred riktigheten i de uppgifter och den relevanta bevisningen om samarbetet mellan dessa båda myndigheter som beskrivs i avsnitt 4.5.

([183]) Se, särskilt, dom av den 7 juni 2007, Řízení Letového Provozu, C-335/05, EU:C:2007:321, punkt 16, och dom av den 8 mars 2011, Lesoochranárske zoskupenie VLK, C-240/09, ECLI:EU:C:2011:125, punkterna 45 och 51, som avser tolkningen av grundförordningen i överensstämmelse med WTO:s antidumpningsavtal.

([184]) Rapport från WTO:s överprövningsorgan, *United States – Definitive Anti-Dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China* (WT/DS379/AB/R), antagen den 25 mars 2011, punk 308 ("För att de ska vara relevanta måste sådana bestämmelser röra samma sak som de bestämmelser i fördraget som ska tolkas").

([185]) Rapport från WTO:s överprövningsorgan – *Definitive Anti-Dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China* (WT/DS379/AB/R), antagen den 25 mars 2011, punkt 312.

([186]) Se särskilt dom av den 6 maj 2010, C-63/09, Axel Walz, ECLI:EU:C:2010:251, punkterna 27–29, och dom av den 6 oktober 2020, C-66/18, Europeiska kommissionen/Ungern, ECLI: EU:C:2020:792, punkt 90. Se även generaladvokaten Kokotts yttrande av den 15 april 2010, C-334/08, Europeiska kommissionen/Republiken Italien, ECLI: EU: C: 2010: 187, punkterna 29 och 30.

(706) Kommissionen noterade vidare att det faktum att de indonesiska myndigheterna är öppna för internationellt samarbete och har många bilaterala avtal med andra länder – även om det är frågan om en allmän hänvisning utan närmare detaljer – inte påverkar slutsatsen att samarbetet med de kinesiska myndigheterna i Morowali-parken gick långt utöver ett vanligt internationellt samarbete eller andra ospecificerade bilaterala avtal. Kommissionen medger att stater ingår samarbetsavtal eller andra bilaterala avtal för många ändamål, bland annat när de antar vissa bestämmelser som uppmuntrar eller främjar investeringar. Sådana bestämmelser skulle i sig inte vara tillräckliga för att hänföra utjämningsbart finansiellt stöd från det land som tillhandahöll dem till exportlandet i den mening som avses i grundförordningen. Den aktuella undersökningen rörde emellertid inte förekomsten av ett enbart allmänt samarbete eller vanliga bilaterala avtal mellan Indonesien och Kina. I stället grundade kommissionen sin analys och sina slutsatser på att det kinesiska finansiella stödet kunde tillskrivas de indonesiska myndigheterna, på förekomsten av ett stort antal handlingar och faktorer som tillsammans visade att samarbetet mellan de indonesiska och de kinesiska myndigheterna gick långt utöver ett rent främjande av utveckling och locka investeringar. I stället kom de båda staterna överens om att genomföra ett mycket specifikt projekt i Morowali-parken och hade upprättat detaljerade bilaterala administrativa mekanismer för att säkerställa ett framgångsrikt genomförande av detta projekt, vilket förklaras i detalj i avsnitt 4.5.5. Samarbetet i Morowali-projektet baserades på en rad specifika bilaterala avtal och handlingar som otvetydigt bland annat förutsåg en skyldighet för den kinesiska sidan att tillhandahålla omfattande förmånlig finansiering till de kinesiskbaserade investerarna i Morowali-parken. Det efterföljande framgångsrika genomförandet av projektet bekräftade att dess tillämpningsområde och mål gick långt utöver allmänna utvecklings- och samarbetsavtal. Dessa argument avvisades därför.

(707) De indonesiska myndigheterna hävdade att alla investeringar i samband med samarbetet med de kinesiska myndigheterna gjordes av den privata sektorn.

(708) Kommissionen noterade att även om de faktiska investerarna i de företag som tillverkar den berörda produkten och i det närstående företag som driver Morowali-parken var privata saknar detta betydelse och påverkar inte slutsatsen att den förmånliga finansiering som de kinesiska myndigheterna har tillhandahållit och som tillskrivits de indonesiska myndigheterna utgjorde en utjämningsbar subvention. De påstådda privata investerarna mottog helt enkelt dessa utjämningsbara subventioner, vilka tillskrevs och beviljades av de indonesiska myndigheterna. Påståendet avvisades därför.

(709) De indonesiska myndigheterna hävdade vidare att det inte finns någon förteckning över prioriterade projekt inom ramen för den ekonomiska dialogen på hög nivå med de kinesiska myndigheterna.

(710) Kommissionen noterade att det är ostridigt att Morowali-projektet formellt erkändes som ett särskilt stödberättigat projekt både i Kina inom ramen för ”Belt and Road-initiativet” och i Indonesien i egenskap av ett nationellt strategiskt projekt. Kommissionen noterade vidare att det fanns flera hänvisningar till förteckningen över strategiska projekt inom ramen för det bilaterala samarbetet, vilket bland annat specificeras i skälen 577 och 609. Såsom förklaras i skälen 552 och 573 lämnade de indonesiska myndigheterna in en annan förteckning över projekt än förteckningen över prioriterade projekt inom ramen för den ekonomiska dialogen på hög nivå, och kommissionen konstaterade på grundval av tillgängliga uppgifter enligt artikel 28.1 i grundförordningen att Morowali-projektet var ett av de prioriterade projekt som identifierats av de indonesiska och de kinesiska myndigheterna. Även om de indonesiska myndigheternas påstående om att det inte finns någon formell förteckning över prioriterade projekt inom ramen för den ekonomiska dialogen på hög nivå var underbyggt och sant, påverkade detta inte slutsatsen att Morowali-projektet formellt erkändes som ett nationellt strategiskt projekt av de indonesiska myndigheterna och enligt ”Belt and Road-initiativet” av de kinesiska myndigheterna, och att det i alla händelser ansågs vara ett strategiskt prioriterat projekt som övervakades noga och genomfördes av de två regeringarna på grund av dess betydelse. Även om det hade varit korrekt underbyggt – vilket inte är fallet – skulle detta argument därför inte ha påverkat slutsatsen att Morowali-parken var ett prioriterat projekt som formellt erkändes av båda staterna inom ramen för deras bilaterala samarbete. Investerarna i projektet erhöll således utjämningsbara subventioner i detta sammanhang. Kommissionen avvisade därför detta påstående.

(711) När det gäller skäl 599 hävdade de indonesiska myndigheterna att det inte fanns några bevis för att IMIP utgjorde den kinesisk-indonesiska samarbetszonen för ekonomi och handel. Företaget hävdade i vilket fall som helst att denna kvalificering inte medförde någon särskild behandling från de indonesiska myndigheternas sida.

(712) Kommissionen noterade den överväldigande bevisning som redan lämnats i skäl 599, vilken bekräftade att IMIP faktiskt är en samarbetszon för ekonomi och handel. Som svar på detta påstående bör det dessutom noteras att samma information finns på andra webbplatser från de kinesiska myndigheterna ([187]). Detta påstående avvisades därför. De indonesiska myndigheterna påstod även att IMIP inte hade fått någon särskild behandling när det gäller industriområdets verksamhetstillstånd. De indonesiska myndigheterna klargjorde att IMIP inte regleras av avtalet om integrerade indonesisk-kinesiska industriparker utan av förordning nr 142 från 2015, som inte antagits för att vara i linje med de bilaterala avtalen med de kinesiska myndigheterna. Enligt de indonesiska myndigheterna finns det i) ingen hänvisning till avtalen i den, ii) den gäller för alla industriområden, och iii) de indonesiska myndigheterna tillhandahöll incitament som även var tillgängliga för företag som inte var belägna på industriområden.

(713) Kommissionen noterade att det utöver dekret nr 142 från 2015 fanns ett särskilt bilateralt avtal mellan Indonesien och Kina av den 2 oktober 2013 i vilket det fastställdes att industriparker var viktiga för ett framgångsrikt genomförande av det bilaterala samarbetet i Morowali-projektet, såsom specificeras i avsnitten 4.5.3 och 4.5.5. Dekret nr 142 innehöll ett antal särskilda bestämmelser som endast var tillämpliga på stödberättigade företag från industriområden enligt de särskilda villkor som gällde för IMIP. Under alla omständigheter utjämnade kommissionen inte subventioner som tillhandahållits av IMIP, utan subventioner som tillhandahållits av de indonesiska myndigheterna, bland annat genom att tillskriva dem finansiellt stöd som de kinesiska myndigheterna tillhandahållit. Det särskilda bilaterala avtalet om industriområden mellan Indonesien och Kina utgjorde en integrerad relevant ram för det bilaterala samarbetet för att genomföra Morowali-projektet. På grundval av detta ansåg kommissionen att detta påstående från de indonesiska myndigheterna var irrelevant och avvisade det.

(714) De indonesiska myndigheterna klargjorde att klassificeringen som nationellt strategiskt projekt inte medför något finansiellt bidrag. De indonesiska myndigheterna tillade att de inte tillhandahöll något finansiellt bidrag till IMIP, utan endast allmän infrastruktur i det omgivande området.

(715) I likhet med dess motargument i skäl 713 ansåg kommissionen att dessa argument var irrelevanta när det gällde de viktigaste resultaten från undersökningen. Kommissionen utjämnade inte finansiella bidrag eller andra subventioner tillhandahållits av IMIP, utan endast subventioner som tillhandahållits av de indonesiska myndigheterna. Klassificeringen som nationellt strategiskt projekt utgjorde ett relevant sammanhang som visade att Morowali-projektet uttryckligen uppmuntrades och genomfördes i nära samarbete med både de kinesiska myndigheterna genom deras officiella erkännande inom ramen för deras ”Belt and Road-program” och de indonesiska myndigheterna genom denna särskilda kvalifikation. I sin bedömning i detta sammanhang beaktade kommissionen den särskilda ordning som är kopplad till klassificeringen som ett nationellt strategiskt projekt, såsom anges i skäl 616. Vad gäller argumentet beträffande den allmänna infrastrukturen bedömde kommissionen inte tillhandahållandet av allmän infrastruktur, som faktiskt inte är utjämningsbar enligt artikel 3.1 a iii i grundförordningen. Kommissionen avvisade därför dessa påståenden, eftersom de ansågs sakna betydelse.

4.5.9.3. Synpunkter på selektivitet

(716) De indonesiska myndigheterna bestred slutsatsen om selektivitet eftersom den hävdade att samarbetet med de kinesiska myndigheterna inte enbart omfattade industriparker utan ett antal områden.

(717) I sin analys avseende selektivitet som beskrivs i avsnitt 4.5.8.3 och särskilt i skäl 686 förklarade kommissionen att de utjämningsbara subventioner som omfattas av samarbetet mellan de indonesiska och de kinesiska myndigheterna var regionalt selektiva eftersom de var begränsade till stödberättigade företag som formellt etablerats i Morowali-parken som en del av genomförandet av det utvecklingsprojekt som de båda staterna genomförde. Detta påstående avvisades därför.

([187]) http://fec.mofcom.gov.cn/article/jwjmhzq/ och http://www.cocz.org/index.aspx.

4.5.9.4. Synpunkter på bristande samarbete i förhållande till de indonesiska myndigheterna

(718) IRNC-gruppen hävdade att det avtal som saknas som hänförde sig till IMIP inte kan utgöra bästa tillgängliga uppgifter och inte kan ligga till grund för slutsatsen att IMIP är ett privat organ som anförtrotts uppgifter. IRNC-gruppen medgav att avtalet kunde vara en av de saker som beaktades, men inte den enda, och hävdade att kommissionen borde dra en övergripande slutsats med utgångspunkt från alla insamlade dokument. Dessa visar enligt IRNC-gruppen att det inte förelåg någon sådan anförtrodd funktion. De indonesiska myndigheterna upprepade att de inte har tillgång till det avtal som saknades, eftersom IMIP inrättades och finansierades av privata parter.

(719) Kommissionen ansåg att detta påstående var felaktigt och irrelevant. Det saknade avtalet som IRNC medvetet underlät att lämna in och vilket de indonesiska myndigheterna hävdade att de inte hade tillgång till användes för att dra vissa slutsatser på grundval av artikel 28.1 på grund av bristande samarbete (se skäl 634). Dessa slutsatser beaktades i de indonesiska och de kinesiska myndigheternas bedömning av den gemensamma förvaltningen av Morowali-parken, tillsammans med ett antal andra bevis och överväganden som beskrivs i avsnitt 4.5, särskilt i den rättsliga bedömningen i avsnitt 4.5.8. Det var faktiskt bara en av de faktorer och överväganden som gjorde det möjligt för kommissionen att dra slutsatsen att IMIP bland annat anförtrotts att genomföra det framgångsrika genomförandet av Morowali-projektet genom att förvalta Morowali-parken i enlighet med det övergripande bilaterala samarbete som de indonesiska och de kinesiska myndigheterna avtalat. I motsats till vad parterna hävdar var det saknade avtalet varken den enda eller den avgörande bevisning som användes för att komma fram till denna slutsats (trots att kommissionen anser att det kunde ha varit möjligt för den att komma fram till samma slutsats endast grundval av detta avtal, mot bakgrund av dess betydelse i kombination med att IRNC och de indonesiska myndigheterna vägrade att lämna in det). Påståendet avvisades därför.

4.5.9.5. Synpunkter på bristande samarbete i förhållande till de kinesiska myndigheterna

(720) De kinesiska myndigheterna hävdade att de inte var skyldiga att lämna några uppgifter i undersökningen, vilket görs mot Indonesien, och att mottagarna av de påstådda subventionerna är indonesiska tillverkare som är etablerade i Indonesien.

(721) Kommissionen noterade att de indonesiska och de kinesiska myndigheterna införde flera administrativa mekanismer inom ramen för sitt bilaterala samarbete, särskilt för ett framgångsrikt genomförande av Morowali-projektet, såsom förklaras i avsnitt 4.5.6. Genom dessa samarbetsmekanismer kunde de indonesiska myndigheterna samla in de begärda uppgifterna från de kinesiska myndigheterna. Det faktum att den ena parten från det gemensamma samarbetet (dvs. de kinesiska myndigheterna) beslutade att inte lämna någon information innebär inte automatiskt att den andra parten i det bilaterala samarbetet (dvs. de indonesiska myndigheterna) inte bör hållas ansvarig för denna skyldighet. I samband med ett sådant gemensamt samarbete som det som obestridligen konstaterats mellan de indonesiska och de kinesiska myndigheterna, kan den ena parten inte använda den andra partens passivitet för att hävda att den samarbetade fullt ut i undersökningen efter bästa förmåga. Annars skulle de berörda myndigheterna under liknande omständigheter medvetet kunna besluta att inte lämna den information som kommissionen begärt utan att deras underlåtenhet att samarbeta skulle få några rättsliga konsekvenser.

(722) Kommissionen bad inte de indonesiska myndigheterna att använda tvångsmedel för att samla in de begärda uppgifterna från de kinesiska myndigheterna, utan gav snarare de kinesiska myndigheterna möjlighet att intervenera och lämna relevanta uppgifter redan när undersökningens inleddes, genom att behandla dem som en berörd part. Enligt punkt 5.3 i tillkännagivandet om inledande uppmanade kommissionen särskilt de kinesiska myndigheterna att delta som berörd part med tanke på påståendena i klagomålet. De kinesiska myndigheterna begärde att bli registrerade i undersökningen för att få tillgång till ärendehandlingarna och bekräftade uttryckligen att de var en berörd part genom ett e-postmeddelande av den 19 februari 2021. Bestämmelserna i artikel 28 i grundförordningen är tillämpliga fullt ut på alla berörda parter, vilket också tydligt anges i punkt 10 i tillkännagivandet om inledande. Kommissionen erinrade också om att de kinesiska myndigheterna var väl medvetna om den rättsliga situationen sedan ärendena om glasfibermaterial och glasfiberarmering. Mot bakgrund av alla dessa argument avvisade kommissionen detta påstående.

4.5.10. *Slutsats*

(723) Sammanfattningsvis fann kommissionen att både de subventioner som beviljats företag som är verksamma i Morowali-parken och som tillhandahålls direkt av de indonesiska myndigheterna (tillhandahållande av nickelmalm, tillhandahållande av mark och skatteincitament) samt de subventioner som indirekt beviljas genom de kinesiska myndigheternas förmånliga finansiering är utjämningsbara enligt artiklarna 2–4 i grundförordningen. Sistnämnda subventioner kan tillskrivas de indonesiska myndigheterna genom att den erkänner och antar de kinesiska myndigheternas åtgärder som sina egna, till exempel genom det bilaterala avtalet från 2011, det indonesisk-kinesiska programmet från 2013 års samarbetsavtal samt det nära samarbetet och de olika samarbetsmekanismerna. De finansiella bidragen medförde även förmåner och var selektiva. Kommissionen undersökte alla relevanta subventioner enligt nedan.

4.6. **Förmånlig finansiering**

4.6.1. *Lån från policybanker till IRNC och närstående företag*

4.6.1.1. Statsägda banker som agerar som offentliga organ

(724) Undersökningen visade att alla lån till IRNC-gruppen tillhandahölls av kinesiska banker (Eximbank, China Development Bank, Bank of China, Industrial and Commercial Bank of China), med undantag för IMIP som fick lån från Eximbank Indonesia. De första lånen användes för att finansiera uppförandet av anläggningarna och andra användes för behov av rörelsekapital.

(725) Kommissionen undersökte först om dessa banker var offentliga organ i den mening som avses i artiklarna 3 och 2 b i grundförordningen. Kommissionen begärde därför upplysningar om statligt ägande och formella tecken på statlig kontroll i de statsägda bankerna. Kommissionen inhämtade också information om huruvida de kinesiska myndigheterna utövade meningsfull kontroll över de statsägda bankernas handlande när det gäller deras utlåningspolitik och riskbedömning.

(726) Såsom anges ovan vägrade de kinesiska myndigheterna att samarbeta i undersökningen och lämna de begärda uppgifterna. Kommissionen använde sig därför av bestämmelserna i artikel 28 i grundförordningen för att bedöma handlandet från ovannämnda kinesiska banker som offentliga organ genom att förlita sig på tillgängliga uppgifter, nämligen relevanta uppgifter från tidigare undersökningar som omfattade perioden 2015–2020 ([188]), däribland senast antisubventionsundersökningen om glasfibermaterial och kommissionens genomförandeförordning (EU) 2020/870 av den 24 juni 2020 om införande av en slutgiltig utjämningstull och slutgiltigt uttag av den provisoriska utjämningstull som införts på import av produkter av ändlösa glasfiberfilament med ursprung i Egypten och om uttag av den slutgiltiga utjämningstullen på registrerad import av produkter av ändlösa glasfiberfilament med ursprung i Egypten ([189]) (*undersökningen om glasfiberarmering*).

(727) Såsom nämns i avsnitten 3.4.1.2–3.4.1.5 i antisubventionsundersökningen om glasfibermaterial samt avsnitten 3.3.1.2–3.3.1.4 i undersökningen om glasfiberarmering är Eximbank (EXIM), China Development Bank (CDB), Bank of China (BOC), Industrial and Commercial Bank of China (ICBC) kinesiska statsägda banker och det finns formella indikationer på kontroll från de kinesiska myndigheterna över dessa banker. Dessutom drog kommissionen i samma avsnitt i antisubventionsundersökningen om glasfibermateria och undersökningen om glasfiberarmering slutsatsen att de kinesiska myndigheterna har skapat ett normativt regelverk som måste följas av chefer och tillsynsmyndigheter, som utsetts av de kinesiska myndigheterna och är ansvariga inför de kinesiska myndigheterna. Detta innebär att de kinesiska myndigheterna använde sig av det normativa regelverket för att utöva en meningsfull kontroll över de statsägda bankerna.

(728) Utöver den allmänna rättsliga ram som fastställs i antisubventionsundersökningen om glasfibermateria och undersökningen om glasfiberarmering var hela det rättsliga sammanhang som angavs inom ramen för det bilaterala samarbete som beskrivs i avsnitt 4.6.3.1, liksom den specifika punkten avseende CDB som behandlas i nästa skäl, tillämpligt på de lån som dessa banker beviljade IRNC-gruppen.

([188]) Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2017/969 av den 8 juni 2017 om införande av en slutgiltig utjämningstull på import av vissa varmvalsade platta produkter av järn, olegerat stål eller annat legerat stål med ursprung i Folkrepubliken Kina och om ändring av kommissionens genomförandeförordning (EU) 2017/649 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa varmvalsade platta produkter av järn, olegerat stål eller annat legerat stål med ursprung i Folkrepubliken Kina (EUT L 146, 9.6.2017, s. 17) (*ärendet om varmvalsade platta stålprodukter*), kommissionens genomförandeförordning (EU) 2018/1690 av den 9 november 2018 om införande av en slutgiltig utjämningstull på import av vissa däck, andra än massivdäck, av gummi, nya eller regummerade, av sådana slag som används på bussar eller lastbilar, med ett belastningsindex högre än 121, med ursprung i Folkrepubliken Kina och om ändring av kommissionens genomförandeförordning (EU) 2018/1579 om införande av en slutgiltig antidumpningstull och slutgiltigt uttag av den provisoriska tull som införts på import av vissa däck, andra än massivdäck, av gummi, nya eller regummerade, av sådana slag som används på bussar eller lastbilar, med ett belastningsindex högre än 121, med ursprung i Folkrepubliken Kina och om upphävande av genomförandeförordning (EU) 2018/163 (EUT L 283, 12.11.2018, s. 1) (*ärendet om däck*) och kommissionens genomförandeförordning (EU) 2019/72 av den 17 januari 2019 om införande av en slutgiltig utjämningstull på import av elcyklar med ursprung i Folkrepubliken Kina (EUT L 16, 18.1.2019, s. 5) (*ärendet om elcyklar*), antisubventionsundersökningen om glasfibermaterial.

([189]) EUT L 201, 25.6.2020, s. 10.

(729) År 2013 utfärdade det kinesiska handelsministeriet ett ”tillkännagivande om aspekter avseende stöd från China Development Bank för inrättande och utveckling av utländska samarbetszoner för ekonomi och handel”. Enligt tillkännagivandet ska handelsministeriet och CDB ”tillhandahålla politiskt stöd för investering och finansiering för företag, däribland företag som verkar i stödberättigande samarbetszoner”. CDB ska ”klargöra de grundläggande villkoren för prioriterad finansiering i samarbetszonen i enlighet med handelsministeriets och finansministeriets krav”, och CDB ska ”selektivt stödja projekt under uppförande och samarbetsprojekt som handelsministeriet nära har följt tillsammans med värdmyndigheterna i samarbetszonen”.

(730) Kommissionen fastställde att alla statsägda kinesiska finansinstitut tillämpade den rättsliga ram som anges ovan i utövandet av myndighetsuppgifter när det gäller sektorn för kallvalsade platta produkter av rostfritt stål. De var därför offentliga organ i den mening som avses i artikel 2 b i grundförordningen jämförd med artikel 3.1 a i i grundförordningen och i enlighet med relevant rättspraxis från WTO.

(731) Även om de statsägda finansinstituten inte skulle betraktas som offentliga organ, fastställde kommissionen att de av samma skäl skulle anses att av de kinesiska myndigheterna ha anförtrotts eller ålagts att utföra funktioner som normalt ligger inom myndigheternas befogenhet i den mening som avses i artikel 3.1 a iv i grundförordningen av samma orsaker som anges ovan.

4.6.1.2. Förmån och beräkning av subventionsbeloppet

(732) Kommissionen ansåg att det i princip för de stödmottagare som var etablerade i Indonesien skulle vara lämpligt att undersöka om mottagarna av lånen fick bättre villkor än de skulle ha fått på den indonesiska finansmarknaden. Enligt de uppgifter som de indonesiska myndigheterna har lämnat överensstämde de genomsnittliga räntesatserna på lån i US-dollar som utfärdats av indonesiska affärsbanker under skadeundersökningsperioden i stort sett med de räntesatser som betalats av företagen i IRNC-gruppen ([190]).

(733) Kommissionen ansåg emellertid att denna statistik inte återspeglade de särskilda omständigheterna i ärendet, närmare bestämt de riskfaktorer som anges i skälen 737–742. Statistiken avsåg en mängd olika lån, med varierande belopp (inklusive lån till små och medelstora företag), löptid, syfte, kreditrisk osv. Ingen information lämnades heller om lån för nystartade företag som krävde betydande finansiering med en enorm underliggande risk. Eftersom de indonesiska myndigheterna säkerställde att de kinesiska myndigheterna skulle finansiera de nödvändiga investeringarna för att de kinesiska företagen skulle flytta sin smältningskapacitet till Indonesien, förefaller det rimligt att dra slutsatsen att det inte fanns någon privat långivare i Indonesien som skulle ha beviljat liknande lån till de exporterande tillverkarna. Dessutom avser informationen om lån i Indonesien endast lån från inhemska banker till deras inhemska kunder, och således beaktades inte det faktum att kinesiska finansinstitut i det aktuella ärendet tillhandahöll lån till utländska kunder. Eftersom räntesatserna för den finansiering som tillhandahölls fastställdes av kinesiska aktörer på den kinesiska finansmarknaden, beaktades detta i kommissionens beräkning i detta fall.

(734) Med hänsyn till de exceptionella omständigheter som nämns i skäl 682 beräknade kommissionen således storleken på den utjämningsbara subventionen med hänsyn till det faktum att mottagarna erhöll den förmånliga finansieringen i Kina. Vid beräkningen bedömde kommissionen den förmån som mottagarna konstaterats få under undersökningsperioden. I enlighet med artikel 6 b i grundförordningen utgörs förmånen för mottagaren av skillnaden mellan det räntebelopp som företaget betalar för det offentliga lånet och det belopp som företaget skulle ha behövt betala för ett likvärdigt kommersiellt lån på den kinesiska finansmarknaden.

(735) Kommissionen beslutade att fastställa marknadsräntorna för de förmånliga lånen från de kinesiska bankerna med avseende på hypotetiska referensräntor ur de kinesiska marknadsinvesterarnas perspektiv i enlighet med artikel 6 b i grundförordningen.

([190]) https://www.ojk.go.id/id/kanal/perbankan/data-dan-statistik/statistik-perbankan-indonesia/Default.aspx.

(736) Kommissionen beslutade därför att använda samma beräkningsmetod som för lån i utländsk valuta som utfärdas av kinesiska finansinstitut i Kina, och lade till riskpremien för investeringen i Indonesien enligt följande:

(737) Kommissionen fastställde inledningsvis kreditbetygen från företagen i IRNC-gruppen. Under undersökningen lämnade IRNC och de andra fyra närstående enheterna in sitt kreditbetyg från det indonesiska kreditvärderingsinstitutet Pefindo under perioden 2017–2020. Kreditbetygen varierade mellan BBB och A. I den enda fullständiga kreditvärderingsrapport som tillhandahölls angavs emellertid tydligt att ett av underlagen för kreditbetyget var att IRNC stöddes av Eximbank China och aktieägarlån.

(738) Kommissionen noterade vidare att den investering som gjordes i Indonesien var en investering på nya marknader, vilket innebar mycket stora risker. Utan stödet från de kinesiska och de indonesiska myndigheterna skulle kreditrisken ha varit mycket högre för dessa företag.

(739) Nickel är en råvara och priset på råvaror, inklusive priserna på nickelmalm och nickeltackjärn, kan snabbt fluktuera och påverkas av många faktorer som ett företag inte kan kontrollera. Dessa faktorer omfattar global efterfrågan på råvaror, kostnadsnivåerna för produktionen, makroekonomiska faktorer såsom förväntningar på inflation, räntor och global och regional efterfrågan på och utbud av råvaror samt allmänna globala ekonomiska villkor. Dessa faktorer kan inverka negativt på företagets verksamhet och dess förmåga att finansiera denna verksamhet. Såsom förklaras i avsnittet om nickel säkerställde de indonesiska myndigheterna, genom sin prismekanism, att IRNC-gruppen hade tillgång till nickelmalm till priser som var betydligt lägre än de internationella priserna.

(740) Såsom förklaras i avsnittet om mark började företagen dessutom att bygga sina anläggningar utan att ha erhållit bygglov. Utan stöd från de indonesiska myndigheterna kunde IRNC-gruppen därför inte ha investerat betydande belopp för att bygga sina anläggningar utan att faktiskt ha en laglig rätt att göra det.

(741) Indonesien är dessutom en tillväxtmarknad och därför medför investeringar i Indonesien större risker än investeringar på mer utvecklade marknader, däribland i vissa fall betydande rättsliga och ekonomiska risker. Gruvindustrin är starkt reglerad i Indonesien och förändras ständigt. IRNC-gruppen utgör en utländsk investering och i vissa sektorer av den indonesiska ekonomin finns det begränsningar när det gäller aktieinnehav från utländska företag.

(742) Eftersom det var frågan om en nystartad enhet var kreditrisken för dessa företag således betydande. Allteftersom företagen började tillverka och sälja sina produkter minskade deras risk gradvis.

(743) Mot bakgrund av dessa särskilda omständigheter beslutade kommissionen att fastställa två kreditbetyg. Under uppstartsperioden ansåg kommissionen att företagen befann sig i en situation som liknade riskkapitalinvesteringar i nystartade företag. Sådana investeringar medför hög risk och motsvarar därmed ett kreditbetyg på CCC eller lägre. För den efterföljande perioden, då företagen var verksamma under normala förhållanden, ansåg kommissionen att IRNC-gruppens övergripande ekonomiska situation motsvarade kreditbetyget BB, vilket är det högsta kreditbetyget som inte längre uppfyller kraven för ”hög kreditvärdighet”. Kommissionen fann dock, såsom anges i skälen 757–759, att företagen i IRNC-gruppen var tvungna att komplettera sina finansieringsbehov genom att ta aktieägarlån från sina moderbolag och att de inte uppfyllde sina återbetalningsplaner för dessa lån.

(744) För att ta hänsyn till bankernas ökade riskexponering som belysts av förekomsten av aktieägarlån och skuldavskrivning, beslutade kommissionen därför att flytta ned dem en grad i riskklassificeringsskalan och drog slutsatsen att det var lämpligare att använda kreditbetyg B (i stället för BB) för att fastställa det marknadsbaserade riktvärdet.

(745) I linje med andra lån denominerade i utländsk valuta som utfärdats av kinesiska finansinstitut i Kina användes därför företagsobligationer med kreditvärdering B som utfärdats i US-dollar under undersökningsperioden för att fastställa ett lämpligt riktvärde för perioden med normal verksamhet.

(746) För lån som beviljades under de berörda företagens uppstartsperiod ansåg kommissionen att ett annat riktmärke var motiverat, eftersom dessa lån gällde mycket stora belopp (flera miljarder US-dollar) för ett mycket riskfyllt utländskt projekt, och bankerna inte åtnjöt någon riskpremie i form av kapital (t.ex. rätt till omvandling till aktier). Det relevanta riktmärket måste därför återspegla situationens särskilda karaktär, som liknar riskkapitalinvesteringar eller etableringsinvesteringar i privat kapital. Kommissionen sökte igenom offentligt tillgänglig information, men fann inga lätt tillgängliga riktmärken för riskkapitaltransaktioner eller transaktioner med privat kapital som sådana. Kommissionen ansåg emellertid att en räntesats för obligationer med hög avkastning i US-dollar (motsvarande ett kreditbetyg på CCC eller lägre) skulle motsvara den avkastning som en privat kapitalfond hade krävt för sådana transaktioner.

(747) Slutligen beviljas lån från kinesiska finansinstitut normalt sett till kinesiska företag belägna på den inhemska kinesiska marknaden. IRNC-gruppen är däremot etablerad i Indonesien och har därmed en annan kreditrisk än kinesiska företag med hänsyn till de externa förhållandena i landet, vilket framhålls i skäl 741. För att ta hänsyn till den specifika miljö som råder i Indonesien när det gäller kreditrisken lade kommissionen därför till ett påslag på den referensränta som fastställts för de kinesiska företag som ingick i urvalet för att integrera landets risk i marknadsräntan.

(748) Premien i samband med landets risk fastställdes på grundval av OECD:s klassificering av länders risker för exportkrediter samt motsvarande lägsta premiesats som fastställts av OECD. Premien för landets risk för lån från de kinesiska bankerna fastställdes till mellan 0,13 % och 0,88 % beroende på lånets löptid.

(749) Det subventionsbelopp som på så sätt fastställdes för stöd till lån från policybanker uppgick till 1,84 %.

4.6.1.3. Synpunkter på det slutliga utlämnandet av uppgifter

(750) De indonesiska myndigheterna och IRNC-gruppen lämnade synpunkter på det slutliga utlämnandet av uppgifter om förmånlig finansiering från policybanker.

(751) De indonesiska myndigheterna hävdade att kommissionen inte hade gjort några relevanta slutsatser eller angett att de utgjorde den beviljande myndigheten för finansiering till IRNC-gruppen, än mindre förmånlig finansiering. De indonesiska myndigheterna ansåg att kommissionen på grundval av den felaktiga tolkningen av ”finansiellt bidrag” enligt artikel 1.1 a.1 i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder tillskrev de indonesiska myndigheterna utländsk finansiering på grundval av ”bekräftande och godkännande”. De indonesiska myndigheterna noterade vidare att det ingenstans i undersökningsresultaten uttryckligen eller indirekt anges att de indonesiska myndigheterna eller deras ”offentliga organ” tillhandahöll finansiering och hävdade att det är orättvist att införa utjämningstullar på grundval av finansiella bidrag från utländska enheter. Dessutom klagade de indonesiska myndigheterna på att de inte kunde försvara sig med avseende på huruvida de kinesiska finansinstituten är ”offentliga organ” eller inte, eftersom dessa enheter ligger utanför de indonesiska myndigheternas behörighet. De uppgav emellertid att det är normalt att företag söker den finansiering som de anser lämplig och att de indonesiska myndigheterna själva inte kunde avvisa eller begränsa finansieringsflödet från kinesiska finansinstitut eller någon annan källa.

(752) Som svar vill kommissionen för det första betona att allmänna kommentarer om de indonesiska myndigheternas ”bekräftande och godkännande” av finansiering från kinesiska källor redan har behandlats i avsnitt 4.5.8. Kommissionen noterade vidare att de medel som tillhandahållits av kinesiska finansinstitut, såsom EXIM-bankerna, kanaliserades genom så kallade ”agentbanker”, som ansvarar för det dagliga genomförandet av utbetalningarna och återbetalningarna av lånen. Dessa agentbanker var indonesiska filialer till kinesiska banker som omfattades av indonesisk banklagstiftning och var belägna på indonesiskt territorium.

(753) När det gäller aktieägarlån konstaterade kommissionen att låneavtalen för sådana lån särskilt hänvisade till ”ingivande av periodiska rapporter till den indonesiska centralbanken, finansministeriet och gruppen för kommersiella utlandsbaserade lån (*Tim Pinjaman Kompartal Luar Negeri* eller PKLN)”. PKLN inrättades i enlighet med presidentdekret nr 39 från 1991 om samordning av förvaltningen av kommersiella utländska lån (*presidentdekret nr 39*) ([191]) och består av företrädare från olika ministerier samt från den indonesiska centralbanken. Enligt artikel 2 i

([191]) Presidentdekret nr 39 från 1991 om samordning av förvaltningen av kommersiella utlandsbaserade lån av den 4 september 1991.

detta dekret måste lån som faller under PKLN:s ansvarsområde godkännas av gruppen samt omfattas av krav på regelbunden rapportering när det gäller genomförandet och övervakas noga av PKLN. I artikel 6 om tillämpningsområdet för denna lagstiftning anges dessutom att lån under gruppens ansvarsområde endast omfattar lån ”kopplade till utvecklingsprojekt”, vilket bekräftar att endast lån som är knutna till särskilda utvecklingsprojekt som Morowali-projektet omfattas av denna granskning och övervakning.

(754) Även om presidentdekret nr 39 upphävdes i juli 2020 genom presidentförordning nr 82 från 2020 om kommittén för hantering av covid-19 och återhämtningen av den nationella ekonomin, föreskrevs i denna nya förordning också att de uppgifter och funktioner som PKLN-gruppen har haft inom ramen för det upphävda presidentdekret nr 39 kommer att fortsätta att genomföras av finansministeriet. Detta är även fallet i praktiken, vilket framgår av exempel på kontrollbesök på plats för övervakning av PKLN-projekt som förtecknas på finansministeriets webbplats ([192]).

(755) Kommissionen vidhöll således sin ståndpunkt att den förmånliga finansieringen från kinesiska källor har erkänts och antagits av de indonesiska myndigheterna och att nämnda myndigheter kunde ingripa i finansieringsflödet.

(756) IRNC-gruppen bestred riktmärket för banklånen och hävdade att det inte var frågan om ett nystartat företag med mycket hög risk, eftersom det ingick i Tsingshan-gruppen och gynnades av dess utvecklade tillverkningstekniker och nyckelpersonal inom teknik och ledning. Dessutom noterade IRNC-gruppen att den har en enastående kostnadsfördel, eftersom fabriken är belägen nära råvarorna och råvarupriserna och transportkostnaderna följaktligen är låga.

(757) Kommissionen påpekade att den har som praxis att göra individuella bedömningar av företagen i en grupp och att fastställa antingen ett enda referensvärde för gruppen som helhet på grundval av denna bedömning, eller att anpassa referensvärdet baserat på de särskilda omständigheterna för enskilda företag i gruppen. Det faktum att ett företag tillhör en större koncern påverkar inte det faktum att vissa projekt som gruppen genomför (såsom att etablera en anläggning) är mer riskfyllda än andra. Såsom framhålls i skälen 738–744 beaktade kommissionen olika riskfaktorer, såsom att investeringen gällde en nyetablering, hur mycket kapital som behövdes för investeringen, risker i samband med förvärv av tillgångar och material samt bankernas ökade riskexponering, vilket framgår av förekomsten av aktieägarlån och skuldavskrivning. IRNC-gruppen lade inte fram ytterligare bevis som kunde ha ändrat kommissionens bedömning av dessa faktorer. Slutligen kunde kommissionen inte göra någon bedömning av Tshingshan-gruppen som sådan, eftersom inget av moderbolagen i gruppen samarbetade i undersökningen.

4.6.2. *Lån från aktieägare till företagen i IRNC-gruppen*

(758) Under perioden 2015–2019 tillhandahöll IRNC-gruppens moderbolag en rad företagsinterna lån (sammanlagt 13 lån) till de olika företagen i IRNC-gruppen, till ett totalt belopp på 380 miljoner US-dollar.

(759) Dessa lån var efterställda banklånen. Undersökningen visade att med undantag för lånen till GCNS samt ett lån till ITSS, betalade IRNC och de andra närstående företagen inte någon ränta alls för dessa lån. Dessutom hade lånen i de flesta fall inget slutdatum, och företagen i IRNC-gruppen återbetalade inte något kapital på de utestående lånen. Moderbolagen vidtog emellertid inga åtgärder för att justera räntesatserna i enlighet med detta för att återspegla transaktionernas verkliga risk, och de begärde inte heller att de utestående beloppen skulle betalas.

(760) Kommissionen ansåg därför att dessa lån i själva verket motsvarade ytterligare kapitaltillskott från moderbolagen. Behandlingen av dessa lån kommer därför att vidareutvecklas i avsnittet om stöd till kapitalinvesteringar nedan.

([192]) https://www.djppr.kemenkeu.go.id/page/load/3265 och https://www.djppr.kemenkeu.go.id/page/load/2631, senast hämtade den 19 januari 2022.

4.6.3. *Kostnader för kreditlinor*

(761) Syftet med en kreditlina är att fastställa en begränsad kredit som företaget får utnyttja när som helst för att finansiera sin löpande verksamhet, vilket gör finansieringen av rörelsekapital flexibel och omedelbart tillgänglig vid behov. Kommissionen ansåg därför att all kortfristig finansiering av företagen i urvalet, såsom kortfristiga lån, bankaccepter osv., i princip borde täckas av en kreditlina.

4.6.3.1. Undersökningsresultat

(762) Kommissionen fastställde att kinesiska finansinstitut tillhandahöll kreditlinor till IRNC-gruppen i samband med tillhandahållandet av finansiering. Dessa bestod av ramavtal enligt vilka banken låter företagen i urvalet använda olika skuldinstrument, till exempel aktiekapitallån, bankaccepter och andra typer av handelsfinansiering, upp till ett visst högsta belopp.

(763) Såsom nämns i skäl 760 bör all kortfristig finansiering täckas av en kreditlina. Kommissionen jämförde därför beloppet för de kreditlinor som var tillgängliga för de samarbetsvilliga företagen under undersökningsperioden, med det belopp för kortsiktig finansiering som användes av dessa företag under samma period, för att fastställa huruvida all kortsiktig finansiering omfattades av en kreditlina. Om beloppet för den kortsiktiga finansieringen översteg kreditlinans tak ökade kommissionen beloppet för den befintliga kreditlinan med det belopp som faktiskt togs i anspråk av de exporterande tillverkarna utöver detta tak.

(764) Under normala marknadsförhållanden skulle sådana kreditlinor normalt vara föremål för en ”överenskommelse”- eller ”åtagande”-avgift för att kompensera för bankens kostnader och risker liksom för årsavgifter som tas ut på ett tidigt stadium för att förlänga kreditlinornas löptid. Kommissionen fann emellertid att IRNC-gruppen gynnades av kreditlinor som till största delen tillhandahölls avgiftsfritt. Därför beviljades de undersökta grupperna av företag en förmån i den mening som avses i artikel 6 d i grundförordningen.

4.6.3.2. Beräkning av subventionsbeloppet

(765) I enlighet med artikel 6 d ii i grundförordningen ansåg kommissionen att den förmån som mottagarna därmed erhöll vara skillnaden mellan det belopp som de betalade för kreditlinor som beviljats eller förnyats av det kinesiska finansinstitutet, och det belopp som de skulle betala för en likvärdig kommersiell kreditlina som erhållits till en icke snedvriden marknadsränta.

(766) De lämpliga referensvärdena för arrangemangsavgiften och förnyelseavgiften fastställdes till 1,5 % respektive 1,25 % på grundval av offentligt tillgängliga uppgifter ([193]) och referensvärden som använts i tidigare undersökningar ([194]).

(767) I princip ska arrangemangsavgiften och förnyelseavgiften betalas som ett engångsbelopp vid den tidpunkt då en ny kreditlina öppnas eller då en befintlig kreditlina förnyas. För beräkningsändamål beaktades kommissionen dock kreditlinor som hade beviljats eller förlängts före undersökningsperioden men som fanns tillgängliga för grupperna i urvalet under undersökningsperioden och även kreditlinor som beviljades under undersökningsperioden. Därefter beräknade kommissionen förmånen på grundval av den period under undersökningsperioden under vilken kreditlinan fanns tillgänglig.

(768) Det subventionsbelopp som fastställdes inom ramen för detta system uppgick till 0,06 % för IRNC-gruppen.

4.6.4. *Stöd för kapitalinvesteringar*

(769) Utöver de direkta lånen och de företagsinterna lånen behövde IRNC-gruppen också täcka sina finansiella behov genom kapitaltillskott.

([193]) Se https://www.barclays.co.uk/current-accounts/bank-account/overdrafts/overdraft-charges/, senast hämtad den 18 augusti 2021, beträffande avgifter för löpande krediter – ”för löpande krediter på mer än 15 000 brittiska pund tas det ut en startavgift på 1,5 % av den överenskomna kreditgränsen och en förnyelseavgift på 1,5 %”.

([194]) Se ärendet om glasfibermaterial, skälen 354 och 355.

(770) Tidigare undersökningar har visat att moderbolag för kinesiska grupper har beviljats betydande subventioner för att stödja investeringar i utlandet via ”Belt and Road-initiativet”, i form av bidrag, förmånlig finansiering och kapitaltillskott. Detta var särskilt fallet i antisubventionsundersökningen om däck (*ärendet om däck*), liksom i antisubventionsundersökningen om glasfibermaterial och undersökningen om glasfiberarmering ([195]).

(771) Följande rättsliga ram är relevant i detta avseende:

1. 13:e femårsplanen för utveckling av utrikeshandeln, utfärdad av det kinesiska handelsministeriet, den 26 december 2016.

2. Statsrådets vägledande yttranden om främjande av samarbete inom internationell produktionskapacitet och tillverkning av utrustning, utfärdade 2015 (*vägledande yttranden*).

3. Made in China 2025, statsrådet, den 7 juli 2015.

4.6.4.1. Kapitaltillskott från China-ASEAN Investment Cooperation Fund (CAF)

(772) Undersökningen visade att Reed International Ltd i oktober 2013 förvärvade 24 % av aktierna i SMI, ett närstående företag till IRNC.

(773) Reed International Ltd är ett speciellt investeringsföretag som ägs och kontrolleras helt av CAF. I IMIP:s årsrapport för 2017 anges följande: ”Reed International Limited är ett särskilt investeringsbolag från China-ASEAN Investment Cooperation Fund som inrättats för investeringar i SMI-projektet” ([196]). För att avgöra om CAF kunde betraktas som ett offentligt organ begärde kommissionen särskild information från de kinesiska myndigheterna om CAF. Eftersom kommissionen inte erhöll något svar om till exempel CAF:s bolagsordning, var den tvungen att använda sig av tillgängliga uppgifter enligt artikel 28.1 i grundförordningen för att analysera denna aspekt.

(774) Enligt offentligt tillgänglig information är CAF en utlandsbaserad indirekt aktiefond i US-dollar. Den ägs och stöds av flera statsägda banker och andra kinesiska finansinstitut (såsom Export-Import Bank of China (*Exim Bank*) och Kinas statsägda investeringsfond China Investment Corporation (CIC), som tillsammans står för mer än 76 % av aktierna i CAF) ([197]). CAF är underställd ledning från Kinas statsråd ([198]) och godkännande från den nationella utvecklings- och reformkommissionen. Exim Bank och CIC har gemensamt inrättat en privat kapitalfond på 1 miljard US-dollar. Exim Bank och CIC har investerat 300 miljoner US-dollar var i CAF. Andra aktieägare är Bank of China Group Investment Co., Ltd och China Communications Construction Co., Ltd, två kinesiska statsägda finansinstitut ([199]). Företagets verkställande direktör och operativa chef kommer borda från Exim Bank.

(775) Fondens fokus är investeringsmöjligheter i infrastruktur, energi och naturresurser i Asean-länderna ([200]). Dess målsektorer omfattar framför allt naturresurser inom sektorn för järnhaltiga och icke-järnhaltiga metaller ([201]).

(776) I maj 2010 uppgav Li Ruogu, ordförande för China EXIM Bank, att CAF är ”en viktig innovation i finansieringsmodellen från [China EXIM] Bank” ([202]). Den 9 september 2013 uppgav den kinesiska premiärministern Li Keqiang att CAF utgör en del av den kinesiska strategin för att fördjupa samarbetet mellan Kina och Asean. I sitt anförande uppgav premiärministern att ”Kina kommer att aktivera en ny omgång med särskilda lån, använda China-ASEAN Investment Cooperation Fund på bästa sätt och tillsammans med andra parter aktivt undersöka inrättandet av en finansieringsplattform för infrastrukturutveckling i Asien för att finansiera större projekt” ([203]).

([195]) Se avsnitt 4.3.3 i undersökningen om glasfibermaterial.
([196]) IMIP:s årsrapport 2017, s. 84.
([197]) https://web.archive.org/web/20131029223637/http:/www.chinaeconomicreview.com/node/43071.
([198]) http://www.china-asean-fund.com/about-caf.php?slider1=1.
([199]) https://business.sohu.com/20100524/n272300363.shtml.
([200]) http://www.china-asean-fund.com/about-caf.php?slider1=1.
([201]) http://www.china-asean-fund.com/about-caf.php?slider1=1.
([202]) https://business.sohu.com/20100524/n272300363.shtml.
([203]) http://eg.china-embassy.org/eng/rdwt/201309/201309/t20130915_7245108.htm.

(777) I punkt 35 i de vägledande yttranden till vilka hänvisas i skäl 770 omnämns CAF uttryckligen som ett instrument för att tillhandahålla finansiellt stöd enligt ”Belt and Road-initiativet”, på följande sätt: ”Vi kommer att utnyttja Silk Road Fund, China-Africa Fund, China ASEAN Fund och China Overseas Investment Corporation fullt ut. Vi kommer att aktivt stödja internationella samarbetsprojekt för produktionskapacitet och tillverkning av utrustning genom investeringar i eget kapital och skuldfinansiering. Vi kommer att uppmuntra de inhemska privata instituten för fondförvaltning att ”satsa globalt” och ge fullt spelrum för deras roll att stödja ”utåtriktade” företag för att genomföra investeringar i nyetableringar, investeringar i sammanslagningar och företagsförvärv osv.” På grundval av samma bevisning fann kommissionen i undersökningen om däck att en liknande fond (SRF) var ett offentligt organ ([204]).

(778) Såsom anges i skälen 589 och 626 undertecknade de grundande aktieägarna till IMIP, BDI och SDI, ett investerings- och finansieringsavtal med CAF för att utveckla verksamheten i Morowali-parken under det indonesiska-kinesiska toppmötet den 2 oktober 2013, i närvaro av respektive statschefer ([205]). CAF:s kapitalinvestering i SMI sammanfaller i tidsmässigt hänseende exakt med undertecknandet av detta avtal och motsvarar en investering för att utveckla verksamheten i parken. Såsom framgår av föregående skäl kan finansiellt stöd från de kinesiska myndigheterna via CAF vidare omfatta antingen kapitalinvesteringar eller skuldfinansiering. Ett sådant stöd genom eget kapital skulle därför likaledes omfattas av den förmånliga finansiering som Kina och Indonesien kommit överens om inom ramen för det bilaterala samarbetet, vilken tillskrivs Indonesien av samma skäl som förklaras ovan, och kan därför hänföras till de produkter som exporteras från Indonesien.

(779) Trots det bristande samarbetet i denna fråga drog kommissionen, på grundval av offentligt tillgänglig information, slutsatsen att CAF kan betraktas som ett offentligt organ i den mening som avses i artiklarna 3 och 2 b i grundförordningen som ger ett finansiellt bidrag till SMI. CAF ägs och kontrolleras av de kinesiska myndigheterna. Dess åtgärder styrs av statsrådet i överensstämmelse med de politiska mål som fastställts av de kinesiska myndigheterna och CAF har därmed myndighetsbefogenheter.

(780) Kommissionen analyserade därefter om det finansiella bidraget från CAF innebar en förmån för IRNC-gruppen. Såsom nämns ovan är Reed International Ltd ett särskilt investeringsinstrument från CAF, som inrättats särskilt för att investera i SMI, ett av företagen i IRNC-gruppen. Enligt villkoren i teckningsavtalet med de andra aktieägarna ([206]) skulle Reed International Ltd sälja tillbaka sina aktier till de andra aktieägarna till samma pris 5–6 år efter den ursprungliga investeringen, oavsett aktiernas faktiska marknadsvärde. Dessutom var Reeds förvärvade aktier särskilda aktier med mycket begränsad styrningsrätt. Dessa villkor visar redan att Reed International Ltd, i motsats till vad en marknadsaktör skulle kräva, inte förväntade sig någon rimlig avkastning från förvärvet av aktierna. Investeraren försökte inte heller få kontrollrättigheter. Transaktionen kan därför inte ansetts ha ingåtts på marknadsvillkor.

(781) Undersökningen visade dessutom att investeringarna i SMI blev mindre riskfyllda efter uppstartsperioden och att företagets ekonomiska ställning blev starkare. Aktiernas värde ökade därför över tiden, men detta återspeglades inte i Reed International Ltd:s försäljningspris. Detta är inte jämförbart med det rationella beteendet hos en aktör som agerar under normala marknadsförhållanden. På grundval av bevisningen i ärendehandlingarna drog kommissionen därför slutsatsen att de kinesiska myndigheternas finansiella bidrag via CAF, som agerade som ett offentligt organ, innebar en förmån i den mening som avses i artikel 3.2 i grundförordningen.

4.6.4.2. Tillhandahållande av kapital in natura mot för låg ersättning och aktieägarlån

(782) Under uppstartsperioden erhöll alla företag i IRNC-gruppen kapitaltillskott in natura i form av produktionsutrustning.

([204]) Ärendet om glasfibermaterial, skäl 775, ärendet om däck, skäl 357.
([205]) http://www.china-asean-fund.com/sub-fund-3-detail.php?id=1.
([206]) De kinesiska moderbolagen ingår i Tsingshan Group.

(783) Undersökningen visade att alla maskiner för IRNC-gruppens tillverkningsprocess importerades från närstående företag i Kina, som inte var tillverkare av utrustningen. Kommissionen begärde fakturor för inköp från de ursprungliga tillverkarna av utrustningen, men på grund av de kinesiska moderbolagens bristande samarbete lämnades dessa inte in, vilket hindrar kommissionen från att kontrollera om priserna var marknadsmässiga och om ursprunget faktiskt var Kina, såsom deklarerats.

(784) Dessutom har de fått aktieägarlån som motsvarar kapitaltillskott (se skäl 759).

(785) I avsaknad av svar från de kinesiska moderbolag som tillhandahöll den aktuella utrustningen och aktieägarlånen samt från de kinesiska myndigheterna, och efter tillämpningen av bestämmelserna i artikel 28.1 i grundförordningen, var kommissionen tvungen att delvis förlita sig på tillgängliga uppgifter för sina slutsatser om förvärv av denna utrustning och dessa aktieägarlån. Kommissionen var särskilt tvungen att använda tillgängliga uppgifter för att identifiera utrustningens ursprung och dess finansieringskälla och de lån som de kinesiska moderbolagen tillhandahöll företagen i IRNC-gruppen.

(786) För att komma fram denna slutsats fastställde kommissionen att det förelåg ett tydligt åtagande från de kinesiska moderbolagen att investera i främjade industrier utomlands. Såsom nämnts ovan framhåller Tsingshan på sin webbplats att företaget ”alltid har följt den nationella utvecklingsstrategin för globalisering och aktivt svarat på ’Belt and Road-initiativet’”. Företaget har till och med ett särskilt dotterbolag som förvaltar sina utländska projekt. ”Eternal Tsingshan Group är en av de ledningsgrupper inom företaget av enhetstyp som ingår i styrelsen för Tsingshan Industry och ansvarar för att leda alla utländska projekt som styrelsen från Tsingshan Industry planerar. Hittills har Eternal Tsingshan Group slutfört den internationella strategiska utformningen i Indonesien, Singapore, Indien, Förenta staterna och andra länder och förvaltar över 15 dotterbolag/representationskontor ([207])”.

(787) Dessutom var Shanghai Dingxin Investment (Group) Co., Ltd (*Dingxin Group*) ett av de viktigaste företagen som tillhandahöll utrustning till IRNC-gruppen. Företaget är ett av de fyra största koncernföretagen under ledning av styrelsen från Qingshan Industrial. Enligt gruppens webbplats har Tsingshan Industrials främsta styrka varit att främja internationell verksamhet. Dingxin Group uppgav även att företaget huvudsakligen ansvarar för förvaltning av utländska investeringsprojekt, export av mekaniska och elektriska produkter och annan byggutrustning till Tsingshan Park i Indonesien.

(788) Alla dessa utländska projekt passar in i det bredare sammanhanget för Kinas ”utåtriktade” politik. I detta avseende uppgav styrelseordföranden för Tsingshan Holding Group till exempel följande: ”Tsingshan Industrial Park är den största och mest framgångsrika kinesiska investeringen i Indonesien och kommer att tillgodose den produktionskapacitet som överförts från Kina. Det är ett stort projekt för oss att uppfylla vårt sociala ansvar och ge tillbaka till samhället. Det är också viktigt för genomförandet av Belt and Road-initiativet ([208])”.

(789) I färdplanen för Made in China 2025 identifieras dessutom tio strategiska sektorer, bland annat avancerade material inom järn- och stålsektorn. När det gäller dessa viktiga industrier anges i kapitel 9 i planen för Made in China 2025 att Kina kommer att göra följande:

a) ”Stödja företagen så att de kan genomföra sammanslagningar, kapitalinvesteringar och riskkapitalinvesteringar i utlandet.

b) Aktivt delta i och främja internationellt industriellt samarbete och genomföra omfattande strategiska planer, såsom Silk Road Economic Belt och 21st Century Maritime Silk Road, för att påskynda uppförandet av infrastruktur som sammankopplas med grannländer och föra ett djupgående industriellt samarbete.

c) Tillämpa ’utåtriktning’ längs gränserna och anlägga ett antal utländska parker för samarbete kring tillverkning i stödberättigade länder.

d) Främja **överföring av högkapacitetsutrustning, avancerad teknik och stark industri till utlandet**” (fetstil tillagd).

([207]) https://www.etsingshan.com/Art/Art_38/Art_38_69.aspx.
([208]) http://www.minmetals.com/english/News/201706/t20170626_226241.html.

(790) De vägledande yttranden som nämns i skäl 770 omfattar dessutom stål som en prioriterad sektor för internationellt samarbete beträffande produktionskapacitet och tillverkning av utrustning (se kapitel 3, punkt 7). Där uppges också att ”[g]lobala satsningar med utrustning, teknik, tjänster och standarder från Kina ska främjas”, särskilt inom dessa prioriterade sektorer. I kapitel 3 punkt 8 tilläggs att stålproduktionsanläggningar ska byggas ”i prioriterade länder med gynnsamma resursvillkor [...] och med stort marknadspotential genom export av kompletta uppsättningar utrustning […]”. Slutligen anges i punkt 32, som hänvisar till ökat ekonomiskt stöd, bland annat följande metoder för att stödja företagens globala satsningar: ”stödja företag som gör globala satsningar med utländska tillgångar och aktieintressen, som säkerhet för att erhålla lån och andra mineralrättigheter, och förbättra deras finansieringsförmåga som företag.”

(791) Tillhandahållandet av aktieägarlån och utrustning från de kinesiska moderbolagen till sina dotterbolag i Indonesien passar med andra ord samman med de kinesiska myndigheternas politiska mål att främja Belt and Road-projekt inom stålindustrin, och de kinesiska myndigheterna betraktar tillhandahållandet av utländska tillgångar (i detta fall utrustning) som ett sätt att öka säkerheten för att förbättra den övergripande finansiella kapaciteten från dessa företag.

(792) Det var i detta sammanhang som IRNC-gruppens moderbolag erhöll ett finansiellt bidrag från de kinesiska myndigheterna i form av bidrag eller förmånlig finansiering för att genomföra denna politik, bland annat för att finansiera sina investeringar i Indonesien för tillverkning av den berörda produkten. På grund av den fullständiga bristen på samarbete från dessa företag och de kinesiska myndigheterna i denna fråga kunde kommissionen inte identifiera den faktiska finansieringskällan och i detalj styrka hur ett sådant finansiellt bidrag beviljades. På grundval av tillgängliga uppgifter i enlighet med artikel 28.1 i grundförordningen och mot bakgrund av all bevisning om finansiering inom ramen för ”Belt and Road-initiativet” av projekt utanför Kina, inbegripet Indonesien, samt på grundval av resultaten i ärendet om däck, antisubventionsundersökningen om glasfibermaterial och undersökningen om glasfiberarmering drog kommissionen slutsatsen att de kinesiska moderföretagen erhöll ett finansiellt bidrag i form av bidrag eller förmånlig finansiering som sedan användes för att tillhandahålla aktieägarlån och kapital in natura till deras dotterbolag för att underlätta deras finansiella förmåga och verksamheten i Indonesien. I detta avseende hänfördes förmånen från de bidrag eller förmånliga lån som de kinesiska moderbolagen erhöll till dotterbolagens verksamhet i Indonesien genom företagsinterna lån med nollränta.

(793) Särskilt i ärendet om däck fann kommissionen att finansiering som tillhandahållits inom ramen för ”Belt and Road-initiativet” användes för att köpa aktier i Pirelli Group och utgjorde en exportsubvention ([209]). I antisubventionsundersökningen om glasfibermaterial och undersökningen om glasfiberarmering kunde kommissionen, trots partiellt samarbete, spåra den förmånliga finansieringen med ursprung i Kina och förena den med den finansiering som slutligen lämnades till de egyptiska tillverkande enheterna. I båda fallen kunde kommissionen visa att de finansiella bidrag som moderbolagen i Kina beviljats helt överfördes av moderbolagen till respektive utländska dotterbolag i exportländerna. I detta fall kan kommissionen på grund av den fullständiga bristen på samarbete inte göra någon bedömning av spårningen av medlen, eftersom dessa specifika finansiella uppgifter inte var offentligt tillgängliga, trots att den även genomsökte kinesiska källor. Kommissionen behövde därför dra slutsatser på grundval av artikel 28.1 baserat på ärendet om däck, antisubventionsundersökningen om glasfibermaterial och undersökningen om glasfiberarmering, som har en mycket likartad situation som i detta ärende, eftersom de omfattar projekt som finansieras inom ramen för ”Belt and Road-initiativet” och följer exakt samma mönster. Dessutom har antisubventionsundersökningen om glasfibermaterial och undersökningen om glasfiberarmering ett antal likheter eftersom Kina tillhandahöll förmånlig finansiering via sina policybanker och statsägda banker till egyptiska dotterbolag inom ramen för ”Belt and Road-initiativet” och det bilaterala samarbetet med de egyptiska myndigheterna. Dessa situationer liknar dem i den här undersökningen, där Kina tillhandahåller förmånlig finansiering via EXIM och de andra statsägda affärsbankerna inom ramen för ”Belt and Road-initiativet” för ett investeringsprojekt i Indonesien.

(794) I avsaknad av bevis från de kinesiska företagen eller de kinesiska myndigheterna, och på grundval av offentligt tillgänglig bevisning, nämligen från ärendet om däck, antisubventionsundersökningen om glasfibermaterial och undersökningen om glasfiberarmering, drog kommissionen slutsatsen att tillhandahållandet av utrustning och aktieägarlån från aktieägarna bara var ett annat sätt att finansiera de indonesiska dotterbolagen och beslutade att utjämna dessa som kapitaltillskott som stöddes av staten, i syfte att inrätta och utöka produktionsanläggningarna för IRNC-gruppen i Indonesien. Ett sådant stöd skulle även omfattas av de punkter som Kina och Indonesien enades om inom ramen för det bilaterala samarbetet, och som tillskrivs Indonesien av samma skäl som förklaras i skälen ovan, och kan därför hänföras till de produkter som exporteras från Indonesien.

([209]) Ärendet om däck, skälen 405 och 416.

(795) Kommissionen analyserade därefter om de kinesiska myndigheternas finansiella bidrag via de kinesiska moderbolagen innebar en förmån för IRNC-gruppen. På grund av dessa företags bristande samarbetsvilja var kommissionen återigen tvungen att grunda sina slutsatser på tillgängliga uppgifter enligt artikel 28 i grundförordningen. Villkoren för aktieägarlånen (inbegripet det faktum att ingen ränta togs ut) visar att de kinesiska moderbolagen till fullo fördelade förmånen från de bidrag och förmånliga lån som mottagits i Kina till sin verksamhet i Indonesien.

(796) När det gäller utrustningen analyserade kommissionen om den förvärvats till marknadsmässiga priser, genom att göra en jämförelse med marknadspriserna för liknande utrustning som används i industrin för rostfritt stål. På grundval av denna analys fann kommissionen att utrustning tillhandahölls med en betydande rabatt jämfört med internationella marknadspriser för liknande, representativa uppsättningar produktionsutrustning för kallvalsverk. På grundval av bevisningen i ärendet och i enlighet med artikel 28.1 i grundförordningen ([210]) drog kommissionen slutsatsen att det finansiella bidrag som tillhandahölls av de kinesiska myndigheterna via de kinesiska moderbolagen medförde en förmån i den mening som avses i artikel 3.2 i grundförordningen.

4.6.4.3. Beräkning av subventionsbeloppet

(797) Vad gäller den första punkten, dvs. kapitaltillskottet från CAF, beräknades förmånen på grundval av en rimlig avkastning, dvs. vad en marknadsinvesterare skulle ha förväntat sig vid den tidpunkt då aktierna köptes avseende en försäljning av aktierna. I detta avseende sökte kommissionen efter liknande transaktioner inom stålindustrin under de senaste åren. På grundval av resultatet från elva transaktioner med stålföretag under perioden 2006–2019 drog kommissionen slutsatsen att ett rimligt pris för aktierna i ett stålföretag skulle vara åtta gånger så högt som rörelseresultatet.

(798) Förmånen beräknades därför som skillnaden mellan värdet på Reed Investments andel på 24 % värderad till åtta gånger SMI:s rörelseresultat för 2018 minus det pris som Reed Investment hade betalat. Förmånen fördelades sedan över undersökningsperioden med hjälp av den nedstängningsperiod som nämns i teckningsavtalet, dvs. 5,5 år.

(799) Vad gäller den andra punkten, dvs. tillhandahållandet av utrustning till förmånliga villkor, beräknades förmånen som skillnaden mellan det inköpspris som betalades av företagen i IRNC-gruppen och marknadspriset för jämförbara inköp av utrustning. Kommissionen undersökte i detta avseende liknande inköp av representativa uppsättningar av utrustning för kallvalsverk under de senaste åren, på grundval av inköpstransaktioner från stålföretag. Den förmån som uppkom därigenom hänfördes sedan till undersökningsperioden, på grundval av de förvärvade tillgångarnas livslängd.

(800) Vad gäller den tredje punkten, dvs. aktieägarlån, ansågs dessa lån i praktiken utgöra kapitaltillskott genom vilka de kinesiska moderbolagen kanaliserade de bidrag och förmånslån som erhållits, och kommissionen beslutade att behandla de utestående beloppen för dessa lån under undersökningsperioden som ett bidrag. Förmånen fastställdes på grundval av det utestående kapitalbeloppet för lånet minus den eventuella ränta som betalades under undersökningsperioden. Eftersom lånen helt klart var kopplade till en långsiktig investering avskrevs kapitalbeloppet över lånets löptid och endast den del av beloppet som hänförts till undersökningen beaktades. Till sist justerades förmånsbeloppet vid behov ytterligare så att det endast återspeglar det antal dagar under undersökningsperioden som lånet löpte.

(801) Det subventionsbelopp som därigenom fastställts för stöd till kapitalinvesteringar uppgick till 6,02 % för IRNC-gruppen.

([210]) På grund av den fullständiga bristen på samarbete från de kinesiska myndigheterna kunde kommissionen inte begära in potentiellt relevant information om priserna på liknande utrustning i Kina för att fastställa riktmärken på grundval av officiell statistik i Kina. Eftersom kommissionen inte kunde hitta någon information om priserna i Kina och ingen information lämnades om utrustningens ursprung, beslutade kommissionen att använda en kombination av priser för liknande utrustning från flera länder som ett mått.

4.6.4.4. Synpunkter på det slutliga utlämnandet av uppgifter

(802) IRNC-gruppen klagade över att utlämnandet av uppgifter om riktmärket för CAF:s kapitaltillskott varit otillräckligt, eftersom namnen på företagen i riktmärket utelämnades och det inte fanns någon indikation huruvida transaktionerna avsåg särskilda aktier.

(803) Kommissionen ansåg att ett utlämnande av detaljerade siffror, aktiernas karaktär och företagens individuella namn skulle avslöja konfidentiella uppgifter om transaktioner som gjorts av specifika företag. I stället tillhandahöll kommissionen en meningsfull sammanfattning av uppgifterna, med indexerade siffror och en indikation på att alla transaktioner gjorts av företag inom stålsektorn. Detta påstående avvisades därför.

(804) Eurofer noterade att riktmärket beräknades på rörelseresultatet (EBITA), men de uppgifter som lämnades om liknande transaktioner för stålföretag verkade hänvisa till EBITDA (vinst före räntor, skatt, av- och nedskrivningar). EBITA är lägre än EBITDA. Om kommissionen tillämpade beräkningen på EBITA i stället för på EBITDA till vilken referensvärdet hänvisade, underskattades därför förmånen för SMI. Klaganden uppmanade kommissionen att ompröva beräkningen.

(805) SMI:s finansiella rapporter innehåller inte i sig uppgifter om EBITDA. I stället för att försöka räkna om EBITDA på grundval av tillgängliga uppgifter använde kommissionen SMI:s rörelseresultat för att beräkna förmånen. Detta ansågs vara en rimlig och försiktig strategi. Efter ytterligare analys fann kommissionen emellertid att den nya bedömningen av beräkningen endast skulle ha medfört en försumbar förändring på mindre än 0,1 %. Kommissionen bibehöll således sin ursprungliga beräkning.

(806) I fråga om tillhandahållande av kapital in natura mot för låg ersättning hävdade IRNC-gruppen att IRNC endast importerade en enda kallvalsningslinje och hävdade att resten av utrustningen inte har någon likhet med kallvalsningslinjen. IRNC-gruppen hävdade att kommissionen inte förklarade varför förmåner även har hänförts till andra typer av utrustning.

(807) I detta avseende konstaterade kommissionen för det första att registret över anläggningstillgångar från en stor produktionsanläggning som IRNC består av hundratals linjer. Kommissionen beslutade därför att välja ut representativa uppsättningar av utrustning för att fastställa fördelarna för hela anläggningen. Kallvalsningslinjerna utgjorde en väsentlig del av IRNC:s produktionsprocess och fördelen för dessa produktionslinjer kan därför anses vara representativ för hela anläggningen. Dessutom använde kommissionen inte bara en enda typ av utrustning i sin beräkning, utan flera typer av utrustning som ingår i en produktionslinje, såsom delar av ett reversibelt kallvalsverk med 20 valsar, slipmaskin, en del av brokranen, lindningsenheten, tillskärningsmaskinen och andra. Detta påstående avvisades därför.

(808) IRNC-gruppen bad också kommissionen att lämna ut ytterligare information om den metod som använts för att fastställa riktmärket för inköp av maskiner.

(809) I detta avseende noterar kommissionen att det riktmärke som användes justerades för liknande produktionskapacitet som IRNC:s utrustning, utrustningen kom antingen från Europa eller från Amerika och inköpsåret varierade mellan 2008 och 2020, dvs. både före och efter inrättandet av IRNC:s anläggning. Eftersom inga meningsfulla prisskillnader kunde upptäckas inom detta tidsintervall drog kommissionen slutsatsen att alla inköp inom denna tidsperiod var rimliga mått för IRNC:s inköp.

(810) I sina synpunkter på det ytterligare slutliga utlämnandet av uppgifter noterade IRNC-gruppen att de ytterligare uppgifter som kommissionen lämnat om riktmärket för de importerade maskinerna avser ett riktmärke utanför det ”land som tillhandahåller eller köper dem”, som det hänvisas till i artikel 14 d i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder. Enligt IRNC-gruppen bör det ”land som tillhandahåller eller köper dem” i detta fall vara Indonesien eller Kina, i överensstämmelse med överprövningsorganets slutsatser i *US – Softwood Lumber IV* ([211]). Enligt IRNC-gruppen borde kommissionen ha fastställt att privata priser i Indonesien och Kina var snedvridna innan den hänvisade till europeisk eller amerikansk utrustning som riktmärke.

([211]) Överprövningsorganets rapport, *United States – Final Countervailing Duty Determination with Respect to Certain Softwood Lumber from Canada*, WT/DS257/AB/R, antagen den 17 februari 2004, DSR 2004:II, s. 571, punkt 90.

(811) Dessutom hävdade IRNC-gruppen att kommissionen, även om man antar att det var motiverat för den att avvisa priserna i Indonesien och Kina, inte förklarade varför den valde amerikanska och europeiska priser för kallvalsutrustning i stället för indiska, med tanke på den liknande ekonomiska utvecklingsnivån i Indien och Indonesien.

(812) Kommissionen borde åtminstone ha justerat priserna tillräckligt för att återspegla de rådande marknadsvillkoren i Kina eller Indonesien.

(813) Vad gäller det ”land som tillhandahåller eller köper” utrustningen konstaterade kommissionen att IRNC-gruppen själv inte gjorde några inköp av utrustning på den inhemska indonesiska marknaden. All utrustning importerades. Att använda Indonesien som riktmärke kan därför inte anses ha anpassats till IRNC-gruppens faktiska situation. När det gäller Kina erinrar kommissionen om att maskinerna importerades från närstående företag i Kina, som inte hade tillverkat utrustningen. Kommissionen försökte fastställa utrustningens ursprung genom att begära fakturor från de ursprungliga tillverkarna, men på grund av de kinesiska moderbolagens bristande samarbetsvilja var detta inte möjligt. Kommissionen var därför tvungen att förlita sig på tillgängliga uppgifter om inköpens faktiska ursprungsland.

(814) När det gäller tillgängliga uppgifter var det inte möjligt att använda uppgifter från det indiska företag som ingick i urvalet i det aktuella fallet. Fullständiga uppgifter om anläggningens utrustning begärdes inte från de indiska tillverkarna, eftersom de inte var nödvändiga för att fastställa subventioneringen enligt de indiska subventionssystemen. Därför fanns inga relevanta uppgifter tillgängliga för ett av företagen i urvalet. Uppgifterna från det andra företaget ansågs inte vara lämpliga att använda som riktmärke, eftersom de hade samband med företagsinterna inköp. Emellertid har både Europa och Förenta staterna en ansedd industri för utrustning till stålverk och de leverantörer som ingår i riktmärket sålde kallvalsverk runt om i världen, även till kinesiska ståltillverkare. Kommissionen ansåg därför att sådana globala aktörer kunde användas som ett rimligt mått på inköp av importerad utrustning av okänt ursprung.

(815) Slutligen är samma resonemang tillämpligt på prisjusteringen för att återspegla de rådande marknadsvillkoren i Kina eller Indonesien. Eftersom det inte finns några bevis för att utrustningen anskaffades på någon av dessa marknader ser kommissionen inget behov av att göra några ytterligare justeringar. Därför tillbakavisades dessa påståenden.

(816) När det gäller de närstående företagens bristande samarbete avseende utrustningens ursprung hävdade IRNC-gruppen att den hade lämnat tillräckliga uppgifter om de maskiner som importerades från närstående företag i Kina och att det inte fanns några bevis till stöd för kommissionens slutsatser i detta avseende.

(817) Kommissionen instämde inte i detta påstående. Såsom nämns i skäl 782 importerades maskinerna från närstående företag i Kina, som inte hade tillverkat utrustningen. I motsats till vad företaget hävdar begärde kommissionen fakturor för de närstående företagens inköp av utrustning från de ursprungliga tillverkarna, men på grund av de kinesiska moderbolagens bristande samarbetsvilja lämnades dessa inte in. Dessa uppgifter var nödvändiga för att fastställa värdet enligt armlängdsprincipen för denna utrustning inom ramen för undersökningen. Kommissionen vidhåller därför sin ståndpunkt att den inte erhöll tillräckliga uppgifter om den utrustning som importerats från närstående företag och att den därför var tvungen att förlita sig på bästa tillgängliga uppgifter.

(818) När det gäller aktieägarlånen hävdade IRNC-gruppen att kommissionen inte kunde bevisa att de kinesiska myndigheterna tillhandahöll ett finansiellt bidrag via de kinesiska moderbolagen eller gav IRNC-gruppen en förmån. Enligt de indonesiska myndigheterna och IRNC-gruppen är IRNC:s aktieägare privata företag, och kommissionen kunde inte fastställa att Tsingshan-gruppen är ett offentligt organ eller har anförtrotts uppgifter av de kinesiska myndigheterna. De erinrade också om att aktieägarlån var efterställda banklån från Kina, dvs. att de utgjorde en förutsättning för att erhålla banklånen. IRNC-gruppen anser att om aktieägarlånen härrörde från de kinesiska myndigheterna precis som banklånen från Kina skulle efterställandet ha varit ologiskt.

(819) Kommissionen erinrar om att i avsaknad av svar från de kinesiska moderbolag som tillhandahållit de berörda aktieägarlånen och från de kinesiska myndigheterna var den delvis tvungen att förlita sig på tillgängliga uppgifter för sina slutsatser om dessa aktieägarlån. Kommissionen var särskilt tvungen att använda tillgängliga uppgifter för att identifiera finansieringskällan för de lån som de kinesiska moderbolagen beviljade företagen i IRNC-gruppen. Kommissionen fastställde utförligt i skälen 785–790 att det finns ett tydligt åtagande från de kinesiska

moderbolagen att investera utomlands i främjade industrier och att tillhandahållandet av dessa aktieägarlån helt och hållet passar in i den kinesiska regeringens politiska mål att främja projekt inom ”Belt and Road-initiativet” i stålindustrin. Såsom anges i skäl 794 visar villkoren för aktieägarlånen (inklusive det faktum att ingen ränta togs ut) att de kinesiska moderbolagen till fullo fördelade förmånen från de bidrag och förmånslån som erhållits i Kina till sin verksamhet i Indonesien. Det faktum att IRNC:s aktieägare är privata företag motsäger inte dessa slutsatser. Det faktum att aktieägarlånen är ett villkor för direkta banklån från de kinesiska offentliga organen motsäger inte heller kommissionens slutsatser. Enligt kommissionens uppfattning visar det bara att det finns olika kanaler för tillhandahållande av finansiellt stöd, och det stärker i själva verket kommissionens ståndpunkt att det finns ett starkt samband mellan båda typerna av lån. Detta påstående avvisades därför.

(820) Vidare hävdade IRNC-gruppen att aktieägarlånet från två företag i Hongkong respektive Japan inte borde utjämnas eftersom de inte var belägna i Kina.

(821) När det gäller lånet från företaget i Hongkong konstaterade kommissionen att Luck Scenery inte samarbetade under undersökningen och att IRNC-gruppen inte hade lämnat in någon ytterligare bevisning efter det slutliga utlämnandet av uppgifter för att styrka sitt påstående.

(822) Däremot ansågs påståendet vara motiverat när det gällde det japanska företaget. I motsats till de övriga aktieägarlånen tillhandahölls faktiskt information om detta företag, vilket visade att det hade etablerats i Japan med japanska aktieägare. I motsats till de andra lånen kunde inga kopplingar hittas till den kinesiska regeringen, kinesiska banker, Tsingshan-gruppen eller andra kinesiska intressenter. Kommissionen tog därför bort lånen från detta företag vid beräkningen av förmånen.

(823) När det gäller det bristande samarbetet från IRNC-gruppens aktieägare erinrade gruppen om att kommissionen borde grunda sina slutsatser på de bästa tillgängliga uppgifterna och hävdade att bevis på bristande samarbete inte kunde härledas från uppgifter som aldrig krävts och inte borde krävas från IRNC-gruppen, eftersom de inte omfattas av undersökningen.

(824) Kommissionen noterade att undersökningen omfattade subventionssystem som beviljats inom ramen för det bilaterala samarbetet mellan Kina och Indonesien. I punkt 6 i de allmänna anvisningarna angavs även att ”[o]m ett närstående företag har erhållit förmåner från de subventionssystem som är föremål för undersökning ska uppgifterna rapporteras i enlighet med frågorna i detta frågeformulär”. Såsom förklaras i skäl 791 mottog IRNC-gruppens moderbolag ett finansiellt bidrag från de kinesiska myndigheterna i form av bidrag eller förmånlig finansiering för att genomföra myndigheternas förmånspolitik, bland annat för att finansiera sina investeringar i Indonesien för tillverkning av den berörda produkten. Därför var både IRNC:s aktieägare och aktieägarna från andra enheter inom IRNC-gruppen skyldiga att besvara frågeformuläret. Dessutom begärde kommissionen under undersökningen särskilda uppgifter från alla moderbolag och ingen av de kinesiska aktieägarna besvarade dessa begäranden. Påståendet avvisades därför.

(825) När det gäller förmånen noterade IRNC-gruppen att slutdatumet för aktieägarlånen följer slutdatumet för banklånen, eftersom de inte kan betalas före banklånen. IRNC-gruppen klargjorde också att aktieägarlånen bokförs som skulder och att företagen i gruppen erhåller ränta. Därför anser IRNC-gruppen att kommissionen inte borde behandla de utestående beloppen för alla aktieägarlån under undersökningsperioden som ett bidrag.

(826) Enligt låneavtalen ska banklånen betalas före aktieägarlånen. I motsats till banklånen, som har en tydlig återbetalningsplan, finns det ingen tidsplan för återbetalning aktieägarlånen efter banklånens förfallodag. Även om upplupen ränta tas upp i företagets räkenskaper motbevisar detta inte kommissionens slutsatser att företaget i praktiken inte hade något faktiskt kassaflöde och fritt kunde förfoga över alla sina likvida medel, vilket innebar att företaget fick en tydlig ekonomisk förmån som motsvarade ett bidrag. Kommissionen bekräftade därför sin ståndpunkt.

4.7. **Tillhandahållande av kol mot för låg ersättning**

(827) Klaganden hävdade att de exporterande tillverkarna gynnades genom billigt kol på grund av olika statliga åtgärder på den inhemska kolmarknaden, särskilt förekomsten av ett högsta inhemskt pris, skyldigheter på den inhemska marknaden och ett remburskrav för exportförsäljning. Dessa åtgärder skulle bidra till att pressa ned de inhemska kolpriserna och ge kolanvändarna en fördel, inklusive industrin för rostfritt stål. Undersökningen visade dock att de påstådda åtgärderna varken separat eller sammantaget hade den påstådda effekten.

(828) Undersökningen har visat att det högsta inhemska priset inte var tillämpligt eller medförde någon förmån för de exporterande tillverkarna. Det reglerade maximipriset för energikol på 70 US-dollar per ton gällde endast elföretag som säljer energi till slutkunder (*allmännyttiga företag*). De exporterande tillverkarna och deras närstående leverantörer av mellanliggande material använde all den el som de själva producerade, och de var därför inte ”allmännyttiga företag” och gynnades inte av pristaket.

(829) Undersökningen visade därför inte att de exporterande tillverkarna gynnades av denna subvention.

4.8. **Tillhandahållande av mark mot för låg ersättning**

4.8.1. *Klagomålet och subventionssystemet*

(830) Klaganden hävdade att IMIP hade kanaliserat det direkta stöd som företaget erhållit från de indonesiska myndigheterna, som tillhandahöll tillgångar i form av mark, till den exporterande tillverkare som är närstående till IMIP. Enligt klaganden är förvärv och utveckling av mark samt arrangemang för hyra av byggnader viktiga tillgångar som de indonesiska myndigheterna beviljade IMIP och därmed den närstående exporterande tillverkaren.

4.8.2. *Rättslig grund*

(831) Enligt artiklarna 1 och 2 i den grundläggande jordbrukslagen nr 5 från 1960 (*den grundläggande jordbrukslagen*) betraktas all mark och alla naturresurser i Indonesien som ”gåvor från Gud” vilka ”kontrolleras av staten”. Denna ”kontrollrätt” för staten, som bland annat består i att reglera beslag och användning av mark, utövas för att uppnå ”maximalt välstånd för folket”.

(832) Enligt artiklarna 28 och 33 punkt 3 i Republiken Indonesiens författning och enligt den grundläggande jordbrukslagen får privatpersoner inneha en äganderätt i form av fri nyttjanderätt av en tomt (*Hak milik*). Dessutom finns det ett antal mindre egendomsrättigheter, såsom nyttjanderätten (*Hak guna usaha* – HGU), användningsrätten (*Hak pakai*, även översatt som odlingsrätt) eller rätten till byggnader (*Hak guna bangunan* – HGB, även översatt som byggnadsrätt). I den sistnämnda ingår rätten att använda en tomt och bygga på den. Äganderätten är förbehållen indonesiska medborgare, men HGU och HGB är även tillgängliga för utländska bolag som är registrerade i Indonesien. I praktiken existerar dessa formella rättigheter dock fortfarande parallellt med sedvanliga markanspråk. Detta beror på att alla tomter i Indonesien inte är officiellt registrerade, eftersom medlemmar i ursprungssamhällena (*Ulaiat*) inte är skyldiga att registrera sina tomter, och att bevis för rättigheter till en tomt tillhandahålls genom ett motsvarande certifikat (*Sertifikat*) som endast beviljas för redan registrerade tomter. Certifikaten är olika beroende på vilken rättighet de erkänner, nämligen *sertifikat Hak milik* – SHM, för äganderätten, *sertifikat Hak guna usaha* – SHGU, för nyttjanderätten och *sertifikat hak guna bangunan* – SHGB, rätten till byggnader.

(833) Som förklaras i det relevanta avsnittet ovan är Morowali-parken en industripark som är registrerad i Indonesien och som omfattas av den särskilda klassificeringen av ett industriområde. Vid fastställandet av den rättsliga grund som reglerar den mark där Morowali-parken etablerades måste man därför inte enbart beakta lagarna om markinnehav och fysisk planering, utan även särskilda bestämmelser om industriområden.

(834) När det gäller markinnehav och fysisk planering omfattar de lagar som reglerar det territorium där IMIP är beläget följande:

— Den grundläggande jordbrukslagen, som upphävde de markbestämmelser som var tillämpliga innan Indonesien blev självständigt och genom vilken den nuvarande ordningen för äganderätt fastställdes. I likhet med markanvändningsrätten i Folkrepubliken Kina kan HGB endast förvärvas under en begränsad period. I Indonesien motsvarar denna period högst 30 år, vilket kan förlängas med ytterligare 20 år.

— Regeringsförordning nr 40 från 1996, som reglerar överföring av HGU:er, nyttjanderätter och HGB:er.

— Regeringsförordning nr 24 från 1997 om registrering av mark, som lägger grunden för de nuvarande förfarandena för registrering och certifiering av mark.

— Regeringsförordning nr 26 från 2007 om markanvändning.

— Regeringsförordning nr 26 från 2008 om den nationella planen för fysisk planering.

— Förordning nr 10 från 2012 från delprovinsen Morowali om delprovinsen Morowalis plan för fysisk planering för perioden 2012–2032, i vilken planen för fysisk planering för delprovinsen Morowali fastställs, dvs. den subprovinsiella enhet där IMIP är beläget.

— Presidentförordning nr 17 från 2015 om den nationella markmyndigheten (*Badan Pertanahan Nasional* – BPN), ett organ inom ministeriet för jordbruksfrågor och fysisk planering, som fastställer rollen från BPN och dess lokala filialer i förfarandena för fastighetsregistrering och -certifiering.

— Regeringsförordning nr 13 från 2017 om ändring av regeringsförordning nr 26 från 2008 om den nationella planen för fysiska planering.

— Huvudavdelningen i BPN:s förordning nr 1 från 2018 om vägledning för utvecklingen av en regional plan för fysisk planering för provins-, delprovins- och kommunnivå, som innehåller allmänna bestämmelser för utvecklingen av planen för fysisk planering på provinsnivå, delprovinsnivå och i lokala distrikt.

— Delprovinsen Morowalis förordning nr 7 från 2019 om delprovinsen Morowalis plan för fysisk planering för perioden 2019–2039.

— Artiklarna 34–47 i regeringsförordning nr 18 från 2021, som nyligen kompletterade den grundläggande jordbrukslagen och regeringsförordning nr 24 från 1997 om registrering av mark med avseende på HGB och förlängde HGB till 35 år, vilken kan förlängas med ytterligare 20 år.

(835) Dessutom finns det två lagar som är relevanta som bakgrundsinformation men som inte är direkt tillämpliga på Morowali-parken, nämligen följande:

— Lag nr 2 från 2012 om markförvärv för utveckling i allmänhetens intresse, som syftar till att hantera svårigheter vid markförvärv som härrör från det komplexa systemet med äganderätt för projekt av allmänt intresse. Både IMIP och de indonesiska myndigheterna bekräftade separat att lagen inte var tillämplig på Morowali-parken, eftersom den endast är tillämplig på 24 affärssektorer som inte omfattar IMIP:s verksamhet. Lag nr 2 från 2012 ändrades senare delvis genom lag nr 11 från 2020 om skapande av arbetstillfällen (*omnibuslagen*). Lag nr 2 från 2012 genomfördes genom presidentförordning nr 71 från 2012 om genomförande av markförvärv för utveckling i allmänhetens intresse, som i sin tur var föremål för tre större ändringar, varav den sista genomfördes genom presidentförordning nr 30 från 2015 om den tredje ändringen av presidentförordning nr 71 från 2012.

— Presidentförordning nr 56 från 2017 om hantering av sociala konsekvenser i samband med processen för markförvärv för nationella strategiska projekt. De indonesiska myndigheterna förnekade att den var tillämplig på IMIP, eftersom lagen endast gäller markförvärv för nationella strategiska projekt på mark för vilken enskilda personer som bor där inte kan styrka sedvanliga rättigheter eller äganderätt. Lagen är därför avsedd att mildra effekterna av en förflyttning av dem. I stället kunde enskilda personer som bodde på den mark som IMIP förvärvat styrka sina sedvanliga rättigheter, vilket gav dem rätt till ersättning.

(836) När det gäller reglerna om industriområden är följande relevanta:

— Regeringsförordning nr 24 från 2009 om industrimark, som var i kraft vid den tidpunkt som IMIP inrättades. Bland dess bestämmelser anges följande i artikel 3.4: ”Utveckling av industriområden i delprovinsen […] genomförs i enlighet med delprovinsens […] fysiska planering”. Dessutom föreskrevs följande i artikel 4: ”Ministrarna, närstående ministrar och guvernörer och delprovinsernas styresmän/borgmästare, är i enlighet

med deras respektive uppgifter och befogenheter ansvariga för att uppnå målet att utveckla industriområden". I enlighet med artikel 5.2 d utövas "[b]efogenheten genom […] d) fastställandet av ett referenspris för försäljning eller leasing av tomter och/eller industribyggnader i industriområdet på förslag av den nationella gruppen [för industriområden]" (*Timnas-KI*), medan, enligt artikel 6 b, "[…] guvernörer och delprovinsernas styresmän/borgmästare ska säkerställa […] b) att det är enkelt att förvärva/förvärva mark i det område som är avsett för utveckling av industriområden". Enligt artikel 10 måste dessutom ett industriområde vara minst 50 hektar och enligt artiklarna 13 och 14 måste varje industriområde ansöka om ett verksamhetstillstånd för industriområden när de har erhållit ett principiellt godkännande. Slutligen kan företag som förvaltar industriområden som innehar ett verksamhetstillstånd för industriområden enligt artikel 18 erhålla en HGB för den mark som förvärvats och utvecklats och dela upp denna HGB mellan de tomter som sålts vidare till företagen i industriområdet.

— Avtal mellan de indonesiska och de kinesiska myndigheterna om integrerade indonesisk-kinesiska industriparker, undertecknat i Jakarta den 2 oktober 2013 (se skäl 605).

— Industriministerns dekret om samarbetsgruppen för det integrerade indonesisk-kinesiska industriområdet nr 432/M-IND/Kep/7/2014 av den 22 juli 2014 (se skäl 638).

— Regeringens förordning nr 14 från 2015 om generalplanen för den nationella industriutvecklingen för 2015–2035, enligt vilken en av de viktigaste infrastrukturerna som den indonesiska industrin behöver är mark för industriområden. Tillhandahållandet av industrimark i Indonesien sker genom utveckling av industriområden, även översatt som områden avsedda för industri eller utsedda industriella zoner. Inom industriområdena identifieras mark för industrifastigheter och icke-industriell mark. Syftet med modellen för industriområden är följande: Marken utvecklas för att tillhandahålla mark som är färdig att använda och/eller färdig att bygga på till industrier, genom att garantera att markrättigheter och tillstånd lätt kan erhållas och säkerställa att infrastruktur och anläggningar som investerarna behöver är tillgängliga ([212]).

— Gemensamt uttalande om stärkandet av det övergripande strategiska partnerskapet mellan Folkrepubliken Kina och Republiken Indonesien från mars 2015 (se skälen 577 och 610).

— Enligt regeringsförordning nr 142 från 2015 (se skäl 632), som ersatte den tidigare förordning nr 24 från 2009, krävs att en enhet, för att kunna ansöka om ett verksamhetstillstånd för industriområden, måste ha ett markcertifikat (eller ett avstående från rättigheter från tidigare boende) som hänför sig till dess tomt. Bland de olika bestämmelserna i förordning nr 142 anges följande i artikel 4 i: [Ministerns behörighet omfattar] "fastställande av riktlinjer för referenspriser för försäljning eller hyra av industriblock och/eller byggnader inom ett industriområde på grundval av förslag från kommittén för industriområden". I artikel 45.1 fastställs att "[m]yndigheterna får inleda utvecklingen av industriområden som industriell infrastruktur om den privata sektorn inte är intresserad av eller oförmögen att utveckla ett industriområde och/eller påskynda spridningen och verka för en jämn fördelning av industriell utveckling". Artikel 48.1 har följande lydelse: "Regeringen får genomföra markförvärv i enlighet med lagar och andra författningar om markförvärv".

4.8.3. *Undersökningsresultat*

(837) De indonesiska myndigheterna tillhandahöll mark mot för låg ersättning till IMIP och därmed till IMIP:s närstående företag i IRNC-gruppen, som en del av det bilaterala samarbetet med de kinesiska myndigheterna. Överenskommelsen mellan de indonesiska och de kinesiska myndigheterna byggde på att Indonesien gick med på att inrätta ett särskilt industriområde i Morowali-parken och överlåta förvaltningen till IMIP (se skälen 560 och följande). Enligt avtalsvillkoren mellan staterna skulle de indonesiska myndigheterna underlätta inköp och förvärv av mark för de exporterande tillverkare som är etablerade i Morowali-parken, i enlighet med det gemensamma uttalandet från mars 2015 och förordning nr 142 från 2015.

([212]) Det indonesiska industriministeriet, *Industry Facts and Figures,* 2017, s. 34–35, https://kemenperin.go.id/majalah/11/facts-and-figures-industri-indonesia.

(838) Undersökningen visade att de indonesiska myndigheterna underlättade tillhandahållandet av den mark som IMIP behövde från och med 2013. Marken i fråga tillhörde den indonesiska staten. IMIP kom överens med de lokala myndigheterna och med bistånd från Bahodopis distriktsmyndigheter om en enda genomsnittlig betalning per kvadratmeter som ersättning för de personer som använde marken vid den tidpunkten.

(839) Undersökningen visade också att hyresgästerna i Morowali-parken, inklusive IRNC-gruppen, kunde börja upprätta sina anläggningar innan de faktiskt erhöll det rättsliga certifikatet för byggnadsrätten, eftersom de indonesiska myndigheterna ansåg att IMIP var ett nationellt strategiskt projekt ([213]). För vissa tomter var ett rättsligt certifikat tillgängligt under undersökningsperioden och motsvarade antingen en fullständig äganderätt eller en HGB. Erkännandet av IMIP som nationellt strategiskt projekt gav en formell rättslig garanti till IRNC-gruppen att kunna börja bygga på den marken som erhållits även innan den slutgiltiga äganderätten till marken erhållits. Det är dessutom allmänt erkänt att det är riskabelt att köpa mark i Indonesien på grund av svårigheterna att erhålla och styrka äganderätt. Undanröjandet av denna risk innebär en avgörande fördel för en planerad investering.

(840) De indonesiska myndigheterna hävdade att överföringen av marken till IMIP utgjorde en transaktion mellan privata parter. Detta är inte korrekt. Det var i själva verket de indonesiska myndigheterna som ägde marken. Det faktum att det fanns bybor som nyttjade marken och att IMIP betalade den överenskomna ersättningen till byborna för att köpa marken medför inte att transaktion utgör en transaktion mellan två privata parter.

(841) Kommissionen drog därför slutsatsen att de indonesiska myndigheterna tillhandahöll ett finansiellt bidrag direkt till IMIP i form av tillhandahållande av statlig mark i den mening som avses i artikel 3.1 a iii i grundförordningen.

4.8.4. *Förmån*

(842) Detta finansiella bidrag ger en fördel, eftersom IMIP helt enkelt betalade en ersättning som i förväg avtalats med de indonesiska myndigheterna i det lokala området och distriktet för att de skulle avstå från att nyttja marken, vilket inte hade något samband med markens faktiska värde eller några marknadsöverväganden. Den faktiska ägaren av markrättigheterna, dvs. de indonesiska myndigheterna, begärde aldrig någon ersättning av IMIP för markens faktiska värde. Det fanns inte heller något dokument som visade att marken hade värderats korrekt. Tvärtom finns det bevisning för att det ersättningsbelopp som betalats ut till byborna inte var kopplat till markens faktiska marknadsvärde och dess potential att användas som industrimark.

4.8.5. *Selektivitet*

(843) I likhet med förmånlig finansiering är detta system selektivt både vad gäller sektor och region av samma rättsliga skäl.

4.8.6. *Beräkning av subventionsbeloppet*

(844) För att mäta den fördel som den exporterande tillverkaren erhållit använde kommissionen ett riktmärke för mark i landet. Den lämpligaste metoden i detta skede var att jämföra värdet på exploaterad mark på vilken en anläggning direkt kan upprättas, men kommissionen kunde inte betrakta den ersättning som beviljats som jämförbar med de priser som betalats för marktransaktioner på marknaden. Kommissionen beaktade därför endast IMIP:s utvecklingskostnader för att omvandla mark som köpts som skog och plantage till mark som är klar för industriell användning. Kommissionen jämförde dessa kostnader med en oberoende utvärderingsrapport för industrimark som utarbetats för Jindal Indonesia. Jindal Indonesia ligger i delprovinsen Gresik i provinsen östra Java och i den utvärderingsrapport som utarbetades vartannat år för bokföringsändamål och på begäran av utlånande banker, bedömdes värdet av de HGB som Jindal Indonesia innehar, bland annat genom en jämförelse med priserna från transaktioner som rör HGB för exploaterad mark i området. Delprovinsen Gresik i östra Java utgör ett område som är jämförbart med delprovinsen Morowali i centrala Sulawesi, eftersom det har en liknande BNP på grund av närvaron av en industripark och eftersom de båda ligger långt från huvudstaden Jakarta, vars markpriser skiljer sig väsentligen från resten av landet. Dessutom är värdet i Jindal Indonesiens utvärderingsrapport en försiktig uppskattning, eftersom det endast är frågan om HGB:er, medan IRNC-gruppen, som redan nämnts, förvärvade olika HGB:er och fullständiga äganderättigheter, med ett högre värde än HGB:er, från IMIP till olika markområden.

([213]) Artiklarna 38.4 och 39.1 d i förordning 142 från 2015 om industriområden.

(845) Vid beräkningen hänförde sig inledningsvis värdet av utvärderingsrapporten till 2020. Därför justerades det med konsumentprisindexet (KPI) för att få fram värdet för varje år under vilket IRNC-gruppen hade förvärvat en tomt. Förmånens storlek fastställdes genom att den ersättning som IMIP betalat drogs av från den konstaterade förmånen.

(846) Därefter jämfördes IMIP:s kostnader för markutvecklingen per kvadratmeter med värdet i utvärderingsrapporten justerat till motsvarande år för att erhålla förmånen per kvadratmeter. Denna siffra multiplicerades sedan med det markområde som vart och ett av företagen i IRNC-gruppen faktiskt använde för att fördela den totala förmånen för gruppen till vart och ett av företagen i gruppen.

(847) Därefter fördelades förmånen på undersökningsperioden med tillämpning av markens ekonomiska livslängd, dvs. 30 år. Detta motsvarar löptiden för HGB:er i Indonesien. Den totala förmånen fördelades på grundval av den faktiska användningen per kvadratmeter från varje företag inom IRNC-gruppen i Morowali-parken.

(848) Endast IRNC-gruppen gynnades av detta subventionssystem. Ingen förmån konstaterades för Jindal Stainless Indonesia, eftersom företaget hade förvärvat en befintlig anläggning när verksamheten inleddes.

(849) Den subventionsnivå som fastställdes för denna subvention under undersökningsperioden för IRNC-gruppen uppgick till följande:

Tillhandahållande av mark mot för låg ersättning

Företagets namn	Subventionsnivå
IRNC-gruppen	0,83 %

4.8.7. *Synpunkter på det slutliga utlämnandet av uppgifter*

(850) De indonesiska myndigheterna och IRNC-gruppen hävdade att kommissionen inte lade fram några bevis för att marken tillhörde den indonesiska staten och erinrade om att marken hade förvärvats från privatpersoner. De indonesiska myndigheterna klargjorde att detta intygades av den regionala regeringen, eftersom marken inte var registrerad i markregistret, men att detta inte innebar att köpet avtalades med lokala myndigheter. De indonesiska myndigheterna hävdade att staten endast är ansvarig för att förvalta äganderätten till marken, inklusive att intyga att äganderätten har överlåtits, till dess att marken är registrerad. Denna certifiering görs endast i markförvaltningssyfte. Båda parterna hävdade vidare att priset fastställdes och avtalades mellan IMIP och de privata markägarna och de indonesiska myndigheterna tillade att transaktionen i fråga utgjorde en försäljnings- och inköpstransaktion, inte en kompensation.

(851) Som svar på detta noterade kommissionen att marken i det område där IMIP etablerades är statlig mark (*Tanah Negara*) med status som tidigare *Swapraja*-mark. Detta begrepp hänför sig till mark som, innan Indonesien blev självständigt, tillhörde lokala sultanater eller kungariken som gynnades genom en viss grad av självstyre. Efter självständigheten behöll dessa områden och den ursprungsbefolkning som bor där fortfarande en viss grad av partiellt självstyre.

(852) I den grundläggande jordbrukslagen, vilken antogs 1960, föreskrevs att *Swapraja*-mark kunde omvandlas till privat mark fram till 1980. Underlåtenhet att omvandla den till privat mark ledde efter 1980 till att de indonesiska myndigheterna förvärvade rätten att administrera och förvalta den tidigare *Swapraja*-marken, vilken i praktiken blev statlig mark. Eftersom de ursprungssamhällena inte är skyldiga att registrera marken ledde denna förändrade markstatus till att markarealer inte är registrerade i stora områden i landet. Avsaknaden av registrering innebär att medlemmar i ursprungssamhällen som bor där inte har något intyg för att styrka sina rättigheter till den mark som de lever på. Denna situation hindrar inte medlemmar i ursprungssamhällena från att styrka sin sedvanliga användning av mark.

(853) Ursprungssamhällenas rättigheter existerar emellertid fortfarande, även om de är erkända, parallellt med rätten att administrera och förvalta den tidigare *Swapraja*-mark som tillfallit de indonesiska myndigheterna. Den mark som överfördes till IMIP var emellertid tydligt märkt som statlig mark (*Tanah Negara*). I artikel 1.3 i Republiken Indonesiens regeringsförordning nr 24 från 1997 om fastighetsregistrering anges tydligt följande: ”Statlig mark (*tanah negara*) eller mark som **direkt kontrolleras** av staten är mark som **inte** innehas med en viss markrätt.”

(854) Som en följd av detta kan medlemmarna i ursprungssamhällena avstå från sin sedvanliga användning av marken och erhålla kompensation, men rätten att faktiskt sälja/överföra marken tillhör de indonesiska myndigheterna. De indonesiska myndigheterna var därför tvungna att ge sitt samtycke till transaktionen.

(855) I artikel 43 i 1960 års jordbrukslag föreskrivs dessutom följande: ”I fråga om mark som direkt kontrolleras av staten får nyttjanderätten endast överlåtas till en annan part med tillstånd från behörig myndighet.” På grundval av detta drog kommissionen slutsatsen att det var upp till de indonesiska myndigheterna att avgöra om marken skulle överföras till IMIP eller inte.

(856) I samband med inrättandet av IMIP ingrep de indonesiska myndigheterna aktivt på flera sätt för att förvärva marken till IMIP i enlighet med artiklarna 48.1 och 45.1 i förordning 142 från 2015.

(857) Inledningsvis ändrade de indonesiska myndigheterna den fysiska planeringen för Morowali-området och ändrade markens avsedda syfte från jordbruksmark till industrimark, mer specifikt kopplat till ett nickelprojekt. I artikel 28 i delprovinsen Morowalis förordning nr 10 från 2012 utpekades distriktet Bahodopi, dvs. den underregionala enhet där IMIP är beläget, som brytningsområde för nickel. I artikel 29 i samma förordning från delprovinsen Morowali utpekas även Bahodopi-distriktet som ett industriområde ”baserat på utvinning av råmaterial”. Mer allmänt identifierade delprovinsen Morowali ett ”stort industriområde i Bahodopi-distriktet” som ett ”strategiskt område för delprovinsen när det gäller utnyttjande av naturresurser” (artikel 37). Slutligen identifierades Bahodopi-distriktet i artikel 9 i samma förordning från delprovinsen Morowali som område där en särskild hamnterminal för gruvbrytning är belägen. Denna förändrade användning gav byborna inget annat val än att avstå från sin rätt att nyttja och använda sin mark, eftersom de inte längre kunde använda den för jordbruksverksamhet.

(858) Vidare kontaktade IMIP de lokala myndigheterna i området, dvs. borgmästarna i byarna i området, och kom överens med dem om en ersättning som de människor som byarnas ledare identifierade som invånare från tomterna i området skulle erhålla. I denna process ska följande tre faktorer framhållas: i) IMIP enades om ersättningen till byarnas ledare även med bistånd av de indonesiska myndigheternas tjänstemän i Bahodopi-distriktet, eftersom avtalen visar att de senare bevittnade transaktionen och intygade användningen och bybornas efterföljande rätt till ersättning. ii) De tomter vars invånare har identifierats av byarnas ledare är alla mer eller mindre lika stora (ca 20 000 kvadratmeter vardera). iii) Kompensation i avtalen är i själva verket ett enda genomsnittspris per kvadratmeter och definieras inte med det indonesiska ordet för ”pris” (*Harga*) utan med det indonesiska ordet för ”kompensation” (*Ganti rugi*).

(859) Bevisningen visade att IMIP:s markförvärv faktiskt var en process där staten förser IMIP med mark utan någon ersättning, endast med kravet att företaget skulle betala den överenskomna kompensationen till byborna. IMIP kom överens med de lokala myndigheterna och med bistånd från distriktsmyndigheterna i Bahodopi om en enda genomsnittlig ersättning per kvadratmeter till de personer som ägde marken. Rätten till ersättning erkändes av lokala myndigheter och distriktsmyndigheter genom erkännandet av den fortsatta användningen av marken, utan någon formell äganderätt.

(860) På grundval av detta avvisas de indonesiska myndigheternas och IRNC:s påståenden.

(861) De indonesiska myndigheterna och IRNC-gruppen hävdade också att det riktmärke som användes avsåg exploaterad mark, medan den mark som förvärvades av IMIP bestod av skogar och planteringar.

(862) Det är korrekt att kommissionen använde ett riktmärke för exploaterad mark. Emellertid inkluderade kommissionen den ursprungliga kostnaden för marken plus utvecklingskostnaderna för denna mark på IMIP:s sida, vilket IMIP självt har rapporterat. Kommissionen jämförde således kostnaden för exploaterad mark för IMIP med den offentligt tillgängliga kostnaden för exploaterad mark. Påståendet avvisades därför.

(863) Slutligen ifrågasatte IRNC-gruppen justeringen av riktmärket på grundval av KPI, eftersom mark är en kapitalvara, inte en konsumtionsvara, och således omfattar KPI inte markpriser.

(864) Kommissionen instämde inte i detta påstående. KPI är en god indikation på den allmänna prisinflationen i ekonomin som helhet, även i förhållande till markpriserna. KPI innehåller bland annat hyrespriser som ger en god indikation på hur mark- och fastighetspriserna utvecklas. Detta påstående avvisades därför.

4.9. **Tillhandahållande av skrot av rostfritt stål mot för låg ersättning**

(865) Undersökningen visade att de exporterande tillverkarna inte köpte skrot av rostfritt stål. Kommissionen drog följaktligen slutsatsen att detta system inte behövde undersökas ytterligare.

4.10. **Tillhandahållande av elektricitet mot för låg ersättning**

(866) Undersökningen visade att en exporterande tillverkare själv genererade den elektricitet den behövde och att den andra köpte den till marknadspriser. De erhöll därför inte någon subvention i förhållande till tillhandahållandet av el och det förekom ingen utjämningsbar subvention med avseende på tillhandahållandet av el.

4.11. **Tillhandahållande av gas mot för låg ersättning**

(867) Undersökningen visade att en exporterande tillverkare inte köpte gas medan den andra köpte gas till marknadspriser. De erhöll därför inte någon subvention i förhållande till tillhandahållandet av el och det förekom ingen utjämningsbar subvention med avseende på tillhandahållandet av el.

4.12. **Outtagna eller uteblivna offentliga intäkter**

4.12.1. *Inkomstskattelättnader*

(868) Klaganden hävdar att de indonesiska myndigheterna ger skattelättnader till företag som investerar i så kallade ”föregångsbranscher”. Klaganden hävdar att i respektive förordning definieras ”föregångsbranscher” som ”industrier som kännetecknas av stor konnektivitet, skapande av mervärde och stora externa effekter, införande av ny teknik som är av strategiskt värde för den nationella ekonomin”. Dessa ”föregångsbranscher” omfattar bland annat stål av järn och stål av andra metaller.

a) *Rättslig grund*

(869) Den rättsliga grunden för detta program är finansministerns förordning 150/PMK.010/2018 (MOF 150/2018) om administrationen av systemet för befrielse från inkomstskatt för företag. År 2020 förnyades programmet genom finansministeriets förordning nr 130/2020.

b) *Undersökningsresultat*

(870) Kommissionen fann att IRNC erhöll en skatteförmån från generaldirektoratet för skatter den 9 augusti 2019, vilket möjliggör en minskning av den beskattningsbara nettoinkomsten för ferronickelprodukter på 100 % under sju år och 50 % under de kommande två åren.

(871) Övriga enheter i IRNC-gruppen som har en ferronickelanläggning utnyttjade inte detta system.

(872) IRNC förklarade att detta program endast var tillämpligt på en av dess anläggningar, dvs. ferronickelanläggningen. IRNC lade fram beslutet från generaldirektören för skatter NUMBER KEP-161/PJ/2020 avseende fastställande av användningen av systemet med avdrag för bolagsskatt för dess ferronickelanläggning.

(873) Detta system är tillgängligt för inkomstskatteskyldiga företag som gör nya investeringar i ”föregångsbranscher”. Enligt artikel 1 i finansministeriets förordning 150/2018 är ”föregångsbranscher” industrier som kännetecknas av hög konnektivitet, skapande av mervärde och stora externa effekter, införande av ny teknik som är av strategiskt värde för den nationella ekonomin. Inom ramen för finansministeriets förordning 150/2018 omfattar föregångsbranscher bland annat den grundläggande metallindustrin i tidigare led, nämligen i) stål, eller ii) andra metaller, med eller utan integrerade anläggningar för bearbetning av restprodukter.

(874) För att kunna dra nytta av inkomstskattelättnaden måste skattebetalarna 1) ha status som en indonesisk juridisk person, 2) göra en investering som är en nyinvestering och som inte har erhållit/nekats en minskning av inkomstskatten för företag, 3) investeringen måste göras i en industri som betecknas som ”föregångsbransch”, 4) nyinvesteringen uppgår till minst 100 miljarder indonesiska rupier och 5) skattebetalaren uppfyller den skuldsättningsgrad som anges i förordningen.

c) *Slutsats*

(875) Kommissionen ansåg att detta system är en subvention i den mening som avses i artikel 3.1 a ii och 3.2 i grundförordningen, eftersom det förekommer ett ekonomiskt bidrag i form av uteblivna intäkter för de indonesiska myndigheterna, vilket medför en förmån för det berörda företaget. Förmånen för mottagarna är lika med skatteminskningen.

(876) Systemet är selektivt eftersom det endast är tillgängligt för vissa företag som är verksamma inom vissa sektorer som klassificeras som ”föregångsbranscher” i enlighet med artikel 4.2 a i grundförordningen.

d) *Beräkning av subventionsbeloppet*

(877) Den utjämningsbara subventionens storlek beräknades på grundval av den förmån som mottagaren konstaterades ha erhållit under undersökningsperioden. Förmånen beräknades som skillnaden mellan den inkomstskatt som skulle betalas utan systemet med inkomstskatteavdrag och de inkomstskatter som betalades under undersökningsperioden.

(878) Den subventionsnivå som fastställdes för denna särskilda ordning uppgick till 1,65 % för IRNC-gruppen.

4.12.2. *Avdrag för inkomstskatteförmåner*

(879) Klaganden hävdades att detta system beviljar inkomstskatteförmåner för investeringar i vissa affärsområden och/eller vissa regioner för att öka utländska och inhemska direktinvesteringar i Indonesien.

a) *Rättslig grund*

(880) Systemet grundar sig på finansministerns förordning 89/PMK.010/2015 ([214]) om förfaranden för beviljande av inkomstskatteförmåner för investeringar i vissa affärsområden och/eller i vissa regioner och överföring av tillgångar och sanktioner mot inhemska skattebetalare som beviljats inkomstskatteförmåner.

b) *Undersökningsresultat*

(881) För att komma i åtnjutande av systemet måste stödmottagarna lämna in en investeringsplan med uppgifter om investeringen och det totala investeringsbeloppet och detta kräver godkännande från och kontrolleras av de indonesiska myndigheterna.

(882) Undersökningen visade att SMI, ett närstående företag till IRNC som tillhandahåller råvaror till IRNC för tillverkning av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål, gynnades av detta system. Den 24 juli 2017 erhöll SMI skatteavdrag för särskilda kapitalinvesteringar och/eller särskilda områdesförmåner på grundval av finansministerns beslut nr 170/KM.3/2017 för försäljning av rostfritt stål, eftersom företaget tillverkade rostfritt stål kommersiellt sedan den 31 augusti 2018. På grundval av detta beslut är företaget bland annat berättigat a) att erhålla en minskning av den beskattningsbara nettoinkomsten på 30 % från investeringar i materiella tillgångar inklusive mark som används för företagets huvudsakliga verksamhet och som under sex år har beräknats till 5 % per år sedan företaget inledde sin kommersiella produktion och b) till påskyndade avskrivningar av materiella tillgångar som förvärvats i samband med nya kapitalinvesteringar och/eller utvidgning med den användbara livslängden och avskrivningstaxor.

c) *Slutsats*

(883) Kommissionen ansåg att detta system är en subvention i den mening som avses i artikel 3.1 a ii och 3.2 i grundförordningen, eftersom det förekommer ett ekonomiskt bidrag i form av uteblivna intäkter för de indonesiska myndigheterna, vilket medför en förmån för det berörda företaget. Förmånen för mottagarna är lika med skatteminskningen.

(884) Mot bakgrund av ovanstående ansåg därför kommissionen att detta system beviljar den exporterande tillverkaren en förmån, eftersom dess ekonomiska situation är mer gynnsam än den skulle ha varit i avsaknad av systemet. Utan detta system skulle företaget ha betalat ytterligare inkomstskatt.

([214]) https://www.kemenkeu.go.id/media/6702/regulation-of-minister-of-finance-of-the-republic-of-indonesia-number-89-pmk010-2015.pdf.

(885) Systemet är selektivt eftersom det endast är tillgängligt för vissa företag beroende på deras affärsverksamhet i enlighet med artikel 4.2 a i grundförordningen.

d) *Beräkning av subventionsbeloppet*

(886) Den utjämningsbara subventionens storlek beräknades på grundval av den förmån som mottagaren konstaterades ha erhållit under undersökningsperioden. Förmånen beräknades som skillnaden mellan den inkomstskatt som skulle betalas utan systemet med inkomstskatteavdrag och de inkomstskatter som betalades under undersökningsperioden.

(887) Den subventionsnivå som fastställdes för denna särskilda ordning uppgick till 0,06 % för IRNC-gruppen.

4.12.3. *Befrielse från importtull för maskiner*

4.12.3.1. För uppförande av produktionsanläggningar

(888) Detta program ger befrielse från importtullarna för import av maskiner och utrustning som används vid uppförandet av produktionsanläggningar.

a) *Rättslig grund*

(889) Finansministerns förordning 176/PMK.011/2009 om befrielse från importtullar på import av maskiner, varor och material för etablering eller utveckling av industrin inom ramen för investeringar, ändrad genom finansministeriets förordning nr 76/PMK.011/2012 och finansministeriets förordning nr 188/PMK.010/2015.

(890) Enligt artikel 2.3 i förordning 176/2009 kan befrielsen beviljas för inköp av maskiner, varor och material som inte tillverkas inom landet, inte tillverkas inom landet men inte uppfyller de krav som föreskrivs eller tillverkas i för liten skala på den inhemska marknaden.

b) *Undersökningsresultat*

(891) Undersökningen visade att IRNC och de fyra närstående företagen (GCNS, ITSS, SMI och ITS) gynnades av befrielse från importtullar för import av maskiner under uppförandefasen för anläggningarna fram till dess att de påbörjade tillverkningen. Följaktligen betalades inga importtullar för maskiner som importerades under de respektive perioderna för uppförandet av anläggningarna.

(892) För att omfattas av detta undantag måste företaget erhålla en bekräftelseskrivelse från den lokala myndighet som ansvarar för projektet, vilken därefter måste lämnas till den lokala tullmyndigheten.

(893) Enligt artikel 2 i förordning 176/2009 är förmånen endast tillgänglig för företag som producerar varor eller tillhandahåller tjänster inom vissa sektorer. För de branscher som tillhandahåller tjänster gäller detta sektorerna turism och kultur, transport, folkhälsa, gruvdrift, byggnation och telekommunikation.

(894) Systemet syftar till att underlätta import av varor, särskilt maskiner som inte är tillgängliga på den inhemska marknaden. Såsom förklaras i generalplanen för påskyndande och utvidgning av Indonesiens ekonomiska utveckling 2011–2025 (MP3EI), som syftar till att genomföra den långsiktiga nationella utvecklingsplanen för perioden 2005–2025, omfattar de viktigaste punkterna i landets utvecklingsmål för 2025 följande: 1) ”öka mervärdet och utvidga värdekedjan för industriella produktionsprocesser [och] öka industrins förmåga att få tillgång till och utnyttja naturresurser” och 3) ”driva på för att stärka det nationella innovationssystemet inom produktions- [och] processområdena, […] mot en innovationsdriven ekonomi” ([215]).

([215]) Generalplan för påskyndande och utvidgning av Indonesiens ekonomiska utveckling 2011–2025 (MP3EI), s. 15.

(895) Vad gällde utmaningarna för landet konstaterade följande i generalplanen: ”Indonesiens nuvarande ekonomiska struktur är främst inriktad på jordbruk och industrier som extraherar och skördar naturresurser. Endast ett begränsat antal industrier fokuserar på produkter med mervärde” ([216]). Enligt planen ”är främjandet av den ekonomiska tillväxten i Indonesien beroende av deltagande från den privata sektorn, vilket omfattar statsägda företag och privata inhemska och utländska investerare” ([217]).

(896) Stålsektorn är en av de 22 största näringsverksamheterna som består av åtta stora program som har i syfte att stödja påskyndande och utvidgning av den ekonomiska utvecklingen i Indonesien ([218]). I planen förklaras dessutom att det är avgörande för landet att vidareutveckla tillverkningen i senare led. Enligt planen ”kommer Indonesien att missa möjligheten att öka sysselsättningen och vinstmarginalerna i värdekedjan, utan mer verksamhet i senare led, eftersom det saknas industrier för bearbetning av järnmalm och järnsand i senare led” ([219]).

(897) Mot denna bakgrund bör systemet med tullbefrielse anses vara riktat mot vissa ekonomiska sektorer, eftersom syftet med villkoren är att ge stöd till ett utvalt antal industrier, i linje med målet att öka naturresursernas mervärde. Den kombinerade effekten av kraven på upprättandet av en ny anläggning samt att den importerade maskinen inte är tillgänglig på hemmamarknaden, gör att systemet endast är tillämpligt på vissa sektorer, såsom stålproduktion och nickelomvandling, där statens politik syftar till att uppmuntra ytterligare omvandling av naturresurser i senare led.

(898) Med beaktande av de rättsliga krav som avses ovan, som endast gör systemet tillgängligt för tillverkningsföretag eller företag som tillhandahåller tjänster inom vissa utvalda sektorer, bör systemet därför anses vara selektivt i enlighet med artikel 4.2 a i grundförordningen.

(899) Även om de rättsliga villkoren för att omfattas av systemet med tullbefrielse skulle kunna tyda på att systemet är allmänt tillämpligt, skulle systemet i praktiken ändå anses vara selektivt i enlighet med artikel 4.2 c i grundförordningen, eftersom det, såsom förklaras ovan, i praktiken endast är avsett att vara tillgängligt för ett utvalt och begränsat antal företag som är verksamma inom vissa industrisektorer i linje med de ovannämnda målen för Indonesiens industripolitik och ekonomiska politik.

c) *Tillämpning av artikel 28.1 i grundförordningen*

(900) IRNC och dess närstående företag importerade all utrustning från närstående företag från Kina. Dessutom hävdade IRNC-gruppen att den på grund av frihandelsavtalet mellan Indonesien och Kina inte behövde betala importtullar för denna utrustning. Detta påstående avvisades eftersom det inte styrktes.

(901) Undersökningen visade att de närstående företag från vilka IRNC-gruppen importerade utrustningen inte var de faktiska tillverkarna av utrustningen. Företaget hävdade att utrustningen härstammade från Kina, men kunde emellertid inte lägga fram någon bevisning i detta avseende. Även om det stod klart att utrustningen skickades från Kina vägrade IRNC att lämna in fakturor från utrustningens faktiska ursprungsland.

(902) Kommissionen underrättade därför IRNC-gruppen om att den skulle kunna komma att använda tillgängliga uppgifter enligt artikel 28.1 i grundförordningen med avseende på det aktuella subventionssystemet. IRNC-gruppen hävdade att de kinesiska närstående parterna inte föll inom ramen för undersökningen, eftersom de inte befann sig på de indonesiska myndigheternas territorium eller omfattades av deras behörighet och därför inte var skyldiga att tillhandahålla fakturor från den ursprungliga tillverkaren eller ursprungslandet. Vidare angavs det att ursprungsbeviset utgjordes av att det angavs i tulldeklarationen att varorna härstammade från Kina.

([216]) Generalplan för påskyndande och utvidgning av Indonesiens ekonomiska utveckling 2011–2025 (MP3EI), s. 19.
([217]) Generalplan för påskyndande och utvidgning av Indonesiens ekonomiska utveckling 2011–2025 (MP3EI), s. 20.
([218]) Generalplan för påskyndande och utvidgning av Indonesiens ekonomiska utveckling 2011–2025 (MP3EI), s. 22. Nickel ingår också i denna förteckning.
([219]) Generalplan för påskyndande och utvidgning av Indonesiens ekonomiska utveckling 2011–2025 (MP3EI), s. 67.

(903) Under dubbelkontrollen på distans av de indonesiska myndigheterna ombads de att förklara hur ursprunget för de maskiner som IRNC-gruppen importerade fastställdes vid importtillfället. De indonesiska myndigheterna förklarade att IRNC-gruppen borde ha lämnat blanketten BC2.3 och den formella skrivelsen från ursprungslandet med angivande av utrustningens ursprung till kommissionen och bad kommissionen att begära att IRNC-gruppen skulle lämna sådana uppgifter.

(904) IRNC-gruppen har inte lämnat in några handlingar som styrker utrustningens ursprung eller de reservdelar som är kopplade till denna utrustning, förutom tulldeklarationen. Eftersom de begärda uppgifterna inte lämnades in ansåg kommissionen att den inte erhöll avgörande och nödvändig information av betydelse för denna aspekt av undersökningen. Kommissionen tillämpade därför artikel 28 i grundförordningen och förlitade sig på tillgängliga uppgifter med avseende på dessa punkter.

d) *Slutsats*

(905) I avsaknad av uppgifter i ärendet som tydde på att denna utrustning faktiskt var tillverkad i Kina drog kommissionen därför slutsatsen att en importtull var tillämplig, dvs. 5 % på grundval av utrustningens HS-nummer.

(906) Detta program ger ett finansiellt bidrag i form av uteblivna intäkter för de indonesiska myndigheterna i den mening som avses i artikel 3.1 a ii, eftersom IRNC-gruppen befrias från betalning av de importtullar som annars skulle ha betalats. Det medför också en förmån för de mottagande företagen i den mening som avses i artikel 3.2 i grundförordningen.

(907) Programmet är specifikt eftersom endast de industrier som nämns i bilagan till förordning 176/2009 kan dra nytta av det och endast varor som inte kan produceras i Indonesien eller inte i tillräckliga mängder eller av tillräcklig kvalitet kan komma i fråga för detta program.

e) *Beräkning av subventionsbeloppet*

(908) Den utjämningsbara subventionens storlek beräknades i förhållande till den förmån som mottagarna konstaterats få under undersökningsperioden. Den förmån som beviljas mottagarna anses vara beloppet av de tullar på den importerade utrustningen som undantas. För att se till att det utjämningsbara beloppet bara omfattade undersökningsperioden avskrevs förmånen över utrustningens användbara livslängd i enlighet med företagets normala redovisningsförfaranden.

(909) Det subventionsbelopp som fastställdes för denna särskilda ordning uppgick till 0,16 % för IRNC-gruppen.

4.12.3.2. Uppbyggnad/utveckling av industri/tjänsteindustri

(910) Undersökningen visade att Jindal Indonesia eventuellt kunde ha åtnjutit en partiell befrielse från importtullar enligt finansministeriets dekret nr 135/KMK.05/2000. I artiklarna 2 och 3 i dekretet anges att om importtullen är högre än 5 % ska en godkänd sökande av befrielse från importtull endast betala en importtull på 5 %. Om importtullen är lägre än 5 % ska denna tull emellertid fortsätta att gälla.

(911) Undersökningen visade att den potentiella förmånen var mycket låg (0,02 %). Med hänsyn till att detta var det enda program som Jindal Indonesia gynnades av under undersökningsperioden, och med hänsyn till den låga potentiella förmånen, undersökte kommissionen inte detta system ytterligare.

4.12.3.3. Tullnederlagsområde

(912) Tullnederlagsområden definieras som områden inom Indonesiens tullområde där importtullen för importerade varor tillfälligt upphävs. De importerade varorna kan vara kapitalvaror, råvaror och stödjande material.

a) *Rättslig grund*

— Finansministeriets förordning 147/PML.04/2011 och ändrad genom finansministeriets förordningar 255/PPMK.04/2011 och 120/PMK.04/2013

— Finansministeriets förordning nr 131 från 2018 om tullnederlagsområden

b) *Undersökningsresultat*

(913) Undersökningen visade att IRNC och dess närstående företag (GCNS, ITSS, SMI och TSD) har bedrivit verksamhet i ett tullnederlagsområde sedan september 2018 och har utnyttjat detta program sedan dess.

(914) Inom tullnederlagsområdet upphävs importförfarandet tillfälligt till det att företagen säljer de färdiga produkterna inom Indonesiens territorium. IRNC och dess närstående företag omfattas av ett fullständigt (100 %) uppskjutande av betalning av importtullar på varor som importeras till deras tullnederlagsområden (maskiner, reservdelar och råvaror) så länge som dessa varor i) används i IRNC:s efterföljande produktionsverksamhet och ii) de slutliga varor som tillverkas med dem är avsedda för exportmarknaden.

(915) Om en produkt stannar inom tullnederlagsområdet (t.ex. maskiner) eller exporteras direkt ska importtullen inte betalas.

(916) I enlighet med artiklarna 3, 4, 16 och 20 i förordning 131/2018 gäller följande krav: 1) Det ska vara frågan om ett indonesiskt företag. 2) Företaget ska vara etablerat i ett industriellt tullnederlagsområde i Indonesien. 3) Företaget ska bedriva produktionsverksamhet i tullnederlagsområdet eller utgöra ett kraftverk i tullnederlagsområdet. 4) Företaget ska importera råvaror eller (halvfärdiga) färdiga varor för vidare bearbetning. 5) Företaget ska exportera de slutliga varor som framställts med de importerade varorna.

(917) Under kontrollen på plats förklarade de indonesiska myndigheterna att det inte fanns några fördefinierade områden i Indonesien som identifierades som tullnederlagsområden, utan att företag kan ansöka om detta och om ansökan godtas blir deras lokaler ett tullnederlagsområde. Vidare uppgav de att det fanns ungefär 1 300 tullnederlagsområden. De indonesiska myndigheterna förklarade att Morowali-parken inte var ett tullnederlagsområde, eftersom en industripark inte beviljades status som tullnederlagsområde. Varje företag som är beläget i en industripark måste ansöka separat om status som tullnederlagsområde. Vidare förklarade myndigheterna att för att programmet skulle kunna utnyttjas måste mer än 50 % av den totala årliga produktionen exporteras utanför Indonesien.

(918) IRNC-gruppen är exportinriktad. Gruppen sålde dock även små produktvolymer på den inhemska marknaden. Undersökningen visade att företagen betalade importtullar för vissa av de importerade råvaror som användes för att tillverka produkter som såldes på den inhemska marknaden. Företagen lämnade in uppgifter om betalningen av dessa belopp. Företagen hade emellertid inte något lämpligt system för att kontrollera om innehållet från de importerade råvarorna var korrekt vad gällde värdet från de produkter som såldes på den inhemska marknaden. Till exempel lämnade IRNC in en Excel-fil för beräkning av de tullar som skulle betalas, men kunde inte förklara procentsatserna för varje råvara som användes i tillverkningsprocessen. Företaget uppgav att de baserades på dess egna beräkningar och tullmyndigheterna fick bedöma om beräkningarna var meningsfulla. De indonesiska myndigheterna förklarade dessutom att det inte fanns några riktlinjer för sådana beräkningar.

(919) De närstående företagen sålde dessutom produkter som innehöll importerade råvaror vidare sinsemellan, men rapporterade inte värdet från tullarna till den inköpande enheten.

(920) Undersökningen visade också att TSI betalade importtullar för importerade maskiner som används för elproduktion. Under dubbelkontrollen på distans förklarade de indonesiska myndigheterna att tullnederlagsområdet är knutet till tillståndet för industriverksamhet och att företaget hade två verksamhetstillstånd, ett för sin stålverksamhet och det andra för elproduktionen och att tullnederlagsområdet endast är tillämpligt på det första tillståndet. Under dubbelkontrollen på distans uppvisade TSI ett dokument som visade gränserna för tullnederlagsområdet och bekräftade att det endast var tillämpligt på maskiner som importerats för järnmalm och inte för elproduktion.

(921) Det förklarades vidare att detta system endast var tillgängligt för de företag som importerade varor till Indonesien för vidare bearbetning. Importörer kan följaktligen inte ansöka om status motsvarande tullnederlagsområde.

c) *Slutsats*

(922) Mot bakgrund av ovanstående drog kommissionen därför slutsatsen att de indonesiska myndigheterna har fullständiga diskretionära befogenheter att bevilja detta undantag.

(923) Kommissionen ansåg vidare att befrielsen från importtullar på insatsvaror som beviljats genom systemet med tullnederlagsområden utgör ett finansiellt bidrag från de indonesiska myndigheterna till de exporterande tillverkarna i form av uteblivna intäkter.

(924) Kommissionen drog därför slutsatsen att befrielsen från importtullar på insatsvaror utgör intäkter som inte drivs in eller efterskänks i den mening som avses i artikel 3.1 ii i grundförordningen.

(925) Mot bakgrund av ovanstående ansåg därför kommissionen att detta system beviljar de exporterande tillverkarna en förmån, eftersom deras ekonomiska situation är mer gynnsam än den skulle ha varit i avsaknad av systemet.

(926) Systemet är selektivt eftersom det är tillgängligt endast för vissa företag, i enlighet med deras exportresultat och belägenhet i vissa geografiska områden inom den beviljande myndighetens behörighet, i enlighet med artikel 4.2 a och 4.3 i grundförordningen.

d) *Synpunkter på det slutliga utlämnandet av uppgifter*

(927) IRNC-gruppen hävdade att ingen förmån borde beräknas för insatsvaror som importeras från Kina, Australien och Vietnam på grund av att Indonesien har frihandelsavtal med dessa länder.

(928) Detta påstående ansågs vara motiverat för Australien och Vietnam, och kommissionen ändrade därför subventionsbeloppet för respektive subventionssystem. Kommissionen godtog emellertid inte påståendet när det gällde reservdelar som importerats från Kina. Kommissionen noterade att merparten av de produkter som importerades från Kina var reservdelar som köptes från närstående företag. Såsom framhålls i skälen 899 och 903 hänförde sig dessa reservdelar till maskiner för vilka kommissionen bestred ursprunget och för vilka kommissionen drog slutsatsen att en importtull var tillämplig, nämligen 5 % baserat på utrustningens HS-nummer. Detta gäller i tillämpliga delar även de reservdelar som är kopplade till denna utrustning.

(929) IRNC-gruppen hävdade att systemet med tullnederlagsområden utgör en exportsubvention och därför bör beräknas på grundval av exportomsättningen och därefter dras av från de kombinerade dumpnings- och subventionstullarna.

(930) Detta påstående ansågs vara motiverat när det gäller råvaror som används vid tillverkningen av exporterade färdiga varor. Kommissionen räknade därför om den respektive subventionsmarginalen.

e) *Beräkning av subventionsbeloppet*

(931) Förmånen beräknades som skillnaden mellan storleken på de importtullar som skulle betalas under undersökningsperioden och de faktiska importtullar som betalats under undersökningsperioden. Det subventionsbelopp som fastställts för detta särskilda system för IRNC-gruppen uppgick till 0,28 % för reservdelar och 0,90 % för råvaror.

4.12.4. *Befrielse från mervärdesskatt för maskiner*

(932) Klaganden hävdade att de exporterande tillverkarna omfattades av befrielsen från mervärdesskatt för import av maskiner. Vid undersökningen fastställdes att den indonesiska skatteförvaltningen i rätt tid återbetalade den mervärdesskatt som företagen begärt under undersökningsperioden för det överskjutande mervärdesskattebeloppet. Kommissionen drog därför slutsatsen att det inte förelåg någon utjämningsbar subvention i samband med dessa momsbefrielser.

4.12.5. *Mark- och byggnadsskatt för gruvindustrin*

(933) Klaganden hävdade att de indonesiska myndigheterna sänkte beskattningsunderlaget för mark och byggnader som tillhör gruvindustrin och industrin i senare led i förädlingskedjan. Kommissionen fann emellertid inte någon bevisning för subventionering för dessa system.

4.12.6. *Slutsats beträffande subventionering*

(934) Kommissionen beräknade storleken på de utjämningsbara subventionerna för de samarbetsvilliga företagen i enlighet med bestämmelserna i grundförordningen, separat för varje subvention eller subventionsprogram, och adderade dessa siffror för att beräkna det totala subventionsbeloppet för var och en av de exporterande tillverkarna under undersökningsperioden. För att beräkna den totala subventioneringen beräknade kommissionen först den procentuella subventioneringen, nämligen subventionsbeloppet i procent av företagets totala omsättning. Denna procentandel användes därefter för att beräkna den subvention som avsåg exporten av den berörda produkten till unionen under undersökningsperioden. Därefter beräknades subventionsbeloppet per ton av den berörda produkten som exporterades till unionen under undersökningsperioden, och nedanstående nivåer beräknades som andel av cif-värdet av samma export per ton.

(935) Efter det slutliga utlämnandet av uppgifter noterade klaganden att kommissionens undersökningsresultat visade att en stor majoritet av de subventioner som identifierats för de integrerade exporterande tillverkarna påverkar etapper i tidigare led i produktionsprocessen för kallvalsade platta produkter av rostfritt stål. Enligt klaganden innebär detta att den icke-integrerade indonesiska tillverkaren av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål – Jindal Indonesia – också skulle ha kunnat dra nytta av subventioner som beviljats indiska och/eller indonesiska tillverkare i tidigare led. Detta skulle kunna vara fallet vid inhemsk försäljning av produkter i tidigare led från IRNC-gruppen till Jindal Indonesia eller vid inköp från Jindal Indonesia av subventionerade produkter i tidigare led från Indien.

(936) Jindal-gruppen och Jindal Indonesia svarade att det inte finns någon rättslig grund för en sådan överföring till Jindal Indonesia, och att det i vilket fall som helst inte föreligger någon sådan överföring.

(937) På grundval av analysen av Jindal Indonesias tillverkningsprocess och företagets råvaruinköp under undersökningsperioden drog kommissionen slutsatsen att företaget inte kunde ha dragit nytta av inköp av subventionerade produkter i tidigare led i förädlingskedjan med ursprung i Indonesien.

(938) Jindal Indonesia köpte emellertid produkter i tidigare led, nämligen varmvalsade ringar eller rullar, från ett närstående företag i Indien, som kan ha gynnats av de indonesiska myndigheternas tillhandahållande av krommalm mot för låg ersättning (se avsnitt 3.3.2). I detta avseende kunde kommissionen inte dra några slutsatser, eftersom det inte fanns tillräckliga uppgifter i ärendehandlingarna i detta avseende. Klagandens argument avvisades därför.

(939) Klaganden hävdade vidare att den kraftiga exporten från Indonesien inte är en oförutsedd följd av landets politik beträffande den rostfria stålindustrin, utan snarare själva syftet med den. Detta skulle göra att många system i praktiken är knutna till export, särskilt tillhandahållandet av nickelmalm mot för låg ersättning och det finansiella stöd som beviljats inom ramen för det bilaterala samarbetet mellan de indonesiska och de kinesiska myndigheterna. Klaganden uppmanade kommissionen att bedöma den faktiska kopplingen till export från dessa system och att utjämna dem på grundval av exportomsättningen snarare än den exporterande tillverkarens totala omsättning.

(940) Såsom framhålls i skäl 929 godtog kommissionen detta påstående när det gäller systemet för import av råvaror till tullnederlagsområdet. Kommissionen instämde dock inte i påståendet när det gällde de andra systemen. Tillhandahållande av nickelmalm mot för låg ersättning utgör en produktionssubvention och det finns inget samband med exportförsäljningen av den färdiga produkten.

(941) När det gäller det ekonomiska stödet skiljer sig situationen från ärendet om däck som klaganden har hänvisat till. I det fallet tilldelade den kinesiska regeringen ett företag beläget i Kina en subvention med det särskilda åtagandet att öka sin exportförsäljning från Kina till EU genom förvärv av globala tillgångar (framför allt dess tekniska kunnande och distributionskanaler i EU) till ett utländskt företag under det övergripande ”Belt and Road-initiativet”. Om detta överfördes till det nuvarande sammanhanget skulle det motsvara en subvention från de kinesiska myndigheterna till Tsingshan-gruppens moderbolag i Kina med åtagandet att öka sin export från Kina till Indonesien. Detta var uppenbarligen inte fallet här. Dock ansågs i en situation som liknande det här aktuella, nämligen i antisubventionsundersökningen om glasfibermaterial, att finansieringsstöd som beviljats inom ramen för det bilaterala samarbetet mellan Kina och Egypten inte vara knutet till export. Detta påstående avvisades därför.

(942) Eftersom subventionsbeloppet för Jindal Indonesia ligger under miniminivån kommer inga tullar att fastställas mot detta företag.

(943) Ett subventionsbelopp måste också fastställas för den enda samarbetsvilliga exporterande tillverkaren i Indonesien som inte ingick i urvalet. Mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i fallet kunde detta inte göras enligt den vanliga metoden, baserat på den vägda genomsnittliga storleken på de utjämningsbara subventioner som fastställts för de samarbetsvilliga exporterande tillverkare som ingick i urvalet. Såsom nämns ovan låg det slutliga subventionsbeloppet för Jindal Indonesia under miniminivån. Eftersom det bara fanns en återstående exporterande tillverkare, beslutade kommissionen att tillämpa tullsatsen från denna exporterande tillverkare på den enda samarbetsvilliga exporterande tillverkaren som inte ingick i urvalet, med undantag för systemet med förmånlig finansiering, för vilket det inte fanns någon bevisning i ärendehandlingarna att företaget i fråga kunde ha gynnats av det. Företaget i fråga har inga förbindelser med Kina och kunde därför inte ha gynnats av den förmånliga finansiering som IRNC-gruppen beviljats.

(944) Med hänsyn till kommissionen endast beräknade en tullsats för en exporterande tillverkare och eftersom samarbetsvilliga exporterande tillverkare som inte ingick i urvalet gynnades av en lägre tullsats, såsom förklaras i föregående skäl, beslutade kommissionen undantagsvis att fastställa nivån för tullen för ”alla övriga företag” till nivån från IRNC-gruppen.

Företag	Totalt subventionsbelopp
IRNC-gruppen	21,4 %
Jindal Indonesia	0,02 % (under miniminivån)
Övriga samarbetsvilliga företag	13,5 %
Övriga	21,4 %

5. **SKADA**

5.1. **Definition av unionsindustrin och unionens produktion**

(945) Den likadana produkten tillverkades av 13 kända unionstillverkare under undersökningsperioden. De utgjorde ”unionsindustrin” i den mening som avses i artikel 9.1 i grundförordningen.

(946) Efter det slutliga utlämnandet av uppgifter begärde konsortiet av importörer och distributörer och en icke-närstående importör att identiteten för de 13 unionstillverkare som ingick i unionsindustrin under undersökningsperioden skulle offentliggöras. Utöver de tre tillverkare som ingick i urvalet och de företag som stödde klagomålet (dvs. Acerinox, Outokumpu Nirosta GmbH, Outokumpu Stainless AB), rör det sig om Marcegaglia, Acroni, Arinox, Otelinox samt tre valsverk baserade i Tyskland (SAP Precision Metal, BWS och Waelzholz).

(947) Unionens sammanlagda tillverkning under undersökningsperioden fastställdes till ca 3,1 miljoner ton. Kommissionen fastställde denna siffra på grundval av all tillgänglig information om unionsindustrin, nämligen de kontrollerade svaren på frågeformuläret från Eurofer och svaren på frågeformuläret från unionstillverkarna i urvalet som dubbelkontrollerats på distans.

(948) Såsom anges i skäl 25 stod de tre unionstillverkare som ingick i urvalet för över 60 % av den sammanlagda tillverkningen i unionen av den likadana produkten. Samtliga tillverkare är vertikalt integrerade.

5.2. **Förbrukning i unionen**

(949) Kommissionen fastställde förbrukningen på unionens marknad på grundval av a) de verifierade uppgifterna från Eurofer om unionsindustrins försäljning av den likadana produkten till icke-närstående kunder, såväl direkt som indirekt försäljning, delvis dubbelkontrollerad mot unionstillverkarna i urvalet, såsom beskrivs närmare i skäl 976 och b) import av den undersökta produkten från samtliga tredjeländer enligt uppgifter från Eurostat.

(950) Unionens förbrukning utvecklades på följande sätt under skadeundersökningsperioden:

Tabell 4

Förbrukning i unionen (ton)

	2017	2018	2019	Undersökningsperioden
Förbrukning i unionen	3 873 092	3 717 114	3 442 541	3 206 766
Index	*100*	*96*	*89*	*83*

Källa: Eurofer, unionstillverkarna i urvalet och Eurostat.

(951) Under skadeundersökningsperioden minskade förbrukningen i unionen med 17 %.

5.3. **Import från de berörda länderna**

5.3.1. *Sammantagen bedömning av verkningarna av importen från de berörda länderna*

(952) Kommissionen undersökte om importen av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål med ursprung i de berörda länderna borde bedömas sammantaget i enlighet med artikel 8.3 i grundförordningen.

(953) I artikeln anges att import från mer än ett land ska bedömas sammantaget endast om det fastställs att

a) de utjämningsbara subventionernas storlek i förhållande till importen från varje enskilt land överstiger tröskelvärdet enligt vad som avses i artikel 14.5 och volymen på importen från varje enskilt land inte är försumbar, samt

b) det är lämpligt att slå samman verkan av importen vid skadebedömningen med hänsyn till konkurrensvillkoren mellan de importerade produkterna och den likadana unionsprodukten.

(954) Storleken på de utjämningsbara subventioner som fastställts för importen från vart och ett av de två berörda länderna sammanfattas i skälen 302 och 933. De ligger alla, förutom för Jindal Indonesia, över den miniminivå som anges i artikel 14.5 i grundförordningen.

(955) Importvolymen från vart och ett av de två berörda länderna var inte försumbar. Marknadsandelen för importen under undersökningsperioden var 3,4 % för Indien och 2,8 % för Indonesien.

(956) Konkurrensvillkoren mellan den subventionerade importen från vart och ett av de två berörda länderna och mellan dem och den likadana produkten i unionen var liknande. Kallvalsade platta produkter av rostfritt stål med ursprung i Indien och Indonesien konkurrerade med varandra när de importerades för försäljning på unionens marknad och med den likadana produkt som tillverkades av unionsindustrin, eftersom alla dessa produkter säljs till liknande kundkategorier.

(957) Konsortiet av importörer och distributörer och en icke-närstående importör ifrågasatte den sammantagna bedömningen av den indiska och indonesiska importens inverkan på unionsindustrins situation. De berörda parterna hävdade att importvolymerna från båda länderna var små jämfört med unionsindustrins marknadsandel, att importen från Indien förblev stabil och begränsades av skyddsåtgärderna, och att det inte gjordes någon korrekt analys av konkurrensvillkoren mellan importerade produkter och mellan importerade produkter och likadana unionsprodukter i enlighet med artikel 8.3 i grundförordningen.

(958) Konsortiet och en icke-närstående importör begärde att de teoretiska modeller som använts för att bedöma konkurrensvillkoren på unionsmarknaden för den undersökta produkten och de berörda länderna skulle offentliggöras, och att man skulle bekräfta att kommissionens tjänster för konkurrens och ekonomisk analys hade rådfrågats om dessa konkurrensvillkor.

(959) Kommissionen gjorde en analys där den jämförde de produkttyper som såldes på unionsmarknaden av de exporterande tillverkarna och den produkt som såldes av unionstillverkarna, på grundval av de produktkontrollnummer som de företag som ingick i urvalet lämnade. Denna analys visade att matchningen var hög. Jämförelsen mellan var och en av de exporterande tillverkarna och unionsindustrins försäljning tillhandahålls de exporterande tillverkare som ingick i urvalet i deras särskilda utlämnanden av uppgifter. Dessutom fann kommissionen en betydande likhet mellan de produkttyper som såldes av de exporterande tillverkarna i Indonesien och de produkttyper som såldes av de exporterande tillverkarna i Indien. Kommissionen drog därför slutsatsen att de importerade produkterna från de berörda länderna och unionsprodukterna tydligt konkurrerade med varandra och att det fanns en sammantagen bedömning av verkningarna av importen var lämplig. Konsortiet och den icke-närstående importören lade inte fram någon underbyggd bevisning för att kommissionens analys skulle vara felaktig eller otillräcklig. Det faktum att Indien har en landspecifik kvot inom ramen för skyddsåtgärderna påverkar inte denna analys mot bakgrund av de villkor som anges i artikel 8.3. Påståendet avvisades därför.

(960) Därför uppfylldes alla kriterier som anges i artikel 8.3 i grundförordningen, och importen från de berörda länderna bedömdes sammantaget vid fastställandet av skada.

5.3.2. *Volym och marknadsandel för den subventionerade importen från de berörda länderna*

(961) Kommissionen fastställde volymen för den subventionerade importen på grundval av uppgifter från Eurostat och uppgifter från de exporterande tillverkarna. Eftersom kommissionen fann att Jindal Indonesias export subventionerades under miniminivån, drogs den av från importsiffrorna. Marknadsandelen för importen fastställdes följaktligen genom att de subventionerade importvolymerna jämfördes med förbrukningen i unionen.

(962) Mot bakgrund av det begränsade antalet parter som inkommit med uppgifter presenteras en del av siffrorna nedan i form av intervall av sekretesskäl ([220]).

(963) Importen från de berörda länderna utvecklades på följande sätt under den berörda perioden:

Tabell 5

Importvolymer (ton) och marknadsandel

	2017	2018	2019	Undersökningsperioden
Indien	114 865	120 729	105 359	108 885
Index	*100*	*105*	*92*	*95*
Marknadsandel	3,0 %	3,2 %	3,1 %	3,4 %
Index	*100*	*110*	*103*	*114*
Indonesien	[0–100]			[10 000–14 000]
[48 000–52 000]				[68 000–72 000]
Index	*0*	*100*	*[400–450]*	*[550–600]*
Marknadsandel	[0,0–0,1] %	[0,3–0,5] %	[1,4–1,7] %	[2,1–2,4] %
Index	*0*	*100*	*[400–450]*	*[650–700]*
Berörda länder sammantaget				
[114 865–114 965]				
[130 729–134 729]				
[153 359–157 359]				
[176 885–180 885]	*Index*	*100*	*[115–117]*	*[136–138]*
[154–156]				
Marknadsandel	[3,0–3,1] %	[3,5–3,7] %	[4,5–4,8] %	[5,5–5,8] %
Index	*100*	*[120–122]*	*[152–154]*	*[186–188]*

Källa: Eurostat, uppgifter från de exporterande tillverkarna.

([220]) Uppgifterna om indonesisk import i denna förordning presenteras i intervaller på grund av risken för att något av de företag som ingick i urvalet rekonstruerar sina konkurrenters uppgifter, särskilt med tanke på det begränsade antalet exporterande tillverkare i detta land.

(964) Importen från de berörda länderna ökade med omkring 55 % under skadeundersökningsperioden, vilket gjorde det möjligt för dem att öka sin gemensamma marknadsandel från [3,0–3,1] % 2017 till [5,5–5,8] % under undersökningsperioden. Denna ökning, både i fråga om importvolym och marknadsandel, kan tillskrivas importen från Indonesien, vilken ökade sin importvolym nästan sex gånger under skadeundersökningsperioden och dess marknadsandel ökade från i princip noll till [2,1–2,4] %. Importen från Indien ökade mellan 2017 och 2018, men minskade därefter. Detta ledde till en generell minskning i absoluta tal under skadeundersökningsperioden. Den 1 februari 2019 offentliggjorde kommissionen en förordning om införande av slutgiltiga skyddsåtgärder på import av vissa stålprodukter ([221]). Indien fick en landspecifik tullkvot för den undersökta produkten, som begränsade den import som omfattades av tullsatsen inom kvoten under undersökningsperioden till en lägre nivå än 2018 års nivå. Eftersom Indonesien inte omfattades av någon landspecifik tullkvot, utan av kvoten för alla andra länder, begränsades dess import inte lika mycket som den indiska. Nedgången i importen från Indien var dock mindre allvarlig eftersom den totala minskningen av förbrukningen i unionen och därmed Indiens marknadsandel fortfarande ökade något, från 3 % 2017 till 3,4 % under undersökningsperioden.

5.3.3. *Priser på import från de berörda länderna och prisunderskridande*

(965) Kommissionen fastställde importpriserna på grundval av uppgifter från Eurostat. Det vägda genomsnittliga priset på importen från de berörda länderna under den berörda perioden utvecklades på följande sätt:

Tabell 6

Priser för importen från de berörda länderna (euro/ton)

	2017	2018	2019	Undersökningsperioden
Indien	2 080	2 173	2 075	2 073
Index	*100*	*104*	*100*	*100*
Indonesien	Ej tillämpligt	[1 450–1 650]	[1 800–2 000]	[1 800–2 000]
Index	*0*	*100*	*123–128*	*123–128*
Genomsnitt för de berörda länderna	2 080	[2 000–2 150]	[1 900–2 050]	[1 900–2 050]
Index	*100*	*100–102*	*96–98*	*96–98*

Källa: Eurostat, uppgifter från de exporterande tillverkarna.

(966) När det gäller Indien ökade de genomsnittliga importpriserna med 4 % mellan 2017 och 2018, men förblev stabila under hela skadeundersökningsperioden, medan de för Indonesien ökade med 28 % (importen var försumbar 2017). Under hela skadeundersökningsperioden var dock de genomsnittliga importpriserna för de båda berörda länderna genomgående lägre än unionstillverkarnas priser (se tabell 10).

(967) Kommissionen fastställde prisunderskridandet under undersökningsperioden genom att jämföra

a) det vägda genomsnittliga försäljningspriset per produkttyp som de tre unionstillverkarna i urvalet tog ut av icke-närstående kunder på unionsmarknaden, justerat till nivån fritt fabrik, och

b) motsvarande vägda genomsnittliga priser per produkttyp för importen från de samarbetsvilliga exporterande tillverkarna i de berörda länderna till den första oberoende kunden på unionsmarknaden, fastställda till cif-nivån (kostnad, försäkring, frakt), med lämpliga justeringar för kostnader efter import.

([221]) EUT L 31, 1.2.2019, s. 27.

(968) Prisjämförelsen gjordes för varje enskild produkttyp för transaktioner i samma handelsled, efter justering av priserna där detta var nödvändigt och med avräkning för rabatter och avdrag. Resultatet av jämförelsen uttrycktes som en procentandel av omsättningen för unionstillverkarna i urvalet under undersökningsperioden. Prisunderskridandemarginalerna var 5,8 % och 13,4 % för de indiska exporterande tillverkarna samt 12,4 % för den indonesiska exporterande tillverkaren.

(969) Efter det slutliga utlämnandet av uppgifter begärde konsortiet av importörer och distributörer och en icke-närstående importör att kommissionen skulle lämna ut de uppgifter och kriterier som använts för att fastställa både importpriserna för den berörda produkten och för att beräkna prisunderskridandemarginalen.

(970) Priserna på importen från de berörda länderna, enligt tabell 6 ovan, grundar sig på uppgifter från Eurostat. Denna information är allmänt tillgänglig. Såsom förklaras i skälen 966 och 967 baserades prisunderskridandemarginalen på en jämförelse mellan de försäljningspriser som unionstillverkarna i urvalet tog ut av icke-närstående kunder på unionsmarknaden och motsvarande priser från de exporterande tillverkarna i urvalet till den första oberoende kunden på unionsmarknaden, differentierade per produkttyp och justerade till samma försäljningsvillkor. Eftersom de detaljerade försäljningspriserna per företag per definition är konfidentiella affärsuppgifter, lämnades de endast till de berörda företagen i deras respektive specifika utlämnanden av uppgifter.

5.4. **Unionsindustrins ekonomiska situation**

5.4.1. *Allmänna anmärkningar*

(971) I enlighet med artikel 8.4 i grundförordningen omfattade granskningen av den subventionerade importens inverkan på unionsindustrin en bedömning av alla ekonomiska faktorer som var av betydelse för unionsindustrins tillstånd under skadeundersökningsperioden.

(972) Såsom anges i skäl 25 tillämpades ett stickprovsförfarande för fastställandet av den skada som unionsindustrin eventuellt lidit.

(973) Vid fastställandet av skada skilde kommissionen mellan makroekonomiska och mikroekonomiska skadeindikatorer. Kommissionen bedömde de makroekonomiska indikatorerna på grundval av uppgifter från Eurofers verifierade svar på frågeformuläret som rörde samtliga tillverkare i unionen, vid behov dubbelkontrollerade mot frågeformulärsvaren från de unionstillverkare som ingick i urvalet. Kommissionen utvärderade de mikroekonomiska indikatorerna på grundval av uppgifter i de dubbelkontrollerade svaren på frågeformulären från de unionstillverkare som ingick i urvalet. Båda uppsättningarna av uppgifter konstaterades vara representativa för unionsindustrins ekonomiska situation.

(974) De makroekonomiska indikatorerna är tillverkning, produktionskapacitet, kapacitetsutnyttjande, försäljningsvolym, marknadsandel, tillväxt, sysselsättning, produktivitet, subventionens storlek och återhämtning från tidigare illojala handelsmetoder.

(975) De mikroekonomiska indikatorerna är genomsnittliga enhetspriser, enhetskostnader, lager, arbetskraftskostnader, lönsamhet, kassaflöde, investeringar och räntabilitet.

5.4.2. *Makroekonomiska indikatorer*

Tillverkning, produktionskapacitet och kapacitetsutnyttjande

(976) Unionens sammanlagda tillverkning, produktionskapacitet och kapacitetsutnyttjande utvecklades på följande sätt under skadeundersökningsperioden:

Tabell 7

Tillverkning, produktionskapacitet och kapacitetsutnyttjande

	2017	2018	2019	Undersökningsperioden
Total tillverkning i unionen (ton)	3 708 262	3 640 429	3 379 817	3 111 804

Index	*100*	*98*	*91*	*84*
Produktionskapacitet (ton)	4 405 623	4 517 379	4 530 146	4 572 365
Index	*100*	*103*	*103*	*104*
Kapacitetsutnyttjande	84 %	81 %	75 %	68 %
Index	*100*	*96*	*89*	*81*

Källa: Makroekonomiska frågeformulär från Eurofer, frågeformulär från de unionstillverkare som ingick i urvalet.

(977) Efter det slutliga utlämnandet av uppgifter begärde konsortiet av distributörer och importörer och en icke-närstående importör att få veta på grundval av vilka uppgifter kommissionen kom fram till siffrorna i tabell 7 och hävdade att det minskade kapacitetsutnyttjandet inte är kopplat till importen från Indien och Indonesien, eftersom minskningen var större än ökningen av importen från de berörda länderna.

(978) Uppgifterna i tabell 7 grundar sig på de dubbelkontrollerade svaren på frågeformuläret från de unionstillverkare som ingick i urvalet och, med avseende på övriga unionstillverkare, på de kontrollerade makroekonomiska frågeformulären från Eurofer. Eurofer lämnade uppgifter som sammanslutningen samlat in från sina medlemmar och rimliga uppskattningar för de återstående tillverkarna.

(979) Det är korrekt att produktionsminskningen var större än ökningen av importen från de berörda länderna. Detta beror på en minskad förbrukning, vilket återspeglas i tabell 4. Såsom anges i avsnitt 6.2.3, drog kommissionen slutsatsen att denna minskade förbrukning inte bröt orsakssambandet mellan den subventionerade importen från Indien och Indonesien och den väsentliga skada som unionsindustrin lidit.

(980) Konsortiet av distributörer och importörer och en icke-närstående importör begärde att den kvantitet som importerats av unionstillverkarna från de berörda länderna skulle offentliggöras. De uppgifter som kommissionen hade tillgång till visade att unionstillverkarna i urvalet inte sålde vidare eller vidareförädlade någon import från de berörda länderna.

(981) Unionsindustrins produktionsvolym minskade drastiskt med 16 % under skadeundersökningsperioden. De rapporterade kapacitetsuppgifterna hänför sig till faktisk kapacitet, vilket innebär att man beaktat de justeringar som gjorts (och som industrin anser vara standard) för ställtid, underhåll, flaskhalsar och andra normala uppehåll. Efter införandet av antidumpningsåtgärder på import av kallvalsade platta stålprodukter av rostfritt stål från Folkrepubliken Kina och Taiwan 2015 ([222]) inledde vissa unionstillverkare en modernisering av sin produktionskapacitet. Denna modernisering ledde till en liten ökning av produktionskapaciteten med 4 % under skadeundersökningsperioden.

(982) Till följd av att produktionen minskade och kapaciteten ökade något minskade kapacitetsutnyttjandet med 19 % under skadeundersökningsperioden, och sjönk till under 70 % under undersökningsperioden.

Försäljningsvolym och marknadsandel

(983) Unionsindustrins försäljningsvolym och marknadsandel utvecklades på följande sätt under skadeundersökningsperioden:

Tabell 8

Försäljningsvolym och marknadsandel

	2017	2018	2019	Undersökningsperioden
Unionsindustrins försäljningsvolym (ton)	2 735 448	2 711 044	2 530 259	2 330 537
Index	*100*	*99*	*92*	*85*

([222]) Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/1429 av den 26 augusti 2015 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål med ursprung i Folkrepubliken Kina och Taiwan (EUT L 224, 27.8.2015, s. 10).

Marknadsandel	70,6 %	72,9 %	73,5 %	72,7 %
Index	*100*	*103*	*104*	*103*

Källa: Eurofer och Eurostat.

(984) Unionsindustrins försäljningsvolym minskade med 15 % under den berörda perioden.

(985) Unionsindustrin lyckades dock behålla och till och med öka sin marknadsandel något med 2,1 procentenheter under skadeundersökningsperioden, eftersom förbrukningen minskade ännu mer än unionsindustrins försäljningsvolym i och med att unionsförsäljningen delvis ersatte import från andra länder än de berörda länderna.

(986) Efter det slutliga utlämnandet av uppgifter hävdade konsortiet av importörer och distributörer och en icke-närstående importör att ökningen av unionsindustrins marknadsandel visade på att det inte förekom någon skada och att ökningen av de berörda ländernas marknadsandel inte påverkade unionsindustrins marknadsandel negativt. De hävdade att kommissionen måste lägga fram annan faktisk bevisning som visar skada med avseende på de andra skadeindikatorerna.

(987) Såsom förklaras i skäl 963 påverkade den smärre ökningen av unionsindustrins marknadsandel under skadeundersökningsperioden inte det faktum att den subventionerade importen från de berörda länderna uppvisade en ökning på omkring 55 % och vållade unionsindustrin väsentlig skada. Såsom anges i skälen 1006 och 1007 visade även de andra skadeindikatorerna att unionsindustrin lidit väsentlig skada under undersökningsperioden. Dessa påståenden avvisades därför.

Tillväxt

(988) Ovannämnda siffror avseende tillverkning och försäljningsvolym visade en sjunkande tendens under skadeundersökningsperioden och visade att det inte var möjligt för unionsindustrin att växa i absoluta tal. En svag tillväxt i förhållande till förbrukningen var endast möjlig på grund av att unionsindustrin valde att reagera på prispressen från den subventionerade importen genom att sänka sina försäljningspriser.

Sysselsättning och produktivitet

(989) Sysselsättningen och produktiviteten utvecklades på följande sätt under skadeundersökningsperioden:

Tabell 9

Sysselsättning och produktivitet

	2017	2018	2019	Undersökningsperioden
Antal anställda	13 411	13 495	13 968	13 660
Index	*100*	*101*	*104*	*102*
Produktivitet (ton per anställd)	277	270	242	228
Index	*100*	*98*	*88*	*82*

Källa: Eurofer.

(990) Sysselsättningen i unionsindustrin i samband med tillverkningen av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål ökade med 4 % mellan 2017 och 2019 samt minskade med 2 procentenheter mellan 2019 och undersökningsperioden, vilket resulterade i en ökning på 2 % under skadeundersökningsperioden. Mot bakgrund av den kraftiga minskningen i tillverkningen minskade produktiviteten betydligt med 18 % hos unionsindustrins personalstyrka, mätt i antal producerade ton per anställd (i heltidsekvivalenter) och år, under skadeundersökningsperioden.

Subventionsmarginalens storlek och återhämtning från tidigare återhämtning från tidigare illojala handelsmetoder

(991) Alla subventionsmarginaler, utom för Jindal (Indonesia) som anges ovan, översteg väsentligt miniminivån. Dessa subventionsmarginaler hade en icke-försumbar inverkan på unionsindustrin med tanke på volymen och priserna på importen från de berörda länderna.

(992) Förutom den separata antidumpningsundersökningen av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål från de berörda länderna ([223]) har importen av dessa produkter redan varit föremål för en tidigare antidumpningsundersökning. Kommissionen konstaterade att unionsindustrins situation under 2013 påverkades avsevärt av dumpad import från Kina och Taiwan, vilket ledde till att slutgiltiga antidumpningsåtgärder infördes på import från dessa länder i oktober 2015 ([224]). Dessa antidumpningsåtgärder förlängdes i september 2021 ([225]). Det var därför osannolikt att unionsindustrins situation påverkades mer än marginellt av de illojala handelsmetoderna under skadeundersökningsperioden.

5.4.3. *Mikroekonomiska indikatorer*

Priser och faktorer som påverkar priserna

(993) De genomsnittliga försäljningspriserna per enhet för unionstillverkarna i urvalet till icke-närstående kunder i unionen utvecklades på följande sätt under skadeundersökningsperioden:

Tabell 10

Försäljningspriser i unionen

	2017	2018	2019	Undersökningsperioden
Genomsnittligt försäljningspris per enhet (euro/ton)	2 252	2 312	2 206	2 175
Index	*100*	*103*	*98*	*97*
Tillverkningskostnad per enhet (euro/ton)	1 958	2 064	2 019	2 013
Index	*100*	*105*	*103*	*103*

Källa: Unionstillverkare i urvalet.

(994) Efter en liten ökning på 3 % mellan 2017 och 2018 minskade de genomsnittliga försäljningspriserna per enhet med 6 % mellan 2018 och undersökningsperioden, vilket resulterade i en minskning med 3 % under skadeundersökningsperioden. Under samma period ökade produktionskostnaderna samtidigt med 5 %, varefter de stabiliserades på en kostnadsnivå som var 3 % högre än i början av skadeundersökningsperioden. Kostnadsutvecklingen drevs i stor utsträckning av prisökningar på viktiga råvaror, exempelvis nickel och ferrokrom. På grund av pristrycket från den subventionerade importen kunde unionsindustrin inte föra över denna kostnadsökning till sina försäljningspriser och tvingades till och med att sänka sina försäljningspriser.

([223]) Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2021/2012 av den 17 november 2021 om införande av en slutgiltig antidumpningstull och slutgiltigt uttag av den provisoriska tull som införts på import av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål med ursprung i Indien och Indonesien (EUT L 410, 18.11.2021, s. 410).

([224]) Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/1429 av den 26 augusti 2015 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål med ursprung i Folkrepubliken Kina och Taiwan (EUT L 224, 27.8.2015, s. 10).

([225]) Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2021/1483 av den 15 september 2021 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål med ursprung i Folkrepubliken Kina och Taiwan efter en översyn vid giltighetstidens utgång i enlighet med artikel 11.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/1036 (EUT L 327, 16.9.2021, s. 1).

Arbetskraftskostnader

(995) De genomsnittliga arbetskraftskostnaderna för unionstillverkarna i urvalet utvecklades på följande sätt under skadeundersökningsperioden:

Tabell 11

Genomsnittlig arbetskraftskostnad per anställd

	2017	2018	2019	Undersökningsperioden
Genomsnittlig arbetskraftskostnad per heltidsekvivalent (i euro)	72 366	70 663	71 659	70 324
Index	*100*	*98*	*99*	*97*

Källa: Unionstillverkare i urvalet.

(996) De genomsnittliga arbetskraftskostnaderna per anställd för unionstillverkarna i urvalet sjönk med 3 % under skadeundersökningsperioden. Detta visar att unionstillverkarna kunde sänka arbetskraftskostnaderna som ett svar på de försämrade marknadsförhållandena i ett försök att begränsa dess skador.

Lagerhållning

(997) Lagernivåerna hos de unionstillverkare som ingår i urvalet utvecklades på följande sätt under skadeundersökningsperioden:

Tabell 12

Lagerhållning

	2017	2018	2019	Undersökningsperioden
Utgående lager (ton)	125 626	148 777	125 480	98 835
Index	*100*	*118*	*100*	*79*
Utgående lager som procentandel av tillverkningen	5,54 %	6,53 %	6,09 %	5,13 %
Index	*100*	*118*	*110*	*93*

Källa: Unionstillverkare i urvalet.

(998) Under skadeundersökningsperioden minskade utgående lager med 21 %. Denna trend följde den minskade produktionsvolymen. De flesta typerna av den likadana produkten tillverkas av unionsindustrin utifrån specifika beställningar från användarna. Därför kan lager inte anses vara en viktig skadeindikator för denna industri. Detta bekräftas också om man ser till utvecklingen av utgående lager i procent av tillverkningen. Som framgår ovan varierade denna indikator mellan 5 och 7 % av tillverkningsvolymen för de unionstillverkare som ingick i urvalet under skadeundersökningsperioden.

5.4.3.1. Lönsamhet, kassaflöde, investeringar, räntabilitet och kapitalanskaffningsförmåga

Tabell 13

Lönsamhet, kassaflöde, investeringar och räntabilitet

	2017	2018	2019	Undersökningsperioden
Lönsamhet vid försäljning i unionen till icke-närstående kunder (i procent av omsättningen)	7,6 %	6,0 %	1,5 %	0,4 %

Index	*100*	*79*	*19*	*6*
Kassaflöde (euro)	387 200 359	273 674 277	237 840 311	184 024 688
Index	*100*	*71*	*61*	*48*
Investeringar (euro)	111 578 442	111 637 871	96 541 925	96 585 152
Index	*100*	*100*	*87*	*87*
Räntabilitet	20 %	15 %	6 %	4 %
Index	*100*	75	31	20

Källa: Unionstillverkare i urvalet.

(999) Lönsamheten för unionstillverkarna i urvalet beräknades som nettovinst före skatt vid försäljningen av den likadana produkten till icke-närstående kunder i unionen uttryckt i procent av omsättningen av denna försäljning.

(1000) Den totala lönsamheten minskade från 7,6 % 2017 till 0,4 % under undersökningsperioden. Såsom anges i avsnitt 5.3.3 sammanföll denna minskning med ökningen av importvolymerna från de berörda länderna och deras marknadsandel till prisunderskridande priser.

(1001) Alla andra ekonomiska indikatorer, dvs. kassaflöde, investeringar och avkastning på tillgångar, följde tydligt samma nedåtgående trend.

(1002) Nettolikviditetsflödet är ett mått på unionstillverkarnas förmåga att själva finansiera sin verksamhet. Kassaflödet minskade kontinuerligt under skadeundersökningsperioden, vilket ledde till att nivån under undersökningsperioden var 52 % lägre än i början av undersökningsperioden.

(1003) Investeringarna är lika med tillgångarnas bokförda nettovärde. Efter att ha varit stabil från 2017 till 2018 kan en kraftig minskning på 13 procentenheter konstateras mellan 2018 och 2019. Räntabiliteten är vinsten i procent av investeringarnas bokförda nettovärde, vilket återspeglar avskrivningarna av tillgångarna. Den minskade kontinuerligt och avsevärt med 80 % under skadeundersökningsperioden.

(1004) Unionsindustrins dåliga ekonomiska resultat mellan 2017 och undersökningsperioden gjorde att den fick en sämre kapitalanskaffningsförmåga. Unionsindustrin är kapitalintensiv och kännetecknas av betydande investeringar. Räntabiliteten under skadeundersökningsperioden var inte tillräcklig för att täcka så stora investeringar.

5.5. **Slutsats beträffande skada**

(1005) Undersökningen visade att unionsindustrin endast kunde reagera på pristrycket från den subventionerade importen från Indien och Indonesien genom att sänka sina försäljningspriser för att bibehålla (och till och med till viss del öka) sin marknadsandel under skadeundersökningsperioden. Effekterna av den subventionerade importen orsakade nerhållna priser på unionsmarknaden i den mening som avses i artikel 8.2 i grundförordningen under undersökningsperioden. Unionsindustrins priser minskade med 3 % under skadeundersökningsperioden, medan de under rättvisa konkurrensförhållanden skulle ha förväntats öka i förhållande till produktionskostnaden, som ökade med 3 %.

(1006) Förbrukningen i unionen minskade betydligt under skadeundersökningsperioden och både försäljningsvolymen och tillverkningsvolymen för unionsindustrin följde denna trend. Produktionskapaciteten ökade marginellt till följd av de positiva utsikterna för unionsindustrin efter införandet av antidumpningsåtgärder mot import av den undersökta produkten med ursprung i Kina och Taiwan 2015.

(1007) Unionstillverkarna upplevde emellertid en kraftig nedgång i produktiviteten och kapacitetsutnyttjandet under skadeundersökningsperioden. Dessa försämrade siffror kan endast i liten utsträckning förklaras av den lilla ökningen av sysselsättning och kapacitet och orsakades främst av den minskade förbrukningen i unionen och den samtidiga ökningen av importen från de berörda länderna.

(1008) Det är emellertid unionstillverkarnas ekonomiska indikatorer som till fullo visar den skada som lidits. Unionsindustrins tillverkningskostnader ökade under skadeundersökningsperioden, vilket tillsammans med lägre försäljningspriser ledde till en minskning av lönsamheten från 7,6 % år 2017 till 0,4 % under undersökningsperioden. En liknande negativ utveckling kan ses i förhållande till övriga ekonomiska indikatorer: investeringar (– 13 %), räntabilitet (– 80 %) och kassaflöde (– 52 %).

(1009) Mot bakgrund av ovanstående drog kommissionen slutsatsen att unionsindustrin lidit väsentlig skada i den mening som avses i artikel 8.5 i grundförordningen.

(1010) Samma slutsats bekräftades ytterligare av de uppgifter som kommissionen hade tillgång till efter undersökningsperioden. På grundval av analysen av de uppgifter som unionsindustrin spontant har ingett och som omfattade de två sista kvartalen 2020 noterade kommissionen följande tendenser: Ökningarna av produktion, kapacitet, kapacitetsutnyttjande och försäljning var marginella. Priserna fortsatte att sjunka avsevärt utan någon motsvarande minskning av produktionskostnaderna. Lönsamheten för unionstillverkarna i urvalet sjönk ytterligare och blev negativ, och även kassaflödet, nettoinvesteringarna och räntabiliteten uppvisade en ytterligare negativ utveckling jämfört med skadeundersökningsperioden, liksom sysselsättningen. Unionsindustrins marknadsandel ökade något, men det gjorde även marknadsandelen från importen från de berörda länderna.

(1011) Efter det slutliga utlämnandet av uppgifter hävdade konsortiet av importörer och distributörer och en icke-närstående importör att de klagande företagen hade ökat sin vinst efter undersökningsperioden. Även om utvecklingen efter undersökningsperioden inte direkt är relevant, såsom visas i bilaga 1 till denna förordning, började de unionstillverkare som ingick i urvalet gå med förlust under andra halvåret 2020, i motsats till vad konsortiet och den icke-närstående importören hävdade. Kommissionen avvisade därför detta påstående.

6. **ORSAKSSAMBAND**

(1012) I enlighet med artikel 8.5 i grundförordningen undersökte kommissionen huruvida den subventionerade importen från de berörda länderna vållade unionsindustrin väsentlig skada. I enlighet med artikel 8.6 i grundförordningen undersökte kommissionen även huruvida andra kända faktorer samtidigt kunde ha vållat unionsindustrin skada. Kommissionen säkerställde att all möjlig skada som orsakats av andra faktorer än den subventionerade importen från de berörda länderna inte tillskrevs den subventionerade importen. Det rör sig om följande faktorer: import från tredjeländer, minskad förbrukning, unionsindustrins exportresultat, ökade råvarukostnader och unionsindustrins konkurrenskraftiga prisbeteende.

6.1. **Verkningar av den subventionerade importen**

(1013) Importen från de berörda länderna ökade med mer än 50 % under skadeundersökningsperioden och dess marknadsandel nästan fördubblades. Denna ökning av marknadsandelen var till nackdel för importen från tredjeländer. Den subventionerade lågprisimporten från de berörda länderna skapade dock ett pristryck på unionsindustrin. Priserna på importen från Indien och Indonesien låg under skadeundersökningsperioden på mellan 5 och 19 % under unionsindustrins priser. På grund av dessa importpriser var unionstillverkarna inte bara oförmögna att återspegla ökade råvarukostnader i sina priser, utan de tvingades till och med att sänka sina försäljningspriser för att behålla sin marknadsandel.

(1014) Till följd av detta sjönk unionstillverkarnas lönsamhet, som låg på en relativt hög nivå 2017, till nästan noll under undersökningsperioden, vilket hade en ytterligare negativ inverkan på alla de berörda företagens ekonomiska indikatorer.

(1015) Det finns således ett starkt orsakssamband mellan den subventionerade importen från Indien och Indonesien samt den skada som unionsindustrin lidit.

6.2. **Verkningar av andra faktorer**

(1016) Efter det slutliga utlämnandet av uppgifter hävdade konsortiet av importörer och distributörer och en icke-närstående importör att unionsindustrins ekonomiska indikatorer inte försämrades på grund av dumpad import utan på grund av effekterna av covid-19-pandemin.

(1017) Kommissionen fann att priserna på importen från de berörda länderna i hög grad påverkade unionsindustrins priser och dess ekonomiska indikatorer. Såsom fastställs i skäl 965 var de genomsnittliga importpriserna från båda de berörda länderna genomgående lägre än unionstillverkarnas priser under hela skadeundersökningsperioden, före covid-19-pandemin. Pandemin kunde potentiellt ha påverkat konsumtionen på unionens marknad men en sådan påverkan skulle bara ha kunnat visa sig under det sista kvartalet av undersökningsperiod (april–juni 2020), medan en betydande nedgång i konsumtionen kunde noteras redan under 2019.

(1018) Dessutom analyserade kommissionen den minskade konsumtionen (oavsett om den delvis var relaterad till covid-19 eller inte) som en potentiell annan faktor som kunde ha vållat skada i skälen 1028–1029 och drog slutsatsen att den inte försvagade orsakssambandet mellan den subventionerade importen från de berörda länderna och den väsentliga skada som unionsindustrin lidit.

6.2.1. *Icke-subventionerad import från Indonesien*

(1019) Såsom anges i skäl 933 konstaterades subventioneringen för en av de indonesiska exporterande tillverkarna i urvalet, Jindal Indonesia, inte överstiga miniminivån.

(1020) Volymen och priset på denna import från Indonesien utvecklades på följande sätt under skadeundersökningsperioden:

Tabell 14

		2017	2018	2019	Undersökningsperioden
Indonesien	Volym (ton)				[20 000–21 000]
					[22 000–23 000]
					[21 000–22 000]
					[19 000–20 000]
	Index	*100*	*[109–111]*	*[107–109]*	*[97–98]*
	Marknadsandel	[0,5–0,55] %	[0,6–0,63] %	[0,63–0,66] %	[0,6–0,63] %
	Index	*100*	*[113–118]*	*[118–123]*	*[113–118]*
	Genomsnittligt pris (euro/ton)	[2 200–2 300]	[2 100–2 200]	[2 000–2 100]	[2 000–2 100]
	Index	*100*	*[95–99]*	*[90–94]*	*[90–94]*

(1021) Under skadeundersökningsperioden ökade den icke-subventionerade importen från Indonesien 2018 och 2019, men låg under undersökningsperioden på en något lägre nivå än 2017. Marknadsandelen för denna import var mycket begränsad under hela skadeundersökningsperioden och uppgick till högst 0,65 %. Försäljningspriset för denna import låg på en högre nivå än den subventionerade importen från Indonesien.

(1022) Även om importen från Jindal Indonesia underskred unionsindustrins priser, minskade företagets försäljning till unionen något under skadeundersökningsperioden och förblev låg. Den skada som vållats genom denna import försvagade därför inte orsakssambandet mellan den subventionerade importen och den väsentliga skada som unionsindustrin lidit.

6.2.2. *Import från tredjeländer*

(1023) Importvolymen från övriga tredjeländer och priserna för den utvecklades på följande sätt under skadeundersökningsperioden:

Tabell 15

Land		2017	2018	2019	Undersökningsperioden
Taiwan	Volym (ton)	199 553	223 110	185 618	165 540
	Index	*100*	*112*	*93*	*83*
	Marknadsandel	5,2 %	6,0 %	5,4 %	5,2 %
	Index	*100*	*116*	*105*	*100*
	Genomsnittligt pris (euro/ton)	1 668	1 749	1 684	1 655
	Index	*100*	*105*	*101*	*99*
Repub-liken Korea	Volym (ton)	147 696	165 812	160 947	164 882
	Index	*100*	*112*	*109*	*112*
	Marknadsandel	3,8 %	4,5 %	4,7 %	5,1 %
	Index	*100*	*117*	*123*	*135*
	Genomsnittligt pris (euro/ton)	1 859	1 944	1 860	1 853
	Index	*100*	*105*	*100*	*100*
Sydafrika	Volym (ton)	98 063	88 913	94 567	81 537
	Index	*100*	*91*	*96*	*83*
	Marknadsandel	2,5 %	2,4 %	2,7 %	2,5 %
	Index	*100*	*94*	*108*	*100*
	Genomsnittligt pris (euro/ton)	2 004	2 013	1 831	1 785
	Index	*100*	*100*	*91*	*89*
Övriga tredje-länder	Volym (ton)	563 637	372 858	293 052	266 255
	Index	*100*	*66*	*52*	*47*
	Marknads-andel	14,6 %	10,0 %	8,5 %	8,3 %
	Index	*100*	*69*	*58*	*57*
	Genomsnittligt pris (euro/ton)	2 051	2 345	2 319	2 407
	Index	*100*	*114*	*113*	*117*

Samman-lagt för alla tredje-länder utom de berörda länderna	Volym (ton)	1 008 949	850 693	734 184	678 213
	Index	*100*	*84*	*73*	*67*
	Marknads-andel	26,1 %	22,9 %	21,3 %	21,1 %
	Index	*100*	*88*	*82*	*81*
	Genomsnittligt pris (euro/ton)	1 942	2 076	1 995	2 014
	Index	*100*	*107*	*103*	*104*

Källa: Eurostat.

(1024) Under skadeundersökningsperioden minskade importen från tredjeländer avsevärt i absoluta volymer (med 33 %) och marknadsandel (från 26 % 2017 till 21 % under undersökningsperioden).

(1025) När det gäller enskilda länder ökade endast importen från Sydkorea under skadeundersökningsperioden, vilket ledde till en liten ökning av dess marknadsandel (från 3,8 % till 5,1 %). Även om priserna på importen från Sydkorea är lägre än priserna i de berörda länderna kommer de sannolikt att påverkas av internpriser till följd av förhållandet mellan den sydkoreanska tillverkaren av rostfritt stål Samsung STS och EU:s kallvalsningsföretag Otelinox i Rumänien. Det går inte att dra någon slutsats om huruvida denna import också underskred unionsindustrins priser, inte heller med tanke på denna imports okända produktmix.

(1026) Såsom anges i skäl 991 ovan omfattas importen från Taiwan för närvarande av en antidumpningstull på 6,8 % ([226]) och importen från Kina av en tull på 24,4–25,3 %.

(1027) Importen från Kina var mycket liten under hela skadeundersökningsperioden. Importen från Taiwan ökade med 12 % mellan 2017 och 2018, men minskade från 2018 till undersökningsperioden med 26 %, vilket innebar en marknadsandel på omkring 5 % under skadeundersökningsperioden. Det genomsnittliga priset på importen från Taiwan låg under de genomsnittliga priserna på importen från de berörda länderna. Eftersom tillverkarna i Taiwan inte samarbetade med kommissionen vid översynen vid giltighetstidens utgång som slutfördes i september 2021 hade den inga närmare uppgifter om de taiwanesiska importpriserna. Det kan därför inte uteslutas att denna import vållade unionsindustrin ytterligare skada. Även om importen från Taiwan bidrog till den skada som vållats unionsindustrin minskade importen från Taiwan med 17 % under skadeundersökningsperioden och kunde därför inte ha varit orsaken till den ökande negativa utveckling som konstaterades i skadeanalysen.

(1028) Kommissionen drog därför slutsatsen att importen från andra länder inte försvagar orsakssambandet mellan den subventionerade indiska och indonesiska importen och den väsentliga skada som unionstillverkarna lidit.

6.2.3. *Minskad förbrukning*

(1029) En betydande minskning av förbrukningen under skadeundersökningsperioden har haft en negativ inverkan på vissa skadeindikatorer, särskilt på försäljnings- och produktionsvolymerna. Såsom förklaras i skäl 1004 drabbades unionsindustrin av prisskada snarare än volymskada. Trots en krympande marknad lyckades unionstillverkarna öka sin marknadsandel något genom hård priskonkurrens med illojalt prissatt subventionerad import, vilket ledde till försämrad lönsamhet och andra försämrade ekonomiska indikatorer för unionsindustrin, såsom kassaflöde, investeringar och räntabilitet.

([226]) Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2021/1483 av den 13 september 2021 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål med ursprung i Folkrepubliken Kina och Taiwan efter en översyn vid giltighetstidens utgång i enlighet med artikel 11.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/1036 (EUT L 327, 16.9.2021, s. 1). Ett företag, Cia Far Industrial Factory Co., Ltd, fick en antidumpningstull på 0 %.

(1030) Kommissionen drog därför slutsatsen att den minskade förbrukningen inte försvagade orsakssambandet mellan den subventionerade importen från de berörda länderna och den väsentliga skada som unionsindustrin lidit.

6.2.4. *Unionsindustrins exportresultat*

(1031) Volymerna av och de genomsnittliga priserna för unionsindustrins export utvecklades på följande sätt under skadeundersökningsperioden:

Tabell 16

	2017	2018	2019	Undersökningsperioden
Exportvolym (ton)	450 587	450 687	410 840	374 378
Index	*100*	*100*	*91*	*83*
Genomsnittligt pris (euro/ton)	2 369	2 524	2 428	2 394
Index	*100*	*107*	*102*	*101*

Källa: Unionstillverkare som ingick i urvalet, Eurofer.

(1032) Unionstillverkarnas exportförsäljning minskade med 17 % under skadeundersökningsperioden, främst till följd av Förenta staternas åtgärder för den undersökta produkten och ökad konkurrens på tredjeländers marknader med kinesisk försäljning och försäljning från de berörda länderna. De volymer som exporterades var dock begränsade jämfört med den totala försäljningsvolymen i unionen, som motsvarar cirka 13 % av dess totala försäljningsvolym, och det genomsnittliga exportpriset var under skadeundersökningsperioden konstant högre än priserna på unionsmarknaden.

(1033) På grundval av detta drog kommissionen slutsatsen att inverkan av unionsindustrins exportresultat på den skada som lidits var, om någon, marginell.

6.2.5. *Råvarupriserna inverkan*

(1034) En icke-närstående importör pekade på frågan om ökade råvarukostnader (nickel, ferrokrom) som en orsak till unionsindustrins skadevållande situation.

(1035) Ökade råvarupriser är i sig inte en källa till skada, eftersom de vanligen åtföljs av ökade försäljningspriser. Minskningen av unionstillverkarnas lönsamhet och alla deras ekonomiska indikatorer återspeglar dock mer än bara de ökande tillverkningskostnaderna. Lågprisimporten tvingade ner priserna på unionsmarknaden och gjorde det inte bara omöjligt för unionstillverkarna att höja priserna för att täcka kostnadsökningen, utan tvingade dem att sänka sina priser ännu lägre, för att undvika en överhängande förlust av marknadsandelar. Detta ledde till en kraftig minskning av deras lönsamhet som minskade till nollresultat under undersökningsperioden.

(1036) På grundval av detta dras slutsatsen att de ökade priserna på vissa råvaror i sig inte vållade unionsindustrin skada.

6.2.6. *Unionstillverkarnas prisbeteende*

(1037) Den icke-närstående importören hävdade att unionstillverkarnas interna konkurrens och prisbeteende orsakade deras försämrade ekonomiska situation.

(1038) Detta påstående bekräftades dock inte i undersökningen. Importen från de berörda länderna såldes konsekvent till priser som underskred unionsindustrins priser och pristrycket från subventionerad import är därför det främsta skälet till att unionstillverkarna inte kan höja sina priser och täcka sina ökande kostnader. Detta påstående avvisades därför.

6.3. **Slutsats om orsakssamband**

(1039) Ett orsakssamband fastställdes mellan å ena sidan den subventionerade importen från Indien och Indonesien, och å andra sidan den skada som unionsindustrin lidit. Det fanns ett tidsmässigt samband mellan ökningen av volymen subventionerad import från de berörda länderna och unionens försämrade resultat under skadeundersökningsperioden. Unionsindustrin hade inget annat val än att följa den prisnivå som den subventionerade importen medförde för att inte förlora marknadsandelar. Detta ledde till en situation där unionsindustrin låg på en ohållbar vinstnivå.

(1040) Kommissionen har konstaterat att andra faktorer som kan ha påverkat unionsindustrins situation var följande: Icke-subventionerad import från Indonesien, import från tredjeländer, minskad förbrukning och unionsindustrins exportresultat.

(1041) Kommissionen särskilde och avgränsade verkningarna av alla kända faktorer som hade betydelse för unionsindustrins situation från den subventionerade importens skadevållande verkningar. Icke-subventionerad import från Indonesien och tredjeländer, minskad förbrukning och unionsindustrins exportresultat hade endast begränsade effekter på unionsindustrins negativa utveckling, särskilt när det gäller lönsamhet och ekonomiska indikatorer.

(1042) Mot bakgrund av de ovanstående övervägandena fastställde kommissionen ett orsakssamband mellan den skada som unionsindustrin lidit och den subventionerade importen från de berörda länderna. Den subventionerade importen från de berörda länderna har haft en avgörande inverkan på den väsentliga skada som unionsindustrin lidit. Andra faktorer, vare sig de betraktades enskilt eller tillsammans, minskade inte orsakssambandet.

(1043) Såsom framgår av bilaga 1 bekräftade tendenserna under andra halvåret 2020 denna analys. Importen från de berörda länderna fortsatte att vinna marknadsandelar, vilket bidrog till att priserna sjönk ytterligare, hela tiden underskred unionsindustrins priser och tryckte ner priserna på unionsmarknaden. Emellertid försvagar inga andra faktorer orsakssambandet. Medan förbrukningen fortsatte att minska, fortsatte prisskadan. Importen från övriga tredjeländer fortsatte att minska och förlorade ytterligare marknadsandelar, och det fanns inget som tydde på att situationen för importen från Jindal (Indonesia) har förändrats. Unionsindustrins export ökade endast marginellt. Sammanfattningsvis minskade andra faktorer, vare sig de betraktades enskilt eller tillsammans, inte orsakssambandet under andra halvåret 2020.

7. **UNIONENS INTRESSE**

(1044) I enlighet med artikel 31 i grundförordningen undersökte kommissionen huruvida den med säkerhet kunde fastslå att det inte låg i unionens intresse att vidta åtgärder i detta fall, trots att skadevållande subventionering fastställts. Fastställandet av unionens intresse byggde på en uppskattning av alla de olika intressen som berörs, bland annat unionsindustrins, importörernas och användarnas.

7.1. **Unionsindustrins intresse**

(1045) Unionsindustrin består av 13 tillverkare som är etablerade i flera medlemsstater och sysselsätter direkt 13 660 personer med avseende på den undersökta produkten. Ingen av unionstillverkarna motsatte sig inledandet av undersökningen. Såsom framgår av avsnitt 5 i samband med analysen av skadeindikatorerna försämrades situationen för unionsindustrin i dess helhet och påverkades negativt av den subventionerade importen.

(1046) Införandet av utjämningstullar förväntas återställa rättvisa handelsvillkor på unionsmarknaden, sätta stopp för pristrycket och göra det möjligt för unionsindustrin att täcka sina ökande produktionskostnader och förbättra sin ekonomiska situation trots förlorad försäljning på grund av en krympande marknad. Detta skulle leda till att unionsindustrins lönsamhet ökar i riktning mot sådana nivåer som anses vara nödvändiga inom denna kapitalintensiva industri. Unionsindustrin har lidit väsentlig skada som vållats av den subventionerade importen från de berörda länderna. Det erinras om att ett antal viktiga skadeindikatorer uppvisade en negativ utveckling under skadeundersökningsperioden. Särskilt indikatorerna för unionstillverkarnas ekonomiska resultat påverkades allvarligt. Det är därför viktigt att priserna åter kommer upp till en icke-subventionerad nivå, så att alla tillverkare kan verka på unionsmarknaden på rättvisa handelsvillkor.

(1047) Slutsatsen blir därför att det skulle ligga i unionsindustrins intresse att utjämningstullar införs, eftersom detta skulle ge den möjlighet att återhämta sig från verkningarna av den konstaterade skadliga subventioneringen.

7.2. **Icke-närstående importörers och användares intresse**

(1048) En icke-närstående importör gav sig till känna. Dessutom besvarade en unionstillverkare som också agerade som icke-närstående importör och slutanvändare frågeformuläret.

(1049) Den icke-närstående importören pekade på potentiella negativa effekter av antisubventionsåtgärderna på konkurrensen på unionsmarknaden, vilket i sin tur skulle leda till bristande utbud, försämrad service, ökade priser och sämre kvalitet på material.

(1050) Oavsett eventuella utjämningsåtgärder drog kommissionen slutsatsen att det fortsatt kommer att finnas en sund konkurrensnivå i unionen med tanke på att det finns 13 unionstillverkare av den undersökta produkten, varav vissa inte deltar i klagomålet. Dessutom utgör importen från tredjeländer fortfarande mer än 20 % av marknaden. Det är därför inte sannolikt att de potentiella negativa verkningar som importören har angett kommer att uppstå.

(1051) Åtgärderna skulle också göra det möjligt för importörerna att föra över priserna på sina kunder och importörernas lönsamhet förväntas därför inte påverkas negativt. Produktsortimentet och tjänstekvaliteten förväntas inte minska – tvärtom innebär skyddet mot subventionerad import att unionsindustrin kan göra nya investeringar och förbättra sin kvalitet.

(1052) Efter det slutliga utlämnandet av uppgifter hävdade konsortiet av distributörer och importörer och en icke-närstående importör att kommissionen inte tog hänsyn till situationen på stålmarknaden efter undersökningsperioden och hävdade att de pandemirelaterade åtgärderna har lett till en nedgång i utvinning, raffinering och insamling av skrot, en ökning av råvarupriserna och en brist på råvaror. Detta har resulterat i att Europa är den marknad i världen med högst priser för rostfria stålprodukter.

(1053) De hävdade vidare att importen från tredjeländer är nödvändig för unionsmarknaden, eftersom unionstillverkarna inte kan tillgodose den faktiska efterfrågan på unionsmarknaden, vilket orsakar betydande problem för tillgången på stål.

(1054) Ökningen av råvarupriserna har påverkat den globala produktionen och påverkade både unionsindustrin och importen. Dessutom finns det leverantörer av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål i övriga tredjeländer, varav de största är Taiwan och Sydkorea. Importen från Taiwan har fortfarande kommit in i unionen med relativt låga antidumpningstullar. Sydkorea lyckades under skadeundersökningsperioden öka sin export till unionen både i absoluta och relativa termer. Sydafrika är också fortfarande närvarande på unionsmarknaden trots de europeiska företagens påstådda kontroll över dess tillverkning av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål. Dessutom syftar inte de utjämningstullar som införts mot Indien och Indonesien till att stänga unionsmarknaden för de berörda länderna, utan de syftar till att höja priserna till en skälig nivå. Dessa påståenden avvisades därför.

7.3. **Slutsats om unionens intresse**

(1055) På grundval av ovanstående slog kommissionen fast att det inte fanns några tvingande skäl att dra slutsatsen att utjämningstullarna var så stora att de ledde till slutsatsen att det inte låg i unionens intresse att införa åtgärder på import av den undersökta produkten med ursprung i de berörda länderna.

8. **SLUTGILTIGA UTJÄMNINGSÅTGÄRDER**

(1056) Mot bakgrund av de slutsatser som dragits i fråga om subventionering, skada, orsakssamband och unionens intresse, och i enlighet med artikel 15 i grundförordningen, bör en slutgiltig utjämningstull införas.

8.1. **Nivån på de slutgiltiga utjämningsåtgärderna**

(1057) Enligt artikel 15.1 tredje stycket i grundförordningen får beloppet för den slutgiltiga utjämningstullen inte överstiga det fastställda beloppet för utjämningsbara subventioner.

(1058) I artikel 15.1 fjärde stycket fastställs att ”[o]m kommissionen på grundval av samtliga lämnade uppgifter klart och tydligt kan slå fast att det inte ligger i unionens intresse att bestämma omfattningen av åtgärderna i enlighet med tredje stycket, ska beloppet för utjämningstullen vara lägre om en sådan lägre tull är tillräcklig för att undanröja skadan för unionsindustrin”.

(1059) Ingen sådan information har lämnats in till kommissionen, och därför kommer nivån på utjämningsåtgärderna att fastställas med hänvisning till artikel 15.1 tredje stycket.

(1060) På grundval av ovanstående föreslås följande slutgiltiga utjämningstullsatser, uttryckta i priset cif vid unionens gräns, före tull:

Land	Företag	Slutgiltig utjämningstull
Indien	Jindal Stainless Limited	4,3 %
	Jindal Stainless Hisar Limited	4,3 %
	Chromeni Steels Private Limited	7,5 %
	Alla övriga indiska företag	7,5 %
Indonesien	PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy	21,4 %
	PT. Jindal Stainless Indonesia	0 %
	Samarbetsvilligt företag som inte ingår i urvalet	13,5 %
	Alla övriga indonesiska företag	21,4 %

(1061) Antisubventionsundersökningen genomfördes parallellt med en separat antidumpningsundersökning avseende samma berörda produkt med ursprung i Indien och Indonesien, i vilken kommissionen införde antidumpningsåtgärder på samma nivå som dumpningsmarginalen för de exporterande tillverkarna i Indonesien och för en av de exporterande tillverkarna i Indien. Endast för Chromeni fastställdes dumpningsmarginalen på grundval av den lägre skademarginalen. Kommissionen såg till att införandet av en kumulerad tull som återspeglar subventionsnivån och den fullständiga dumpningsnivån inte skulle leda till att effekterna av subventioneringen kompenseras två gånger (s.k. dubbelräkning) i enlighet med artikel 24.1 grundförordningen.

(1062) När det gäller båda länderna undersökte kommissionen huruvida vissa av subventionsordningarna är subventioner som är knutna till exportresultat, vilket innebär att exportpriserna sänks och att dumpningsmarginalerna därigenom ökas, för att avgöra om den behöver sänka dumpningsmarginalen med de subventionsbelopp som konstaterats i samband med subventioner som är knutna till exportresultat i enlighet med artikel 24.1 i grundförordningen.

(1063) Eftersom kommissionen utjämnade vissa exportrelaterade subventionssystem, i enlighet med artikel 24.1 i grundförordningen och för att undvika dubbelräkning, införde kommissionen först den slutgiltiga utjämningstullen på samma nivå som det fastställda slutgiltiga subventionsbeloppet. Därefter införde kommissionen den återstående slutgiltiga antidumpningstullen, som motsvarar den relevanta dumpningsmarginal som minskades med storleken på de exportvillkorade subventionerna och upp till den relevanta nivå för undanröjande av skada som fastställdes i den separata antidumpningsundersökningen. Eftersom kommissionen minskade den dumpningsmarginal som konstaterats med hela det subventionsbelopp som hänförde sig till exportsubventioner fanns det inget dubbelräkningsproblem i den mening som avses i artikel 24.1 i grundförordningen.

(1064) Om beloppet efter avdrag av hela exportsubventionsbeloppet från dumpningsmarginalen var högre än skademarginalen begränsade kommissionen antidumpningstullen till nivån för skademarginalen. Om beloppet efter avdrag av hela exportsubventionsbeloppet från dumpningsmarginalen var lägre än skademarginalen fastställde kommissionen nivån på antidumpningstullen på grundval av det lägre beloppet.

(1065) Ett subventionsbelopp måste också fastställas för den enda samarbetsvilliga exporterande tillverkaren i Indonesien som inte ingick i urvalet. Mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i fallet kunde detta inte göras enligt den vanliga metoden, baserat på den vägda genomsnittliga storleken på de utjämningsbara subventioner som fastställts för de samarbetsvilliga exporterande tillverkare som ingick i urvalet. Såsom angetts i skäl 941 och följande låg det slutliga subventionsbeloppet för Jindal Indonesia under miniminivån. Eftersom det bara fanns en återstående exporterande tillverkare, beslutade kommissionen att tillämpa tullsatsen från denna exporterande tillverkare på den enda samarbetsvilliga exporterande tillverkaren som inte ingick i urvalet, med undantag för systemet med förmånlig finansiering, för vilket det inte fanns någon bevisning i ärendehandlingarna att företaget i fråga kunde ha gynnats av det. Företaget i fråga har inga förbindelser med Kina och kunde därför inte ha gynnats av den förmånliga finansiering som IRNC-gruppen beviljats.

(1066) När det gäller Indien fann kommissionen, med hänsyn till den höga graden av samarbetsvilja hos exporterande tillverkare i de berörda länderna, att nivån på den högsta tullen för de företag som ingick i urvalet skulle vara representativ som tullsats för ”alla övriga företag”. Tullsatsen för ”alla övriga företag” kommer att tillämpas på de företag som inte var samarbetsvilliga i undersökningen. När det gäller Indonesien, med hänsyn till att kommissionen endast beräknade en tullsats för en exporterande tillverkare och eftersom samarbetsvilliga exporterande tillverkare som inte ingick i urvalet omfattas av en lägre tullsats, såsom förklaras i skäl 1064, beslutade kommissionen undantagsvis att fastställa nivån på tullen för ”alla övriga företag” till nivån för IRNC-gruppen.

(1067) På grundval av ovanstående fastställs nivån på tullarna till följande:

Företag	Dump-nings-marginal	Sub-ventions-nivå	Nivå för undanrö-jande av skada	Utjämnings-tullsats	Anti-dump-nings-tullsats
Indien					
Jindal Stainless Limited	13,9 %	4,3 %	25,2 %	4,3 %	10,0 %
Jindal Stainless Hisar Limited	13,9 %	4,3 %	25,2 %	4,3 %	10,0 %
Chromeni Steels Private Limited	45,1 %	7,5 %	35,3 %	7,5 %	35,3 %
Alla övriga indiska företag	45,1 %	7,5 %	35,3 %	7,5 %	35,3 %
Indonesien					
PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy	10,2 %	21,4 %	32,4 %	21,4 %	9,3 %
PT. Jindal Stainless Indonesia	20,2 %	0 %	33,1 %	0 %	20,2 %
Samarbetsvilligt företag som inte ingår i urvalet	20,2 %	13,5 %	33,1 %	13,5 %	19,3 %
Alla övriga indonesiska företag	20,2 %	21,4 %	33,1 %	21,4 %	19,3 %

(1068) Den individuella företagsspecifika utjämningstullsats som anges i denna förordning har fastställts på grundval av resultaten av den här undersökningen. Den återspeglar därför den situation som konstaterats under den undersökningen för det berörda företaget. Denna tullsats (i motsats till den landsomfattande tull som är tillämplig för ”alla övriga företag”) gäller alltså enbart för import av produkter med ursprung i det berörda landet vilka tillverkats av det företag som omnämns. Importerade produkter som tillverkats av ett annat företag som inte specifikt omnämns i denna förordnings normativa del, däribland enheter som är närstående dem som specifikt omnämns, kan inte dra nytta av dessa tullsatser och ska omfattas av den tullsats som gäller ”alla övriga företag”.

(1069) Ett företag får begära att dessa individuella tullsatser tillämpas om det i ett senare skede ändrar namnet på enheten. Denna begäran ska ställas till kommissionen. Begäran måste innehålla all relevant information som visar att förändringen inte påverkar företagets rätt att omfattas av den tullsats som är tillämpligt på det. Om ändringen av företagets namn inte påverkar dess rätt att omfattas av den tullsats som är tillämplig på företaget kommer en förordning om namnändringen att offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*.

8.2. **Särskild övervakningsklausul**

(1070) För att minimera risken för att åtgärderna kringgås på grund av skillnaden i tullsatser krävs särskilda åtgärder för att säkerställa att de individuella utjämningstullarna tillämpas. Företag med individuella utjämningstullar måste uppvisa en giltig faktura för tullmyndigheterna i medlemsstaterna. Fakturan måste uppfylla kraven i artikel 1.3 i denna förordning. Import som inte åtföljs av en sådan faktura ska omfattas av den utjämningstull som gäller för ”alla övriga företag”.

(1071) Även om det är nödvändigt att fakturan uppvisas för att tullmyndigheterna i medlemsstaterna ska kunna tillämpa de individuella satserna för utjämningstullen på import, är uppvisandet av den inte den enda omständighet som tullmyndigheterna ska beakta. Även om importen åtföljs av en faktura som uppfyller samtliga krav i artikel 1.3 i denna förordning, bör medlemsstaternas tullmyndigheter utföra sina sedvanliga kontroller och bör, liksom i alla andra fall, kräva ytterligare handlingar (transportdokument osv.) för att kontrollera att uppgifterna i deklarationen är riktiga och för att säkerställa att den påföljande tillämpningen av den lägre tullsatsen är berättigad i enlighet med tullagstiftningen.

(1072) Om volymen av exporten från något av de företag som omfattas av de lägre, individuella tullsatserna ökar väsentligt i volym efter införandet av antidumpningsåtgärderna, kan denna volymökning i sig anses utgöra en förändring i handelsmönstret som orsakats av införandet av åtgärder i den mening som avses i artikel 23.1 i grundförordningen. Under sådana omständigheter och förutsatt att villkoren är uppfyllda kan en undersökning om kringgående inledas. Vid en sådan undersökning kan man bl.a. granska behovet av att upphäva individuella tullsatser och därefter fastställa en landsomfattande tull.

(1073) I syfte att säkerställa en korrekt tillämpning av utjämningstullen bör nivån på tullen för alla övriga företag inte tillämpas enbart på de icke-samarbetsvilliga exporterande tillverkarna, utan också på de tillverkare som inte hade någon export till unionen under undersökningsperioden.

(1074) Klaganden hävdade i sina synpunkter på det slutliga utlämnandet av uppgifter att det finns en risk för kringgående till följd av att de exporterande tillverkarna är stora företagsgrupper som förlitar sig på koncerninterna transaktioner och har närvaro i flera tredjeländer. Klaganden uppmanade därför kommissionen att vara vaksam på ökningen av exporten av material i tidigare led och att vara beredd att inleda en undersökning om kringgående på eget initiativ. Enligt klaganden bör avsikten att göra detta omnämnas i denna förordning.

(1075) Jindal-gruppen och Jindal Indonesia svarade att det inte finns någon risk för kringgående, eftersom det utgör tullbedrägeri, vilket är ett brott. De klargjorde dessutom att den enda bearbetningen av kallvalsade platta produkter av rostfritt stål som utförs utanför Indien och Indonesien sker i Spanien (vid Iberjindal S.L.) och att den undersökta produkten under alla omständigheter omfattas av skyddsåtgärder som är tillämpliga på all import.

(1076) Kommissionen noterar parternas synpunkter och kommer som alltid att vara observant och agera i linje med sin övervakningspraxis med avseende på gällande åtgärder.

9. **SLUTBESTÄMMELSER**

(1077) När ett belopp ska återbetalas till följd av en dom av Europeiska unionens domstol ska den tillämpliga räntesatsen, enligt artikel 109 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) 2018/1046 ([227]), motsvara den räntesats som Europeiska centralbanken tillämpar på sina huvudsakliga refinansieringstransaktioner, som offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, C-serien, den första kalenderdagen i varje månad.

(1078) Såsom förklaras i skälen 1060 och 1066 drog kommissionen av en del av subventionsbeloppet från dumpningsmarginalen för att undvika dubbelräkning. Om det skulle inträffa att de slutgiltiga utjämningstullarna på något sätt ändras eller upphävs, bör därför nivån på antidumpningstullarna automatiskt höjas med samma andel för att avspegla den faktiska omfattningen av dubbelräkningen till följd av denna ändring eller detta upphävande. Denna ändring av antidumpningstullarna bör ske från och med den dag då denna förordning träder i kraft.

(1079) Genom kommissionens genomförandeförordning (EU) 2019/159 ([228]) införde kommissionen en skyddsåtgärd avseende vissa stålprodukter för en period av tre år. Skyddsåtgärden förlängdes till och med den 30 juni 2024 genom kommissionens genomförandeförordning (EU) 2021/1029 ([229]). Den berörda produkten är en av de produktkategorier som skyddsåtgärden omfattar. När de tullkvoter som fastställts inom ramen för skyddsåtgärden överskrids skulle följaktligen tullen över kvoten, antidumpningstullen och utjämningstullen behöva betalas för samma import. Eftersom sådan kumulation av antidumpningsåtgärder och utjämningsåtgärder med skyddsåtgärder kan leda till en större inverkan på handeln än önskvärt beslutade kommissionen att förhindra att antidumpningstullen och utjämningstullen tillämpas samtidigt som tullen över kvoten för den berörda produkten under den tid som skyddstullen gäller.

(1080) Detta innebär att om den tull över kvoten som avses i artikel 1.6 i förordning (EU) 2019/159 blir tillämplig på den berörda produkten och överstiger antidumpnings- och utjämningstullarna enligt den här förordningen, ska endast den tull över kvoten som avses i artikel 1.6 i förordning (EU) 2019/159 tas ut. Under den period då skyddsåtgärderna och antidumpnings- och utjämningstullarna tillämpas samtidigt ska uppbörden av de tullar som införs i enlighet med denna förordning tillfälligt upphöra. Om den tull över kvoten som avses i artikel 1.6 i förordning (EU) 2019/159 blir tillämplig på den berörda produkten och den fastställs till en nivå som är lägre än nivån på antidumpnings- och utjämningstullarna i den här förordningen, ska den tull över kvoten som avses i artikel 1.6 i förordning (EU) 2019/159 tas ut som ett tillägg till skillnaden mellan den tullen och den högre av de antidumpnings- och utjämningstullar som införs i enlighet med den här förordningen. Uppbörden av de antidumpnings- och utjämningstullar som inte tagits ut bör upphöra tillfälligt.

(1081) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från den kommitté som inrättats i enlighet med artikel 15.1 i förordning (EU) 2016/1036 ([230]).

([227]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) 2018/1046 av den 18 juli 2018 om finansiella regler för unionens allmänna budget, om ändring av förordningarna (EU) nr 1296/2013, (EU) nr 1301/2013, (EU) nr 1303/2013, (EU) nr 1304/2013, (EU) nr 1309/2013, (EU) nr 1316/2013, (EU) nr 223/2014, (EU) nr 283/2014 och beslut nr 541/2014/EU samt om upphävande av förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 (EUT L 193, 30.7.2018, s. 1).

([228]) Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2019/159 av den 31 januari 2019 om införande av slutgiltiga skyddsåtgärder på import av vissa stålprodukter, EUT L 31, 1.2.2019, s. 27.

([229]) Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2021/1029 av den 24 juni 2021 om ändring av kommissionens genomförandeförordning (EU) 2019/159 för att förlänga den slutgiltiga skyddsåtgärden på import av vissa stålprodukter, EUT L 225I, 25.6.2021, s. 1.

([230]) EUT L 176, 30.6.2016, s. 21, senast ändrad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/825 av den 30 maj 2018 om ändring av förordning (EU) 2016/1036 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska unionen och förordning (EU) 2016/1037 om skydd mot subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska unionen (EUT L 143, 7.6.2018, s. 1).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. En slutgiltig utjämningstull införs på import av valsade platta produkter av rostfritt stål, inte vidare bearbetade efter kallvalsningen, som för närvarande klassificeras enligt KN-nummer 7219 31 00, 7219 32 10, 7219 32 90, 7219 33 10, 7219 33 90, 7219 34 10, 7219 34 90, 7219 35 10, 7219 35 90, 7219 90 20, 7219 90 80, 7220 20 21, 7220 20 29, 7220 20 41, 7220 20 49, 7220 20 81, 7220 20 89, 7220 90 20 och 7220 90 80, med ursprung i Indien och Indonesien.

2. Följande slutgiltiga utjämningstullar ska tillämpas på nettopriset fritt unionens gräns, före tull, för den produkt som beskrivs i punkt 1 och som tillverkas av nedanstående företag:

Land	Företag	Slutgiltig utjämningstull	Taric-tilläggsnummer
Indien	Jindal Stainless Limited	4,3 %	C654
	Jindal Stainless Hisar Limited	4,3 %	C655
	Chromeni Steels Private Limited	7,5 %	C656
	Alla övriga indiska företag	7,5 %	C999
Indonesien	PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy	21,4 %	C657
	PT. Jindal Stainless Indonesia	0 %	C658
	Samarbetsvilligt företag som inte ingår i urvalet	13,5 %	Se bilaga 2
	Alla övriga indonesiska företag	20,5 %	C999

3. De individuella utjämningstullsatser som anges för de företag som nämns i punkt 2 ska tillämpas på villkor att det för medlemsstaternas tullmyndigheter uppvisas en giltig faktura som ska innehålla en försäkran, vilken är daterad och undertecknad av en tjänsteman vid den enhet som utfärdat fakturan och av vilken dennes namn och befattning ska framgå, med följande lydelse: ”Jag intygar härmed att de (kvantitet) (berörd produkt) som säljs på export till Europeiska unionen och som omfattas av denna faktura har tillverkats av [företagets namn och adress] [TARIC-tilläggsnummer] i [det berörda landet]. Jag försäkrar att uppgifterna i denna faktura är fullständiga och korrekta.” Om ingen sådan faktura uppvisas ska den tullsats som gäller för ”alla övriga företag” tillämpas.

4. Om inte annat anges ska gällande bestämmelser om tullar tillämpas.

5. I de fall då utjämningstullen har dragits av från antidumpningstullen för vissa exporterande tillverkare ska en ansökan om återbetalning enligt artikel 21 i förordning (EU) 2016/1037 även utlösa en bedömning av den dumpningsmarginal som gällde för den exporterande tillverkaren under undersökningsperioden avseende återbetalning.

Artikel 2

Genomförandeförordning (EU) 2021/2012 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 1.2 ska ersättas med följande:

”2. Följande slutgiltiga antidumpningstullsatser ska tillämpas på nettopriset fritt unionens gräns, före tull, för den produkt som beskrivs i punkt 1 och som producerats av nedanstående företag:

Land	Företag	Slutgiltig antidumpningstull	Taric-tilläggsnummer
Indien	Jindal Stainless Limited	10,0 %	C654
	Jindal Stainless Hisar Limited	10,0 %	C655
	Chromeni Steels Private Limited	35,3 %	C656
	Alla övriga indiska företag	35,3 %	C999
Indonesien	PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy	9,3 %	C657
	PT. Jindal Stainless Indonesia	20,2 %	C658
	Andra företag som samarbetade i antisubventionsärendet, men inte i antidumpningsärendet	19,3 %	Se bilaga 2
	Alla övriga indonesiska företag	19,3 %	C999”

2. Följande nya artikel ska införas som artikel 1.6:

”6. Om de slutgiltiga utjämningstullar som införs genom artikel 1 i kommissionens genomförandeförordning (EU) 2022/433 ändras eller upphävs ska de tullar som anges i punkt 2 ökas i motsvarande grad, begränsat till den faktiskt konstaterade dumpningsmarginalen eller den skademarginal som konstaterats, beroende på vad som är lämpligt, per företag och från och med ikraftträdandet av denna förordning.”

3. Följande ska införas som artikel 1.7:

”7. I de fall då utjämningstullen har dragits av från antidumpningstullen för vissa exporterande tillverkare ska en ansökan om återbetalning enligt artikel 21 i förordning (EU) 2016/1037 även utlösa en bedömning av den dumpningsmarginal som gällde för den aktuella exporterande tillverkaren under undersökningsperioden avseende återbetalning.”

Artikel 3

1. När den tull över kvoten som avses i artikel 1.6 i förordning (EU) 2019/159 blir tillämplig på sådana kallvalsade platta produkter av rostfritt stål, inte vidare bearbetade efter kallvalsningen, som avses i artikel 1.1, och denna tull överskrider motsvarande värdenivå på den kombinerade utjämnings- och antidumpningstull som fastställs i artiklarna 1.2 respektive 2.1, ska endast den tull över kvoten som avses i artikel 1.6 i förordning (EU) 2019/159 tas ut.

2. Under den period då punkt 1 tillämpas ska uppbörden av de tullar som införs i enlighet med denna förordning tillfälligt upphävas.

3. När den tull över kvoten som avses i artikel 1.6 i förordning (EU) 2019/159 blir tillämplig på sådana kallvalsade platta produkter av rostfritt stål, inte vidare bearbetade efter kallvalsningen, som avses i artikel 1.1, och denna tull är lägre än motsvarande värdenivå på den kombinerade utjämnings- och antidumpningstull som fastställs i artiklarna 1.2 och 2.1, ska den tull över kvoten som avses i artikel 1.6 i förordning (EU) 2019/159 tas ut i tillägg till skillnaden mellan den tullen och den högre av de motsvarande värdenivåerna på den antidumpningstull som fastställs i artikel 1.2.

4. Den del av beloppet av utjämnings- och antidumpningstullarna som inte tas ut i enlighet med punkt 3 ska tillfälligt upphävas.

5. Det tillfälliga upphävande som avses i punkterna 2 och 4 ska tidsbegränsas till tillämpningsperioden för den tull över kvoten som avses i artikel 1.6 i förordning (EU) 2019/159.

Artikel 4

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 15 mars 2022.

På kommissionens vägnar
Ursula VON DER LEYEN
Ordförande

BILAGA 1

Information avseende den andra halvan av 2020

(Källan och enheterna är desamma som i motsvarande tabeller i texten om inget annat anges. De indonesiska uppgifterna avser all import. Index extrapoleras vid behov och jämförs med 2017)

Förbrukning (ton)	Andra halvåret 2020
Förbrukning i unionen	1 536 525
Index	*79*

Importvolymer (ton) och marknadsandel	Andra halvåret 2020
Indien	45 541
Index	*79*
Marknadsandel	3,0 %
Index	*100*
Indonesien	49 425
Index	*715*
Marknadsandel	3,2 %
Index	*901*
Berörda länder sammantaget	94 966
Index	*148*
Marknadsandel	6,2 %
Index	*208*

Priser för importen från de berörda länderna (euro/ton)	Andra halvåret 2020
Indien	1 886
Index	*91*
Indonesien	1 792
Index	*99*
Genomsnitt för de berörda länderna	1 846
Index	*94*

Tillverkning, produktionskapacitet och kapacitetsutnyttjande	Andra halvåret 2020
Total tillverkning i unionen (ton)	1 585 965
Index	*86*
Produktionskapacitet (ton)	2 308 350
Index	*105*
Kapacitetsutnyttjande	69 %
Index	*82*

Försäljningsvolym och marknadsandel	Andra halvåret 2020
Unionsindustrins försäljningsvolym (ton)	1 241 088
Index	*86*
Marknadsandel	*75 %*
Index	*106*

Sysselsättning och produktivitet	Andra halvåret 2020
Antal anställda	10 018
Index	*75*
Produktivitet (ton per anställd)	158
Index	*115*

Försäljningspriser i unionen	Andra halvåret 2020
Genomsnittligt försäljningspris per enhet (euro/ton)	2 007
Index	*89*
Produktionskostnad per enhet (euro/ton)	1 946
Index	*99*

Lagerhållning	Andra halvåret 2020
Utgående lager (ton)	93 392
Index	*74*

Lönsamhet, kassaflöde, investeringar och räntabilitet	Andra halvåret 2020
Lönsamhet vid försäljning i unionen till icke-närstående kunder (i procent av omsättningen)	– 2,4 %
Index	*– 31*
Kassaflöde (euro)	24 276 139
Index	*13*
Investeringar (euro)	47 332 854
Index	*100*
Räntabilitet	– 2 %
Index	*– 7*

Import från tredjeländer		Andra halvåret 2020
Taiwan	Volym (ton)	63 040
	Marknadsandel	4,1 %
	Genomsnittligt pris (euro/ton)	1 399

Republiken Korea	Volym (ton)	74 131
	Marknadsandel	4,8 %
	Genomsnittligt pris (euro/ton)	1 742
Sydafrika	Volym (ton)	98 063
	Marknadsandel	2,5 %
	Genomsnittligt pris (euro/ton)	1 675
Övriga tredjeländer	Volym (ton)	117 361
	Marknadsandel	7,6 %
	Genomsnittligt pris (euro/ton)	2 217
Sammanlagt för alla tredjeländer utom Indien och Indonesien	Volym (ton)	293 037
	Marknadsandel	19,1 %
	Genomsnittligt pris (euro/ton)	1 850

Unionsindustrins exportresultat	Andra halvåret 2020
Exportvolym (ton)	190 097
Index	*84*
Genomsnittligt pris (euro/ton)	2 221
Index	*90*

BILAGA 2

Indonesisk samarbetsvillig exporterande tillverkare som inte ingick i urvalet

Land	Namn	Taric-tilläggsnummer
Indonesien	PT Bina Niaga Multiusaha	C765